

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

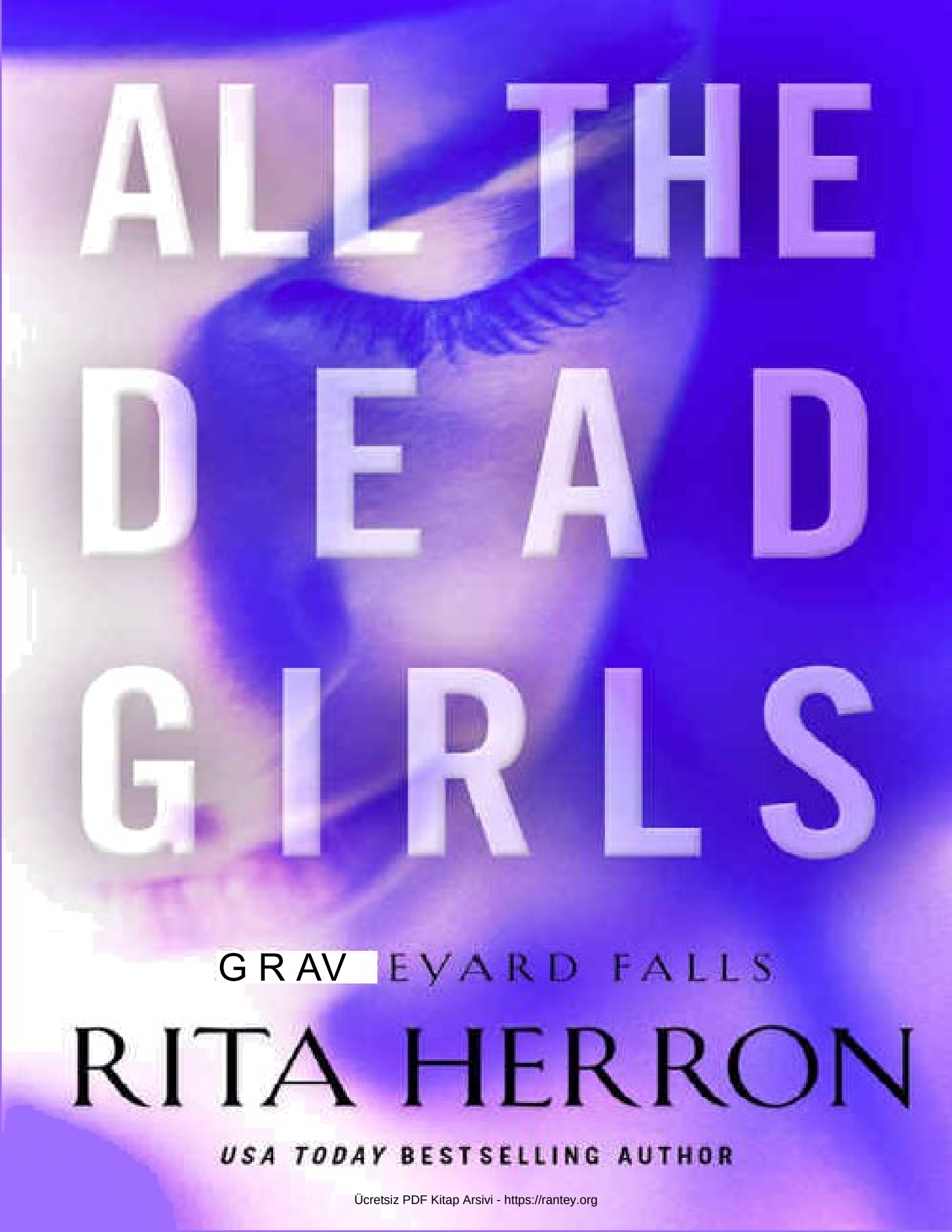
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL THE DEAD GIRLS

GRAVEYARD FALLS

RITA HERRON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ALL THE DEAD GIRLS

GRAVEYARD FALLS

RITA HERRON

Montlake
Romance

AYRICA RITA HERRON TARAFINDAN

Romantik Gerilim

Mezarlık Şelalesi

Tüm Güzel Gelinler Tüm

Güzel Yüzler

Slaughter Creek Serisi

Ölmeye Değer

Nefesini Anlatmak

İçin Ölmek

Aşk İçin Ölmek

Çağdaş Romantik

Şapele Gitmek

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2016 Rita Herron'a
aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc.
veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503939134
ISBN-10: 1503939138

Kapak tasarımı Marc J. Cohen

*Muhteşem oğlum Dr. Harrison Adam Herron'a. Tıp
fakültesini bitirmeyi başardığın için seni tebrik ederim.
Annemi gururlandırdın!*

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI ALTIDÖRT

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT BÖLÜM
OTUZ BEŞ BÖLÜM OTUZ
ALTI
BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM OTUZ SEKİZ
TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

PROLOGUE

Kaçmak zorundaydı.

JJ Jones on beşinci doğum gününde ne olacağını öğrendiğinden beri bunu planlıyordu.

Üvey babasının karısının yerine geçecekti. Doğum günü yarındı.

Bu düşünce midesini bulandırdı ve yataktan kayarak sırt çantasını aldı, sonra da parmak uçlarında Sunny'nin yatağına doğru yürüdü.

Sunny, JJ'den iki ay küçüktü ama yaşına göre ufak tefekti, çelimsizdi ve kendi gölgesinden korkuyordu.

Üvey kardeşini nazikçe sarstı. "Uyan Sunny, zamanı geldi." Sunny inledi ve yan tarafına yuvarlandı.

"Hadi, artık gitmeliyiz," diye fısıldadı. Eğer

Herman onları yakalarsa, cezalandırılacaktı.

Cezalandırmayı severdi.

Sunny'nin gözleri yavaşça açıldı, kafası karışmıştı. "Ne? Rüya görüyordum."

Muhtemelen yaşamak için daha iyi bir yer. Temiz kıyafetler.

Gerçek bir aile. JJ bunlardan uzun zaman önce vazgeçmişti.

Sunny, "Noel'di ve bir partiye gitmemiz gerekiyordu," dedi.

Parmağını Sunny'nin dudaklarına bastırdı. Sunny her zaman partileri, Disney World'e ya da bir plaja gitmeyi hayal ederdi.

JJ'in de kendi hayalleri vardı, en azından eskiden vardı. Bir aile, güzel bir ev hayalleri. Arkadaşlar. Onu sevecek biri.

Belki Sunny'yi kendisi gibi bıkkın olmaktan kurtarabilirdi. "Unutma, sana doğum gününden bahsetmiştim. O adamın bana dokunmasına izin vermeyeceğim. *Artık* gitmeliyiz."

Sunny'nin yüzünde korku ifadesi belirdi ama başını salladı, yorgani kenara fırlattı ve yere düştü. Yatmadan önce sırt çantalarını hazırlamışlar ve kıyafetleriyle uyumuşlardı. Gerçi fazla giysileri de yoktu. Herman Otter ve karısı Frances, devletin kendilerine verdiği parayı içki alışkanlıklarını desteklemek için kullanıyorlardı.

JJ kendi ceketini alıp silkti, sonra Sunny'ninkini fırlattı.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, gök gürlüyordu. JJ'in adrenalini harekete geçti. Fırtına başlamadan önce otobüs terminaline gitmeleri gerekiyordu.

Ayaklarını botlarının içine soktu ve Sunny de aynısını yaptı. Sırt çantalarını omuzlarına attılar, pencereye doğru süründüler, iterek açtılar ve sürünerek dışarı çıktılar. Kirli evin pis kokusu ve içki kokusuna kıyasla hava ferahlatıcıydı.

JJ yardım için defalarca sosyal hizmet görevlisini aramıştı, ancak kadının o kadar yoğun bir dosya yükü vardı ki JJ'in çağrılarını görmezden geliyordu. JJ kaçmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu.

Sunny'nin bacakları yere çarparken büküldü ve JJ onu sabitledi. İçeriden bir ses yankılandı. JJ uyandığından korkarak donakaldı.

Arkadaki ormanı işaret etti, sonra da "Git" der gibi yaptı. Sunny başıyla onayladı ve ormana doğru koşmaya başladılar. JJ evden bir el feneri çalmıştı ve görünmeyecek kadar uzaklaştıklarında onu yakıp yollarını aydınlatmak için kullandı.

Arabacının oğlu onlarla saat on birde buluşacağına söz vermişti. Sunny'yi aceleyle yürüttü, sert rüzgârın etkisiyle yüzünü buruşturdu ve yağmur damlaları üzerlerine yağmaya başladı. Yürürken Sunny'nin sırt çantasındaki kavanozdaki bozuk paralar şingirdiyordu.

Sunny'nin babası ona bozuk paraların şanslı olduğunu söylemişti, bu yüzden Sunny bulabildiği her bozuk parayı topladı. Ama şimdiye kadar ona hiç şans getirmemişlerdi.

O ve Sunny ceketlerinin kapüşonlarını başlarının üzerine çekti, sonra hızlarını artırarak ormanda olabildiğince hızlı koşmaya başladılar.

Evden yarım mil kadar uzaklaştıktan sonra sağa, caddeye saptı ve çocukla buluşacağı Dairy Mart'a doğru koşmaya başladılar. Dondurmacının ışıkları kapalıydı ve park yeri boştu.

JJ, Sunny'yi binanın yan tarafındaki tentenin altına götürdü ve yağmur altında birbirlerine sokularak beklemeye başladılar.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar bir saate dönüştü. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk JJ'i çekiştiriyordu.

Sunny titreyerek, "Gelmiyor," dedi.

JJ ısıtmak için Sunny'nin kollarını ovuşturdu. JJ'in de içine bir ürperti girmişti ve dişleri takırdıyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Sunny haklıydı.

Gökyüzünde zikzaklar çizen şimşek, sanki bir ağaca çarpmış gibi çıtırdıyordu. Yağmur doluya dönüştü, buz taneleri betona çarpıyordu.

Bütün gece burada kalamazlardı. Er ya da geç yerel polisler gelebilir ya da birileri onları görebilirdi.

Sonra onları *ona* geri götüreceklerdi.

JJ bunun olmasına asla izin vermezdi.

Sunny'nin elini tuttu. "Vazgeçmiyoruz. Yürüyeceğiz." Sunny topuklarını sıktı. "Ama kilometrelerce yol var. Yorgunum ve üşüyorum."

"O zaman acele edelim." Sunny karşı çıktı ama JJ onu omuzlarından sarstı. "Beni dinle, iki ay içinde on beş yaşına basacaksın. O zaman o da seni artık çocuk saymayacak ve seni isteyecek."

Sunny'nin yüzü solmuş, karanlık ve kasvetli gecede hayalet gibi bembeyaz olmuştu. "Nereye gidiyoruz?" Sunny fısıldadı.

"Büyükanneimin. Nashville'de yaşıyor."

Sunny boğuk bir sesle, "Seni istemediğini sanıyordum," dedi.

JJ'in kalbi acıyla sıkıştı. Sunny haklıydı. Büyükannesi onu bebekken istememişti. Ama JJ bunun kendisini yaşayacak daha iyi bir yer bulmaktan alıkoymasına izin vermedi. Güvenli bir yer.

"Ben doğduğumda hastaymış," dedi JJ. "Herman'ın bana ne yapmayı planladığını duyduğunda kalmamıza izin verecektir." En azından öyle olmasını umuyordu. Aksi takdirde gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Ya senin kalmana izin verir ama beni tutmazsa?" Sunny ağladı.

Sunny'nin sesindeki korku JJ'in içini parçaladı. Büyükannesinin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. On beş yıl önce, sosyal

Bir bebeği büyütemeyeceği hizmetler. Bir genç için de aynı şeyi hisseder miydi?

Hayır, JJ onu kendi başının çaresine bakabileceğine ikna ederdi. O ve Sunny'nin tek ihtiyacı başlarını sokacak bir çatı ve insanların onları rahat bırakmasıydı.

"Merak etme." Sunny'ye güven verici bir bakış attı. "Seninle ilgileneceğime söz verdim ve ilgileneceğim."

Sunny bir damla gözyaşını sildi, sonra JJ'in elini tuttu ve birlikte caddeye doğru ilerlediler. Taşra yolunda sokak lambası yoktu ve bulutlar ayı örtüyordu. Sunny tökezledi ve JJ el fenerini yeniden yaktı.

Otobüs terminaline yaklaşık on mil olduğunu tahmin ediyordu. Gök gürledi ve yağmur yere vurarak onları iliklerine kadar ıslattı. Çamur ve su JJ'in ayakkabılarına sızarak üşümesine neden oluyordu.

Yarım saat sonra Sunny bacaklarının ağrıdığını söyledi. Arada sırada bir araba geçiyordu ama JJ hemen el fenerini kapatıyor ve saklanmak için ağaçların arkasına saklanıyorlardı.

Bir mil daha ve umutsuzluk tehdit ediyordu. Sunny'nin ayağı bir ağaç kütüğüne takıldı, yere yığıldı ve acı içinde bağırdı. "Bileğimi incittim."

JJ yüzündeki yağmuru sildi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Önlerinde uzun bir yol vardı. Işığını Sunny'nin ayağına tuttu. Kızarıyor ve şişiyordu.

İçini bir panik dalgası kapladı. Ne yapacaklardı?

Bir motor sesi onu duraklattı ve döndü. Bir kamyon onlara doğru geliyordu. Farlar onu neredeyse kör ediyordu ve ayağa kalkmasına yardım etmek için bir kolunu Sunny'nin beline doladı.

"Üzerine ağırlık koyamıyorum," diye sızlandı Sunny.

Frenler gıcırdadı. Sürücü onları görmüş olmalı. Yavaşladı, yolun kenarına yanaşırken vitesler gıcırdadı. Yolcu kapısı bir iniltiyle açıldı. JJ gözlerini kısarak parlak ışıklara baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı kızlar?"

Adamın yüz hatlarını seçemiyordu ama yanında bir kız oturuyordu. Ve başka biri daha vardı. JJ'in ciğerleri sıkıştı. Tanıdık yüz onu şaşırttı.

Gök gürledi ve Sunny irkildi. JJ onun kalkmasına yardım etti, önce Sunny'yi taksiye itti, sonra da kendini koltuğa çekti.

Kapıyı kapatırken JJ adamın kim olduğunu görmek için döndü ama içerisi o kadar karanlıktı ki yüzü gölgede kalmıştı. Yine de giysileri bir tür erkek kolonyası gibi kokuyordu. Daha önce kokladığı bir kolonya.

Kız kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

JJ kaşlarını çattı. Ne için özür diliyordu?

Bir saniye sonra adam JJ'in ağzına ve burnuna bir bez parçası tıkadı ve dünya karanlığa gömüldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

On beş yıl sonra-Graveyard Falls, Tennessee

Graveyard Falls'taki hiç kimse Şerif Ian Kimball'ın Sweetwater'dan bu kasabaya taşınmasının gerçek nedenini bilmiyordu. Umarım hiç kimse de bilmez.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi. Elinde gerçek bir karmaşa vardı.

Sadece bir yıl önce, kasabada bir seri katil kol geziyordu. Kasap lakaplı bir sadist, kadınların yüzlerini oymuş ve onları pençelere benzeyen izlerle işaretlemişti.

Bu dava, daha önce işlenen Gelin Katili ve Thorn Ripper cinayetleriyle ilgili olarak çekilen filmle ortaya çıkmıştı; bu film, bölge sakinlerinden birinin kızı olan Josie DuKane'in yazdığı gerçek bir suç kitabına dayanıyordu.

Bu davalar çözüldükten sonra, bazı bölge sakinleri iş ve başka evler bulur bulmaz buradan taşındı. Ancak bu dağların eteklerinde büyümüş olan diğerleri burada iyiliğin var olduğuna inanıyordu. Dedikodularla ve kötülüğün bu dağlarda yetiştiğine, rüzgarda fısıltısının duyulabileceğine dair söylentilerle savaşmışlardı.

Ama yardımcılarından biriyle buluşmak üzere karavan parkına doğru giderken, içini hastalıklı bir his kapladı. Lanet olsun.

Onların gücü ve metaneti ona kasabanın hayatta kalacağına dair umut vermişti. İnsanların birbirlerine yardım etmek için birlikte çalıştığını görmek ve

Engellerin üstesinden gelmek insan ruhuna duyduğu hayranlığı artırdı. Onları korumak istemesine neden oldu.

Daha önce kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı. Ailesi ... şey, oraya gitmezdi. Onlar onu hayal kırıklığına uğratmıştı, o da onları.

Graveyard Falls ve çevresindeki ilçedeki insanlar ona güveniyordu. Onları pişman etmeyecekti.

Dağ yolundan dönerken bakışları araziye taradı. Otuz altı saat önce meydana gelen F-3 kasırgası çok fazlaydı. Neredeyse kasaba lanetlenmiş gibiydi.

Saatte neredeyse iki yüz mil hızla esen rüzgârlar ve seller Güneydoğu'yu kasıp kavurmuş, Graveyard Falls ve büyüdüğü Sweetwater da dâhil olmak üzere üç ilçeyi ağaçları köklerinden söken, evleri ve arabaları pinpon topu gibi fırlatan bir huni bulutuyla vurmuştu. Yıkıcı hasar, kasabanın evlerinin kırık parçalarını ve paramparça olmuş hayatlarını toplamasına neden olmuştu.

Lastikleri çakılların üzerinde çalkalandı ve kırık dallardan kaçmak için sola döndü, sonra karavan parkının kenarına park etti.

Yardımcılarından biri olan Clint Whitehorse, bir zamanlar mobil bir ev olan ama şimdi bükülmüş metal ve alüminyumdan bir dağa benzeyen şeyin kenarında volta atıyordu.

Whitehorse bir yılı aşkın süredir onunla birlikteydi. Yine de bazen lan adamı tanıımıyormuş gibi hissediyordu. Sessiz ve gergin biriydi ama bu dağlarda büyümüşü ve dağların içini dışını biliyordu.

"Kahretsin, buna inanamıyorum." Şerif Yardımcısı Whitehorse şapkasını çıkardı ve alnındaki teri ovuşturdu. "Tam da Kasap davasının tozu dumanı yatışmışken, şimdi de bu fırtına."

lan'ın botları çamurlu toprağı kazarak hasarı değerlendirdi.

Metal, cam, ev eşyaları, giysiler, iç çamaşırları, lambalar, mutfak eşyaları, tabaklar, çarşafklar, kırık mobilyalar ve çocuk oyuncakları kilometrelerce ıslak toprağı saçılmıştı. Eski meşe ve çam ağaçları ikiye bölünmüş, yerden sökülmiş ve bir zamanlar büyük ve sağlam olan dallar ve uzuvlar çıra gibi yığınlar halinde yatıyordu.

lan kasaba meydanını dolaşmaya başlamıştı bile. Şehir sınırları içindeki işletmelerin ve sakinlerin çoğu, dış mahallelerdekilere daha iyi durumdaydı ama Falls Inn çatısını kaybetmiş, Cocoa's Café'nin mutfağına canlı bir meşe düşmüş ve çok sayıda evi su basmıştı.

lan, tamirat işleriyle insanları kazıklamaya çalışan birkaç dolandırıcı yakalamıştı, ancak insanları birkaç saygın tadilat uzmanına yönlendirmiş ve komşular da bunun için ona bir sürü güveç vermişti.

Metodist kilisesinin kadınlar kulübü, bodrum katlarından birini enkazdan çıkarılan eşyaların kurtarılabilceği bir kayıp eşya bürosu olarak tahsis etmişti. Baptist kilisesi battaniye, yorgan, ev eşyası ve giysi bağışında bulunmuştur.

"Kaç kayıp var?" lan sordu.

"Şimdiye kadar üç tane," dedi şerif yardımcısı acımasızca. "Çocuklarının yanına gitmeye çalışan bir kadın, aracına çarpan bir ağacın altında kaldı."

lan'ın içinde sempati kabardı. "Tanrım, zavallı aile." Şimdi o çocuklar annesiz büyüyeceklerdi.

Milletvekili Whitehorse itilmiş onun AT KUYRUĞU üzerinde onun omuz. "Doksan yaşındaki Marvin Trullet tavuklarını kurtarmaya çalışırken ahıra giden traktörün altında kaldı. Anında öldü." "Keşke insanlar yaptığımız uyarıları dikkate alsalardı," dedi lan,

Yaşlı adam hakkında bir şeyler duymaktan nefret ediyordu. "Başka kim var?"

"Edna Mae, sondaki karavandaki yaşlı kadın. Komşusu Rudy Pillings, Edna Mae'nin işitme yetisini kaybettiğini ve tekerlekli sandalyeye mahkum olduğunu söyledi. Fırtınayı beklemesi için onu güvenli bir yere götürmesi için ikna etmeye çalışmış ama kadın evinden ayrılmayı reddetmiş. Kurtarma görevlileri onu mutfak masasının altında ölü buldu. Elinde bir İncil, kocasının bir resmi ve bir kutu enfiye vardı."

Karavanın bir zamanlar durduğu yeri işaret etti ama lan'ın seçebildiği tek şey birkaç metal parçası, kırık porselenler, iğne oyalı bir aile ağacı ve muhtemelen kadının hayatına dair değerli anıları barındıran nemli bir fotoğraf albümüydü.

Aileler için üzülyordu ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Yapacak çok şey vardı.

Kızıl Haç, hastanenin yeniden stoklanmasına yardımcı olmak için bir kan bankası toplama birimi de dahil olmak üzere acil durum malzemeleri ile acele etti ve kamu hizmeti şirketleri elektriği yeniden sağlamak için gece gündüz çalışıyordu.

Kurtarma ekipleri, bölge sakinlerinin sular altında kalan ve yıkılan evlerinden kaçmalarına yardımcı olmak ve mahsur kalmış olabilecek kurbanları ortaya çıkarmak için durmaksızın çalıştı. Filmin yapımı için seçmelerin yapıldığı toplum merkezi şimdi ironik bir şekilde evsizleri barındırmak için kullanılıyordu.

Ian'ın telefonu çaldı. Telefonu belinden kaptı, ismi görünce dehşete kapıldı. Diğer yardımcısı, yeni işe alınan Ladd Markum. Son otuz altı saat kötü haberlerden başka bir şey olmamıştı. "Şerif Kimball."

"Şerif, Hemlock Holler'a gelmeniz gerekiyor."

Hemlock Holler, nehir kenarında baldıran ağaçlarıyla çevrili ıssız bir araziydi. Söylentilere göre arazide hiçbir şey yetişmezdi çünkü arazi periliydi.

Arazide bir hapisane vardı, ancak beş yıl önce başka bir selde yıkılmıştı. Selde yetmiş mahkûm ölmüştü ve bu da yerel halkın onların hayaletlerinin tepelerde ve çukurda dolaştığını iddia etmesine yol açmıştı. "Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var. *Büyük* bir sorun." Şerif yardımcısının sesi bir parça çatallaştı. "Arama kurtarma ekibinden bir pilot aradı. Şüpheli bir şey görmüşler, ben de kontrol etmek için oraya gittim."

"Ve?"

"Kendiniz görmelisiniz."

"Hemen geliyorum." Alnındaki teri silen Ian, bağlantıyı kestikten sonra Şerif Yardımcısı Whitehorse'a seslendi. "Gitmem gerekiyor. Başka kayıp olursa bana haber verin."

Whitehorse acımasızca başını salladı. "Sizi haberdar edeceğim."

Ian polis cipine koştu, içine atladı, siren ve ışıklara bastı ve holler'a doğru hızla ilerledi. Yoldaki enkaz ve ağaç dalları onu yavaşlattı ve devrilen elektrik hatları üzerinde çalışan bir kamu hizmeti kamyonunun etrafından dolaşmak zorunda kaldı, ama sonunda başardı.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı karanlık fırtına bulutlarının arasından kendine bir yol bulmaya çalıştı ve savaşı kaybetti.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Şerif yardımcısının aracı, turistlerin sık sık durup manzaranın tadını çıkardığı ya da ölü mahkûmların sözde hayaletlerini dinlediği dağın tepesine park edilmişti.

İlan kendi cipini Şerif yardımcısının yanına çekti, soğuktan korunmak için ceketini yukarı çekti ve tepeden aşağı yürüdü. Islak toprak, çakıl ve kayalar kaygan bir yol oluşturmuştu. İlan düşmemek ve setten aşağı kaymamak için ağaçlara ve kırık dallara tutundu.

Yardımcısı onu, V şekli oluşturan parçalanmış ağaçlardan oluşan bir parçanın yanında durduğu yere doğru eliyle işaret etti.

Havayı bir tıslama sesi doldurdu. İlan silahını çekti ve çingiraklı yılan aradı. Ama karmakarışık otlar ve çalılar o kadar sıktı ki göremedi.

Şerif Yardımcısı Markum, İlan'ı selamlamak için şapkasını eğdi ama adamın yüzü renksiz, neredeyse hastalıklı görünüyordu.

İlan elini kan çanağına dönmüş gözlerine götürdü. Kendisi de kırk sekiz saattir hiç uyumamıştı. "Ne oldu?"

"Fırtına bir şey değildi. Sadece bakın." Şerif yardımcısı el fenerini yerde gezdirdi.

İlan ışığın izlediği yolu takip etti, soğuk onu daha önce hiç hissetmediği kadar sarmıştı. Hayaletleri andıran beyaz bir deniz, sular altındaki vadinin yüzeyinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Gözlerini kısarak ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Yerlilerin dedikodusunu yaptığı hapishane hayaletleri mi?

Hayır. Beyaz, Tanrım, ince, beyaz, tüllü kumaştan bir nehirdi. En azından eskiden beyazdı.

Daha dikkatli incelediğinde kumaşın gecelik olduğunu fark etti. Çamura, kire ve yapraklara bulanmış önlükler.

"Ne oluyor be?" Yüzünü buruşturarak el fenerini bulanık suda gezdirdi. Daha fazla sopa ve dal, kırık dallar?

Hayır.

Gerçek, karnına bir yumruk gibi inmişti. Bones.

Yer kemiklerle kaplıydı. *İnsan* kemikleri. Suyun içinde yüzüyorlar, topraktan çıkıntı yapıyorlar, beyaz kumaşa tutunuyorlar ve suyun çekildiği yerde dağınık bir şekilde yatıyorlardı.

Safrasını geri yuttu. Yüce Tanrım.

Yardımcısı öksürdü. "Buraya biri gömülmüş."
Ian dişlerini sıktı. "Biri değil. Yüzlerce ve yüzlerce kemik var."
Şapkasını çıkardı ve nemli bir eliyle saçlarını ovaladı. "Burası lanet
olası bir mezarlık."

Knoxville, Tennessee

Dehşet Beth Fields'i ele geçirdi.

Sonuçta hapishane selinde ölmemişti. Kaçmıştı. Dağlarda saklanıyordu.

Güvende olmak için Knoxville'de güvenli bir binaya taşınmıştı ama adam onu bulmuştu.

Yatak odasının penceresinden onu izliyordu. On beş yıl önce hayatını mahveden adam. En iyi arkadaşını öldüren adam.

Onu üç gün boyunca alıkoyan ve sonra da yol kenarındaki bir leşten başka bir şey değilmiş gibi terk eden adam.

Yüzü cama dayanmış, karanlık tarafından gölgelenmişti. Gözlerini görmek için zorladı. Ağzını. Onu tanımasına yardımcı olacak bir şey.

Sadece yüz hatlarını ayırt edemiyordu.

Bir ses duyuldu. Yüksek bir ses. Bir araba kornası. Sonra bir itfaiye aracı.

Beth sarsılarak uyandı ve yatak örtülerini sıkarak bir çığlığı güçlükle bastırdı. Tanrı yardımcısı olsun. Ondan ve kâbuslardan kaçmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

Gözlerini her kapadığında, o boş yüzü tekrar görüyordu. Boğazına bir bıçak dayarken nefesini yanağında hissetti.

Gözleri karanlığın içinden onu delip geçti. Bir yırtıcının şeytani gözleri. Vahşi ve uğursuz - içi boş kara deliklerdi, hayalet gibi bakıyorlardı.

Nefes almak için göğsü kabarak yataktan kaydı ve dışarı bakmak için pencereye doğru süzüldü. Ama yüz gitmişti.

Titreyerek oturma odasına koştı ve Knoxville şehir merkezine bakan pencerelerden dışarı baktı. Karanlığa vuran güneş ışığının ilk ipuçlarından başka bir şey yoktu.

Kendini küçümseyen bir kıkırdama boğazında gümbürdedi. Nasıl olur da penceresinin dışında olabilirdi? Kimsenin içeri girememesi için bilinçli olarak yüksek bir katta ve birinci sınıf güvenli bir binada bir daire seçmişti.

Özellikle *de o*.

Lisedeki futbol koçu ve aynı zamanda okul danışmanı olan Koç Gleason'ın onu kaçırmaktan suçlu bulunduğu davadan kısa bir süre sonra bir grup evine yerleştirilmişti. Orada danışmanlık hizmeti aldı. Başına bela olan damga ve söylentilerin üstesinden gelmek için terapisti onu adını değiştirmeye teşvik etmişti. Jane Jones ölmüş ve Beth Fields olarak yeniden doğmuştu.

Beş yıl önce, Koç Gleason'ın hapisten kaçtığını duyduğunda, isim değişikliği için minnettar olmuştu.

FBI'nın suç soruşturmaları bölümünün yönetici müdür yardımcısı Hiram Vance, JJ'e dair tüm belgeleri sildiğine dair ona güvence vermişti ama o sınırlarını kollarına takıyor ve gittiği her yerde Gleason'ı görüyordu. Yıllar boyunca Gleason'ın suçluluğunu sorgulamış olsa da, onun kendisini avlayacağı düşüncesi hâlâ onu panikletiyordu.

Onu bombardımana tutan kâbus gibi görüntüleri uzaklaştırmak için gözlerini kırıştırdı. Güvendeydi. Lanet olsun.

Kendini savunma dersleri almış, ateş etmeyi öğrenmiş ve diğer kızları da kendisi gibi acı çekmekten korumak için büroya katılmıştı. Uzmanlık alanı kaçırımlar, özellikle de aile dışı kaçırımlar olmuş ve iş başında profil çıkarma becerilerini geliştirmişti. Kendini bir katilin zihniyetine kaptırmak, onun motivasyonunu, kurbanlarını seçme kriterlerini anlamasına ve avlanma alanını tam olarak belirlemesine yardımcı oldu.

Ama hiçbir şey onun bir kurban olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Üvey kız kardeşi Sunny'nin hiç bulunamadığını.

Ve onu kaçırmakla suçlanan adamın hapse atılmasının intikamını almak isteyebileceğini. Onu arıyor olabilir.

Geçmişten kesitler onunla alay ediyordu; bunların gerçek mi yoksa korkunun tetiklediği hayal gücünün ürünü mü olduğundan emin olamıyordu.

O ve Sunny kapana kısılmışlardı, karanlık bir yerde kilitliydim, elleri ve ayakları bağlıydı. Birbirlerine sokulmuşlar, üşümüşler ve ağlıyorlardı. Sunny karanlıktan korkuyordu. Mağaranın derinliklerinde bir yerden başka bir kız çığlık attı ... evet, bu bir mağaraydı. Saçlarını yolmak istemesine neden olan monoton bir sesle su damlıyordu. Bir çığlık daha. Ayak sesleri. Karanlıkta bir bıçak parlıyordu.

Yardım için seslendi ama hiç ses çıkmadı. Sonra her şey karardı.

Uyandığında, ölümcül bir sessizlik etrafını sarmıştı. Su damlamıyordu. Ayak sesleri yoktu. Sunny ağlamıyordu.

Bunun yerine makineler bip sesi çıkarıyordu ... alçak sesler, arabalar çınılıyordu ... beyaz önlükler denizi ... bir hastane ...

Titreyerek görüntüleri susturdu. Şeytanlarıyla savaşmaya kararlı bir şekilde koşu kıyafetlerini giydi, silahını kılıfına yerleştirdi, kapının kilidini açıp koridora adım attı.

Asansöre girerken eski korkuları ve eğitimi devreye girdi ve lobiye açılan kapıya bakışlarını odakladı.

Zihninde tıpkı melekler için kazdığı gibi güzel mezarlar gördü. Karanlık korkusunu kovmak ve cennete giden yolu aydınlatmak için her kıza bir mum bırakmıştı. Ayrıca onlara tutunmaları için bir haç vermişti, kurtulduklarının bir sembolü.

Ancak kasırga ve sel, birlikte uzandıkları, el ele tutuşup ilahiler söyledikleri huzurlu yatağı yerle bir etmişti.

Huzurları bozulduğu için içini bir hüznün dalgası kapladı.

Şerif mezarlığı bulmuştu. Şimdi buradaydı.

O ve yardımcıları sel sularını tarayacak ve kemikleri çıkaracaktı. Sonra adamları onları parçalara ayırıp analiz edecekti.

aletleri ve testleriyle sanki bir bilim deneyinden başka bir şey değilmış gibi.

Artık yavrular onun bıraktığı gibi beyaz önlükleri içinde aziz bir şekilde yatmayacaklardı. Çok genç ve masum. Dua ve rehberliğe muhtaç.

İkisini de vermişti.

Fırtına bölgeyi yerle bir edene kadar birbirlerine sahiptiler.

Şimdi bir el serbestçe yüzüyordu, bir kafatası, bir uyluk kemiği, bir başkasının göğüs kafesi. Bir araya getirilmesi gereken eksik parçaları olan bir yapboz gibi rastgele, birbirinden kopuk bir şekilde etrafa saçılmışlardı.

Durduğu ağacın kenarına yapıştı, kabuğa öyle sert vuruyordu ki elinden kan damlıyordu. Kızlardan akan kan onları acılarından kurtarıırken olduğu gibi büyülenmiş bir halde kendi kanının yere sıçrayışını izledi.

Damlacıklar gözyaşı gibi rastgele düşüyor, toprakta bir desen oluşturuyordu. Kan sıçramalarında her zaman bir desen bulurdu. Bu kez görüntü bir yüze benziyordu, yüz hatları bozulmuştu.

Sesler onu görüntüden uzaklaştırdı ve tekrar mezarlığa baktı. Şerif bir fotoğraf çekti, sonra bir tane daha ve bir tane daha, sonra meleklerden birinin kafatasını incelemek için diz çöktü.

Şerife kızların cesetlerine saygısızlık etmemesi için bağırmamak için dilini sertçe ısırıldı.

Kayıp ruhlar için döktüğü gözyaşları yüzünden süzülüp düştü ve ayaklarının dibindeki kana karıştı.

İşi bitmemişti.

Sadece diğerleri için yeni bir mezar yeri bulması gerekecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

lan lanet okudu. Rüzgâr yükseliyor, yaprakları arazide savuruyor, nemli toprak ve ölüm kokusu getiriyordu. Mezarlık Şelalesi, hayalet efsaneleri ve bölgeye çekilen tuhaf seri katil sayısıyla ün kazanmıştı.

Kasabanın yeni işletmeler kazandırmak için istediği ya da ihtiyaç duyduğu türden bir tanıtım değil.

Annesinin mensup olduğu köktendinci kilise olan Kutsal Sular Kilisesi'nin cemaat üyeleri, kasırganın, Tanrı'nın İncil'deki sel felaketlerinde olduğu gibi kötülükle başa çıkma yöntemi olduğunu savundu.

Tepeden aşağı kayarken çakıllar, sopalar ve molozlar botlarının altında çıtırdadı. Soğuk sel suyu ayakkabılarının içine sızıyor, çamur eziyordu. Burada en az bir düzine ceset vardı, belki de daha fazla.

Beş yıl önce hapishaneyi su bastığını ilk duyduğunda midesi bulanmıştı. Üvey babası, Koç Gleason, baba olarak bildiği adam, o hapishaneye kapatılmıştı. Mahkumların çoğu içeride mahsur kalmış ve hücrelerinde boğulmuştu.

Ailesi olanların cesetleri gömülmek üzere evlerine gönderilmişti. Sahiplenilmeyenler ise hapishanenin olduğu yere, çukurdan çok da uzak olmayan bir yere gömüldü.

Ancak selden iki ceset çıkarılamamıştı; adamlar kaçmıştı. Bir ay sonra, mahkumlardan biri yakalandı. lan'ın babasının kaçmayı başardığını itiraf etmişti ama yolları çabucak ayrılmıştı.

Aradan beş yıl geçmiş ve Ian hiçbir haber alamamıştı. Babasının ölü mü yoksa sağ mı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yine de pes etmemişti. Her yıl dağın farklı bölgelerinde onu aramaya devam etmişti.

Anılar onu ailesini parçalayan dehşete geri götürdü.

Lise son sınıfta, Knoxville'den birkaç saat uzaklıktaki Sweetwater, Tennessee'de annesi ve üvey babasıyla güzel bir hayatı vardı. Popülerdi, atletikti ve kızlar ondan hoşlanıyordu.

Ancak yılın ortasında, babasının danışmanlık yaptığı birinci sınıf öğrencisi Kelly Cousins intihar etti.

Babasının onunla uygunsuz bir ilişkisi olduğuna dair söylentiler yayıldı.

Dedikodular ve suçlamalar aileyi mahvetmişti. Annesi üvey babasından boşandı, Sweetwater'ı terk etti ve damgalanmaktan kaçmak için Graveyard Falls'a yakın bir mahalleye taşındı.

Ian babasını savunmuş ve sınıfıyla birlikte mezun olabilmek için onunla kalmakta ısrar etmişti. Ama o aylar cehennem gibiydi. Babası asık suratlı ve depresif olmuştu. Kelly'nin ailesi, Kelly'nin Ian'ın babasına aşık olduğuna dair yazdığı notları bulduklarını iddia etti. Ayrıca onun kendisini kandırdığını ve kalbini kırdığını da ima etmişti.

Koçu onu baştan çıkarmakla suçladılar.

Okuldaki çocuklar Ian'a düşman olmuştu. Aileleri gençlerinin onunla takılmasını istemiyor ve evine gelmelerine izin vermiyordu. Notları düştü. Kızlar onunla flört etmeyi bıraktı. Onun yerine, sanki ondan korkuyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Üç ay sonra, tam da babasının temize çıktığını düşündüğü sırada, okuldan iki kız ortadan kayboldu. JJ Jones ve Sunny Smith.

Kelly'nin intiharı nedeniyle babasının zaten polis incelemesi altında olduğu ve tüm kızları tanıdığı gerçeğiyle, şerif otomatik olarak kilit kişi olarak Koç Gleason'a odaklandı. Aynı zamanda okulun danışmanı olduğu için kızlar babasına güvenmiş ve onunla arabaya binmiş olabilirlerdi.

Ian, onu kendi oğlu gibi yetiştiren adamın birine zarar verebileceğine inanamıyordu. Babası okul etkinliklerine gönüllü olarak katılırdı.

lan'ı hayır kurumlarına, balık tutmaya ve kamp yapmaya götürdü ve ona futbol oynamayı öğretti. lan'a kızlara saygı duymayı da aşılamıştı.

Ama lan'ın babası hakkındaki düşünceleri şerif için önemli değildi.

Sunny Smith hiç bulunamamıştı. Diğer kız, JJ Jones, sağ olarak bulunmuş ancak travma geçirmiş ve hafıza kaybına uğramıştı.

Kollarındaki çürüklere ve sigara yanıklarına bakılırsa JJ tacize uğramıştı. Onun için üzölmüş ve "o" kızlardan bazıları yırtık pırtık kıyafetleri yüzünden onunla dalga geçtiğinde onu savunmak için araya girmişti.

O günden sonra ona bir tür kahramanmış gibi bakmıştı.

Ama o kimsenin kahramanı değildi.

Onu en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ortadan kaybolmadan önceki sabah, ona büyükannesine gideceğini söylemişti. lan o gece onu ve Sunny'yi otobüs terminaline bırakmayı kabul etmişti. Ama son anda babası arabayı ona vermeyi reddetmişti.

Bu gerçek mahkemede babasının aleyhine işlemiş ve lan'ın kaçırılma olayıyla ilgili suçluluk duygusunu artırmıştı.

Keşke babası hapisteyken onu ziyaret etmesine izin verseydi. lan'la konuşsaydı, belki lan ona yardım edebilirdi.

Ama karar okunduğu anda lan'ı hayatından tamamen çıkarmıştı.

Rüzgâr gıcırdadı, su çalkalandı ve kıyıya daha fazla kemik sürükleyerek onu ayaklarının dibindeki iskelet kalıntılarına geri çekti.

"Şimdi ne yapacağız?" Şerif Yardımcısı Markum sordu.

lan yüzünü buruşturarak kemik denizini inceledi. "Bu bizim için çok büyük," dedi dişlerini sıkarak. "Yardıma ihtiyacımız var." Kemikleri kazmak için bir kurtarma ekibi, müfettişler, adli tabip. Ayrıca bir adli antropoloğa da ihtiyaçları olacaktı.

Federallerin nasıl çalıştığını bildiklerinden, içeri dalar, yönetimi ele geçirir ve ona bir moronmuş gibi davranırlardı.

Sadece iki iyi ajanla çalışmıştı, Özel Ajanlar Dane Hamrick ve Cal Coulter. Yardım için onları arayacaktı. At

En azından onun işinin ehli olduğunu biliyorlardı ve kasabadaki konumuna saygı duyuyorlardı.

Bir insan kafatası suda sürüklenerek ayaklarının dibine indi, içi boş gözler dehşet içinde ona bakıyordu.

Bu da bozulmaya başlamıştı ama diğerleri kadar ciddi değildi, sanki yeni öldürülmüş gibiydi.

İçinden öfke fışkırdı.

Başka bir seri katil bu dağlarda mı saklanıyordu?

Beş gün sonra - Knoxville

Daha fazla kabus.

Başka bir sabah
koşusu.

Beth hep kaçıyordu. Her zaman tetikteydi.

Dairesinden çıkarken hızla sokağı gözden geçirdi. Üç parçalı takım elbise giymiş yakışıklı bir beyefendi binanın kafesinden çıkarken ona gülümsedi.

Ona zar zor başını salladı.

Flört etmek onun hayatının bir parçası değildi. Suçluları bulmak ve takip etmek için yaşıyordu.

Kaçırılma vakalarında uzmanlaşmıştı ve başka çocukların sistemde kaybolmasını veya istismara uğramasını önlemek için koruyucu bakım programlarını değiştirme planlarını başlatmıştı. Yerleştirmelerin takibi için daha iyi önlemler, daha fazla ev ziyareti ve iş yükünün üstesinden gelmek için ek personel istihdamı önerisinin bir parçasıydı.

Belki bir gün Sunny'yi çalanı telafi edecek kadar kötü adam yakalayabilirdi.

Dükkânın ön camından bir yüz belirdi. Koyu kahverengi saçlar. Kirli sakal. Geniş çene.

Bu oydu.

Koç Gleason.

Duruşmayı hatırladığında korku bir an için onu felç etti. Gözlerindeki öfke, onu hedef alan öfke, sessizce oturup

Jüri onu mahkum edecek. Oğlu Ian'ın ifadesindeki acılık.

Ian, aşık olduğu tek çocuk. Lisedeki futbol yıldızı. Herkesin hoşlandığı çocuk.

Ta ki babası bir öğrenciyle yatmakla, ardından Sunny'yi ve kendisini kaçırmakla suçlanana kadar.

Kaldırımı adımını attığında sert rüzgâr ona saldırdı. Birkaç yaya geçitten sola doğru geçti. Binanın yanındaki park yerinden bir araba çıktı.

Hayır, o değil.

Arabayı bir kadın kullanıyordu.

Etrafı taradı, caddenin karşısına baktı. Gri paltolu bir adam kilisenin merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü.

Koç Gleason?

Kavşakta karşıya geçmeye başladı ama lastikler gıcırdadı ve bir taksici ona çarpmadan hemen önce sarsılarak durdu. Adam camı indirdi ve parmağını ona doğru salladı. "Dikkat edin, bayan!"

Üzgün olduğunu mırıldandı ve caddeyi tekrar aradı, ancak otobüs ortadan kaybolmuştu ve hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Lanet olsun.

Onu gördüğünü hayal mi etmişti, yoksa o mu izini sürmüştü?

Dosyasındaki fotoğrafların görüntüleri onunla alay ediyordu. Bir kamyon şoförü onu bir dinlenme tesisinde çalılarının arasında yatarken bulmuştu. Giysileri yırtık ve çamurluydu, saçları kirli, yüzü solgundu.

Hastane fotoğraflarında gözleri boştu, zayıf ve kaybolmuş görünüyordu.

Çünkü Sunny'nin çığlıklarının sürekli yankılandığı kendi karanlık dünyasında kaybolmuştu.

Neden dosyayı inceleyerek kendine işkence etmeye devam ettiğini bilmiyordu.

Evet, istiyorsun. Sunny'yi bulmak istiyorsun.

Sadece mantığı ona arkadaşının öldüğünü söylüyordu.

Kulaklıklarını taktı, müziği karıştırma ayarına getirdi ve ardından koşmaya başladı. Need to Breathe'in country/gospel/rock müziğinin duygusal karışımı kulaklarını doldurdu ve onu canlandırdı.

Nehre doğru ilerlerken ayakları kaldırımı dövüyordu. Annelerin bebek arabalarında bebeklerini ittiği parkın yanından geçti.

ve çocuklar oynadı ve sonra nehir kenarında koştu, bakışları suyun üzerindeki kasvetli sisi aldı.

Tanrım, anneleri ve çocukları kıskanıyordu. O aileyi, o evi istiyordu.

Ama bundan uzun zaman önce vazgeçmişti. Geçmiş güven sorunları yaratmakla kalmamış, işi de bir aile yaşamına elverişli değildi. Çok uzun saatler. Seyahat etmek. Ve tehlike.

Sağa saptı ve sonra tepeden Market Meydanı'na doğru koştu. Koşucular, işe gidip gelenler ve yerel halk kaldırımları doldurmuştu ve kahve dükkânı dolmaya başlamıştı.

Beth'in cep telefonu kalçasında vızıldadı. Ofise gitme vaktine kadar bir saati vardı ama suçun ne sınırı ne de saati vardı.

Telefonu hemen bağladı. "Özel Ajan Fields." "Beth, ben Vance."

Beth onun kısık ses tonuyla gerildi. Bir dava için aradığını her zaman anlayabilirdi. Havadan sudan konuşarak zaman kaybetmezdi. "Sorun nedir?"

"Seninle ilgili." Durakladı ve kadının midesi düğümlendi. "Senin davan."

Gerçek ona buz banyosu gibi çarptı. FBI'a ilk katıldığında, geçmiş hakkında açık konuşmuştu. Vance ona kimliğinin güvende olduğuna dair güvence vermişti. Eski adının iş arkadaşlarına sızmasını önlemek için kayıtları değiştireceğini söylemişti.

"Koç Gleason'ı buldunuz mu? Yaşıyor mu?"

"Hayır." Hat üzerinde gerginlik titreşiyordu. "Ben Sunny," dedi kısık bir sesle. "Onu bulmuşlar."

Beth içgüdüsel olarak kolye haline getirdiği peniyi okşadı çünkü ona Sunny'nin uğurlu penilerini hatırlatıyordu. Kolyeyi hiç çıkarmadı.

"Beth?"

Kendini çelikleştirdi. "Ben buradayım."

Ona haberi vermesi için beklemesine gerek yoktu. Kalbinde biliyordu.

Sunny ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beth bir bankın üzerine çöktü, dirseklerini dizlerine dayayarak eğildi ve derin bir nefes aldı.

"Beth?"

"Buradayım," diyebildi. "Sunny olduğuna emin misin?"

"Adli tabip diş kayıtlarına dayanarak cesedi teşhis etti ve adli antropolog da kemikleri inceleyip tıbbi kayıtlarla karşılaştırdıktan sonra bunu doğruladı."

Beth bu bilgiyi özümsemek için bir an bekledi. "Nerede bulundu?"

"İlginç olan da bu. Mezarlık Şelalesi."

"Mezarlık Şelalesi mi? Tüm o seri katillerin ortaya çıktığı kasaba mı?" Tanrım. Kasaba, Koç Gleason'ın hapsedildiği hapishaneye yakındı. Kasabadaki son cinayetler sırasında, şüpheli olarak onun adının ortaya çıkmasını bekliyordu.

Ancak ölümler, Koç Gleason'ın profiline uymayan psikopatik davranışlara işaret ediyordu.

"İşte bu kadar. Görünüşe göre Sunny, Hemlock Holler dedikleri bir bölgede gömülüymüş. Geçen hafta meydana gelen hortum sele yol açmış ve mezarı yerinden sökmüş. Arama kurtarma ekipleri kemikleri havadan tespit etmiş."

Beth parçaları birleştirmek için çaresizce şakağına masaj yaptı. Sunny Mezarlık Şelalesi'ne nasıl gelmişti? Beth'in baygın halde bulunduğu dinlenme tesisinden en az bir saat uzaktaydı. O mola yeri de Sweetwater'dan kırk beş mil uzaktaydı.

Elbette, katil etrafta dolaşıyor olabilir. Polisin dikkatini dağıtmak için Sunny'yi Graveyard Falls'ta bırakmış da olabilir.

Etrafındaki cadde kalabalıklaştı. Daha fazla koşucu ve yerel halk işe gidiyordu. Birisi güldü. Güneş kara bulutları yaracak cesareti göstermişti.

Dünyası parçalanırken güneş nasıl parlayabilir ve insanlar nasıl gülebilirdi?

İnsanlar onun sıkıntısını hissetmek yerine, hiçbir sorun yokmuş gibi yanından geçip gittiler.

Her şey yanılttı. Sunny'nin hayatta kalmadığından hep şüphelenmişti ama aklının bir köşesinde onun kaçmış olabileceğine dair bir umut vardı.

Ama Sunny ölmüştü.

Beth'in suçuydu.

Vance boğazını temizledi. "Başka bir şey daha var."

Sesindeki kasvetli ton ona patronunun telefonda olduğunu hatırlattı. Onun cevaplara olan ihtiyacını anlıyordu ama işinde sıkı bir çizgide yürümesini sağlıyordu. Koç Gleason'ın onu arayacağından korktuğu için, hapishanedeki su baskınından sonra onu ve yerel polisi uyarmıştı.

Ona tekrar seslendi. "Orada mısın?"

On beş yıl boyunca Sunny'ye ne olduğunu merak etmiş, korkunç işkence ve tecavüzleri hayal etmişti. "Evet."

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Koç'un duruşması sırasında bu soru ona binlerce kez sorulmuştu. Hayır, iyi değildi ama o kadar ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı ki bazı muhabirler onu duygusuz biri olarak resmetmişti.

Vance onunla o kadar çok davada birlikte çalışmıştı ki, onun sert yüzünü görmüş ve anlamıştı.

Duygularını bastırdı. O bir profesyoneldi. Bunun üstesinden gelebilirdi. "Evet. Beni hazırlıksız yakaladın. Bana her şeyi anlat."

Vance içini çekti. "Pekâlâ. Adli tabibe göre Sunny'nin bileklerinde ciddi kesikler varmış. Kesikler o kadar derinmiş ki kemiğe kadar ulaşmış ve bu da kan kaybından öldüğüne inanmasına neden olmuş." Derin bir nefes aldı. "Dahası da var Beth. Sunny yalnız değildi."

Beth'in göğsü sıkıştı. "Ne demek yalnız değildi?" O gece kamyonunda bulunan diğer kızın titreyen sesi kafasında yankılandı. Onun da yüzünü hatırlayamıyordu ama ona ne olduğunu merak ediyordu.

"Buldukları tek ceset onunki değildi," dedi tiksintiyle. "Bir düzineden fazla ceset vardı. Adli tıp ve adli antropologlar onları bir araya getirmeye ve kimliklerini belirlemeye çalışıyor."

Beth'in nabızı hızlandı. "Cesetlerin hepsi genç kadınlar mıydı?"

"Evet." Durakladı. "Yerel şerif yardım için bizi aradı, böylece Ajan Coulter ve Hamrick olay yerine gitti. Suç ekibinin işini yapması ve tüm kemikleri bulması birkaç gün sürdü. Kalıntıları analiz ve kimlik tespiti için Graveyard Falls Hastanesi morguna naklettiler."

Beth adrenalinin etkisiyle ayağa fırladı. "Bu davayı istiyorum."

Bir kalp atışı geçti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu dava senin için çok kişisel."

Tabii ki kişiseldi. "Üzerinde çalışmam için bir neden daha." Beth etrafı taradı, daha fazla soru aklına geldikçe teni karıncalanıyordu.

Mezarlığın bulunduğu yerin hapishaneye yakın olması dikkat çekmeyecek kadar tesadüfiydi.

Kızların kaybolduğu tarihleri, tahmini ölüm zamanlarını, ölüm nedenlerini ve kurbanların akraba olup olmadıklarını bilmesi gerekiyordu.

Beth koşmaya başladı, dairesine ulaşip yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. "Bir görev gücü var mı?"

"Henüz değil ama bir tane organize ediyoruz. Yarından sonraki gün Graveyard Falls'ta buluşmamız gerekiyor."

"Orada olacağım," dedi

Beth. "Beth-"

"Lütfen, yardım edebilirim. Eğer bu kurbanların hepsi ergenlik çağındaysa ve aynı adam tarafından öldürüldüyse, kayıp ve istismara uğramış çocuklar konusunda uzman birine ihtiyacınız var. Bunun benim uzmanlık alanım olduğunu biliyorsunuz." Geçen yıl cinsel ticaret için genç erkekleri hedef alan bir katilin izini sürdüğünde kendini kanıtlamıştı.

Vance hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses mırıldandı. "Pekâlâ, ama bu hoşuma gitmiyor. Dava çok zorlaşırsa geri çekileceğine dair bana söz ver."

"Elbette," diye kabul etti Beth. Yine de Sunny'yi kimin öldürdüğüne dair gerçeği öğrenmeden bu işin peşini bırakması mümkün değildi. Mahkûmiyet kararına rağmen, öğrendiği profil çıkarma becerileri Koç Gleason'ın suçluluğunu sorgulamasına neden olmuştu.

Profile uymuyordu. Gleason kendine güvenen, eğitilmiş, sosyal açıdan becerikli biriydi ve sevgi dolu, normal bir evde büyümüşü. Kötü muamele izi yoktu. Hayvanlara zarar verme, şiddet, uyuşturucu ya da alkol kullanımı kaydı yoktu.

Arkadaşı adaleti hak ediyordu, Beth bunu ona borçluydu.

Ve eğer şüpheli aktif olarak kız kaçırıyorsa, onun izini sürer ve bir daha asla başka bir genç kıza zarar vermemesini sağlardı.

Mezarlık Şelalesi

Gerginlik Ian'ın omuzlarını düğümledi. Cesetleri bulduklarından bu yana yedi gün geçmişti.

Panik artıyordu. Telefonlar dehşete düşmüş yerel halk ve yanlış ipuçlarıyla susmak bilmiyordu.

Ve o lanet muhabir Corbin Michaels - Mezarlık Şelalesi'ndeki diğer seri vakaları haber yapan aynı piç kurusu - kemik mezarlığı haberine atlamış ve vakayı çoktan Kemiklik Katili olarak adlandırmıştı.

Kasabanın lanetli olduğuna inanan bazı hackerler, Güneydoğu'daki tuhaf şehirler hakkında, Mezarlık Şelalesi ve hayalet efsanelerini içeren lanet bir blog yazısı başlatmıştı. Blog hızla takipçi kazanıyor ve histeriyi yoğunlaştırıyordu.

Arayanın kimliğinde Kutsal Sular Kilisesi'nin numarası belirdi. Ian konuşmayı kısa tutmaya kararlı bir şekilde cevap verdi. Vaiz Peder Jim Benton'dan hoşlanmıyordu. "Şerif Kimball."

"Merhaba, Şerif. Mezarlıkta bulunan kurbanları onurlandırmak için bu gece Kutsal Sular'da bir dua nöbeti düzenledim."

Ian kaba bir yorumda bulundu. Bu kilise ona huzurlu bir yerden çok bir tarikatı hatırlatıyordu. Annesinin kocası Bernard, Rahip Benton'la birlikte onu Ian'dan uzaklaştırmıştı.

"Haber verdiğin için teşekkürler. Haberi ileticeğim."

Benton başka bir şey söylemeye başladı ama başka bir telefon geliyordu. "Gitmem gerekiyor." Aramayı cevaplamak için tıkladı. "Şerif Kimball."

"Ben FBI'nın suç bölümünden Müdür Yardımcısı Vance," dedi adam sert bir sesle. "Bir görev gücü organize ettim. Yarım saat içinde morgdaki bir odada toplanacağız. Adli tıp uzmanı ve adli antropolog şu ana kadar öğrendikleri hakkında bizi bilgilendirecek. Sizin de orada olmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ian tedirginliğini zar zor kontrol edebiliyordu. Tam da beklediği gibi, Vance kontrolü ele almak için içeri dalmıştı.

"Elbette orada olacağım. Burası benim şehrim."

"Pekâlâ. Az önce adli tabip Dr. Wheeland ile konuştum. Şu ana kadar ölenlerden üçünün kimliğini tespit ettik: Sunny Smith, Retha Allen ve üçüncü bir kişi, Hilary Trenton."

Bu da birkaç kişinin daha gideceği anlamına geliyordu.

"Vance sözlerini şöyle sürdürdü: "Bir yüz rekonstrüksiyonu uzmanı, kurbanların neye benziyor olabileceklerine dair görüntüleri yeniden yaratıyor. "FBI, Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi veri tabanına odaklanarak bu resimleri yüz tanıma yazılımından geçiriyor."

"Peki ya en son kurban?"

"Henüz bir kimlik yok, ama umarım yakında. Özel Ajan Cal Coulter ve Özel Ajan Dane Hamrick neler olduğunu anlamak için kurbanların ailelerini ve arkadaşlarını sorgulamakla görevli."

Peki onun rolü neydi? Arkasına yaslanıp parmaklarını oynatmaya niyeti yoktu.

"Toplantıda görüşürüz," dedi Vance.

Ian silahını kılıfına soktu, ceketini ve anahtarlarını aldı, dışarı çıktı ve sonra kasabaya doğru sürdü. Trafik çok azdı, sokaklarda çok az insan vardı. Kasaba sakinleri evlerine kapanırlarsa katilin onlara dokunamayacağını düşünüyor gibiydi.

Hatta birkaç yerli taşınmıştı. Ailelerini daha güvenli bir yerde, seri katilleriyle ünlü olmayan bir yerde yetiştirmek istediler.

Ian hastanenin önüne park ederken rüzgâr ölü yaprakları cadde boyunca savuruyordu.

Son birkaç gün cehennem gibiydi.

Bir kasaba ne kadar kötü haber ve dehşete maruz kalabilir?

Morga giden merdivenlerden inip içeri girdiğinde dehşet içinde düğümlendi. Sunny'nin cesedinin Hemlock Holler'da ölenler arasında olduğunu öğrendiğinde sarsılmıştı. Onu zihninde canlandırdığında, tam da babasının yardım etmeye çalıştığı türden utangaç, çelimsiz bir genç kızdı.

Ian cüzdanından babasının fotoğrafını çıkardı ve inceledi. Koç Gleason uzun boylu ve kaslıydı ama nazik elleri vardı ve Ian'a asla öfkeyle vurmamıştı. Babası Sunny'yi ya da o kızlardan birini öldürmüş olamazdı. Okul sonrası etkinliklerini denetlemek ve gençlerin güvenliğini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. İki kez, doktor masraflarını karşılayamayan ailelerin tıbbi bakım masraflarını karşılamıştı.

O da bir hayvanseverdi. Birlikte kurtarma barınağında gönüllü olarak çalışmışlardı. Koç birden fazla kez eve hasta bir köpek getirmiş ve onu sağlığına kavuşturmuştu.

Böyle nazik bir adam nasıl olur da genç bir kızı öldürebilir?

Fotoğrafı cebine geri soktu. Son beş yıldır neredeydi? Nasıl hayatta kalmıştı? Neyle geçiniyordu? Bir işi var mıydı? Varsa bile, referans ya da geçmiş araştırması gerektirmeyen, dikkat çekmeyen bir iş olmalıydı.

Eğitiminin ve becerilerinin altında bir iş.

Babası danışmanlık yapmayı, öğretmeyi ve koçluk yapmayı çok severdi. Bunu yapmaktan mahrum bırakılmak içini parçalamış olmalıydı.

Ölüm ve temizlik kimyasallarının kokusu Ian'ı anılarından uzaklaştırdı. Kapıdaki cam pencereden baktı ama adli tabip Dr. Wheeland içeride değildi, bu yüzden yandaki "kemik odası" adını verdikleri ve ekibin iskelet kalıntılarını birkaç masaya yaydığı odaya doğru yürüdü.

Eğer babası hapisteyken bir ya da daha fazlası ölmüşse, Ian adını temize çıkarabilir ve babasına hayatını geri verebilirdi.

Gerçek katili bulmak, Sunny'nin ölümü ve JJ'in yaşadığı travma nedeniyle duyduğu suçluluk duygusunu da hafifletecekti.

Duruşma sırasında sessiz ve asık suratlıydı, ona bakmaktan kaçınmıştı. Babasını temize çıkaracak bir şeyler hatırlamasını umarak delikler açarak ona baktı.

Ama neredeyse hiç konuşmamış ya da herhangi bir duygu göstermemişti.

Travma hemşireleri, JJ'in onu getirdiklerinde defalarca babasının adını söylediğini belirttiler. Polis, onu kaçıran kişinin adını söylemeye çalıştığını düşünmüş.

Sunny'den haberi var mıydı?

Beth sabah saat 10'da Graveyard Falls Hastanesi'ne vardı. Görev gücü bodrumdaki morgda toplanıyordu.

Sinirleri midesini tırmalıyordu.

O telefon görüşmesinden beri, anılarından parçalar bilinçaltını yokluyordu. Sunny ağlıyor ve kaçtıkları gece onun eline yapışıyordu. Durmak bilmeyen yağmur. O bez parçasındaki koku -şimdi kloroform olduğunu bildiği bir koku.

Ondan sonra her şey karardı.

Şoförün yüzü. Onları nereye götürdüğünü.

Esir tutulduğu sırada neler olduğunu.

Evrak çantasını sıkıca kavradı.

Ara sıra bir elin ya da gölgenin görüntüsü ona doğru süzülüyor ve saldırganın yüzünü hatırlamanın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Sonra görüntüye uzanıyor ve bir uçurumdan karanlık bir fıçıya düşüyordu.

Derin bir nefes alarak bacaklarının sabitlenmesi için zaman tanıdı.

Kendine güveniyormuş gibi görünmek için başını dik tutarak otopsi odasının koridorunun sonundaki konferans odasına girdi.

oda. Sandalyeler uzun bir masayı çevreliyordu. Bir duvara fotoğrafların ve bilgilerin gösterilmesi için bir beyaz tahta ve ekran asılmış, köşede ise kahve, şişe su ve hamur işleriyle dolu bir kahve barı oluşturulmuştu.

Müdür Vance onu kapıda karşıladı, yüz ifadesi asıktı. "Burada olmanızdan hoşlanmıyorum."

Beth çenesini yukarı kaldırdı. Onun kendisini kovmasına izin vermesine imkân yoktu. "Biliyorum ama bunu yapmam gerek."

Adamın sert bakışları bir kalp atışı boyunca onunkilere kilitlendi ve kadın nefesini tuttu.

Sonunda başıyla kısa bir selam verdi. "Seni uyarıyorum Beth, başını belaya soktuğunu ya da gereksiz riskler aldığını görürsem davadan alınırsın."

En iyi sert kız bakışını takındı. "Anlaşıldı."

Kapı açıldı ve birkaç kişi içeri girdi: Adli tabip Dr. Wheeland, Özel Ajan Cal Coulter ve Özel Ajan Dane Hamrick. Cal, Thorn Ripper ve Bride Killer vakaları arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmış, bu da bir anne ve oğlunun tutuklanmasına yol açmıştı. Dane, kadınların yüzlerini pençe izleriyle oyan Kasap'la ilgili soruşturmaya öncülük etmişti.

Doktorlar ve kriminal teknisyenler, henüz tanışmadığı iki şerif yardımcısı ve tanımadığı bir grup insan odanın içinde toplanmıştı.

Ajansın en iyi analisti ve bilgisayar uzmanı olan Peyton ona sıcak bir gülümseme verdi. Beth, koyu kahverengi saçlı ve gözlüklü, otuzlu yaşlarındaki bu ince kadınla çocuk kaçakçılığı davası yüzünden yakınlık kurmuştu.

Vance parmaklarını kürsüye vurdu. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Mezarlık keşfedildiğinden beri büyük bir gayretle çalıştığınızın farkındayım." Durakladı. "Kahve ya da su alın ve oturun."

Omuz hizasındaki saçlarını deri bir şeritle arkadan bağlamış Kızılderili bir adam, elinde iki fincan kahveyle ona yaklaştı. "Ben Şerif Yardımcısı Whitehorse."

Beth kendini tanıttı ve kahveyi kabul etti, dostça tavrı için minnettardı. Küçük kasaba kolluk kuvvetleri genellikle Federallerin varlığına içerlerdi. "Hoş geldiniz dediğiniz için teşekkürler. Sanırım şerif de burada olacak."

Tam kapı açılırken başını salladı. Göz ucuyla uzun boylu, geniş omuzlu, üniformalı bir adamın odaya girdiğini gördü. Kalın, dalgalı kirli sarı saçlar, saat beş yönünde gölge, koyu renk Ray-Ban'ler.

Yakışıklı ve sert ilk izlenimiydi.

Daha sonra düşünceli ve asık suratlı geldi. Yüzündeki sert ifade ve gergin çenesinden anlaşılıyor.

Yardımcı Whitehorse boğazını temizledi. "İşte korkusuz liderimiz."

Şerif kahve istasyonuna doğru ilerleyip kendine bir fincan doldururken botları gümbürdüyordu. Mutlu görünmüyordu ama Vance'in uzattığı eli kabul etti.

Adamda Beth'in sinirlerini bozan bir şeyler vardı. Kenarları kaba görünüyordu, hiç de misafirperver değildi. Başındaki şapka yüzünü gizliyordu ve koyu renk gözlükleri gözlerini saklıyordu.

Vance toplantıyı başlattı ve kendini tanıttı. "Ben bürodan Yönetici Müdür Yardımcısı Vance, ancak kolaylık olması açısından bana sadece Müdür Vance diyebilirsiniz. Sıkı çalışmanız sayesinde üç kurbanın kimliğini tespit ettik." Başparmağını Beth'e doğru eğdi. "Bu NCMEC ile çalışan Özel Ajan Beth Fields. Kayıp çocuklar ve aileleriyle ilgili deneyimi ve profil çıkarma becerileri soruşturma için çok değerli olacaktır."

Şerifin kendisini kabul etmemesine sinirlenerek çenesini kaldırdı. "Bu görev gücünün bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

Müdür Vance herkesin oturduğu masaya doğru işaret etti. Şerif Kimball ile bitirerek hızlı bir şekilde herkesi ve pozisyonlarını tanıttı.

Kasaba hakkında yaptığı araştırmaya göre, Şerif Kimball bölgeyi ve yerlileri tanıdığı için önceki davalarda yardımcı olmuştu ama bu davanın boyunu aştığını fark etmişti.

Özel Ajan Cal Coulter başladı. "Kurbanlardan ikisini araştırıyoruz, Retha Allen ve Hilary Trenton. Ne yazık ki aralarında bir bağlantı bulamadık."

Ajan Hamrick, "Umarım kızların aileleri, kayboldukları tarihten önceki faaliyetlerine ışık tutabilirler," dedi.

"FBI'in üçüncü kız Sunny Smith hakkında bilgi sahibi olduğu söylendi."

Duyguları Beth'in boğazına düğümlendi ama kısa bir süre başını salladı. Müdür Vance, "Bu konuya birazdan geleceğiz," dedi.

Dr. Wheeland kendisini ve yüz rekonstrüksiyonu konusunda uzman iki adli antropolog olan Dr. Emma Wright ve Dr. Harris Lee'yi tanıttı.

Daha sonra Teğmen Ward adında uzun boylu bir adamın liderliğindeki Olay Yeri İnceleme ekibi, ardından da iki şerif yardımcısı geldi.

Şerif Yardımcısı Whitehorse ile tanışmıştı. Diğer şerif yardımcısı Ladd Markum, sert bir kovboy gibi yakışıklıydı.

Şerif ayağa kalktı. Geniş bir eliyle şapkasını çıkardı, sonra başını kaldırıp kadının bakışlarıyla buluştu.

Beth'in içini bir titreme kapladı.

Yüce Tanrım, bu olamazdı.

Adamın koyu renk gözleri kızın yüzünde kısıldı. "Şerif Ian Kimball."

Bir nefesi zorlukla bastırdı.

Karşısındaki adam lisede aşık olduğu adamdı. Ama soyadı Kimball değildi, Gleason'du.

Tanrım... annesinin duruşma sırasında koçtan boşandığını unutmuştu. Kızlık soyadını geri almış olmalıydı, Ian da öyle.

Daha yaşlıydı, irileşmiş, kaslanmış ve en az üç santim uzamıştı. O genç, cilveli futbol yıldızı gitmişti. Onun yerine, on beş yıl önce olmayan bir acılık gözlerini gölgeliyordu.

Aslında, onunla ilgili her şey göz korkutucuydu.

Kendi öfkesi su yüzüne çıktı. Kaçırıldıkları gece onu ve Sunny'yi otobüs terminaline bırakması gerekiyordu.

Sadece onları yalnız ve mahsur bırakmıştı. Eğer ortaya çıksaydı, Sunny hayatta olabilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

On beş yıl önce tanıdığı kızın görüntüsü Ian'ın gözlerinin önünden geçti. Kalp şeklinde bir yüz. Uzun kumral saçlar. Büyük soluk mavi gözler. Burnunun üzerinde belli belirsiz bir çil serpintisi.

Yalnız çilleri artık o kadar belirgin değildi ya da makyajla kapatmıştı. Bu kadının saçları da siyahtı ve JJ'inki gibi gevşek değil, neredeyse sert bir topuz şeklinde ensesinde toplanmıştı.

Ayrıca, Beth onun adıydı.

Ancak o soluk mavi gözler aynı unutulmaz renk ve şekle sahipti, uyurken ona eziyet eden aynı acı dolu gözlerdi.

Oyalanıyormuş gibi not defterine bir göz attı. Bu hareket ceketinin kolunun yukarı kalkmasına ve sol kolunun ortaya çıkmasına neden oldu.

Ve üç yara izi, sigara yanıkları. Bir üçgen oluşturmaları dikkat çekiciydi.

Lanet olsun.

O JJ'di.

On beş yıl önce yanıkları gördüğünde iğrenmişti. Gençken bile ne olduklarını anlamıştı.

Suistimal.

Toplantıdaki diğer herkese verdiği gülümseme soldu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra nefesi kesilerek durakladı. "Şerif."

Ian elini uzattı. "JJ?"

Durakladı, sonra başını hızlıca salladı. "Ben Beth Fields, *Ajan* Fields."

Parmaklarını avucunun etrafına kapattığı anda, neredeyse elektriksel bir ürperti içinden geçti. Sanki o da hissetmiş gibi gözleri b ü y ü d ü ve hızla geri adım attı.

Sandalyelerin kayması ve seslerin hafifçe gümbürdemesi, onu odanın kafasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayan profesyonellerle dolu olduğu gerçeğine geri döndürdü. Kahretsin. Ajan Hamrick ve Coulter onun bu işi yapabileceğini biliyordu ama odadaki başka kimse bilmiyordu. Müdür Vance onu sadece nezaketen ve sakinleri sakinleştirmek için bir köprü görevi görmesi için çağırmıştı.

"Şerif," dedi Müdür Vance, "bize kasaba hakkında daha fazla bilgi verin ve yardımcılarınızın şu ana kadar neler öğrendiğini anlatın."

"Elbette." İlan dikkatlerini beyaz tahtalara yöneltti. "Bunlar Hemlock Holler'ın cesetleri ilk bulduğumuz andaki görüntüleri." Resimleri onlarca kez incelemişti ama beyaz önlükler ve iskeletler denizi hâlâ etkisini sürdürüyordu. Kemikler çürümüş, dişler çenelerden ayrılmış, böcekler ve haşereler etli kalıntıları kemirmişlerdi.

"Bildiğiniz gibi hortum ve sel ağaçları söktü, evleri ve yakındaki bir karavan parkını yerle bir etti. Olayın ardından kurtarma görevlileri bu vadiyi tespit etti ve burada bir düzineden fazla genç kızın kalıntılarını bulduk. Yardımcılarım bölgeyi güvenlik altına aldı. Ayrıca bölge sakinlerini sakinleştirmek için çalışıyorlar."

"Şüpheli var mı ya da katilin Graveyard Falls'tan olup olmadığına dair bir fikriniz var mı?" Ajan Coulter sordu.

"Şimdiye kadar bir şey çıkmadı, ancak paniğe kapılmış yerel halktan gelen yanlış ipuçlarını ayıklamakla meşgulüz." En son kurbanın fotoğrafını işaret etti. "Cesetlerin durumuna ve kurbanların sayısına bakılırsa, yıllardır öldürüyor ve durmaya da niyeti yok."

Beth'i mide bulantısı bastı. Fotoğraflar dehşet vericiydi.

İlan sözlerini bitirip yerine otururken Vance, "Teşekkür ederim Şerif," dedi. "Vance sözlerini şöyle sürdürdü: "Önceliğimiz son kurbanın kimliğini tespit etmek. "Eğer

Şüpheli yakınlarda, belki bir ipucu buluruz ve başka bir cinayeti önleriz."

Bu harika olurdu. Ama bu katil hata yaparak bu kadar ceset biriktirmeyi başaramamıştı.

Yeni bir kurban olması, katilin yakınlarda olabileceği anlamına geliyordu.

Kasabada göz önünde saklanıyor olabilir.

Kendini bu duruma hazırladığını düşünmüştü ama kökünden sökülmüş derme çatma mezarlığın görüntüsü ona bir korku filminden bir sahneyi hatırlattı.

Kemikler ve iskeletler suda yüzüyor ve çamurdan çıkıntı yapıyordu; bu tüyler ürpertici manzara, kendisinin de o iskeletlerden biri olabileceğini fark etmesiyle alay ediyordu.

Gözlerini fotoğraflardan ayırıp ikinci panoya baktı; bu panoda tespit ettikleri üç kurbanın krokileri vardı.

Sunny'nin çizimi o kadar doğruydı ki gözyaşları Beth'in göz kapaklarının arkasını yaktı.

Gözlerini kırıştırdı, onları uzak tutmak için çaresizce. Sunny'yi kimin öldürdüğünü bilmek istese de objektif olmak zorundaydı.

Koç Gleason'ın terk edilmiş bir köpek yavrusunu okula getirip öğretmenlerden ya da öğrencilerden sahiplenmek isteyen olup olmadığını sorduğu anı vicdanını gıdıkladı.

Bu adam bütün bu kızları öldürmüş olabilir mi?

Pek mümkün görünmüyordu.

Şerif, "Ajan *Fields*, söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?" diye sordu.

Beth onun alaycı ses tonu karşısında kaskatı kesildi. Onun kim olduğunu biliyordu.

Ona soğuk bir bakış atarak kimliğini açıklaması için cesaretlendirdi. Diğerlerine söylerse, soruşturmadan çekilmesi için ısrar edebilirlerdi. Onların acıyan bakışlarını da istemiyordu.

Ve eğer katil onun gerçek adını öğrenirse, peşine düşebilir.

Onu.

Odaklanmak zorundaydı.

"Gelin Katili'nin çalışma şeklini, kurbanlarına gelinlik giydirmesini düşünüyordum." Josie DuKane'in her şeyi anlatan kitabını okumuş ve filmi izlemişti. "Sel suyu fotoğrafındaki beyaz ne? Gelinlik mi onlar?"

"Aslında bunlar gecelik. Malzemesi pamuk." Peyton bir taslağı çevirerek açtı. "Bu, geceliklerden birinin sağlamken nasıl görüldüğüne dair bir çizim. Bu daha yeni kurbanla, nereden alındığının izini sürebiliriz. Kumaşın büyük bir kısmı hava koşullarından dolayı parçalanmış olsa da bir vaftiz elbisesine benziyor."

Beth zihinsel olarak şüphelinin profilini oluşturmaya başladı.

Bu şüpheli neden kurbanlarına vaftiz ediyormuş ya da onları yatağa yatırıyormuş gibi vaftiz elbiseleri ya da gecelikler giydiriyor?

Şerife baktığında, Şerif ona odaklanmıştı, gözleri soğuk ve sertti.

Toplantıdan sonra onunla konuşması gerekiyordu. Graveyard Falls'a nasıl geldiğini ve arkadaşının cesedinin bulunduğu davaya nasıl baktığını öğrenmeliydi.

Ian hayatta olduğunu bildiği için mi babasına yakın olmak için kasabaya taşınmıştı? Ian hapsedildiği süre boyunca Koç'la iletişim kurmuş muydu? Ya da kaçtığından beri?

Peyton başka bir taslağa dokundu. "Cesetlerle birlikte gömülmüş mum parçaları da bulduk. Birçoğu kırılmış ve buruşmuş, çamura ve suya batmış olsa da, bunlar sade beyaz konik mumlardı."

Şerif Kimball Peyton'a seslendi. "Katilin mumları nereden aldığının izini sürebilir misiniz?"

Peyton omuz silkerek, "Mumlar yaygındır ve herhangi bir eczaneden, indirim mağazasından, büyük mağazadan veya internetten satın alınabilir," dedi.

Ajan Hamrick mezarlıktan çıkarılan birkaç altın kolyenin fotoğrafını işaret etti. "Peki ya bunlar?"

"Ucuz, sade altın haçlar," diye devam etti Peyton. "Göze çarpan bir yanları yok, bu yüzden izlerini bulmak da zor olacak."

Beth bir not daha aldı. Haçlar, beyaz mumlar, vaftiz elbiseleri. Dini semboller. Araştırılması gereken ve katil için önem taşıdığı belli olan bir aç.

"Teşekkürler, bizi haberdar edin." Vance tıbbi tetkikçiye döndü. "Ölüm nedeni ve zamanı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Dr. Wheeland gözlüğünü düzeltti ve sanki fotoğraflar onu da etkiliyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Beth iki kayıp çocuk vakasında ona danışmanlık yapmıştı. Detaylara önem veren, zeki, anlayışlı ve şefkatli biriydi.

"En son kurban yaklaşık iki hafta önce öldürüldü. Diğer kurbanların ölüm zamanları üzerinde çalışıyorum. Adli antropologlarımız kalıntıların kimliklerini tespit etme konusunda ilerleme kaydediyor, ancak bu zaman alacak. Kimliklerini tespit ettiğimiz üç kurban on iki ile on dört yaşları arasında. Kemiklerdeki derin kesiklere bakılırsa bilekleri kesilmiş."

"Peki ya en son kurban?" Beth sordu.

"Yaraları aynı, bileklerinde derin kesikler var. Ölüm nedeni kan kaybı."

Ajan Coulter, "Bileklerdeki kesikler intihara benziyor," diye yorum yaptı.

Beth'in kalbi davul gibi çarpıyordu. "Kızların kendilerini öldürdüklerini mi ima ediyorsun?"

Dr. Wheeland düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Şu anda bir şey söyleyemem. Kurbanlar hakkında daha fazla bilgi edindikten sonra bu tespiti yapabiliriz."

"İntihar anlaşması yaptıklarını mı düşünüyorsunuz?" Şerif Yardımcısı Whitehorse sordu.

Dr. Wheeland, "Üç ölüm farklı zamanlarda ve farklı eyaletlerde gerçekleştiği için bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "İntihar konusunda göz önünde bulundurulması gereken çok sayıda faktör vardır. Kurbanın ruh hali. Sağlamlığa karşı solaklık. Savunma yaralarının varlığı ya da yokluğu."

"Belki de zanlı kızları kendi bileklerini kesmeye zorlamıştır," diye önerdi Şerif Yardımcısı Markum.

Dr. Wheeland omuz silkti. "Bu mümkün, ancak böyle bir durumda tereddüt işaretleri beklerdim. Hiç tereddüt yoktu

izleri var. Yaralar temiz ve doğrudan, hızlı ve sert bir kesik gibi görünüyor."

Beth konuşmak için elini kaldırdı. "Bu kızlar o çukurda bir mum ve bir haçla gömüldüler. Ayrıca onlara önlük giydirmiş. Bu bir seri katil olduğunu gösteriyor. Ritüeli önemli." Aklında bir teori şekillenmeye başladı. "Şerif, belki de yardımcılarınız yerel kiliseleri araştırarak işe başlayabilir."

"Güney'deyiz," dedi şerif. "Kaç tane kilise olduğunu biliyor musun?"

Beth başını salladı. "Evet, ama önemli olabilir. Adamlarınızın papazları, kilise liderlerini taraması ve cemaat üyelerinin bir listesini toplaması yardımcı olacaktır."

"Evet, hanımefendi," dedi sıkıca.

Dr. Wheeland panodaki bir fotoğrafı işaret etti. "Bu kız Retha Allen. On iki yaşındaydı, anoreksiya hastasıydı ve küçükken bacağı kırılmıştı." İkinci kurbanı doğru ilerledi. "Hilary Trenton on dört yaşındaydı, çocuk istismarıyla uyumlu yaraları vardı. Birkaç kemiği kırılmış."

"İki kız arasında herhangi bir bağlantı buldunuz mu?" Şerif Kimball sordu.

Ajan Coulter'ın eli havaya kalktı. "Henüz değil. Retha Lexington, Kentucky'liydi. Dört yıl önce geçici bir koruyucu aileden kayboldu. Annesi rehabilitasyondaydı."

"Polisle konuşmak için Lexington'a mı gidiyorsun?" Ian sordu.

"Evet, toplantıdan sonra oraya gidiyorum."

"Hilary Chattanooga'da yaşıyordu," diye araya girdi Ajan Hamrick. "Babasına haber vereceğim. Raporlara göre, üç yıl önce bir havuz partisinden sonra kaybolmuş. Polis raporlarını aldım ve soruşturmalarını gözden geçirdim. Babası o günün erken saatlerinde Hilary ile tartışıklarını itiraf etti. Okulu bırakmak, bir müzik grubuna katılmak ve country müzik yıldızı olmak istiyormuş. Polis onu sorgulamış ama kızın kaybolduğu gece başka yerde olduğunu kanıtlamış."

Beth bir not aldı. Bu cinayetler oldukça yeniydi.

Koç Gleason şüpheli olabilir. Her ne kadar cinayet planı dini bir bakış açısı içerse de, onun aşırı dindar bir adam olduğunu hatırlamıyordu.

Vance tüm gruba eliyle işaret etti. "Her şeyi analistimiz Peyton'a rapor edin. Karşılaştırmalar yapacak ve ortak paydaları araştırarak. Özel Ajan Fields'ın tespit ettiğimiz üçüncü kurban Sunny Smith'le ilgili bilgisi var." Kaşlarını kaldırdı. "Ajan Fields mı?"

Ian kollarını kavuşturdu, gözlerinde bir meydan okuma vardı. Şimdi onun kim olduğunu açıklayacak mıydı?

Tüm gözler Ajan Beth Fields'ın üzerindeydi. Ian'ın zihni onu gençlik yıllarına geri götürürken odada gerginlik artıyordu.

JJ'in kolundaki sigara yanıkları onu çileden çıkarmıştı. Daha da kötüsü, kızın onları nasıl saklamaya çalıştığını görmüştü. Gözlerindeki utancı fark etmişti.

JJ'in koruyucu ailede olduğunu bildiğinden, bir gün okulun dışında onu köşeye sıkıştırıp iyi olup olmadığını sormuştu. Ev hayatı ya da yanıklar hakkında konuşmayı reddetmişti.

Ama ertesi hafta onu bırakmasını istemişti. Sunny'yle birlikte büyükannesine gideceklerini söylemişti. Büyükannesinin onu beklediğini.

Üç gün sonra, o ve Sunny bulunamadığında, şüpheler babasına yöneldiğinde polis onları kaçak olarak yazmaya hazırды.

"Sunny Smith hakkında bilgim var," dedi Beth. "Herman ve Frances Otter adında bir çiftin yanında kalıyormuş. Sunny ve bir başka bakıcı çocuk -JJ adını kullanan on dört yaşındaki Jane Jones- Şubat ayının sonlarında soğuk bir gecede kaçmışlar. Birkaç saat sonra kızlar, Graveyard Falls'a yaklaşık bir saat uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Sweetwater, Tennessee'ye çok uzak olmayan bir Dairy Mart yakınlarındaki bir kamyonunda bulunan biri tarafından alındı. Sürücünün kimliği hiçbir zaman tespit edilemedi. Polis olayı soruşturdu ve kızların okulundaki danışman/futbol koçunu tutukladı."

"JJ onu kaçıranı teşhis edebildi mi?" Dane sordu.

Beth başını salladı. "Hayır. Kaçırıldıktan üç gün sonra Chattanooga yakınlarındaki I-75'te bir dinlenme tesisinde bulundu. Travma geçirmiş, susuz kalmış ve hafıza kaybı yaşamış. Tedirgin bir haldeyken koçun adını tekrar tekrar mırıldanmış."

"Bu ifade polisin şüpheli olarak Koç Gleason'a odaklanmasına yol açtı, değil mi?" Ian sordu.

Beth'in ağzı gerildi. Belli ki o da onu tanımıştı ve Koç Gleason'la ilişkisini saklamasından hoşlanmamıştı.

Beth, "Aslında koç zaten zan altındaydı çünkü öğrencilerinden biri olan Kelly Cousins'in intihar ettiği iddia ediliyordu," dedi.

"İntiharın adam kaçırma ile ne ilgisi olabilir?" Ajan Coulter sordu.

Beth, "Koç Gleason'ın Kelly'ye seks için baskı yaptığına dair iddialar vardı," dedi.

Ian'ın göğsü sıkıştı. Beth-JJ, babasının bir öğrenciyle cinsel ilişkiye girmekten suçlu olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Duruşmada bunu söylememişti.

Yine de pek bir şey söylememişti. Sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyordu. "Ama JJ bulunduğu anda üzerinde tecavüz ya da cinsel saldırı izi yoktu, değil mi?" diye sordu.

Beth alt dudağını ısırarak kıpırdandı. "Hayır."

"Cinsel saldırı onun yönteminin bir parçasıysa ve koç suçluysa, neden JJ'yi taciz etmedi?" Ian sordu.

"Bilmiyorum," dedi Beth. "Alıkonulduğu sırada ona ne olduğuna dair çok sayıda soru işareti var. Ancak Sunny'yi taciz etmiş olması mümkün."

Ian ME'ye döndü. "Bunu doğrulayabilir ya da yalanlayabilir misiniz?"

"Kalıntıların durumuna bakarak bunu söylemek imkânsız. Ancak son kurbanın otopsisini tamamladım ve herhangi bir cinsel aktivite izine rastlamadım."

"JJ onu ve arkadaşını küçük bir kamyonetle bir adamın aldığını söylememiş miydi?" Ian sordu.

Beth başını salladı. "Evet."

"Koç Gleason'ın kamyoneti yoktu," dedi açık açık.

Alçak sesler gürledi, sonra ani bir sessizlik oldu.

Müdür Vance, "Aslında, suçun işlendiği Sweetwater'dan çok uzak olmayan bir yerde çalıntı bir kamyon bulundu," dedi. "İçeride JJ ve Sunny'ye ait saç telleri ve direksiyon simidinde arabaya ait kısmi bir parmak izi vardı."

Ian lanet okudu, Vance'in dava hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştı. O lanet olası parça, babasının açıklayamadığı tek kanıttı.

Müdür Vance devam etti. "Ayrıca, Koç Gleason'ın kaçırıldığı gece başka yerde olduğuna dair bir tanığı yoktu ve Kelly, JJ ve Sunny arasında buldukları tek bağlantı oydu. Adam kaçırma suçundan hüküm giydi ve Graveyard Falls hapishanesinde on yıl geçirdi. O hapishaneyi beş yıl önce su basmış. Kaçan mahkumlardan biri koçun kaçtığını doğruladı."

Müdür Vance Peyton'a doğru işaret etti. "Görev gücünün her bir üyesine bugün nasıl görünebileceğine dair bir fotoğraf gönderildiğinden emin olun." Başını ME'ye doğru eğdi. "Dr. Wheeland, şu son kurbanın kimliğini tespit edelim. Şüpheliyi bulmanın anahtarı o olabilir."

Beth bir not yazdı. "Bana fotoğrafını ve bilgilerini gönderin, ben de NCMEC ile görüşeyim."

Peyton başıyla onayladı. "Bu işleri hızlandırır."

Duygular Ian'ın içinde çalkalanıyordu. Polis tüm zamanını babasına harcamamış olsaydı, başka bir şüpheli bulabilirdi. "Sunny ve JJ kaybolalı on beş yıl oldu," diye belirtti Ian. "O zamandan beri JJ'in bazı anıları geri gelmiş olabilir. Toplantıdan sonra onunla konuşacağım."

Beth'in bakışları onunkilerle buluştu, gözlerine bir çekingenlik yerleşmişti. Kızın rahatsız olup olmaması umurunda değildi.

Beth Fields-JJ'nin geçmişte gerçek suçlu hakkında herhangi bir ayrıntı bulup bulmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Son kan sıçraması desenini duvara astı ve parçacıkların dağılma şeklini inceledi. Tıpkı bir kar tanesi gibi, her desen farklıydı. Eşsizdi. Bu ona bir ağaç dalını hatırlattı. Bir akçaağaç ya da manolya değil, ama bir çamın dikenli sırtlarını ve keskin iğnelerini taklit ediyordu.

Çocukluğundan beri kan sıçramalarını topluyordu.

İlk seferinde beş yaşındaydı. Bir sincaba taş atmış ve onu ağaçtan düşürmüştü. Sincap can çekişirken, yaratıktan akan kan onu büyülemişti.

Saatlerce oturmuş, koyu kahverengimsi iç kısımların çimenleri nasıl bulanık bir renge boyadığını ve dış kısımdaki parçaların kana nasıl yapıştığını incelemişti.

Babasının eski Polaroid fotoğraf makinesini gizlice almış, bir fotoğraf çekmiş, sonra da fotoğrafı dolabının kapısının iç tarafına bantlamıştı.

Her fırsatta gizlice kapıyı açar ve yaptığı işi hayranlıkla seyrederdi.

Kan sıçramalarını incelemek bir hobi haline gelmişti. Neredeyse bir saplantı.

Fare, yılan, kurbağa ve diğer hayvanları öldürmeye devam etti.

Her seferinde kana olan tutkusu artıyordu. Bir gece babası onu çekiçe bir kuşu parçalarken ve parmağını kana batırırken yakaladı. Babasının onu cezalandıracağından korkmuştu.

O gece babası ona Çağrı'dan bahsetmişti. Tıpkı babasının ve ondan önceki babasının yaptığı gibi günahkârları kurtarmak onun işiydi.

Kızların bileklerinden sıçrayan kanı izlediğinde heyecanı daha da artmıştı.

Mezarlıktan çektiği fotoğrafı özel odasının duvarına asarken haç işareti yaptı. Kupalarını sakladığı odaya.

Kızlar yaşarken çok güzeldi ama ölünce daha da güzel oldular. Suda yüzen melekleri andırıyorlardı.

Ama melek değillerdi. O onları kurtarana kadar değil.

Bunu yapmak için ölmeleri gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ian'ın midesinde korku yumakları oluştu. Ajan Fields ile yapacağı konuşmayı dört gözle beklemiyordu ama onunla konuşmak zorundaydı. Hatırlayacağı her ayrıntı işine yarayabilirdi.

Müdür Vance ayağa kalktı. "Şimdi Peyton'ı dinleyeceğiz."

Peyton ayağa kalktı. "Elektronik tabloları, zaman çizelgesini ve topladığımız bilgileri yayınlayacağım merkezi bir site kurdum. Tüm gözlerin kurbanlarla ve aileleriyle bağlantıları aramasına ihtiyacımız var. Ölümler ve kızların kaçırıldığı yerler için bir zaman çizelgesi oluşturmak, katilin kurbanlarını nerede ve nasıl seçtiği konusunda bize fikir verecektir."

"Katil kızları Mezarlık Şelalesi yakınlarına gömdüğüne göre, film ekibinin ve ajanlarımın daha önce kaldıkları nehirdeki kulübelere baktınız mı?" Müdür Vance, Ian'a sordu. "Belki de orada kalıyordur."

Kızgınlık Ian'ın içini kemirdi. "Elbette onları kontrol ettik. Ama katilin kasabaya bu kadar yakın bir yerde kalacağını sanmıyorum. Bu dağlar eski evler ve gecekondularla dolu, gözden uzak yerler."

Müdür Vance, "O zaman yardımcılarınız kasabayı ve dağları terk edilmiş kulübeler, eski çiftlik evleri, şüphelimizin saklanabileceği herhangi bir yer için araştırın," dedi. "Eğer şüphelimiz Gleason ise, bölgeyi tanımak için bolca zamanı olmuştur."

Ian kollarını kavuşturdu. Kahretsin, Vance şüpheleri babasına yöneltmek zorundaydı.

Beth tırnaklarını masaya vurdu. "Kurbanlardan en az biri Kentucky'den olduğuna göre, şüphelinin yakınlarda yaşadığını varsayamayız. Kızları farklı yerlerde öldürmüş ve sonra da cesetlerin bulunması ihtimaline karşı şüpheleri dağıtmak için onları Graveyard Falls'a atmış olabilir."

Ian onun düşünce zincirini takip etti. Sweetwater, Lexington, Chattanooga... Hepsi de Georgia'dan Tennessee'ye ve Kentucky'ye kadar uzanan büyük bir otoyol olan I-75'e yakındı.

"Doğru. Otoyolda bir aşağı bir yukarı seyahat ediyor olabilir," diye belirtti Peyton. "Kurbanların kimliklerini mümkün olduğunca çabuk tespit etmemiz, ailelerini ve memleketlerini bulmamızın bir başka nedeni de bu." Son kurbanın fotoğrafını gösterdi. "Onun cinayeti daha taze olduğu için belki birileri bir şey görmüştür."

"Hayatta kalan kızla konuşmak şart." Ajan Hamrick dedi.

Bu Müdür konuştu."Ajan Alanlar var zaten kurulmuş Jane Jones ile temasa geçtim ve bu ipucunu takip edeceğim."

Minnettarlık titredi içinde Beth'in gözler olarak o ve ve Müdür birbirlerine baktı. Ian sertleşti. Müdür onun gerçek kimliğini biliyordu.

Yine de buraya gelip dava üzerinde çalışmasına izin vermesi tuhaftı.

Ian Beth'e eliyle işaret etti. "Ajan Fields ile koridorda konuşmak istiyorum, lütfen."

Beth ayağa kalktı. "Elbette."

Onu beklemeden koridora doğru yürüdü. Devam etmeden önce Beth'in gündemini öğrenmesi gerekiyordu.

Eğer söylediğinden daha fazlasını biliyorsa, onu bilgilendirmesinin zamanı gelmişti.

Beth cam pencereden kemik odasındaki masaların üzerine yayılmış kemikleri gördü.

Sunny oradaydı.

Beth'in içinde ruhunun derinliklerinde bir sızı zonkluyordu. Sunny'nin okula yürürken rüzgârda uçuşan sarı saçlarını görebiliyordu. Onun bozuk para topladığını ve bir dilek tutarken onları ovuşturduğunu görebiliyordu.

Ziyaret etmek istedikleri yerlerle ilgili hayaller kurduklarında Sunny'nin yumuşak kıkırdamalarını duyabiliyordu. Sunny karnavalda dönme dolaba binmek ve bir gün düğününde prenses elbisesi giymek istiyordu.

Artık kemiklerden başka bir şey kalmamıştı.

O da o masada yatıyor olabilirdi.

Yıllardır ona eziyet eden soru yine kafasını kurcalıyordu. *Katil neden gitmesine izin vermişti?*

Ayak sesleri arkasında yankılandı. Dönüp baktı, yüzleşmeye hazırdı. Adam kapıyı kapattı ve koridorun karşısındaki küçük bir ofisi işaret etti. Kollarını kavuşturarak çenesini kaldırdı ve içeri adım attı.

"Sen JJ'sin, değil mi Beth?" diye sordu adam kapıyı açarken. Tut.

Nefesi hızlandı. Uzun zamandır yeni bir kimlik yaratmaya çalışıyordu. Ian'ı görmek ve o ismi duymak eski korkularını yeniden canlandırdı.

"Nerede var sen oldu mu?" o sordu olarak. Eğer onu Sessizlikzaten bildiği bir şeyi doğrulamıştı.

"Adını neden değiştirdin?" Beth uyarıcı bir el kaldırdı. "Sorguya çekilmek niyetinde değilim,

Şerif Kimball."

Ian'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Bu bir sorgulama değil. Ama kasabama sahte bir isimle geldin ve bu odadaki herkesi kandırıyorsun. Bir açıklamayı hak ediyorum."

"Bunu *hak ediyor* musun?" Beth ısırdı. "Babanın tutuklanması için beni suçladın."

Ian keskin bir nefes çekti. "Seni hiçbir şey için suçlamadım," dedi. "Ben sadece babamın masum olduğuna inanıyordum. Belki de polis babamı suçlamakta bu kadar acele etmeseydi, başka bir şüpheli bulabilirlerdi."

Beth ellerini birbirine doladı. "Keşke size duymak istediklerinizi söyleyebilseydim ama bugün on beş yıl öncesinden daha fazlasını hatırlamıyorum."

Ian şüphelenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey mi?"

Bir adamın elinin görüntüsü geri geldi. Sonra karanlık gözler.

"Hayır." Görüntü bulanıklaştı. "Anıları geri kazanmama yardımcı olması için bir terapistle gittim ama işe yaramadı. Kendimi korumak için ismimi değiştirmemi önerdi." Ne de olsa adı ve resmi tüm televizyonlara ve gazetelere çıkmıştı.

"Kendini gizlemek için saç rengini de değiştirmişsin," dedi kesin bir ifadeyle.

Beth başını salladı. "Herkesin, özellikle de diğer gençlerin bana bakmasının ve arkamdan fısıldamasının nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Bana bir ucubeymişim gibi davranıyorlardı. Onların sorularını, kuşkularını ya da acımalarını istemedim." Omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi de istemiyorum."

"Konu bu değil," dedi Ian. "Ve başkalarının sana bakmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ailemin Kelly Cousins'in intiharı, ardından senin kaçırılman ve dava yüzünden parçalandığını unutuyorsun."

Beth zorlukla yutkundu. "Özür dilerim. Bu benim için adil değildi."

Aralarındaki gerginlik uzun bir dakika boyunca sürdü. Sonunda Ian sessizliği bozdu. "Dürüst olmazsan birlikte çalışamayız."

Öfke Beth'i ele geçirdi. "Sanki dürüst davranıyorsun?" Kollarını kavuşturdu. "Diğer ajanlara beni tanıdığını söyleyecek misin? Kaçırıldığım gece beni alman gerektiğini? Üvey babanın beni kaçırmaktan suçlu bulunduğunu?"

Ian'ın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bunu söylemek istememişti ama kelimeler ağzından çıkıvermişti. Şimdi aralarında aşılamayacak dev bir kaya gibi duruyorlardı.

Tüm çirkinliğiyle gerçek buydu.

Tıpkı Beth'in hayatı boyunca yaşadığı çirkinlik gibi.

Ian'ın göğsü nefes alma çabasıyla ağrıyordu. JJ-Beth'in -Ondan nefret etmek için. Kahretsin, ona olanlar için kendini suçlamıştı.

Ama sesindeki acılık onu bir bıçak gibi kesti.

"Özür dilerim," dedi, sesi pişmanlıkla çakıllı çıkıyordu. Kızın kaybolduğu o üç gün boyunca ne kadar acı çektiğini bilmiyordu. Onun şoktan sırlanmış yüzünün kâbusları nasıl da peşini bırakmamıştı.

İşkencenin en kötüsünü hayal etmişti.

Sonra şerif babasını adam kaçırma suçundan tutuklamış.

Annesi kederine ve utancına o kadar kapılmıştı ki, kendini kaybetmişti. Ian, yetkilileri diğer şüphelileri aramayarak değerli zamanlarını boşa harcadıklarına ikna etmeye çalışmıştı.

Ancak birden fazla otorite figürü babası için yalan söylediğini öne sürdü.

Suçun küçük bir kasabada işlenmesi ve yerel halkın baskısı nedeniyle, savcı babasına dava açmak için hızlı hareket etmişti. On ay sonra suçlu bulunmuştu. Yargıç onu ibret olsun diye yargılamış ve en yüksek cezayı vermişti.

Ian ziyaret etmeye çalıştı ama babası onu görmeyi reddetti. Ian'a hayatına devam etmesini söylemişti.

Ne hayatı? Arkadaşları ona sırt çevirmişti.

Annesiyle birlikte yaşamaya başladı, ancak babasının suçluluğu konusundaki farklı görüşleri aralarında bir uçurum yaratmıştı. Sonra annesi o tarikat benzeri kiliseye katıldı ve aralarındaki mesafe daha da arttı. On sekiz yaşına gelir gelmez taşındı.

Babasını temize çıkarmak için polis akademisine kaydolmuştu. Hapishaneyi su bastıktan sonra babasını aramak için Graveyard Falls'a taşınmıştı.

Babasının selden sonra kaçmasına şaşmamalı. Eğer kaçmasaydı, hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti.

"Peki babanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Onu aramak için Graveyard Falls'a taşındım." "Onu temize çıkaracak bir kanıt buldunuz mu?"

"Henüz değil ama dava dosyalarını inceledim. Kamyondaki kısmi parmak izi dışında, ki o da yerleştirilmiş olabilir, babamın o gece arabasını kullanmamı engellemekten başka bir şey yaptığına dair hiçbir somut kanıt yoktu. Yıllar boyunca yardım ettiği onca öğrenciyi düşünün. O bir katil değil." Göğsünü yumrukladı. "Ben onun çocuğu bile değilken bana oğlu gibi davrandı."

Beth titrek bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim, lan. Şoförün baban olduğunu *hiç* söylemedim. Dürüst olmak gerekirse direksiyonda kimin olduğunu bilmiyorum."

Ian ellerini ceplerine soktu. "Eğer babam masumsa, seni ve Sunny'yi başka bir adam kaçırmış demektir." Sertçe yutkundu. "Bunca zamandır avlanmak ve öldürmek için özgür olan başka bir adam."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Olanları hatırlamış olsaydım, doğru adamın hapse girmesini sağlayabileceğimin farkındayım. Kapıdan her çıkışımda, beni kaçıran kişinin peşimde olup olmadığını merak ediyorum. Sokaktaki adamlara bakıyorum ve acaba Koç yerine onlardan biri mi yaptı diye düşünüyorum."

Ses tonundaki ıstırap içini parçaladı. Ama babasının suçluluğuna ikna olmadığını duymak onu rahatlatmıştı. "Seni ve Sunny'yi almadığım için kendime kızmadığım tek bir gün bile olmadı."

Aralarında, itiraflarının acısıyla yoğun bir sessizlik vardı.

Sonunda Beth derin bir nefes aldı. "Bak Ian, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz." Sesi kısık bir fısıltıya dönüştü. "İkimiz de gerçeği istiyoruz."

Başını salladı. "Polis olmamın nedeni de bu." "Benim de ajan olma sebebim." Beth doğruldu.

Odanın kapısı gıcırtyla açıldı ve Müdür Vance göründü, Peyton da arkasında elinde bir dizüstü bilgisayar tutuyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi yönetmen.

Peyton bilgisayarı masanın üzerine koydu ve onlara doğru çevirdi. "Jane Jones'u araştırdım. Koç Gleason'ın duruşmasından sonra Knoxville yakınlarında bir grup evinde yaşamaya başlamış ama altı ay sonra sanki ortadan kaybolmuş gibi. Hiçbir belge yok, ehliyet, adres, eğitim ya da iş yok."

Ian gerildi. O ve Beth birlikte çalıştıkları insanlara yalan söyleyemez ve ekibin onlara güvenmesini bekleyemezlerdi.

Kahretsin, kasabadaki kimsenin buraya geliş nedenini bilmesini istememişti. Ama yakında herkes öğrenecekti.

Beth toplantıları sırasında Peyton'ı bilgisayarında çalışırken görmüş ama ne yaptığını fark etmemişti.

Peyton'ın ekranında JJ'in yol kenarında bulunduğu gün çekilmiş bir fotoğrafı, haber makaleleri ve hastanede kaldığı döneme ait fotoğraflarla birlikte gösteriliyordu.

Tıpkı Peyton'ın kurbanlar üzerinde yaş ilerletme yazılımı kullanması gibi, JJ üzerinde de bunu yaptı ve bir robot resim ortaya ıktı.

Benzerlik o kadar doğruyd ki ürkütücüydü. Gözlükleri yoktu ama kalp şeklindeki yüzü, hafif düğmeli burnu ve derin bakışlı gözleri aynı kalmıştı.

Beth kendini gerçekle yüzleşmeye zorladı. Kimliğini bu eğitimli uzmanlardan saklayabileceğini düşünmesi aptallıktı. Kayıp insanları ve katilleri bulmak onların işiydi.

Peyton'ın sesi yumuşadı. "Yanılıyor muyum, Özel Ajan Fields, yoksa bu siz misiniz?"

Beth yeni bir kimlik yaratmak için çok uğraşmıştı. Ama Sunny'nin cesedini bulmak onu zamanda geriye, kafası karışık bir genç kız olduğu günlere götürmüştü.

"Evet, benim," dedi, sesi dayanabildiğı için rahatlamıştı. "Kaçırıldıktan sonra adımları değiştirdim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Peyton seymatik bir şekilde. "Ama ekibin üyeleri bunu çözecektir."

Beth başını salladı. "Biliyorum. Biz de tam durumu tartışıyorduk." Cesaretine rağmen masanın kenarını kavradı.

O kemiklerin görüntüsü gözlerinin önünden geçti, sonra da Sunny on yaşındayken Su Samurları'yla yaşamaya geldiğinde onunla ilk kez karşılaştığı zamanki Sunny'nin yüzü.

Çok zayıftı, çok hastaydı. Beth onu kanatları altına almış, korumuşt u.

Keder onu hasta etmekle tehdit ediyordu. Keşke o kamyonu binmeseydi. Kelimenin tam anlamıyla Sunny'yi bir katille birlikte kabine itmişti.

O piçi bulup cezasını ektirmeyi Sunny'ye borçluydu.

Koca kulaklı ve koca dişli cebir öğretmeni ihtiyar Croney, x'ler ve y'lerden bahsedip duruyordu ama Priscilla Carson onu duymazdan geliyordu. Aklında başka şeyler vardı.

Bu sabah annesiyle yaptığı tartışma bunlardan biriydi. Prissy artık neredeyse on beş yaşındaydı ve gidip yapmak istediği şeyi yapmak **i s t i y o r d u .**

Annesinin soruları ve iyi bir kız olma öğütleriyle boğulmamak.

İyi kızlar seksi erkekleri ya da fırsatları yakalayamazdı.

Ayrıca, annesi de iyi bir kız değildi. On altı yaşında hamile kalmıştı.

Prissy annesi gibi bir ezikle bir karavanda yaşamaya niyetli değildi. Blaine Emerson'ı istiyordu ve ona sahip olacaktı. Blaine zeki ve popülerdi. Başarılı olma ihtimali en yüksek kişi seçilmişti. Hayatta bir yerlere gelecekti.

Ve onunla birlikte gidiyordu.

Sonunda bekâretini ona vereceği düşüncesiyle kıkırdadı. Ona söylediğinde o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse altına işeyecekti.

Kendini ona teslim ettiğinde, ona sonsuza dek bağlanacaktı. "Bu akşam ödevini unutma," dedi öğretmen.

Sıkıcı ev ödevleriyle vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Saatini kontrol etti. Gün hızla geçiyordu.

Okulun kapanmasına saatler vardı. Bu sabah sırt çantasına fazladan giysi k o y m u ş t u . Okuldan sonra Blaine'le birlikte dere kenarındaki ormanda bulunan boş kulübelere birine gizlice gitmeyi planlıyorlardı. Sel kaosa yol açtığı ve annesinin karavanını yerle bir ettiği için, geceyi arkadaşı Vanessa'yla geçireceğini söyleyen bir not bırakmıştı.

Ne de olsa annem, ağacın çatıdan sarktığı ve tuvaletin tıkalı olduğu odada uyumasını bekleyemezdi.

Öğretmeni bir şeyin karekökü hakkında konuşmaya devam etti ve Prissy defter kağıdına büyük bir kalp çizdi ve kendisinin ve Blaine'in baş harflerini karaladı.

Prissy Emerson kulağa hoş geliyordu, o yüzden bu ismi yazdı, sonra varyasyonları denedi. Bayan Blaine Emerson. Bayan Prissy Emerson.

Blaine ve Prissy Emerson.

Sonunda ögle yemeği zili çaldı ve o da s e r s e m l e m i ş bir halde aceleyle koridorun kenarındaki ağaca çıktı. Blaine onu bekliyor olacaktı.

Büyük meşe ağacına doğru koşarken saçları rüzgârda yüzünün etrafında uçuşuyordu. Futbolcular merdivenlerde toplanmış, birbirlerine sokulmuş bahar antrenmanlarını tartışıyorlardı. Sigara içenler arka taraftaki tentenin arkasına saklanmış, elden ele dolaştırdıkları esrarla soğukkanlı davranıyorlardı. Ponpon kızlar gülüyor, süsleniyor ve balo hakkında konuşuyorlardı. Birkaç inek, içlerinden birinin fen dersinde yaptığı bir robotla oynuyordu.

Yakınlarda bir kızın şakıyan sesi yankılandı. Omzunun üzerinden baktı ve Sari Hinkerton'ı gördü.

Prissy'nin kalbi dizlerinin üzerine düştü.

Sari kollarını Blaine'in boynuna dolamıştı, o da kollarını Blaine'in boynuna dolamıştı. Sari güldü ve sonra dudaklarını birbirine kenetlediler. Blaine'in eli Sari'nin poposunu okşamak için aşağı kaydı. İkisi el ele tutuşacak kadar uzun süre birbirlerinden ayrıldılar.

Blaine Prissy'ye sırttı. Sonra Sari ile birlikte Camaro'suna doğru koşmaya başladı.

Hayal kırıklığı ve öfke onu boğdu ve gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı.

Popüler kızlardan üçü onun adını söylerken "Zavallı Pissy Prissy" diye bir koro koptu. Diğer çocuklar kıs kıs güldüler.

Kızlardan biri Prissy'nin yanından geçerken, "Blaine'in seninle çıkacağını gerçekten düşündün mü?" dedi.

Prissy'nin gözleri daha fazla yaşla doldu. Tam bir aptaldı.

"Zavallı Pissy Prissy, Zavallı Pissy Prissy ..." İlahiler daha da yükseldi.

"Altına mı işeyeceksin?" dedi bir başkası.

Aşağılanmış bir halde sırt çantasını kavradı ve otoparka doğru koştu. Arabası yoktu ama buradan gitmesi gerekiyordu.

Beden eğitimindeki kızlarla ya da Vanessa'yla yüzleşmesi mümkün değildi.

Vanessa onu Blaine'in kızları kullandığı konusunda uyarmıştı. Onun gibi bir inekle ilgilenmediğini söylemişti.

Ama Prissy onu çok sevmişti.

Gözyaşlarını silkeleyerek okulun arkasındaki ormana doğru koştu ve kimsenin onu görmemesi için ağaçların arasına daldı.

Annesine ve birlikte yaşadığı o sarhoş pisliğe geri dönemeyeceği kesindi.

Koşarken baldırları ağrıyordu ama öfke onu ileriye doğru itti ve ağaç kütüklerinin ve kırık dalların üzerinden atladı. Olabildiğince uzağa gitmesi gerekiyordu. Bu okuldan ve ailesinden nefret ediyordu. En çok da Blaine'den nefret ediyordu.

Yolun yaklaşık iki mil aşağısındaki bir açıklıktan geçerken oflayıp pufliyordu. Yanından iki araba geçti ama o bir ağacın arkasına saklandı. İki mil daha gittikten sonra şehir sınırına ulaştı. Tabela insanları Mezarlık Şelalesi'ne davet ediyordu.

Aptal tabela. Bu aptal kasabanın aptal insanları.

Bir sedan hızla yanından geçti ve ona küfretti. Şanslı sürücü. Bu cehennem çukurundan bir çıkış yolu vardı.

O anda kararını verdi. Dışarı çıkıyordu. İki mil daha gitti ve yanına bir dikiş atıldı. Yavaşladı, elini karnına bastırarak yoluna devam etti.

Bir sonraki kasabanın ne kadar uzakta olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yaklaşık yirmi mil, belki.

Acı dinmiyordu.

Daha fazla gözyaşı tehdidi. Baba sakızı kabarmaya başlamıştı. Bir kamyon geçti, sonra bir başkası.

Yola doğru döndü ve başparmağını uzattı. Siyah bir pikap ona doğru hızla geliyordu. Toprak ve çakıllar üzerine yağarken geri sıçradı. Kamyon şoförüne bağırdı ve şoför yavaşlayarak onu şaşırttı.

Gıcırdayarak durdu. Prissy tereddüt etti.

Korkak bir kedi olma. Bu senin Loserville'den ve berbat hayatından çıkış yolun.

Kamyona doğru koştu, kapıyı çekerek açtı ve içeri tırmandı.

ALTINCI BÖLÜM

Ian çenesini ovuşturdu, kirli sakalının çıkardığı ses uykuya ve duşa ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu.

İkisi de beklemek zorunda.

"Ben de kendimi tam olarak açıklayabilirim." Bakışları Beth'inkilere kilitlendi. "Beth-JJ ve ben aynı okula gittik. JJ Jones'un kaçırılmasından suçlu bulunan Koç Gleason benim babamdı. Aslında üvey babam."

Müdür Vance'in gözleri büyüdü. "Graveyard Falls'a gelme sebebiniz bu muydu? Onu bulmak için mi?"

Ian başını salladı. "Onu kendi başıma arıyordum." Beth,

"Onun masumiyetini kanıtlamak istiyordun," dedi.

Ian başını salladı. "Koç Gleason, Kelly Cousins'e hiç dokunmadığında ve Sunny ya da JJ'i kaçırmadığında ısrar etti. Ben de ona inandım. Sanırım biri o kanıt kamyonete yerleştirdi."

"Herhangi bir kanıt bulabildiniz mi?" Beth

sordu. Ian başını salladı.

"Bilseydin bize söyler miydin?" Vance sordu.

Ian ensesindeki teri sildi. "Evet. Ama ondan hiç haber almadım. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Müdür Vance, "Belki de bu davadan çekilmelisiniz," diye öneride bulundu.

Ian omuzlarını dikleştirdi. "Burada yetki sahibi olabilirsiniz efendim ama ben kasabadaki insanları tanıyorum. Bana yabancı birinden daha fazla güveneceklerdir."

"Ya katil üvey *babansa*?" Peyton sordu.

Vance'in boynunda bir damar atmaya başladı. "Evet, Şerif. Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Ian bakışlarını kemik odasına doğru çevirdi. "O zaman onu kendim getireceğim. Ama onun suçluluğunu sorguluyor olmalısınız. Babamın Kelly Cousins, Sunny ve JJ ile bağlantısı vardı ama bu diğer kızlarla hiçbir bağlantısı yoktu." Ian bir nefes aldı. "Bunu bir düşünün. Farklı eyaletlerdeki kızlara nasıl ulaşabilirdi ki?"

"O haklı. Bu zor olurdu," diye kabul etti Beth. "Profil çıkarma konusunda çalıştım. Seri katillerin genellikle çocuk istismarı ya da Koç Gleason'a uymayan bir zihinsel bozukluk geçmişi vardır. Bu kurbanlar hakkında daha fazla şey öğrendikçe, profili daraltabilirim."

Vance Beth'e döndü. "O zaman yetki sende. Şerif Kimball, siz Ajan Fields'a hesap vereceksiniz."

Beth'in emrinde çalışma fikrine duyduğu öfke Ian'ın kanını kaydattı. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Vance sözünü kesti. "İkinize de adil bir uyarı yapıyorum. Eğer davayı tarafsız bir şekilde ele almadığınıza ya da bilgi paylaşmadığınıza dair işaretler görürsem, ikinizi de davadan alırım."

O, Ian, Peyton ve Müdür Vance toplantı odasına doğru koridoru geçerken Beth'in omuzlarında endişe düğümlendi.

Ian'ın geçmişini itiraf etmesine şaşırılmıştı. Ama belli ki Peyton ve ekipteki diğerlerinin anlayışlı olduğunu ve geri çekilmenin daha sonra aleyhine işleyebileceğini fark etmişti.

İçeri girdiklerinde müdür odanın önüne doğru yürüdü ve ekibin geri kalanı yerlerine oturdu. Müdür Vance kürsüye vurdu ve sesler kesildi.

"Sabrınız için teşekkür ederim," dedi Müdür Vance. "Ara vermeden önce, Özel Ajan Fields'ın Sunny Smith ve onunla birlikte kaçırılan kız Jane Jones hakkında bildiklerini dinleyecektik." Beth'e el salladı. "Özel Ajan Fields mı?"

Beth titrek bacakları üzerinde doğruldu ve Ian'ın kendisini etkilemesine izin verdiği için zihinsel olarak kendini azarladı. On beş yıl önce hayatta kalmıştı. Kendini savunma, sorgulama taktikleri, suçluları takip etme ve avlama, davranış ipuçlarını okuma ve duygularını bölümlere ayırma konularında eğitim almıştı. Ayrıca hafıza kaybını anlamak için terapi görmüş, çocuk ve ergen davranışları üzerine dersler almıştı.

Kariyerinin başlarında, istismara uğramış çocuklar için adli görüşmeci olarak çalışmış, yırtıcılar ve onların genç kızları ve erkekleri tuzağa çekmek için kullandıkları manipülatif hileler hakkında göz açıcı bir deneyim yaşamıştı. Oradan profil çıkarma üzerine çalışmış.

"Teşekkür ederim, Müdür Vance. Bu ekibin bir parçası olduğum için mutluyum." Duygularını bir kenara iterek en profesyonel maskesini takındı. "NCMEC ile çalışmayı kişisel nedenlerden dolayı seçtim. Sunny Smith avı yıllar önce sona ermiş olsa da, o zamandan beri Sunny'yi arıyorum."

Özel Ajan Hamrick elini kaldırdı. "Jane Jones ile görüştünüz mü?"

Sinirler Beth'in omurgası boyunca toplandı. "Onun hakkında çok şey biliyorum çünkü ben Jane Jones'um."

Odada şaşkın bakışlar ve mırıltılar dolaşıyordu.

Dinlemelerini işaret etmek için bir elini kaldırdı. "En başından başlayayım. Koşullar dayanılmaz hale geldiğinde Sunny ve ben aynı koruyucu ailede yaşıyorduk. Koruyucu babamız Herman Otter, kaçan May adında başka bir koruyucu çocuğu taciz etmişti. Herman Otter'ın sevdiği yaş on beşti. On iki, on üç ve on dört yaşındakilerin çocuk olduğunu düşünüyordu, ama on beş yaşında kızlar kadındı, bu yüzden onları yatağa atabilirdi." Odaya garip bir sessizlik çöktü. Cesaretini toplayarak devam etti. "On beşinci doğum gününden önceki gece, ondan kaçmak için kaçtık. O gece fırtına vardı ..." Sesi çatallaştı ama Ian'a bakmaya cesaret edemedi.

Ekip beklerken saniyeler geçti, hava duymak üzere oldukları hikâyenin kasvetli gerçekliğiyle doluydu.

Anılar onu zamanda geriye fırlattı.

Yürümekten bacakları ağrıyordu ve ayak bileği şişen Sunny ağlıyordu. İkisi de donmuş ve iliklerine kadar ıslanmıştı.

Daha fazla yağmur yağarken gök gürledi. Ian, Dairy Mart'a hiç gelmemişti. Daha ne kadar yürüyebilirlerdi? Sunny hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Sonra bir kamyonun frenleri gıcırdayarak durdu.

Vance boğazını temizleyerek onu şimdiki zamana geri çekti.

Bir tutam saçını ensesindeki sıkı topuzun içine soktu. "Her neyse, soğuk ve ıslaktık ve bir kamyon geldi, biz de binmeyi kabul ettik." İçinden bir ürperti geçti. "Hastanede uyanmadan önce hatırladığım son şey bu."

"Arabayı süren adamı teşhis edemediniz mi?" Ajan Coulter sordu.

"Hayır." Beth devam etmek için cesaretini zorladı. "Bazıları için Çünkü o kamyonun içine girmenin sorun olmayacağını, orada tanıdık birinin olduğunu hissettim." Nemli avuçlarını pantolonuna sildi. "Ama nedenini bilmiyorum."

Ian onu izliyordu, yüzünü endişe kaplamıştı.

"Polis raporunda defalarca koçun adını söylediğiniz belirtiliyor. Onlara **a r a b a y ı** onun kullandığını söylemeye çalıştığınızı düşünmüşler," dedi Müdür Vance.

Ian, "Belki de danışman olduğu için onu istediniz," diye önerdi.

"Sanırım bu mümkün," dedi Beth.

"Nerede tutulduğunuzla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz? Adamın nereye gitmiş olabileceğine dair?" Peyton sordu.

Beth bir an için gözlerini kapattı ama zihnini siyah bir boşluk doldurdu. "Hayır. Tek hatırladığım Sunny'nin benimle birlikte olduğuydu."

Olay Yeri İnceleme biriminden Teğmen Ward elini kaldırdı. "Peki ya adli tıp?"

Beth podyumun kenarını kavradı. "Polis raporunun ve soruşturmanın kopyalarını her birinize göndereceğim. Ama pek bir şey çıkmadı. Spor ayakkabılarımda çamur tespit ettiler ama tırnaklarımın altında ya da vücudumda işe yarar bir DNA izine rastlamadılar."

"Şüpheli neden Sunny'yi öldürüp seni serbest bıraktı?" Ajan Coulter sordu.

Beth'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Hiçbir fikrim yok. Polis belki de benim onun tipi olmadığını düşünüyordu. Artık başkalarının da olduğunu bildiğimize göre, belki onun tipinin ne olduğunu bulabiliriz."

Özel Ajan Coulter parmağını salladı. "Kaçırılmanızdan koçun sorumlu olduğuna inanıyor musunuz?"

Beth dudağını ısırdı, cevap vermekte zorlanıyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Kanıtları ve eksiklikleri göz önüne alırsak, masum olması mümkün. İntiharla ilgili bağlantı suçlayıcıydı ama bunun bir kısmı öğrencilerin başlattığı dedikodulardan, bir kısmı da Kelly'nin annesinin bulduğu ve Kelly'nin koça olan sonsuz aşkını itiraf ettiği notlardan kaynaklanıyordu. Ancak polis Kelly Cousins'ı taciz ettiğini asla kanıtlayamadı."

"Adam kaçırma suçlamasında masum olduğunu mu söyledi?" Ajan Hamrick sordu.

"Evet. Koç, Kelly ile herhangi bir yakın ilişki yaşadığını ve beni kaçırdığını inkâr etti. Ama dedikodunun kendine has bir hayatı vardı. Bir gencin intiharı ve Sunny'nin kaybolmasıyla birlikte aileler ayaklanmış, cevap bekliyorlardı."

Ajan Hamrick, "Ve birilerinin ödeme yapması için," diye mırıldandı.

"Polis Sunny'nin ailesini araştırdı mı?" Ajan Coulter sordu.

"Ne yazık ki anne ve babası o dört yaşındayken bir trafik kazasında ölmüş ve başka ailesi yokmuş."

"Peki ya seninki?" Ajan Coulter sordu.

Beth'in bu soruya hazırlıklı olması gerekirdi ama bu ona her zaman acı vermiştir. "Annem beni doğurduktan kısa bir süre sonra öldürülmüş. O sırada sadece on beş yaşındaymış. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Peki ya kaçtığın üvey baban?"

Ajan Coulter sordu. "Sanırım polis Otter'ı istismar ve kayboluşunuzla ilgili olarak sorgulamıştır."

"Evet, ama benim sözüme karşılık onunki." Beth kıpırdandı. "Karısı her iki olayda da ona kefil oldu."

"Otter'a ne oldu?" Ajan Hamrick sordu.

Hak ettiğini buldu. "On yıl önce karaciğer yetmezliğinden öldü."

Ajan Coulter kollarını kavuşturdu. "Peki ya kız, May?"

"Bilmiyorum," dedi Beth. "Onu bir daha hiç görmedim. NCMEC ile çalışmaya başladığımda listede adını aradım ama kimse kayıp ihbarında bulunmadı."

Dr. Wheeland omuzlarını dikleştirdi. "Sizce kurbanlarımızdan biri mi?"

Beth'in nabzı hızlandı. "Sanırım bu mümkün." Yine de May'in kaçıp daha iyi bir hayat bulması için dua etti.

Ian ona, Sunny'ye ve Koç Gleason'a olan bağlantısını açıklarken, bacakları güçsüz bir şekilde bir koltuğa çöktü. Ajanlar tıpkı onun gibi Ian'ı da soru yağmuruna tuttular ama Ian soğukkanlılığını korumaya çalıştıkça sesleri azaldı.

Geçmişini nadiren tartışırdı, sadece bir avuç insana sırrını açardı. Ama bugün bir oda dolusu suç çalışanına içini dökmüş ve Ian'la yüzleşmişti.

Bu uzman ekibin birlikte çalışmasıyla, sonunda gerçeği öğrenebilir.

Ian, "Ölüm noktasını bulmak bize şüphelinin hareket tarzı hakkında önemli bilgiler sağlayabilir," dedi.

Suçluluk duygusu Beth'i rahatsız ediyordu. Onları nereye götürdüğünü, o kayıp üç gün boyunca nerede olduğunu hatırlayabilirse, onları o noktaya götürebilirdi.

O zaman o piçi bulmak ve tekrar öldürmesini engellemek için gerekli adli tıbbi elde edebilirler.

Vance toplantıyı sonlandırdı ve ekip üyeleri dağıldı, bazıları sohbet etmek için durdu.

Beth odadan yeterince hızlı çıkamadı.

Ian onu kapıda yakaladı. "Beth, Teğmen Ward cesetlerle birlikte ele geçirilen kişisel eşyaların bir koleksiyonu olduğunu söyledi. Tanıdığın bir şey olup olmadığını görmek istiyor."

Midesi bulandı. "Tabii ki."

Beth onu takip ederek çeşitli torbalanmış eşyaların dizili olduğu masaların bulunduğu küçük bir odaya girdi. Bir bölümde bir sürü mum vardı. Bir diğerinde kitap çantaları ve sırt çantaları, spor ayakkabılar, ceketler, saç kurdeleleri, cüzdanlar, CD'ler ve üç pelüş hayvan vardı.

Teğmen Ward onlara katılırken, "Bu eşyaların kurbanların kimliklerini belirlemede faydalı olabileceğini düşündük," dedi.

Bakışları küçük sarı bir tavşana takıldı. Yırtık pırtık ve ıslaktı, bir gözü yoktu, boynunda en iyi arkadaş tılsımını taşıyan bir kolye vardı.

Gözyaşları Beth'in gözlerini bulanıklaştırdı ve doldurulmuş hayvanı göğsüne bastırdı. Sunny'nin ailesinden kalan tek şey oydu. Babası onu ona dördüncü yaş gününde, kendisi ve karısı ölmeden sadece birkaç ay önce vermişti.

Karanlıktan o kadar korkuyordu ki tavşan olmadan uyuyamıyordu.

"Beth?" Ian'ın eli onun koluna dokundu.

Beth gözyaşlarını tutamadı. "Bu Sunny'nin," diye fısıldadı.

Bir saniye sonra odadan koşarak çıktı. Sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüşmeden önce bir kabine girip dizlerinin üzerine çökmek için tam zamanında banyoya ulaştı.

Koridora geri dönerken Beth'in oyuncak tavşanı tutarkenki sesindeki ıstırap Ian'ın içini kemiriyordu.

"Gerçekten bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musunuz?" Dr. Wheeland sordu.

"Emin değilim," dedi Ian, ona şüpheyile yaklaşımdan nefret ederek. "Ama onun yardımına ihtiyacımız var." Kişisel nedeni onları birbirine bağılıyordu. "Arkadaşını bulmak ve katilin hapse girdiğinden emin olmak ona rahat bir nefes aldırabilir."

Dr. Wheeland dudaklarını büzdü. "Ya da onu tamamen parçalara ayırabilir."

Ian bunu kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktı. Ona bu kadarını borçlıydu.

"Sizce şüpheli bu eşyaları neden kızlarla birlikte gömdü?" Ian sordu.

Adli tabip başını salladı. "Arkasında kanıt bırakmak istemediği için mi?"

"Bu da bir olasılık." Tavşanı gösterdi. "Hiç DNA buldunuz mu?"

"Sadece kızların."

"Muhtemelen eldiven giymiştir," dedi Ian. "Bu, bunu planladığı anlamına geliyor. Suçlar önceden planlanmış ve o da kendini koruyor."

Dr. Wheeland başını salladı. "Planlama, evet. Ama sizce kızları önceden takip edip bir sebepten dolayı mı seçiyor yoksa fırsatını bulduğunda rastgele mi seçiyor?"

Ian başını kaşdı. "Güzel soru. Kurbanlar hakkında daha fazla şey öğrendiğimizde, bu bize cevabı verecektir."

Bu cevap onları katile götürebilir.

Adli tabibe daha fazla bilgi aldığıında aramasını söyledi ve Beth'i kontrol etmek için koridora yöneldi. Bayanlar tuvaletinden çıkıyordu, bu yüzden ona doğru koştu. "Beth, bekle."

Aceleyle ilerlerken topukları tıkırdadı.

"Beth?" Çıkışa ulaşmadan önce onu yakaladı. Koluna dokunduğu anda, gözleri alev alev yanarak arkasını döndü.

Gözleri sanki ağlıyormuş gibi kırmızı çerçeveli görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Acının yerini çelik gibi bir ifade aldı. "Evet. Sadece biraz hava."

Tanrım, sert olmaya çalışıyordu. Ama o bir kurban olmuştu. bir düzineden fazla genci öldüren manyak. "Sunny'nin doldurulmuş hayvanını görmenin zor olduğunu anlıyorum. O gece olanlarla ilgili herhangi bir anınızı tetikledi mi?"

Kızgınlık narin yüz hatlarını keskinleştirdi. "Hayır. Ve eğer birlikte çalışacaksak, sürekli beni izleyip, her hareketimi inceleyip bana bu soruyu sormazsın." Sesi sertleşti. "Eğer bir şey hatırlarsam, sana söylerim. Kanlı detayları da saklamak niyetinde değilim. Bu piçi bulmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Son bir acı dolu bakışla, hışımla ön kapıdan çıktı. Daha duyarlı olamadığı için pişmanlık duydu.

Diğer ekip üyeleri dağılırken sesler koridorda yankılandı.

Beth'e yetişmek ve özür dilemek için kapıyı iterek açtı.

Ama o vicdansız muhabir Corbin Michaels ona doğru koşuyordu.

Bu parazit vardı kapalı ve önceki seri cinayetler ve bir hikaye için her şeyi yapar.

Bir kamera parlayınca Beth dondu kaldı. Michaels bir soru yönelttiği sırada Ian yanına koştu.

"Boneyard cinayetleriyle ilgili görev gücüyle çalışıyorsunuz, değil mi bayan? İsminiz nedir?"

Beth kıpırdandı. "Özel Ajan Beth Fields."

"Meşgulüz Michaels." Ian onu kurtarmak için Beth'in koluna girdi.

"Şerif, bir düzine ceset bulundu, doğru mu?" Michaels bastırdı.

Ian sessizce lanetledi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, medyayla uğraşmak zorundaydı. "Evet, bir görev gücü oluşturduk. Soruşturma devam ediyor."

Michaels kaşlarını kaldırdı. "Kurbanların kimliklerini tespit ettiniz mi?"

"Üçünün kimliğini tespit ettik ama hepsinin değil. Şu anda kurbanların aileleriyle temasa geçmeye çalışıyoruz. Şimdi, Bay Michaels, kenara çekilin. Yapacak işlerimiz var."

Beth'le birlikte aceleyle merdivenlerden indiler. Beth'in bacakları hafifçe sallanıyordu ama arabaya ulaşana kadar Beth'i sıkıca tuttu.

O daha konuşmadan, kadın arkasını döndü. "Aman Tanrım, Ian. Ya o adam benim resmimi haberlere basarsa?"

Ian soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı, sonra onun endişesini anladı. Peyton onu yüz gelişim taslağından tanımişti ve onu geçmişten tanıyordu.

Ya katil onu tanırsa? Peşinden gelir miydi?

Yeni kızı günahlarını düşünmesi için yalnız bıraktı.

Adı Prissy idi. Çok uygun.

Ama adından da anlaşılacağı gibi gösterişli bir tip değildi. Sade biriydi. Sade. İlgiye muhtaç.

Belki kurtarılabilir.

Gölgelere doğru ilerlerken çığlıkları mağaranın duvarlarında yankılandı. Sonuncusunun çürüyen bedeninin kalıcı kokusu

Ona doğru geliyor, havayı keskin bir kokuyla bulandırıyor. Kadının adını hatırlamıyordu.

Ama polis onu bulmuştu.

Dikkatli olmak zorundaydı. Dağların her yerinde onu arıyorlardı.

Güzel kan duvarına bakarken heyecandan kıpırdandı.

Her biri kanı verenin adıyla etiketlenmişti. Her biri alınma tarihi, kan grubu ve test edecek zamanı olduğu için kandaki kusurlar da dahil olmak üzere genetik belirteçlerle not edildi.

Bir gün kötü kanı temizlemenin ve yerine yenisini koymanın bir yolunu bulacaktı.

O zamana kadar onu koruyacak ve Çağrısına devam edecekti. Kaderi önceden belirlenmişti.

Tanrı'nın alçakgönüllü bir hizmetkârı olarak buna uymak zorundaydı.

Son kızın kanını yakalamak için kullandığı muşamba, akan kanın sıçramalarını tutuyordu. Bir yusufçuğun dış hatlarını andırıyorlardı.

İlham kaynağı olarak duvara astı, sonra da az miktarda kadının kanını boyasıyla karıştırdı.

Fırçayı kanlı boyaya batırıp tuvalinde yusufçuklardan bir bahçe yaratmaya başlarken elleri beklentiyle titriyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Beth muhabirden yeterince hızlı kaçamadı.

İlan onu merdivenlerden aşağı indirdi ve Corbin Michaels ile aralarına mesafe koyarken onun yanında kaldı.

"Nereye park ettiniz?" İlan sordu.

"Siyah Volvo, üçüncü sıra."

Onu oraya doğru yönlendirdi. "Michaels için üzgünüm," dedi İlan. "Kasap'la ilgili bir önceki seri katil davasını o yürütmüştü. Israrcıdır."

Beth nefesini içine çekti. "Beni kaçıran adamın izimi bulamaması için yeni bir kimlik yarattım."

"Yıllar oldu, Beth. Eğer Michaels bir fotoğraf basarsa, seni kaçıran kişi muhtemelen seni tanıyamayacaktır."

"Sen yaptın, Peyton da yaptı," diye ısırdı Beth.

Arabasına ulaştıklarında anahtarlarını çıkardı ve arabanın kilidini açmak için anahtarlığa bastı. İki sıra ötede bir şapka gözüne çarptı. Tüyleri diken diken oldu. Katil onları mı izliyordu?

İlan onun düşüncelerinden habersiz aracın yan tarafına yaslandı. "Peyton seni sadece yüz ilerleme yazılımı sayesinde tanıdı. Ve eğitilmişti."

Anahtarlar Beth'in elinde şingirdedi. "Ama beni gördüğün anda anlamıştın."

"Çünkü seni hiç unutmadım." Sesi duygularla sertleşmişti. "Yüzün son on beş yıldır her gün zihnime kazındı."

Beth huzursuzca kıpırdandı. "Çünkü babanın mahkûmiyeti yüzünden benden nefret ediyordun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. O gece seni yüzüstü bıraktığım için kendimden nefret ettim."

Duygular aralarında, yukarıda dolaşan fırtına bulutları kadar yoğun ve karanlık bir şekilde titreşiyordu. Sesindeki pişmanlık Beth'i derinden etkiledi.

"Beni çok az tanıyorsun, Ian. Gelmediğinde şaşırmadım. Eziğin tekiydin. Yapacak daha iyi işlerin olduğunu düşündüm."

Rüzgâr Ian'ın saçlarını dalgalandırıyor. Beth saçlarını düzeltmek için delice bir istek duydu. Bu haliyle ona vahşi ve evcilleşmemiş bir görüntü veriyordu. Adam o kadar yakışıklıydı ki, içinde bir arzu kısırtısı hissetti.

"Sen bir ezik değildin, Beth. Ve bahane uydurmuyorum," dedi Ian. "Sana orada olacağımı söyledim ve gelmeliydim. Eğer gelseydin, sen ve Sunny o kamyonu binmezsiniz ve o da hayatta olurdu."

Beth alt dudağını çiğnedi. Aynı şeyi milyonlarca kez düşünmemiş miydi? Ama Ian'ın kendini suçlamasına izin veremezdi. "Belki," diye itiraf etti. "Ama biz kaçaklardık, kolay hedeflerdik. Sosyal hizmet görevlisini Herman Otter'ın yırtıcı bir hayvan olduğuna ikna etmek için daha çok çabalamalıydım."

"Sosyal hizmet görevlisine söyledin mi?" Ian sordu.

"Evet, ama o kadar meşguldü ki beni dinlemeye zaman ayırmadı. Ben sorunlu bir çocuktum. Neler olup bittiğini araştırmak için çok fazla vakası vardı."

Ian'ın gözlerinde pişmanlık parıltısı vardı. "Özür dilerim, Beth. Eğer geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Bakışları onunkilerle buluştu, düşünmek istemediği bir duygu göğsünde kabardı. "Ben de öyle." Sesindeki çatlaktan nefret ediyordu. "Ama yapamayız. Yapabileceğimiz tek şey, başka kimseye zarar vermemesi için bu piçin izini sürmek."

Ian yaklaştıkça nefes alması zorlaşıyordu. Erkeksi kokusu etrafına yayılıyor, daha önce hissetmediği hisleri uyandırıyor.

Birine yaslanma ihtiyacı. Bir erkek tarafından tutulmak.

Üniversitede bir erkekle çıkmış ve yatmış olsa da hiçbiri uzun sürmemişti. Kendini tamamen yanlış, kişiliksiz hissetmişti, sanki hiç gerçekten

herhangi biriyle bağlantılı.

Güven onun sözlüğünde yoktu.

Yine de çılgınca bir nedenden ötürü Ian'a güvenebileceğini hissetti. "Hayatta kalmaya sevindim," dedi Ian huysuzca.

Bu yorum ona hastaneden taburcu olduğunda yaşadığı karanlık yeri hatırlattı. Geceleri yalnız kaldığında onu çağıran o karanlık yer.

Grup evindeki danışmanlardan biri onu terapiye katılmaya ve kendini savunma dersleri almaya teşvik etmişti. Ayrıca onları vaizin nazik ve yumuşak sözlü, müziğin sakinleştirici, insanların misafirperver ve cana yakın olduğu küçük, hoş bir kiliseyle tanıştırmıştı.

Otter'ın onları gitmeye zorladığı kilisedeki köktendinci yılan oynatma yöntemlerinden çok farklıydı. O adam cehennem ateşi ve lanetlenme hakkında atıp tutmuş ve Beth'i sonunun cehennem olacağına ikna etmişti.

Sunny'nin ölümüne sebep olduğu için kendini küçümsüyor, onunla alay ediyordu. "Hayatta kaldığımı kim söyledi?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sen buradasın. Ve sen güçlüsün, Beth. Tanıdığım en güçlü kadınlardan biri."

"Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir," diye mırıldandı.

İfadesini şefkat doldurdu. Belki bir parça hayranlık bile. Ya da cazibe?

Ona daha yakın olma dürtüsü, ona doğru eğilmesine neden oldu. Bakışları onun ağzına kaydı ve korku bu dürtüyü bastırdı.

"Gitmem gerek," dedi çaresizce kaçmaya çalışarak. "Kulübeye yerleşmem gerekiyor."

"Seni takip edebilirim. Muhabirin sizi rahatsız etmediğinden emin olun."

Başını salladı ve arabaya doğru kaydı. Onunla birlikte içeride olmasını istemesine imkân yoktu. Çok savunmasızdı. Ondan kalmasını isteyebilirdi.

Ve bu bir hata olurdu. Beth kendinden başka kimseye güvenmezdi.

Yapması gereken bir işi vardı. Odaklanmak zorundaydı. "Teşekkürler ama bunu yalnız yapmalıyım. Başka bir şey öğrenirsen beni ara."

"Pekâlâ." Kadının kapıyı kapatmasını engellemek için bir elini kapının üzerine koydu. "Sunny'nin bulunduğu yeri görmek istersen bana haber ver. Etrafı çevrili ve katilin geri dönme ihtimaline **k a r ş ı** gece gündüz nöbetçi var."

Beth bu düşünceyle ürperdi. Ama bu görüntü geçmişteki anıları tetikleyebilirdi. Ona cevaplar verebilecek anılar.

Belki de onu kaçıranın yüzü sonunda gölgelerden ortaya çıkacaktı.

Beth arabasıyla uzaklaşırken Ian'ın içine hayranlık ve pişmanlık doldu.

İster inansın ister inanmasın, o hayatta kalan biriydi. Daha zayıf bir insan, yaşadığı travmanın bir insan olarak gelişimini engellemesine izin verebilirdi. Umutsuzluğa kapılmak yerine, acısını başka çocukların istismara uğramasını ve yırtıcı hayvanların kurbanı olmasını engellemek için bir kariyere dönüştürdü. İhtiyacı olanlar için adalet aradı.

Beth'in fotoğrafının halka gösterilmesinin tehlikeli olduğunu bilen Ian muhabire doğru ilerledi. "Beni dinle Michaels, ekibimiz halkın neler olduğunu bilmeye hakkı olduğunun farkında, ancak soruşturmayı korumak zorundayız."

Hamrick kızgın görünüyordu. "Bilmeniz gereken bilgileri size vereceğiz. Ama müdahale ederseniz sizi hapse attırırım."

Ian kameraya uzandı. "Ajan Fields'ın çektiğin fotoğrafı bana ver."

Michaels alay etti. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü hikâyeyi istiyorsunuz," dedi Ian açıkça. "Bu da işbirliği yapacağınız ve bizden izin almadığınız sürece ajanların fotoğraflarını ve davanın ayrıntılarını basmayacağınız anlamına geliyor."

"Yayınlamayacağım," dedi Michaels. "Ama karşılığında bir ayrıcalık bekliyorum."

Ian Hamrick'le baktı, sonra başını salladı. "Anlaştık."

Beth'in yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kendini çığ ve savunmasız hissetti, bu hoşlanmadığı bir duyguydu.

Güneş kara bulutların arasından çıkmaya çalışarak, hortumun yıkımıyla harap olmuş bir kasabanın kasvetini ve bir başka korkunç suçun yıkımını yoğunlaştırdı.

Nehir kıyısındaki kulübelere giden yola saparken Sunny'nin anıları Beth'in aklından çıkmıyordu.

Sunny'nin o pelüş tavşanı kavrarkenki solgun, ince yüzü aklından çıkmıyor ve Beth'i zamanda geriye, hâlâ JJ olduğu günlere götürüyordu.

Dışarıda yağmur yağıyor, rüzgar uğulduyordu. Sosyal hizmet görevlisi onu Su Samurları'nın yanına bırakırken Sunny ağladı.

JJ kendini kimseyle ilgilenmekten alıkoymuş, evdeki diğer çocuklarla arkadaşlık kurmamıştı. Veda etmek zorunda kaldığında çok acı çekmişti.

Yine de o gece, karanlıkta, solmuş yatak örtüsünün altında büzülmüş yatarken, Sunny'nin yumuşak iniltileri soğuk odayı doldurdu. JJ kendine umursamamasını hatırlattı. İkiz yatağında kalmayı.

Sunny onun gibi sert olmayı öğrenmeliydi, yoksa asla hayatta kalamazdı.

Bir şimşek çizgisi odanın içinde zikzaklar çizdi ve Sunny çığlık attı, JJ'i ürperten kan dondurucu bir sestti bu.

Herman Otter kapıdan içeri daldı, yumruklarını kaldırmış Sunny'ye sallıyordu. "Kapa çenenin yoksa sana ağlayacak bir şey veririm."

Sunny yorganın altına büzülmüş, titriyor ve yüzünü yastığa gömüyordu. JJ nefret dolu adama saldırmak istedi. Ona bir şeyle vurmak istedi.

Ama dehşet onu kıpırdamadan yatmaya zorladı. Bir keresinde karşı koymaya çalışmış ve bu yüzden dayak yemişti.

Ona doğru döndü, boncuk gözleri çenesini kapalı tutması için bir uyarı fırlattı.

JJ yorganı parmaklarının arasında döndürdü ve başını yastığa bıraktı, sonra o odadan çıkana kadar dondu kaldı.

Kapı kapandığında ve bir şimşek çizgisi daha karanlığı yarıp geçtiğinde JJ, Sunny'nin yorganın altında titrediğini görebiliyordu. Yumuşak çığlıkları JJ'in içini parçalıyor ve Otter'e duyduğu öfke onu yataktan çıkmaya zorluyordu.

Sunny'nin yanına sürünerek girdi ve onu yanına çekti, tavşan aralarında rahatça duruyordu.

Sunny hıçkırıklar arasında, "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Ben de ondan nefret ediyorum." JJ, Sunny'nin altın sarısı saçlarını okşadı. Sunny o kadar zayıftı ki, JJ onu daha sıkı kucaklarken kemikleri JJ'i dürtüyordu. "Birbirimize kenetleneceğiz ve bunu atlatacağız," diye mırıldandı.

Sunny gözyaşları içinde başını kaldırdı. "Ama ben senin gibi büyük ve güçlü değilim."

JJ onun sırtını sıvazladı. "Merak etme. Ben seninle ilgileneceğim. Tamam mı?"

Sunny'nin çenesi titredi ama başını salladı. Sonra JJ serçe parmağını uzattı. "Serçe parmağınla sonsuza dek kardeş olacağımıza yemin et."

Sunny küçük serçe parmağını JJ'inkiyle birleştirdi. O andan itibaren Sunny, JJ'in gölgesiydi.

Köklerinden koparılmış ağaçların görüntüsü Beth'i anılarından uzaklaştırdı ve ağladığını fark etmediği gözyaşlarını sildi.

Uzun çam ağaçları ikiye bölünmüş, dalları ve kolları kırılarak yol boyunca dağılmış ve bir savaş alanı görüntüsü vermişti. Mavi brandalar fırtına nedeniyle parçalanmış çatıları örtüyordu ve karavan park yeri yıkılmıştı.

Kendini kasaba kadar harap olmuş hissediyordu.

Bitkin bir halde yan yola saptı ve Hemlock Holler'a doğru ilerledi.

Kasabanın efsanesini, üç cinayet kurbanının çığlıklarının dağda yankılandığını hatırlayınca içi ürperdi.

Mezarlığa bırakılan ölü kızların çığlıklarını neredeyse duyabiliyordu.

Sonra Sunny'nin tatlı sesi zihnine fısıldadı. "Serçe parmağınla yemin ettin, JJ."

Beth kuruşlu kolyeyi ovuşturdu.

Sunny'yi kurtaramamıştı ama onun için adaleti sağlayacaktı.

Koyu renkli bir cipin yanına, manzaralı bir yere park etti. Şerif yardımcısı üniforması giymiş yaşlı bir adam araçtan indi ve

kendini Clyde Barron olarak tanıttı. Beth ona kimlik bilgilerini gösterdi.

"Geçen yıl ilçeden emekli oldum, ancak bu şartlar altında bu dava çözülene kadar güvenlik görevlisi olarak çalışmayı teklif ettim."

"Bir sorun mu var?" Beth sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Birkaç yerli mezarlığı görmek için geldi. Sadece meraktan sanırım. Ama kimse bariyeri geçmedi."

"Şüpheli görünen biri olursa bizi haberdar edin."

Adam kabul etti ve cipine geri dönerken o da sırtın kenarına doğru yürüdü ve arazinin karşısındaki sular altında kalmış vadiye baktı.

Bölge olay yeri şeridiyle kapatılmıştı.

Rüzgâr yine çığlık attı. Çamurlu suyun derinliklerinden hayalet gibi görüntüler yükseldi. Setin kenarında bir şey yüzüyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve titredi. Ormanda bir şey yer değiştirdi. Bir ağaç dalı kımıldadı. Yapraklar uçtu.

Gözler karanlığın içinden baktı.

Beth donakaldı, ağaçların arasına baktıkça savunması artıyordu.

Dışarıda onu izleyen biri vardı. Katil miydi?

Vadinin karşı tarafındaki bir ağacın arkasına saklandı, mezarlığının açığa çıkmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama diğerlerine bakan tepenin zirvesinde bir mezara dokunulmadığı için minnettardı.

Çiçekleri üzerine yerleştirdi ve bir dua okudu.

Yapraklar sağa doğru hışırdadı. Başını kaldırdı, duyuları keskinleşmişti.

Birisi kenarda aval aval bakıyordu. Bir kadın.

O buraya ait değildi.

Bu çukur kutsaldı, kurtardığı kızları dinlenmeleri için yatırdığı çimenli bir alandı. Baldıran ağaçları ormanı sıklaştırıyordu, ama vadinin dibinden yukarı bakıldığında, açık bir günde bulutlar toprağın üzerinde dua eden melekler gibi görünüyordu.

Tıpkı gömdüğü her kız için dua ettiği gibi.

Prissy'nin çığlıkları kulaklarında çınlıyordu. O da tıpkı diğerleri gibiydi.

Ailesine itaatsizlik etmişti. Onlara ve Tanrı'ya karşı geldi.

O bir kâfirdi. Kısa etekler ve dar bluzlar giyiyor ve sevdiği çocuk onu istemediği için kaçtığını söylüyordu.

Fahişe.

Elinde değildi. Kötü kan yüzünden.

Onu henüz bırakamamıştı. Onun için üzülüyordu çünkü onu burada diğerlerinin yanına gömemezdi.

Melekleri için yeni bir ev bulmak zorundaydı.

Bir güneş ışını bulutları yararak mezarlığın yanında duran figürün üzerine ışık düşürdü.

Siyah pantolon ve siyah ceket giymişti, erkek kıyafetleri. Saçları koyu renkti, sıkı bir topuzla geriye toplanmıştı, ruh hali kasvetliydi.

Federallerden biri. Onu bulmak için buraya gelmişti.

Sonra yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi ve beyinde bir şeyler klikledi. O zarif burun, kalp şeklindeki yüz ...

Dürbününü kaldırdı ve çukuru tarayan kadının profiline odaklandı. Kızıl saç değil, koyu renk. Siyah. Doğal olmayan, sanki boyamış gibi.

Fildişi ten, yüksek alın, o ... gözler. Çok maviydiler. Çok tanıdık.

Tıpkı . . . JJ'inki gibi.

JJ ve Sunny'yi mağaraya götürdüğü gece, JJ'nin gözleri ona bir canavarmış gibi bakmıştı. Onu kurtarmak istediğini anlamamıştı. Yıllardır onu izlediğini.

Zihninin yüzeyine, tıpkı çukurdaki kemikler gibi kökünden sökülmüş gibi bir anı süzüldü. Boynundaki yara izleri. Kollarındaki. Yanıklar.

O olduğundan emin olmalıydı.

Dürbününü kullanarak kadının önce ince boğazına, sonra da bileğine odaklandı.

Aman Tanrım. Bu *oydu*.

Özel olduğu için gitmesine izin verdiği kişi. Jane Jones.

Hafıza kaybı olduğunu okumuştu. Kaçırılması ya da onu kaçırın kişi hakkında hiçbir şey hatırlamadığını.

Kimse onu neden serbest bıraktığını bilmiyordu.

Hiç kimse de bilmeyecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İlan, Cocoa's Café'ye girerken Beth-JJ'yi aklından çıkaramıyordu. Tereyağlı bisküvilerin, tarçınlı ruloların, baharatlı biberlerin ve elmalı turtaların nefis kokuları havayı kokluyor ve lokantayı ev gibi ve sahibi Cocoa kadar misafirperver hissettiriyordu.

Buraya ilk taşındığında ve kapılarını açtığında, bölge sakinleri onu ya da işini hoş karşılamamıştı. Görünüşe göre koyu çikolata rengi onları uzaklaştırmıştı.

Neyse ki onların bu tavrının kendisini yıldırmasına izin vermemişti. Dışarı çıkmış, tepsiler dolusu ücretsiz numune sunmuş, güveçler ve turtalar taşımış ve çok geçmeden dost canlısı ruhu ve ev yapımı yiyecekleri onları kafesine getirmiş.

Artık kasabanın kalbiydi.

Kasap vakasından sonra bölge sakinlerinin morali bozulduğunda, Kakao insanlara bir araya gelmelerini ve hayatlarını yeniden inşa etmelerini hatırlatmak için bir parti düzenlemişti.

Kasırga ve seller vurduğu için bunu yine yapıyordu. İhtiyacı olanlara yemek bağışlamış, kurtarma görevlileri ve evsizler için döner kapıyı açık tutmuştu. Ayrıca kasanın yanına bir bağış kavanozu koymuş ve her gün bağış toplamıştı.

Hiç kimse onun pozitif enerjisine ve sıcak gülümsemesine karşı koyamazdı. Sağlam vücudu, mutfakta koşuştururken ve müşterilerle konuşmak için dışarı çıkarken sürekli hareket halindeydi.

Bir grup genç bir kulübede toplanmış maltlı milkshake yudumluyor, gerginmiş gibi kısık sesle konuşuyorlardı.

Gergin olmalılar. Bir katil onların yaşındaki kızları hedef alıyordu.

Bara doğru yürürken lan'ın elleri yumruk şeklinde düğümlendi. Kızları öldüren piçi bulmak ve onu hapse atmak istiyordu. Babasını bulmak ve adını temize çıkarmak istiyordu.

Ya ilkini yapmak, ikincisini yapamayacağı anlamına geliyorsa? Kahretsin, bununla başa çıkacaktı - yapacağı şey buydu.

"Hey, Şerif," dedi Cocoa tombul elini dostça sallayarak. "Eminim çok çalışmışsındır ve iştahın açılmıştır."

lan kafenin etrafına göz gezdirdi, bir pencereyi ve tavanın bir kısmını kaplayan plastik muşambayı fark etti. Onarım gerekiyordu ama Kakao bunun moralini bozmasına izin vermemişti.

Meraklı gözlerin ve kulakların kendisini takip ettiğinin farkında olarak tezgâhın üzerine eğildi. "Evet, bir görev gücü toplantısı yaptık." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ajanlar ve suç müfettişleri bir süre şehirde olacak."

Kakao onun önüne bir bardak tatlı çay koydu. "Gece geç saatlerde yemeğe ihtiyacınız olursa, bir şeyler ayarlarım."

"Teşekkürler." Gitmek için spesiyal biber, patates püresi ve peynirli makarna sipariş etti.

Kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam içeri girdi.

Adamda lan'a tanıdık gelen bir şeyler vardı. "Onu tanıyor musun?"

"Şehirdeki herkesi tanırım." Kakao güldü ve barın diğer ucundaki tabureye oturan adama el salladı. "Adı Abram Cain. Ne zaman acil bir durum olsa yardıma koşar. Kan bankası otobüsüyle dolaşıp hastaneler için kan topluyor. Bütün kiliselere gittiğini söyledi."

Sesler ve sandalyelerin yere sürtünmesi başını yana çevirerek odayı taramasına neden oldu. Bu kasabadaki, belki de bu odadaki biri şüpheli olabilirdi.

"Kasaba konseyi, işyerlerinin onarımı için para toplamak amacıyla bir sanat festivali düzenliyor," dedi Kakao, havadan sudan konuşarak. "Dağlarda yaşayan yerel sanatçılardan biri eserlerinden bazılarını bağışlayacak."

lan içkisini yudumladı. Sanatla pek ilgisi yoktu. "Bu çok cömertçe."

Sesini alçalttı. "Dini sembolizm çizdiğini, İncil'deki şarap ve kanla bağlantılar kurduğunu duydum. İsa bizi günahlarımızdan kurtarmak için kanını döküyor."

Ian, katilin izleme ihtimaline karşı kalabalığı tararken bir kulağını ona açık tuttu.

Şerif Yardımcısı Whitehorse içeri girip yanındaki tabureye oturduğunda odada bir rüzgâr esti.

"Bir sonraki adımımız ne olacak?" Yardımcı Whitehorse sordu. "Yoksa yetkili olduğunu açıkça belirttiğine göre bunu Fed'e mi sormalıyım?"

Ian çay bardağını sıkıca kavradı. "Bırakın onun için ben endişeleneyim. Burası bizim kasabamız. Bu tepeler ve içindeki insanlar hakkında ondan daha çok şey biliyorsun."

Şerif yardımcısı ona yan yan sırttı. "İkimiz de biliyoruz."

Ian kışının üstüne oturup Vance'in işi devralmasına izin verecek değildi. "Sen dağlarda bir kulübe, tavuk evi, terk edilmiş ek bina, şüphelinin kızları tutmuş olabileceği herhangi bir yer ararken ben de Markum'a kilise konusunu araştırmasını söyleyeceğim."

"Onları çukurda öldürdüğünü düşünmüyorsun değil mi?"

"Eğer yaptıysa, sel ve kasırga fiziksel kanıtları sildi." Ian durakladı. "Şüpheli muhtemelen kızları öldürmek için تنها bir yere götürür, böylece kimse yardım çığlıklarını duyamaz. Hadi o öldürme noktasını bulalım. Mezarlıktan başlayalım ve oradan dağılalım."

Şerif Yardımcısı Whitehorse, Kakao'nun uzattığı kahveyi kabul etti. "Sorun değil. Bir ekip kuracağım."

Ian ona teşekkür ettikten sonra ödemek için birkaç fatura çıkardı ama Kakao onu başından savdı. "Kolluk kuvvetleri için fatura yok."

Ian yapılması gereken onarımları zihninde not etti ve barın üzerine para attı. "Zamanınız ve restoranınız konusunda cömert davrandınız. Davaya yardım etmek için al."

Ona gülümseyerek teşekkür etti ve parayı bağış kavanozuna attı. "İhtiyacı olan bazı aileler var. Onlar için kullanacağım."

Ian'ın göğsü alışık olmadığı duygularla kabardı. Kendi annesi babasının tutuklanmasından sonra onu itip kakmıştı ama bu iyi kalpli kadın bir yabancıya yardım etmek için sırtındaki gömleği bile verebilirdi.

Sara Levinson - yıllar önce Thorn Ripper davasında öldürülen bir gencin annesi - yanında iki kadınla birlikte ona yaklaştı. "Şerif, Tanrı aşkına neler oluyor? Hemlock Holler'daki o kızları kimin gömdüğünü buldunuz mu?"

Bir başka kadın "Kasabamız hiç güvende olacak mı?" diye sordu.

Ian, "Soruşturma için bir görev gücü getirdik," dedi. "Bunu kimin yaptığını bulacağız."

Elinde büyük bir çanta olan beyaz saçlı bir kadın geldi. Aman Tanrım.

Eski belediye başkanının karısı Jeanette'ti.

"Senden önce kaç kişinin ölmesi gerekiyor?" diye sordu kırılgan bir ses tonuyla.

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kimi aradıkları hakkında en ufak bir fikri bile yokken.

"Şu ana kadar kurbanların hiçbiri Graveyard Falls'tan değil," dedi Ian. "Bu sizi biraz rahatlatacaktır."

Kadınlar, onun gözlemi sinirlerini hiç de yatıştırmamış gibi kıpırdandılar.

Cocoa'nın on dört yaşındaki torunu Vanessa, cep telefonunu kulağına dayamış, tezgâhtaki çöreklerden birini kapıldığı gibi içeri daldı. Vanessa kurbanlarla aynı yaş aralığındaydı. Malt içen diğer genç kızlar da öyleydi.

Ian'ın içini huzursuz bir his kapladı. Kurbanların hiçbirinin Mezarlık Şelalesi'nden olmaması, katilin şu anda burada olmadığı ve bir sonraki kurbanını yerel halk arasında aradığı anlamına gelmiyordu.

Beth'in kulübeye yerleşmesi hiç zaman almadı. Yanında sadece temel ihtiyaçlarını getirerek hafif bir yolculuk yapmıştı.

Hayatında hiç süslü bir şey yoktu. Alması daha kolay ve Git.

Zaten herhangi bir yerde uzun süre kalmak güvenli değildi. Bu yüzden

Kabuslarındaki yüz­süz canavar onu bulabilirdi.

Taşınmak onu rahatsız etmiyordu. Hiç gerçek bir evi olmamıştı. Kalmak bağlanmak demektir. Bağlanmak ise kendisine izin vermediği bir şeydi.

Yine de evindeki ofisinde, peşini bırakmayan kayıp çocukların yer aldığı bir duvar vardı.

Bilmemek onu rahatsız ediyordu ama onlar için duyduğu keder, ailelerinin çektiği acıyla kıyaslanamazdı.

Bu ıstırapı anlıyordu-Sunny onun bildiği tek aileydi.

Beth kendi dava dosyasını kulübedeki masanın üzerine yaydı. Binlerce kez okumuştur. Gerekirse bin kez daha okurdu.

Polis raporuyla başladı. Üniformalı bir polis memuru, Atlanta'dan Tennessee'ye gıda ürünleri taşıyan bir kamyon şoförünün çağrısına yanıt vermişti.

Kamyoncunun adı Vinny Barlow'du.

Adını ve telefon numarasını not etti.

Bunca yıl boyunca onunla hiç konuşmamış ya da onu bulduğu yeri ziyaret etmemişti. Çok korkmuştu.

Korkuyu geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Barlow o zamandan beri emekli olmuş, başka bir eyalete taşınmış olabilir, numarası kesilmiş olabilir ama kaynakları vardı. Onu bulacak ve kendisiyle konuşacaktı.

Bu arada, onun hesabını okudu:

Koşumu yapıyordum ama uykum geldi ve I-75'in East Ridge çıkışında bir dinlenme tesisine çektim. Diğer uçtaki otoparkta park etmiş birkaç araba vardı. Başka bir kamyoncu kabininde uyuyordu.

Tuvaletten çıktığımda bir ses duydum, birinin attığı bir köpek ya da kedi olduğunu düşündüm. Ama binanın yan tarafına doğru yürüdüm ve atıştırmalık makinesinin yanındaki duvarın dibinde bir paket gördüm. Kontrol etmeye gittim ve bohça hareket etti.

Beni korkuttu. Ama eğildim ve kontrol ettim. Battaniyeye sarılmış bir kızdı.

Sayıklıyor, inliyor ve bileğini ovuşturuyordu. Kollarında ve bacaklarında ip yanıkları vardı ve kıyafetlerinde kan vardı ama nereden geldiğini göremedim.

Çok sarsılmıştım. Erkekler tuvaletinden bir adam ve oğlu çıkıyordu ve onlara 911'i aramaları için bağırdım.

911 aramasının kaydı hikayesini doğrulamıştı.

Onun tarifine odaklandı; bileğini ovuyordu ve ip yanıkları vardı ama bilekleri kesilmemişti.

Gerçek kafasına dank etti.

Kan Sunny'ye aitti. Gözlerinin arkasında bir görüntü parladı.

Sunny'nin kollarından kan damlıyordu.

Durdurmak için uzanmaya çalıştı ama eli kolu bağlıydı. Kan gelmeye devam etti, bir nehir gibi fışkırıyordu.

Çılgılık attı. Kurtulmak zorundaydı. Sunny'yi kurtarmalıydı.

Beth'in her yerinden soğuk terler boşandı. Bileğini ovuşturuyordu çünkü onlara adamın Sunny'nin kollarını kestiğini, onu kurtarmak için acele etmeleri gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

Avukatın, Koç Gleason'ın kötü muameleyle suçladığı Kelly Cousins hakkındaki notlarına göz attı. Onun da bilekleri kesilmişti.

İntihar mı etmişti, yoksa şüphelinin kurbanlarından biri miydi?

Sunny'yle geçirdiği o ölümcül gecenin ayrıntılarını hatırlamaya çalışarak gözlerini kapattı. Sunny'nin dehşet içindeki gözlerini, kolundan akan kanı görebiliyordu.

Neden adamın yüzünü göremiyordu?

Ian annesiyle son on yıldır, Bernie'yle evlendiği günden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Onunla Kutsal Sular'da tanışmıştı. Ian'ın gerçek bir ibadet yerinden çok bir tarikat olduğunu düşündüğü bir kilise.

Bernie, köktendinci inançlarını takip etmesi için onun beynini yıkamıştı. Ateş ve kükürt, dillerde konuşmak, yılanlarla uğraşmak, her günahkâr cehenneme gidecekti.

Kilise cemaati dışında Bernie onu izole tutuyordu. Etrafta aklını çecek ya da onu kendi adına düşünmeye teşvik edecek başka kimse olmayınca onu kontrol altında tutmak daha kolaydı.

Ian yemeğindeki kabı fırlattı, ofis telefonunu aldı ve annesini aradı. Hemlock Holler ile ilgili haberleri görmediyse, Ian onunla bu konu hakkında konuşmak istiyordu.

Telefon üç kez çaldı. "Woods Malikanesi."

Kahretsin, Bernie cevap vermesine asla izin vermedi. "Bernie, ben Ian. Annemle konuşmama izin ver."

Bir saniye geçti, sonra Bernie yorgun bir nefes aldı. "Hayır, Ian. Onun üzülmesini istemiyorum."

"Bilmesi gereken haberlerim var," dedi Ian, pes etmemeye kararlıydı. "Graveyard Falls yakınlarında birkaç ceset bulduk. Jane Jones ve Sunny Smith'i kaçıran adamın Sunny'yi de öldürdüğünü, ardından bir düzineden fazla kişiyi daha öldürdüğünü düşünüyoruz," dedi Ian. "Sanırım sonunda babamın masumiyetini kanıtlayabilirim."

Bernie sesini yükselterek, "Onunla bu konuda konuşmak sadece onu kızdırır," dedi.

Ian'ın vücudundaki tüm kaslar düğümlendi. "O hapishane selinden beri babam onunla temasa geçti mi?"

"Hayır, eğer yapsaydı polisi arardım. Şimdi bizi yalnız bırak." Telefon sessiz konuma geçti.

Ian lanetledi. Sanki Ian'ın kendisi de bir suçluymuş gibi, annesi ile konuşmasını engellemeye nasıl cüret ederdi?

Onu terk etmesine rağmen, onu seviyordu. Babasının masumiyetini kanıtlamak onu rahatlatacaktı.

Onları tekrar bir araya getireceğinden değil. Ailesi, bu iddialar ortaya atıldığı anda yok olmuştu.

Telefonu çaldı. Lanet olsun.

Annesinin sesini duymayı umarak telefonu eline aldı ama başka bir kadındı.

"Ian, ben Beth."

"Öyle mi?"

"Beni bulan kamyoncu ve Sweetwater'daki davaya bakan şerifle konuşmak istiyorum."

Headler on beş yıl önce Beth kaçırıldığında Sweetwater'ın şerifiydi. O zamanlar Sweetwater ve Graveyard Falls ayrı ilçelerdi ama beş yıl önce sınırlar yeniden çizilmişti. Artık aynı ilçeye bağlıydılar ve Sweetwater da Ian'ın bölgesi haline gelmişti.

"Ian?"

"Evet, ben ararım."

"Kelly Cousins'in ailesiyle de görüşmeliyiz. Artık bu kurbanların bileklerinin kesildiğini bildiğimize göre, Kelly'nin kendi canına kıymamış olabileceği gerçeğini de göz önünde bulundurmamız." "

"Ama çukurda gömülü değildi ya da beyaz bir elbise giymiyordu," dedi Ian.

"Hayır, ama elinde beyaz bir mum ve bir haç vardı."

Prissy yavaşça gözlerini açtı ama o kadar karanlıktı ki nerede olduğunu anlayamadı.

Ona ne olmuştu? Zihni bulanıklaşmıştı. Baş ağrıyordu. Ve midesi... Yan tarafına yuvarlandı ve kendini yere bıraktı.

Dünya dönüyordu. Kir ve safra tadı aldı. İçinden bir ürperti geçti.

Zayıf bir anı onu rahatsız etti. Bir kamyonu tırmanmıştı.

Biri ona ilaç mı vermişti? Ya da yüzüne bir şey mi sürmüştü?

Tanrım, son birkaç saat bulanıktı. Okuldaydı, Blaine'le birlikte olduğu için heyecanlıydı.

Ama Sari'yi öpüyordu ve herkes onunla dalga geçiyor, "Pissy Prissy, Pissy Prissy" diye bağıırıyordu.

Çok utanmıştı. Kaçmıştı.

Gözyaşlarını elleriyle silmeye çalıştı ama elleri arkadan bağlıydı. Ayakları da bağlıydı. Ve gözlükleri

kayıp. Burnunun üzerindeki o tanıdık ağırlık olmadan kendini savunmasız hissediyordu.

Korku onu pençesine aldı. Neredeydi? Terk edilmiş bir binada mı? Bir yeraltı bodrumunda mı? Bir mağarada mı?

Buraya nasıl gelmişti?

Uzak bir köşeden damlayan suyun sesi geldi. Yağmur mu?

Etrafında soğuk hava dönüyordu. Kokuşmuş bir şeyin kokusu. Ölü bir hayvan mı?

Yakınlarda bir yerden müzik sesi geliyordu. iPod mu? Telefon mu? Hayır. Bir erkek sesi. Yumuşak, alçak sesle, İsa'nın kanı hakkında bir tür dini ilahi söylüyordu.

Bir kapı açıldı ve içeri hafif bir ışık sızdı. Adamın yüzünü göremedi. Yine de uzun boyluydu. Ve bir çeşit pelerin giyyordu.

"Lütfen bana yardım edin," diye bağırdı. "Karanlıktan korkuyorum."

Kapının yanındaki mumu yakmak için eğildi, sonra bir eliyle kaldırdı. Alevler titredi ama yüzü gölgeler içinde kaldı. "Merak etme, ben buradayım."

Sadece sesi tehditkârdı, güven verici değil.

Ve bir bıçağın parlak parıltısı karanlığın içinde titredi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beth, Ian'ı beklerken Peyton'ı aradı. "Bana son kurbanın çürüme başlamadan önce nasıl görüldüğüne dair bir projeksiyon resmi gönderebilir misin?"

"Adli tıp uzmanı üzerinde çalışıyor," dedi Peyton. "Dr. Wheeland cesedin dondurucuda tutulmuş olabileceğini düşünüyor, bu da çürümeyi yavaşlatır ve ölüm zamanını etkilerdi."

Hmm. Yani kızları tuttuğu yerde bir dondurucuya erişimi vardı. Bir ev ya da bodrumu olan bir yer olabilirdi. Bir sonraki düşüncesinde ürperdi -muhtemelen bir bakkal dükkânı, dondurma fabrikası ya da et paketleme tesisi. Hatta bir morg bile olabilirdi.

"İki kurbanın daha kimliğini tespit ettik," diye devam etti Peyton. "Eyaletin farklı yerlerinden, on üç ve on dört y a ş l a r ı n d a y d ı l a r . Dr. Wheeland ölüm zamanının en az on beş yıl önce olduğunu tahmin ediyor. Ajan Hamrick ve Coulter bu aileleri takip ediyor."

Beth, NCMEC'in veri tabanına erişti ve resimler arasında gezinmeye başladı.

Bir saniye geçti. "Müdür Vance şerifin ne bildiğini bulmaya odaklanmanızı istiyor."

"Ian'ın kendini tuttuğunu mu düşünüyor?"

"Olabilir. Koç Gleason'ı görmüş ya da onunla konuşmuşsa bunu bilmemiz gerek."

"Doğru." Her ne kadar casus olarak kullanılmaktan hoşlanmasa da, bu işin bir parçasıydı. Ama Ian onlara anlattığından daha fazlasını bilmiyordu. Peki ya

O mu?

Kapı çalındı ve irkildi. Tanrım, o bir Enkaz.

Telefonunu kulağına dayadı ve pencereden dışarı bakmaya gitti. Ian. Rahatlamıştı. "Tamam, ama bana ressamın çizimini göndermeyi unutma."

"EN KISA SÜREDE."

Beth aramayı sonlandırdı ve kapıyı açtı.

"Şerif Headler'ı ziyaret etmek ister misin?"

"Kesinlikle. Ve beni bulan kamyon şoförü." Onu kaçıran kişi olabilir.

Ciplerine gittiklerinde rüzgârın ağaçları döverken çıkardığı ses sessizliği doldurdu ve Ian arabayı Headler'ların evine sürdü. Beth, Dr. Wheeland'in iki kurbanın daha kimliğini tespit ettiği haberini ilettili. "Son kurbanın kim olduğunu belirlemeye çalışıyor. Aileyle konuşmak istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Ian. "Eğer siz ve Müdür Vance izin verirsiniz."

Beth boğazından kısık bir ses çıkardı. "Ian, seni dışlamaya çalışmıyorum."

Ian sanki öfkeyle savaşıyormuş gibi yola odaklandı ama eve varana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Şerif Headler ile konuştuğunu hatırlıyor musun?" Taş patikadan adamın ön kapısına doğru yürürlerken Ian Beth'e sordu.

Beth omuz silktili. "Evet, ama her şey bulanık. Şerif beni hastanede ziyaret etti, ardından koç tutuklandıktan ve ben grup evine yerleştirildikten sonra beni sorguladı."

Ian'ın çenesi gerildi. "O ev zor olmalı."

"Otter'inkinden daha iyiydi. Kimse hafızasını kaybetmiş sorunlu bir çocuğu yanına almak istemezdi."

Ian zile bastı, yüz ifadesi asıktı.

"Headler'la da konuştun, değil mi?" Beth sordu.

"Evet. Birkaç kez." Sesinde hayal kırıklığı ve acı vardı.

O kendi kâbuslarıyla boğuşurken, Ian'inki jüri babasını hapse gönderdiğinde başlamıştı.

Mahkûmiyetinin bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İlan zile tekrar bastığında kapı ikinci kez çaldı. Ağaç kurbağaları vıraklıyor ve cırcır böcekleri cıvıldıyor, havayı baharın hatırlattıklarıyla dolduruyordu. Yağmur suları yerdeki havuzlarda birikmiş, toprak selden sıırıslam olmuştı. Çatıdan birkaç kiremit sökülmüş ve kulübe yana doğru eğilmişti, ancak bunun dışında Headler'ın mülkü hortumdan sağ çıkmıştı.

Kapı açıldı ve kır saçlı, buruşuk ekose gömlek ve tulum giymiş bir adam kaşlarını çatarak onlara baktı. "Sizin için ne yapabilirim, millet?"

İlan önce Beth'i, sonra da kendisini tanıttı, sesi ani çıkmıştı.

"Ben Graveyard Falls'un şerifiyim," dedi İlan. "İlan Kimball."

"Koç Gleason'ın çocuğu muydun?"

İlan başını salladı.

"Bulduğunuz tüm o ölü kızları duydum." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Ellerinde bir karmaşa var."

"Evet, konuşabilir miyiz?"

Headler tereddüt etti, sonra onları perdeli bir arka verandaya götürdü.

Yerlerine oturduklarında, Headler gözlerini kısarak Beth'e baktı. "Ajan Fields, siz . . . bana birini hatırlatıyorsunuz."

"Çünkü ben Jane Jones'um." Beth sisli anılarını gözden geçirdi. Şerif Headler sorgulama sırasında ona karşı nazik davranmıştı. Onu kaçıran adamın hapse girmesini sağlayacağına söz vermişti.

Sonra koça odaklandı.

Headler'ı şimdi görmek İlan için kötü anıları tetiklemiş olmalıydı.

Headler'ın ağzının etrafındaki kırışıklıklar buruştu. "Değişmişsin, büyümüşsün."

"On beş yıl oldu," dedi Beth, onun incelemelerine karşı kendini çelikleştirerek. "FBI ve NCMEC ile çalışıyorum."

İhtiyatlı bir şekilde başını salladı. "Aferin sana."

İlan boğazını temizledi. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun." "Şu kemik mezarlığı konusunda yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Yapabilir misin?" İlan sordu.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum." Headler işle pürüzlendirdiği ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Cesetlerin oraya atıldığından haberim yoktu. Unutmayın, o zamanlar farklı ilçelerdik."

"O zaman belki benim için bazı boşlukları doldurabilirsiniz," dedi Beth. "Koç Gleason'ın suçlu olduğundan nasıl bu kadar emin oldunuz?"

Headler cebinden bir paket çiğneme tütünü çıkardı, bir ısırik kopardı ve çenesine tıktı. "Sen yaptın. Sanki şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi adını haykırıp duruyordun."

Beth ellerini sıkarak daha fazla detayın ortaya çıkmasını diledi.

Ian, "Elinizde ne fiziksel kanıt, ne adli tıp, ne de görgü tanığı vardı," dedi.

"Elimizde o kamyon ve Gleason'ın parmak izi vardı." Headler ağzındaki tütünün yerini değiştirdi. "Mazereti yoktu. Okuldaki tüm çocuklar onun Kelly Cousins'dan faydalandığını söylüyordu."

Beth raporu okumuştı. Koç Gleason, kızın kaçırıldığı gece karısıyla tartışıklarını ve arabayla gezmeye çıktıklarını iddia etmişti. Yalnız başına.

Bu onun davasına yardımcı olmamıştı.

Ian ellerini sıktı. "Sunny Smith, vadide bulduğumuz kemik nehrinin içindeydi."

Headler boş bir teneke kutuya tütün suyu tükürdü. "Evet, bunu gazetede okudum. Babanın o hapishane selinden kaçtığını da biliyorum. Eğer bir kaçağa yataklık ediyorsan, Kimball, hapse girebilirsin."

"Ben kimseyi saklamıyorum," dedi Ian kaba bir şekilde. "Ama diğer ipuçlarını araştırmalıydın."

"Elimde başka ipucu yoktu." Headler'ın yüzü öfkeyle kızardı.

Beth gerginlik bekliyordu ama bu hızla tırmanıyordu. Konuşmaya başladı - durumu yatıştırmak zorundaydı. Ama belli belirsiz bir anı canlandı. Kâbuslarından biri.

Onu ve Sunny'yi mağaranın soğuk odasına itti. Kadın karşı koymaya çalıştı ama adam kollarını arkadan bağlamıştı. Sunny inledi, nefes almak için çırpındı. O da bağlıydı.

El fenerini uzak duvara doğru tuttu. Orada başka bir kız vardı. Metal direklere bağlanmıştı.

Sonra JJ'i dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. . . Yardım için bağırdı. Sonra kızın kolundan kan damladığını gördü.

Adama baktı; belki bir pazarlık yapabilirdi. "Sunny yerine beni öldür," diye fısıldadı.

Kahkahası mağaranın duvarlarında gümbürdedi, soğuk ve şeytani.

İkisini de öldürecekti.

Beth'in yüzündeki renk solarken Ian sertçe yutkundu. "Beth?" Ian ona doğru uzandı ama Beth sanki duvarlar örüyormuş gibi gerildi.

"Bize daha fazlasını anlat Şerif Headler," dedi titrek bir sesle.

Adam yılan gözleriyle hem onu hem de Beth'i izliyordu.

Ian almaya geldiği şeyi ne kadar çabuk alırsa, o kadar çabuk gidebilirlerdi.

"Neden babamın Kelly Cousins ile uygunsuz bir ilişkisi olduğunu düşündünüz?" Ian sordu.

"Okuldaki çocuklardan biri onları birlikte gördüğünü, koçun Kelly'yi köşeye sıkıştırdığını ve Kelly'nin korkmuş görüldüğünü söyledi. Sonra annesi o notu bulmuş. Kelly babanı ne kadar çok sevdiğinden, onun için karısını terk etmesini umduğundan bahsediyordu."

Ian'ın ciğerleri hava almak için sıkıştı. Babası bunu asla yapmazdı ya da Kelly'ye bu fikri vermezdi. "O notu onun yazdığından emin olmak için analiz ettirdin mi?"

"Yapamam. Daktiloyla yazılmıştı."

Kahretsin. Teknoloji ve kriminolojideki gelişmeler bugün harikalar yaratabilir. "Bunu kanıt olarak kaydettiniz, değil mi?"

Headler başparmaklarını tulumunun içine soktu. "Evet. Beceriksiz değildim, Kimball."

Beth sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Notu analiz ettireceğiz," dedi. "Nerede? İlçe ofisinde mi?"

Headler omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Davayla ilgili notlar tuttunuz mu?" Ian sordu.

Headler tütününü işledi. "Evet, sanırım buralarda bir yerdeler. Kelly'nin annesi bize kızının günlüğünü de gösterdi. Orada koçla görüştüğünden, koçun ona ne kadar iyi davrandığından, birlikte geçirdikleri özel zamanlardan ne kadar hoşlandığından bahsediyordu."

Ian düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Yani babama aşık olmuş. Pek çok kız öyledir."

"Gerçekten onu taciz ettiğini söyledi mi?" Beth sordu.

"Bu kelimelerle değil." Headler rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Gerçi ME onun bakire olmadığını söyledi."

Ian sabırsızca, "Bu onun babamla yattığı anlamına gelmez," dedi.

Beth sakinleştirmek için Ian'ın koluna hafifçe dokundu. "Konuştuğunuz öğrencilerin isimlerinin bir listesini istiyorum," dedi Beth. "Ayrıca okuldan koçun dosyalarını da talep edeceğim."

Headler, "Arama izni almanız gerekecek," dedi.

Beth ona sıkı bir gülümseme verdi. "Kanunları biliyoruz."

Ian kollarını kavuşturdu. "Babamın öğrencileri ona sorunlarını anlattıysa, dosyalarında içlerinden birinin yalan söylediğini kanıtlayan bir şeyler olabilir."

"Neden içlerinden biri yalan söylemiş olsun ki?" Headler sordu.

Beth fincanını yere bıraktı. "Gençler her zaman yalan söyler. Ve erkek rol modellerine aşık olurlar. Koç Gleason'a olan aşkı tek taraflı olabilir."

"Eğer çocuklardan birinin babama karşı bir garezi varsa," dedi Ian, "onun karakterini kötülemiş olabilir."

"Neden biri koça zarar vermek istesin ki?" diye sordu Headler. "Tabii onlara zarar vermediyse, bu da ona yöneltilen suçlamaların doğru olduğu anlamına gelir."

Ian'ın savunması yükseldi. Bu adam gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı? "Başka bir kadın uygunsuzluğu iddia etti mi?"

"Uzun zaman oldu." Headler çenesini kaşıdı. "Notlarımı kontrol etmem gerekecek."

"Tutuklama sırasında yeniden seçilmek üzereydiniz, değil mi?" Ian sert bir tonda sordu.

Headler'ın burun delikleri alevlendi. "Evet, ama bunun davayı ele alış şeklimle hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi?" İnançsızlık Ian'ın ses tonunda net bir şekilde çınlıyordu. "İnsanlar senin bir kahraman olduğunu düşünsün diye tutuklama yapmak için acele etmedin mi?"

"Ian." Beth'in sakin tavrı Ian'a Headler'ı kızdırırsa işbirliği yapmayabileceğini hatırlattı. Ama kahretsin, adam başka olasılıkları da araştırmalıydı.

Headler kendini sandalyesinden kaldırdı, sonra sertleşmiş gibi bacağını ovuşturdu. "Size notlarımın bir kopyasını vereceğim. Sonra ikiniz de evimden defolup gidebilirsiniz."

Ian'la birlikte aceleyle cipine doğru giderken Beth ceketini çekiştirdi. Ian ile şerif arasındaki düşmanlık o kadar yoğunlu ki, odanın bununla patlayacağını düşündü.

En azından Ian eski şerifin notlarını ele geçirmişti. Dosya beklediğinden daha inceydi ama röportajları okumak için sabırsızlanıyordu.

Beth, "Kelly'nin ailesiyle konuşmalıyız," dedi.

Ian motoru çalıştırdı ve yola çıktı. "Kuzenlerin adresinin notlarında olup olmadığına bak."

Beth dosyayı karıştırdı ve telefon numarası ile adresi buldu. "Şimdiye kadar taşınmış olabilirler. Ben ararım."

Ian başını salladı. "Sadece uğrayalım. Önceden haber alırlarsa bizimle konuşmak istemeyebilirler."

"Ben olsam onları suçlamazdım. Acı dolu geçmişlerini deşmek kolay olmayacaktır." Büroda öğrendiği stratejiler yardımcı olacaktı. Sorular sorarken şefkatli, anlayışlı ve nazik olması gerekiyordu.

"Hayır, ama kızları intihar etmediyse, bunu bilmeye hakları var."

Beth, "Bu konuda aceleci davranıyor olabiliriz," dedi. Ian omuz silkti. "Olabilir. Ama ben yine de onlarla konuşmak istiyorum."

Karışık duygular Beth'in üzerine çöktü. Gerçeği öğrenmek istiyordu ama Ian için de üzülyordu. Babasının masumiyetini kanıtlamak onu zorluyordu.

Ya babasının bir seri katil olduğunu öğrenirse?

Corbin Michaels işin kısa ucunda olmaktan bıkmıştı. Josie DuKane'in de dahil olduğu seri katil davasını örtbas etmek için canını dişine takmıştı; Gelin Katili ve Karindeşen Diken davaları hakkında bir film yapmak için çalışan insanların etrafında dönen karmaşık bir karmaşa. Şerif ve Federaller, Mezarlık Şelalesi'nin deliler üretmediğini ve çekmediğini iddia edebilirlerdi ama o bu hikâyeleri uydurmuyordu, sadece gerçekleri rapor ediyordu.

Üçüncü yüksek alkollü birasından bir yudum daha aldı ve neredeyse bir düzine kızı kasabanın dışına gömen manyağı fark edebilecekmiş gibi yerlileri izledi. Bu kadar hasta birinin kafasında şeytan dövmeleri ya da kulaklarından çıkan boynuzlar olmalıydı.

Sonra tekrar, psikopatlar genellikle normal görünürler. Bu da hikayesine iyi bir yön verebilirdi.

Katil, en azından bir kadının ya da kızın güvenini kazanacak kadar çekici ve cazibeli olabilir.

Sikeyim.

Bu sürüngenin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Polislerin de yoktu.

Birasını yere bıraktı ve dizüstü bilgisayarını aldı. Her şeyi kaydetmekle ünlüydü. Eskiden kız arkadaşını deli ederdi. Sonra onu, yiyebileceğini söylediği karın kasları olan sidikli bir kişisel antrenör için terk etmişti.

Kim bir adamın göğsünden yemek ister ki?

Yanından geçen siyah saçlı bir kadın ona Beth Fields'ı hatırlattı.

Federal ajanla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu. Kimball'ın gazetede resminin çıkmasını istememesi ilgisini çekmişti.

Kadının adını yazdı ve karşısına çıkan tipik sıradan bilgiler karşısında kaşlarını çattı.

Beth Fields hakkında temel bilgiler dışında kişisel bilgi yok - doğum belgesi, eğitim geçmişi, FBI'da çalıştığı zamanın belgeleri. Neredeyse çok sıradan görünüyorlardı. Tanık koruma programı WITSEC ile ilgili haberi yaparken gördüklerine benziyordu.

Suç mağdurları ve tanıkları, bazen de suçlular, yeni bir hayat şansı karşılığında tanıklık etmek için sık sık anlaşma yaparlardı. Bu anlaşmalar

ABD Polis Teşkilatı yeni kimlikler, işler ve eksiksiz hayatlar ayarladı.

Bir suçlunun büroya katılmasına izin verilmezdi. Ama bir tanık ya da kurban ... bu mümkündü.

Ayakkabısını yere vurdu. Ya Beth Fields gerçekten Beth Fields değilse? Bu, şerifin onun resmini gazeteden uzak tutma ısrarını açıklardı.

Bir önseziye dayanarak Sunny Smith ve JJ Jones'un kaybolmasıyla ilgili dosyayı açtı. Sunny Smith'in cesedi o kemik denizinde bulunmuştu.

Ama JJ kaçırılmadan kurtulmuştu. Şimdi neredeydi?

Saniyeler sonra Sunny Smith ve JJ Jones'un fotoğrafları ekranı doldurdu. Sunny sarışın bir bebektir. JJ ise çilli ve soluk tenli bir kıızıdır.

Resme odaklandığında, şüphe onu ele geçirdi. Çekik burun, kalp şeklinde yüz, derin mavi gözler...

Gerçek yüzüne çarpınca sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Özel Ajan Beth Fields, JJ Jones'tu.

Muzaffer bir gülümsemeyle birasına uzandı. Tanrım, kendi açısına sahipti.

Cep telefonunu aldı ve editörünü aradı. Manşeti atana kadar bekleyin.

Survivor of Boneyard Killer Returns as FBI Agent to Track Down Her Abductor.

ONUNCU BÖLÜM

Ian çiftin adresini GPS'ine girdi ve otoyola geri döndü. Headler'dan sadece birkaç mil uzakta yaşıyorlardı.

Gece çöküyordu, gökyüzü kasvetliydi ve araziye ürkütücü bir his katıyordu. Hortum geçip gitmiş olmasına rağmen, yıkım Graveyard Falls'taki kadar kötü değildi. Birkaç ağaç devrilmiş, dallar ve enkaz yollara saçılmış, birkaç eski ek bina ve ahır hasar görmüştü.

Kuzenler, muhtemelen bir zamanlar güzel olan ama yaşlılıktan harap olmuş eski tuğla evlerin bulunduğu küçük bir mahallede yaşıyorlardı.

"Çocuğunu kaybetmiş ailelerle çalıştım. Bazıları bu kaybın etkisinden asla kurtulamıyor," diyor Beth.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Ian.

Beth kımıldadı, sıkıca sarılmış topuzu kaymaya başlamıştı. Kısa bir an için onun eski tatlı, utangaç genç kız halini gördü. Onu futbol sahasında izlerken görmüştü. Ona biraz aşık olduğunu biliyordu.

Artık kesinlikle yapmıyordu.

Saçlarını tekrar yerine oturtmak için bir dürtü duydu.

Onu.

Yine de aynı zamanda vücudu ısındı. Yırtmak istedi ipleri aşağı indirir, ellerini gevşek uçlarda gezdirir ve kadının kontrolünü farklı bir şekilde kaybetmesini sağlar.

Onunla ilişkiye girme düşüncesi onu derinden sarstı. Ian daha önce hiç kimseyle yakınlaşmasına izin vermemişti. İncinmek, değer verdiği başka birini kaybetmek istemiyordu.

Dalgınca bir parmağını bileğinde gezdirdi. Kolunu karartan başka bir yara izi, onun bu yarayı nasıl aldığını merak etmesine neden oldu.

Kuzenlerin evi gözünün önüne geldi ve soruyu geri plana attı. Yapacak işleri vardı.

Ian park ederken evi inceledi. Ön odada birinin evde olduğunu gösteren alçak bir lamba yanıyordu. Paslanmış bir Impala'nın durduğu bir araba garajı vardı ve bahçe aşırı büyümüş, çiçek tarhları yırtık pırtıktı.

"Kelly'nin intiharı hakkında ne biliyorsun?" Ian sordu.

"Tüm söylentileri duydum ama neye inanacağımı bilemedim. Birisi duygusal sorunları olduğunu, daha önce de kaçtığını söyledi. Amigo kızlardan biri koçla oral seks yaptığını iddia etti."

Şok Ian'ı bıçak gibi kesmişti. "Buna inanmıyorum. Kulağa muhtaçmış ve ilgi çekmek istiyormuş gibi geliyor."

"Belki de öyledir."

Ian acı bir şekilde, "Ama aileler onun hikayesine inandılar ve babamı suçladılar," dedi.

Beth elini onun elinin üzerine koyarak onu şaşırttı. Teni sıcaktı, yatıştırıcıydı ve acısını biraz olsun hafifletiyordu.

"Aileler acı çekiyordu, Ian," dedi yumuşak bir sesle. "Kendileri dışında suçlayacakları birini arıyorlardı."

Ian gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"NCMEC ile çalışmak bana aile dinamiklerini öğretti. Ebeveynler çocuklarının mutlu olmasını her şeyden çok istiyor. Çocukları sorun yaşadığında ilk sordukları soru 'Ben neyi yanlış yaptım' oluyor."

Ian motoru durdurdu. Babası onların suçunu üstlenmişti.

Gerçi Kelly intihar etmediyse, bu öldürüldüğü anlamına geliyordu.

Beth Kuzenler için acı dolu geçmişi deşmekten nefret ediyordu ama Kelly intihar etmediyse bunu bilmeyi hak ediyorlardı.

Muhtemelen bir seri katilin kurbanı olduğunu öğrenmek onu rahatlatmadı.

Daha da kötüsü, eğer Kelly ldrldyse, adamın ilk kurbanı olabilirdi ki bu çok önemliydi. İlk kurbanların rastgele bir cinayetten çok kişiisel bir cinayet olma ihtimali daha yüksekti.

Kelly'nin ölümü diğerlerinden biraz farklıydı. Bir intihar notu vardı. Cesedi Hemlock Holler'a gömülmemiş, bir kilisenin yakınında bulunmuştu. Ama ha ve mum ortak paydalarıydı.

şekillenmekte olan profil, güçlü bir dini terbiyeye sahip, güvensiz bir kişiye işaret ediyordu. Kendi arpık zihninde bu kızları kurtardığını düşünen biri.

Katil Kelly ile ha ve mumla başlamış, sonra yıllar içinde evrim geçirmiş ve beyaz elbiselerle kendi yöntemini geliştirmiş olabilir.

Üşüyen Beth kazağını üzerine sardı ve kaldırıma doğru yürüdü.

Ian kapıyı çaldı. Bir dakika sonra ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Gri dalgalı saçları olan kısa boylu, tombul bir kadın onlara baktı, gözlerindeki boş bakış Beth'in çocuklarını kaybeden diğer annelerin gözlerinde gördüğü boşluğu yansıtıyordu. On beş yıl acıyı hafifletebilirdi ama hiçbir şey ıstırabı tamamen dindiremezdi.

"Bayan Cousins?" Beth söyledi.

Kelly'nin annesi elini yorgun yüzüne sildi. "Eğer bir şey satıyorsan, istemiyorum." Kapıyı kapatmaya başladı ama Ian tek eliyle kapıyı yakaladı.

"Hiçbir şey satmıyoruz hanımefendi. Benim adım şerif Ian Kimball, bu da zel Ajan Beth Fields. Lütfen içeri girmemize izin verin. nemli bir konu."

Kadının gözlerinde tedirginlik parladı ama kenara çekilip içeri girmelerine izin verdi. "Ne istiyorsunuz?"

"Yakın zamanda Mezarlık şelalesi'nde bulunan cesetlerle ilgili haberleri gördünüz mü?" Ian sordu.

Kadın hafifçe soldu. "Evet. Bunun benimle ne ilgisi var?"

Beth nazikçe kadının koluna bir el koydu. "Bu cesetlerin hepsi ergenlik çağındaki kızlardı, hepsi de öldüğünde kızınızla aynı yaşıydı."

Bayan Cousins'in kaşları daha da çatıldı.

"Anlamıyorum." "Kocanız evde mi?" Beth sordu.

Omuzları çöktü. "Hayır. On yıl önce ayrıldık." "Kızınızın ölümü sizi ayırdı mı?" Beth yumuşak bir sesle sordu.

Istırap gözlerini gölgeledi. "Evet. Şimdi lütfen beni yalnız bırak. Yeterince şey yaşadım."

Ian bir eliyle kapıyı sıkıca tuttu. "Ya size Kelly'nin kendini öldürmemiş olabileceğini söyleseydik?"

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Ian, "Holler'daki kızları öldüren aynı adamın kızınızı da öldürmüş ve bunu bir intihar gibi göstermiş olması mümkün," diye cevap verdi.

Kadının boğazının derinliklerinden boğuk bir ses yükseldi ve kapı pervazına yaslandı. "Yani Koç Gleason Kelly'yi bileklerini kesmesi için yönlendirmede mi? Onu gerçekten kendisi mi kesti?"

"İma ettiğim şey bu değil," dedi Ian. "Kelly'yi başka birinin öldürdüğüne, ardından da sahte iddialarla koçun üzerine şüphe tohumları ektiğine inanıyorum."

Beth'in kalbi kadın için acıyordu. Ian'ın hemen sonuca varmadığını umuyordu. Belki de Bayan Cousins'e yaklaşmadan önce ellerinde daha fazla kanıt olmalıydı.

Kadının gözlerinde inkâr öfkesi vardı. "Bu doğru olamaz. Bunu o yaptı. Öyle olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Ian sordu.

"Şerif Headler öyle olduğunu söyledi." Kadın bornozunun kemerini daha sıkı sıkı. "Ayrıca, sonunda kızımın ölümüyle barıştım, sonunda kocamın gidişini atlattım ve şimdi sen bana küçük kızımın öldürüldüğünü söyleyerek ortalığı karıştırmak istiyorsun."

Beth kadının omzunu sıvazladı. "Bayan Cousins, özür dilerim. Bunun bir şok olduğunun farkındayım. Ama hepimiz gerçeği öğrenmek istiyoruz. Eğer Kelly'ye Koç Gleason zarar vermediyse, kimin verdiğini öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?"

Kadının yüzünü acı kapladı. "Elbette biliyorum."

Beth onun kolunu sıktı. "O zaman bize Kelly'den biraz daha bahset."

Bayan Cousins burnunu bir mendile sildikten sonra kitaplığa gitti ve bir albüm çıkardı. Yan masanın üzerinde duran defteri açtı ve Beth ile Ian, Kelly'nin çocukken yaptığı kartları, ardından da kızının fotoğraflarını gösterirken onu izlediler.

"Bu Kelly beş yaşındayken dans resitalindeydi," dedi kadın burnunu çekerek. "Tek konuştuğu bir gün balerin olmaktı."

"Dans derslerine devam etti mi?" Ian sordu.

Bayan Cousins başını salladı. "On bir yaşındayken baldırındaki bir kas yırtıldı. Ondan sonra bir daha hiç geri dönmedi." Kelly'nin biraz daha büyükken, belki on üç yaşındayken babasıyla kanoda çekilmiş bir fotoğrafına dokundu. "Ama hormonlar devreye girdi ve suratı asıldı. Eskiden babasıyla balığa gitmek isterdi ama birdenbire artık ailesiyle birlikte olmak istemedi. Tek konuştuğu diyet yapmak ve zayıf kalmaktı, böylece popüler kızlar onu beğenecekti."

Beth, "Bu gençler için alışılmadık bir durum değil," dedi.

Bayan Cousins, "Kelly'nin bu kadar depresyonda olması o kızların suçuydu," dedi. "Ona çok kötü davranıyorlardı. O sadece uyum sağlamak, onlar gibi popüler olmak istiyordu."

"İşte o zaman danışmanlık için koçla görüşmeye başladı," diyor Beth dedi.

Bayan Cousins başını salladı. "O zamanlar bunun yardımcı olacağını düşünmüştüm. Fakat Sonra onu takıntı haline getirdi. Ve onu incittiğinde, daha da uzaklaştı."

"Ne demek istiyorsun? Onu nasıl incitti?" Beth sordu.

"Savunmasızdı," dedi Bayan Cousins. "Koçuna aşık olduğunu düşünüyordu. İlk başta koç onu kandırdı. Ama daha sonra onu reddetti."

Beth gözlerini kıstı. "Onu reddetti mi?"

"Ona sadece bir çocuk olduğunu söyledi. Sonra başka bir danışman önerdi. Bunu düşünmeye bile dayanamadı."

Kitabı iğrenerek kapattı. "Koç Gleason'ın hapisten kaçtığını duyduğum gün, onu yeniden kaybetmişim gibi hissettim."

Kelly'nin davasını mezarlık cinayetleriyle ilişkilendirmek biraz zorlamaydı ama Beth'in bilmesi gerekiyordu. "Arkadaşım Sunny Smith, kızınız öldükten üç ay sonra kaçırıldı. Hemlock Holler'da bulunan kurbanlardan biriydi."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Bayan Cousins. "Sizce onu ve diğer zavallı kızları Koç Gleason mu öldürdü?"

Beth başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Başka bir şey daha var Bayan Cousins. Ben JJ, Jane Jones, Sunny ile birlikte kaçırılan kız."

Kadının kaşları birbirine çatıldı. "O zaman onu kimin öldürdüğünü biliyorsun."

"Korkarım ki hayır. Travma geçirdim ve hafıza kaybı yaşadım," dedi Beth.

Ian sesini alçalttı. "Graveyard Falls'ta bulduğumuz kurbanların sayısı bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Koç Gleason bu profile uymuyor, bu da JJ'in kaçırılmasındaki suçluluğunu ve Kelly ile ilgili suçlamalarını sorgulamamıza neden oluyor."

Bayan Cousins Ian'a doğru döndü, tanıdık gelmesiyle gözleri büyüdü. "Siz . . . Adın Ian mı? Sen onun oğlusun, o korkunç adamın oğlu, değil mi?"

Ian gerildi. "Evet hanımefendi, o benim babamdı."

Beth kadını sakinleştirmek için acele etti. "Lütfen, yardımınıza ihtiyacımız var. Kelly'nin korktuğu biri var mıydı? Onunla fazla samimi görünen başka bir adam?"

"Hayır, sadece araba." Bayan Cousins bir elini göğsünün üzerine koydu. "Bu yüzden buradasın. Bana onun kötü bir adam olmadığını söyletmek için, ama öyleydi. Şimdi çık dışarı."

Kadın kapıyı suratına çarpınca Ian geri adım attı.

Cipine doğru ilerlerken Beth ona seslendi ama o onu duymazdan geldi, kapıyı çekip açtı ve bindi.

Beth koltuğun üzerine kaydı. "İlan, o çok şey yaşadı. Belli ki o-"
"Yas tutuyorum." Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "İnanın bana, acı çektiğini biliyorum." Ona yandan bir bakış attı. "Sen de öyle."
"Hepimiz öyle yaptık," diye mırıldandı Beth. "Tam da gerçeği bulmamızın nedeni."

Üzerinde anlaştıkları tek şey buydu.

İlan, Graveyard Falls'taki yerel yargıcı ararken o da Headler'ın notlarını içeren dosyayı açtı. Soruşturmayı anlattı. "Sweetwater'daki lisede çalıştığı dönemde Koç Gleason'a ait olan dosyalar için arama iznine ihtiyacım var." Kahretsin, muhtemelen onları daha önce incelemeliydi.

Yargıç, "Hemen ilgileneceğim," dedi.

İlan ona teşekkür etti ama telefonu başka bir aramayla çalışıyordu. "Şerif Kimball."

"Tanrı aşkına neler oluyor?" diye bağırdı bir adam.

"Kimsiniz siz?" İlan sordu.

"David Cousins. Karımla üç yıldır konuşmuyorum ve az önce beni aradı, histerikti."

İlan parmaklarıyla direksiyonu sıkıca kavradı. "Özür dilerim-"

Adam İlan'ın sözünü kesti. "Kelly'nin öldürüldüğünü düşündüğünüzü söyledi. Birinin bunu anlamasının zamanı gelmişti. Herkese Kelly'nin kendini öldürmeyeceğini söyledim."

Kanodaki adam ve Kelly'nin fotoğrafı İlan'ın gözlerinin önünden geçti. Adam belli ki kızını çok sevmişti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü kızım bunun yanlış olduğunu biliyordu," dedi Cousins sert bir sesle. "İntihar etmek kilisenin gözünde günahtır."

İlan derin bir nefes aldı. "Kelly bir not bırakmış."

Cousins, "*Birisi* cinayeti örtbas etmek için bir not bırakmış," dedi. "Not bir daktiloda yazılmıştı. O zamanlar evimizde daktilo yoktu."

İlan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu okulda yazmış olabilir."

"Koç yazmış," dedi Cousins. "Onun bir katil olduğunu nasıl bilmezsin?"

Acı Ian'ın içini parçaladı. "Bay Cousins, eğer bunu babam yaptıysa, onu bulup hapse atacağım. Ama eğer masumsa, başka biri cezasız kurtuldu, o zamandan beri birkaç genci daha öldüren biri." Ian kendini profesyonel kalmaya zorladı. "Onunla ilgilenen başka biri - başka bir erkek arkadaş, yaşlı bir adam, bir komşu ya da erkek akraba-var mıydı?"

Adamın nefesi kesilirken sessizlik çöktü. "Hayır, hiç kimse. Onu doğru yetiştirdik, kiliseye gitmesi, Tanrı'ya saygı duyması ve iyi bir kız olması için." Sesi otorite yayıyordu. "Kurallarımız vardı ve ona bu kurallara göre yaşamasını sağladık."

Ian'ın nabızı hızlandı. Cousins kuralları nasıl uyguluyordu? "Kurallarınıza uymadığından endişe etmek için bir nedeniniz var mıydı?"

Tereddütlü bir duraklama. Ian onun zihninde çalkalanan kargaşayı neredeyse duyabiliyordu.

"Belirli bir şey yok. Ama yetişkin olduğunu düşündüğü yaşlardaydı. Karşılıklı konuşmaya, gizlice dışarı çıkmaya, sokağa çıkma yasağını kaçırmaya başladı. İki kez yatak odasında bir çocuk yakaladım. Koç Gleason'dan yardım istedik ama o piç ondan faydalandı. Onun zaaflarıyla oynadı ve onu önemsedliğini düşünmesini sağladı."

Babası okuldaki tüm çocuklarla ilgilenirdi. Ve genç kızlar ondan hoşlanmıştı. O futbol koçuydu. Onlarla insanmışlar gibi konuşurdu. Sorunlarını dinlerdi.

"Hapishane selinden kaçmış olabileceğini duydum," dedi Cousins. "Onu bulmak için dua etsen iyi olur, çünkü eğer bulursam, bir hücrenin içini göreceğim kadar yaşayamayacak."

"Sizin dindar bir adam olduğunuzu sanıyordum, Bay Cousins."

"Öyleyim," diye tersledi Cousins. "İncil göze göz der." Sonra adam telefonu yüzüne kapattı.

Mağaranın soğuk ve nemli havası, içini kavuran harareti yatıştırdı. Burada kaçabilirdi. Saklanabilirdi. Huzur içinde olabilirdi.

Ancak Prissy'nin ağlama sesi onu rahatsız ediyordu.

Bir eliyle mumu sıktı ve ahşap kapıyı açtı. Gıcırdayarak gelişini haber verdi ve kadın çığlık atmaya başladı.

"Lütfen, ne istersen yaparım," diye bağırdı. "Her şeyi. Bırak gideyim, bana sahip olabilirsiniz."

Kızın hıçkırıkları adamın tedirginliğini artırsa da babasının sesi kafasında yankılanarak onu sakinleştirdi. *"O bir günahkâr, oğlum. Ona kurtuluş yolunu gösterebilirsin."*

Başını salladı, sonra yavaşça ona doğru yürüdü. Kadın bağlara karşı tekmeledi ve çırpındı. "Lütfen," diye yalvardı. "Her şeyi yaparım."

"Şşşt," diye fısıldadı. "Seninle ilgileneceğim."

Onu kollarına aldı ve su havuzuna taşırken kendisiyle mücadele etmesine aldırmadı. Ona giydirdiği beyaz elbise loş ışıktaki onu melek gibi gösteriyordu.

Gitmesine izin vermesi için yalvardı ama bu sadece iblislerin konuşmasıydı.

Yavaşça havuza doğru yürüdü, ılık su ayaklarının etrafında dönerek onu sararken, mağaranın çatısındaki küçük açıklığın ortasından bir ışık huzmesi aktı.

Yukarıdaki meleklerden gelen müzik kulaklarını doldurdu ve onu suyun altına daldırırken kızın çığlığını bastırdı. İncil'den bir ayet okuyarak İsa'yı onun günahları için öldüğü için övdü.

Adam onu kaldırırken yutkundü ve su tükürdü ve sonra onu yere serdiği battaniyeye geri taşıdı.

"Hayır, lütfen," diye inledi. "Şşş, yakında özgür olacaksın."

Sadece tereddüt etti. Belki de bu gece ona İncil okuyacaktı.

Ona tövbe etmesi için zaman ver.

İyi kitabı aldı ve Yaratılış'a döndü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ian'ın alçak sesle küfretmesi Beth'in dikkatini Şerif Headler'in notlarından çekti. "Sorun nedir?"

Ian iç çekti. "Arayan Bay Cousins'dı. Karısı ziyaretimizle ilgili olarak onu aramış. Her zaman Kelly'yi babamın öldürdüğünü düşündüğünü, onun kendini öldürdüğüne asla inanmadığını söyledi."

Beth onun ifadesini düşündü. "Kuzenlerin ifadelerinde intiharla ilgili çelişkili yorumlar var. Bayan Cousins kızının depresyonda olduğunu ve o yıl notlarının düştüğünü kabul etti. Kelly'yi danışmanlık alması için koçla görüşmeye teşvik etmiş, ancak Bay Cousins danışmanlığa karşı çıkmıştır. Kızının iyi bir kız olduğu, tek ihtiyacının kiliseye gitmek ve dua etmek olduğu konusunda ısrar etti."

Ian kaşlarını kaldırdı. "Evde bir şeyler oluyor olabilir. Kelly onun katı kurallarına karşı geliyor, gizlice dışarı çıkıyor, sokağa çıkma yasağını kaçırıyor ve odasına erkek çocuklar getiriyordu."

Beth tırnaklarını törpüye geçirdi. "Aile sorunlarına ya da babanın tacizci olduğuna dair bir ipucu yok. Ama Kelly ona güvenmişse, Koç Gleason'ın dosyalarında aileyle ilgili bir şeyler olabilir."

"Umarım yakında o dosyalara bakma iznim olur."

Beth, "Öğretmenlerle görüşmek için seninle okula geliyorum," dedi.

Ian otoyola döndü. "Sen ve Kelly arkadaş mıydınız?"

Beth başını salladı. "Şaka mı yapıyorsun? Benim pek arkadaşım yoktu, lan."

Ona yan yan baktı. "Özür dilerim."

Omuz silktilti. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki bunu kabullenmişti. "Bu senin hatan değil. Ama Kelly'nin babasının zorba tavırları yüzünden kendini boğulmuş hissetmesini anlayabiliyorum. Herman Otter yılanlarla uğraşan bir Hristiyandı. Gündüzleri Tanrı'yı sevmeye yemin ederdi ama geceleri genç kızları yatağına atmak için karısına ettiği yeminleri bir kenara bırakırdı." Onu bu cinayetlerde şüpheli olarak görebilirdi ama ölmüştü.

Beth'in kafası anılarla doldu. "Herman ve Frances temiz bir ev tutmamalarına ve kıyafetlerimizin yırtık pırtık olmasına rağmen, bizi geceleri diz çöküp dua etmeye ve kiliseye gitmeye zorlama konusunda fanatikti. Ama en kötüsü bu değildi."

Ian aracı yoldan çıkarıp bir lokantaya girdi, motoru durdurdu ve ona baktı. "Ne oldu, JJ?"

"Beth." JJ, kendini kurtarmak için kaçan ve en iyi arkadaşının, ona küçük bir kardeş gibi davranan kızın ölümüne neden olan korkmuş genç kızdı.

"Lanet olsun, Beth, söyle bana."

Beth çenesini kaldırdı, Ian'ın sesindeki endişe onu derinden etkiledi. Görev gücüne Otter'dan bahsetmişti ama Ian'la özel olarak konuşmak çok samimi gelmişti. Kendini savunmasız hissediyordu.

Terapisti onu dürüst olmaya teşvik ediyordu. Olanlar hakkında konuşmanın Beth'i acıdan ve onun üzerindeki gücünden kurtaracağı konusunda ısrar etti.

Ama Beth, Ian'ın önünde yıkılmayı reddetti. O bir profesyoneldi.

"Dediğim gibi, kendini evin efendisi sanıyordu. May oradayken beni korudu, tıpkı May gittikten sonra Sunny'ye yaptığım gibi."

"May kaçtığında bunu nasıl karşıladı?"

"Öfkeden deliye döndü," diye itiraf etti Beth. "Sunny ve ben o gece bize ulaşamasın diye kendimizi yatak odasına kilitledik. Sonra Frances'i dövdü. May'in kaçmasının onun suçu olduğunu söyledi."

Aralarına bir kalp atışı kadar sessizlik çöktü. "Mayıs'tan önce başkaları da var mıydı?"

"Sanırım öyle, ama May onlar hakkında konuşmadı."

Ian, "Karısının buna seyirci kaldığını ve izin verdiğini hayal etmek zor," dedi.

Beth'in içinde bir acı kabardı. "Rahatlamış görünüyordu. Bir kızı olduğunda onu yalnız bıraktı."

"Ona ne oldu?" Ian sordu.

Beth omuz silkti. "İstismarla ilgili sorgulandıktan sonra bazı haplar aldı ve kendini öldürdü."

"Hasta herifler." Ian'ın kara gözleri tiksintiyle parlıyordu. "May ne zaman kaçtı?"

"Benden birkaç hafta önce."

"Sonra dikkatini size mi yöneltti?"

"Evet. Karısının ona doğum gününden bahsettiğini ve o zamana kadar beklemesi gerektiğini söylediğini duydum."

"On beş yaşına girmek üzere miydin?" Ian sordu.

Beth başını salladı. "Doğum günüm ertesi gündü. Bu yüzden o gece oradan ayrıldım. Otter kutlamayı planlıyordu."

Ian'ın midesi bulandı. JJ'nin istismara uğradığından şüphelenmişti ama Otter'ın ahlaksızlığını hiç tahmin etmemişti. Cesur ayrıntılar suçluluğunu daha da artırıyordu. O gece ona ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Babama söylemedin mi? Yardım edebilirdi."

Beth başını çevirip lokantanın neon ışıklarına baktı. "Çok utanıyordum."

Boğazı düğümlendi. "Utanacak bir şey yok."

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Ian bir parmağını onun elinin üzerinde gezdirdi. Kız ona zayıf bir gülümseme fırlattı.

Bu hassas an, duygularının boğazında düğümlenmesine neden oldu. İçini dökmek onun için cesaret isterdi.

Onu kollarının arasına almak ve sarılmak istedi. Ona ne kadar hayran olduğunu söylemek istedi. Ama henüz inşa ettikleri geçici güveni bozmaya cesaret edemedi.

Lokantaya doğru eliyle işaret etti. "Hadi biraz yemek yiyelim. İçeride daha çok konuşuruz."

Beth dosyaları omuz çantasına yerleştirdi ve arabadan indiler. İçeri girdiklerinde kızarmış tavuk ve şeftalili turta kokusu ona doğru sürüklendi.

Sohbet ve kahkahalar odayı ısıtıyordu. Bir kabine geçtiler, kahve ve günün spesiyalini sipariş ettiler. Beth dosyaları formika masanın üzerine koydu.

"Bu kız May'in kurbanlarımız arasında olup olamayacağını sormuştunuz," dedi Ian. "Haklı olabilirsin."

Beth yemeğini karıştırdı. "İlk kaçtığımda sosyal hizmet görevlisine söylemeliydim. Ama ağladığımı duydum ve nedenini biliyordum, bu yüzden onu korudum."

Adam zaten ölmemiş olsaydı, Ian ellerini Herman Otter'in boynuna dolayacak ve ona acı çektirecekti.

"May'in neye benzediğini çizebilerseniz ya da bir resmini bulabilerseniz çok yardımcı olur."

"Yapacağım. Peyton'a da kurbanların resimlerini karşılaştırmasını söyleyeceğim." Beth, Headler'ın dosyalarından bir fotoğraf çıkardı. "İşte Cousins ailesinin bir fotoğrafı."

"Bay Cousins tanıdık geliyor mu Beth? Seni ve Sunny'yi alan adam o olabilir mi?"

Beth başını salladı. "Bilmiyorum. Sanmıyorum." "Cousins ne iş yapıyor?" Ian sordu.

"O gezici bir satıcı," dedi Beth. "Çocuk oyuncakları satıyor."

Ian'ın kaşları havaya kalktı. "Oyuncaklarla bir çocuğu kamyonetine çekmiş olabilir."

"Neredeyse on beş yaşındaydım," dedi Beth. "Bir oyuncak tarafından ayartılamazdım."

"Olmayabilir. Ama yanında oyuncakları varsa, çocukları olduğunu düşündüğünüz için güvenilir olduğunu hissetmiş olabilirsiniz."

Beth şakağını ovuşturdu. "Bu mümkün, sanırım."

"Gezici bir satıcı olarak, diğer iki kurban kaybolduğu sırada Lexington ve Chattanooga'da olabilirdi," diye devam etti Ian. "Eğer karısı onun çalıştığını düşünseydi, o geceler eve gelmediğinde şüphelenmezdi."

"Peyton'a diğerk iki kurbanın kaybolduğı gece nerede olduğunu bulmasını söyleyeceğim."

Ian, "Yetkinin sende olduğunu biliyorum ama istersen ben ilgilenebilirim," diye teklif etti. Gün Beth'i yormuş gibi görünüyordu; bitkin görünüyordu.

"Teşekkürler. Ve Ian, biz bir takımız. Yerel halkın sana güvenmesi konusunda haklıydın. Bu davada sana ihtiyacımız var."

Onun sözleri Vance'in egosuna indirdiğı darbeyi yatıştırdı. "Teşekkürler, bunu söylediğın için minnettarım."

Beth kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedi ve Ian Peyton'ı aradı. "David Cousins adında bir adamı kontrol etmeni istiyorum."

"Kuzen mi? Sweetwater'da intihar eden kızın babası değil miydi o, hani şu babana bağlı olan?"

"Evet." Zamanlamayı ve Cousins'in hiçbir zaman şüpheli olarak görülmediğini açıkladı. "Yarın babamın ofisinden dosyaları almalıyım. Bu bize Kelly Cousins'ın ruh hali hakkında daha fazla bilgi verecektir."

"Eğer babasının onun ölümüyle bir ilgisi varsa, bunu bulacağız," diye güvence verdi Peyton. "Bu arada, Hamrick ve Coulter'ın ikisi de geldi. Kentucky'li kız, Retha, kafası karışık bir çocukmuş. Ailesi boşanmış, annesi alkolikmiş. Retha anoreksiya hastasıymış ve çok az arkadaşı varmış. Görünüşe göre bir gün okulda beden eğitimi dersinde bayılmış ve öğretmenini Çocuk ve Aile Hizmetleri'ni aramış."

"Ne oldu orada?" Ian sordu.

"Bir vaka görevlisi atadılar ve bir doktor onu değerlendirdi. Doktor yeme bozukluğunu keşfetti ve anne de bunu doğruladı."

"Retha bir danışmanla görüşüyor muydu?" Ian sordu.

"Yapması gerekiyordu ama o reddetti. Annesi ayıkken ilgili görünüyordu ama içki içerken bazı şeyleri gözden geçiriyordu ki bu çok sık oluyordu. Bir sabah alemden çıkarken Retha'yı baygın halde bulmuş. Onu acilen hastaneye götürmüş. Retha ciddi şekilde susuz kalmıştı." Peyton durakladı. "Bir sosyal hizmet görevlisi anneyi kızına yardım etmek için ayık kalması gerektiğine ikna etti, o da kendini rehabilitasyona yazdırdı. Retha geçici bir koruyucu aileye verildi."

"Oradan kaçtı mı?"

"Korkarım öyle," dedi Peyton.

Ian iç çekti. Başka bir sorunlu kız. Ne yazık ki, avcılar için kolay hedef oluyorlardı. "Kız kaybolduğunda babası neredeydi?"

"Babam her seferinde altı ay boyunca ülke dışında bir petrol platformunda çalıştı."

Bu da onu şüpheli olmaktan çıkardı. "Peki ya zamanlama?"

"Kaybolduğu tarihi tam olarak bilmiyoruz. O yıl Kasım ayının ilk haftasında bir ara."

Kahretsin, kesin bir tarih yardımcı olurdu.

"Şimdi Hilary Trenton'a gelelim. Annesi kaybolmadan bir yıl önce bir trafik kazasında ölmüş, ancak aile içinde istismar iddiaları varmış. Annesi iki kez ihbarda bulunmuş ama suç duyurusunda bulunmaktan vazgeçmiş. Kızı okulda içine kapandı, içine kapandı ve ot içmeye başladı."

Ian çenesini ovuşturdu. Kızlar iki farklı eyaletten geliyordu ama ikisi de sorunlu ailelerden geliyordu. "İki kız arasında herhangi bir bağlantı var mıydı? Yolları kesişmiş olabilir mi?"

"Bulabildiğim kadarıyla hayır."

Babasını düşünmek istemiyordu ama onu temize çıkarmak için bunu yapmak zorundaydı. "Peki ya spor karşılaşmaları? İkisinden biri futbol oynuyor mu?"

Arka planda tuşlar tıkırdadı. "Hayır."

"Çevrimiçi bağlanmaya ne dersiniz?"

"Zilch."

"Hilary'nin babası tacizci miydi?"

"İddiaya göre. Ama Hilary kaybolduğunda başka yerde olduğuna dair bir mazereti vardı." Kahretsin, bir çıkmaz sokak daha.

"Ian? Kamyon şoförü Vinny Barlow'un yerini tespit ettim. Hâlâ o yemek dağıtım şirketinde çalışıyor. Programını kontrol ettim. Chattanooga'da."

Bu bir şans olabilir.

Ian hesap için garsona el salladı ve Peyton'ın Vinny için verdiği numarayı tuşladı. Barlow kamyonculuk işi sayesinde Retha, Hilary, Sunny ve JJ ile tanışma fırsatı bulmuştu.

Bazen, bir suçı ihbar eden kişinin fail o l d u ğ u ortaya çıktı.

Beth masaya döndüğünde Ian gitmeye hazırdı. "Seni bulan kamyon şoförü Vinny Barlow Chattanooga'da. Gidip onunla konuşalım."

Nedenini bilmemesine rağmen Beth'in omurgası boyunca sinirler karıncalandı. Barlow onun kaçırılmasında hiçbir zaman şüpheli olmamıştı. Onu Chattanooga yakınlarındaki East Ridge çıkışındaki I-75 dinlenme tesisinde bulmuştu.

Yine de onu kaçırmış, sonra bir nedenle gitmesine izin vermeye karar vermiş, onu dinlenme alanında bırakmış ve onu bulmuş gibi davranmış olabilir.

"Buna hazır mısın?" Ian sordu.

Beth ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Evet. Bu arada Sunny hakkında bir şey hatırladım, onu öldürdüğü gece."

"Ne?" diye sordu, sesini umut kaplamıştı.

"Sunny yerine beni öldürmesi için ona yalvardım ama yapmadı." Ian başını salladı. "Bunu yapacak kadar cesurdun Beth."

"Hayır, bakmıyordum. Sunny'ye onunla ilgileneceğime söz verdim ama yapmadım."

Onun elini sıktı. "Onu bulacağız ve yaptıklarının bedelini ödeteceğiz."

Beth yine suçluluk duygusuyla savaşıarak dudağını ısırıldı. Kendini hiç affedebilecek miydi?

Arabada dosyayı okuyamayacağı kadar karanlıktı, b u yüzden çantasına koydu ve Ian I-75'e sapıp Chattanooga'ya doğru ilerlerken pencereden kasvetli manzaraya baktı. Hafif bir yağmur çiselemeye başlamış, ona Sunny ile kaçtıkları geceyi hatırlatmıştı.

Sis ön camı bulanıklaştırdı. Ian yavaşladı, yolu tıkayan kamyon ve araçlarla mücadele etti. Yoldan geçen bir kamyonun odun parçaları SUV'un tavanına çarptı.

Polis telsizindeki memur, ilerideki kuzey şeridinde devrilmiş bir kamyon olduğunu bildirdi.

Umarım Barlow değildir.

Onun için cevapları olabilir.

Ian bir sonraki çıkışa saptı ve şehrin dış mahallelerine ulaşana kadar arka yollardan gitti.

"Barlow tam olarak nerede?" Beth sordu.

"Sen kadınlar tuvaletindeyken aradım. Yerel bir market zincirine teslimatı varmış. Seni bulduğu dinlenme tesisinde bizimle buluşmayı kabul etti."

Beth arabanın kapısını kavradı. Dinlenme alanının fotoğraflarını görmüştü ama tekrar ziyaret etmesi gerekiyordu.

Yine de Ian park ederken içinde bir ürperti belirdi. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve birkaç arabanın ışıkları sisin içinden sızıyordu. Bir on sekiz tekerlekli araç bir kenara, yemek dağıtım kamyonu ise tuvaletlerin ve atıştırmalık alanının yakınına park etmişti.

Karanlıkta bir sigaranın parıltısı titriyordu, sigarayı içen adam girişin önünde volta atıyordu.

Bir an için etrafındaki sesler azaldı ama sigaranın parıltısı arttıkça yağmurun sesi de yoğunlaştı.

Sonra karanlık onu yuttu.

Nefes nefese kaldı, kan kokusu etrafında dönerken ciğerleri hava almak için zorlanıyordu. Işık tekrar titredi. Sigara değildi.

Mum ışığı.

"Karanlıktan ya da ölümden korkma, aşkım. Ölüm sadece başlangıçtır," diye fısıldadı bir ses. "Sadece kurtuluşa giden ışığı takip et."

JJ başını hayır anlamında salladı ve boğuk bir itirazda bulundu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları ve bacakları bağlıydı.

Bakışları muma kilitlenmişti ama bir çınlama sesi sağ tarafa bakmasına neden oldu. Bu sefer yağmur değildi.

Kan.

Sunny'nin kıpkırmızı yaşam gücünden bir akıntı kolundan aşağı süzüldü ve altındaki şişeye çarptı.

Peder Wally Benton'ın kurtuluş üzerine verdiği dersler JJ'in zihninde yankılandı. Sunny'yi hayal kırıklığına uğrattığı için affedilmek üzere dua mırıldandı.

JJ'in içinde kendinden nefret duygusu kabardı. O kötü bir kızdı. Kimse onu istemiyor ya da sevmiyordu.

Nasıl yapabilirler?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ian, Beth'in yüzündeki azap karşısında çaresiz hissetti. Bir anının sancıları içinde miydi?

Her ne kadar kaçırılmasının ayrıntılarını hatırlamasına ihtiyaçları olsa da, o korkutucu yere dönmek o n u n için acı verici olabilirdi. Tehlikeli olabilir.

Polis akademisine ilk katıldığında, hafıza kaybıyla ilgili sorular sormuştu. Beth'in bunu taklit edip edemeyeceğini öğrenmek istemişti. Anıları geri getirme konusunda bir uzman, travma kaynaklı hafıza kaybının genellikle zihnin kişiyi başa çıkabilecek duruma gelene kadar koruma yöntemi olduğunu açıklamıştı.

On beş yaşındayken Beth hazır değildi. Şimdi hazır mıydı?

"Beth?"

Gözlerini kapattı ve elini göz kapaklarına bastırdı.

Kızın yüzündeki korkudan nefret ediyordu.

"Beth, konuş benimle. Ne oldu?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Mum... Bir tane yaktı çünkü Sunny karanlıktan korkuyordu."

"Bu çok garip. Ona değer veriyormuş gibi görünüyor."

Beth alt dudağını çiğnedi. "Yapmış gibi davrandı. Onu aradı aşk."

"Aşk, bir sevgi sözcüğü gibi mi?"

Beth tekrar başını salladı. "Ona karanlıktan ya da ölümden korkmamasını, kurtuluş için ışığı takip etmesini söyledi." Ian'ın kolunu kavradı. "O düşündü ki

Onu kurtarıyordu. Başka bir şey daha var," dedi Beth, sesinde bir aciliyet vardı. "Bileklerini kestiğinde kanını saklamış. Kanı bir şişeye doldurdu ve diğerleriyle birlikte duvarında sakladı."

Aman Tanrım. "Kanı o mu topladı? Ne için?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bir sürü şişesi vardı."

Ian'ın midesi düğümlendi. Çukurda bulduklarından başka kurbanlar da var mıydı?

Beth anının uyandırdığı ürpertiden kurtulmak için kollarını ovuşturdu; yumuşak, yatıştırıcı mum ışığı ve Sunny'ye rahatlatıcı sözler mırıldanan ses, bileğinin kemiğe kadar kesilmesi ve kanın akıp gitmesini izlemenin keskin eylemiyle tezat oluşturuyordu.

Kanla ne yapıyordu? Kanı içen bir tür sapık mıydı? Onunla deney yapıyor olabilir mi?

Kan onun ödülü müydü?

"Beth?" Ian'ın sesi onu sıkıntılı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Kanlarını şişelerde saklıyor," dedi Ian'a. "Bir duvarın karşısında şişelerden oluşan bir kitaplığı var. Hayır, durun, sanırım bir çeşit soğutucuydu." Hava ısındı, boğucu bir hal aldı. "Onu muhafaza ediyordu."

Ian kaşlarını kaldırdı. "Ne duvarı? Nerede olduğunu görebiliyor musun?"

Beth kaşlarını çattı. "Mağarada odalar vardı. Kapı gıcırtyla açıldığında yüzünü görmeye çalıştım ama çok karanlıktı."

"Başka ne gördün?"

Beth derin bir nefes aldı. "Sadece mum, onu yakan bir el. Sonra Sunny çığlık atıyordu ..." Sesi bastırmak için kulaklarını kapattı ama ses kafasının içinde tekrarlandı. Arkadaşının yaşamak için yalvarışını asla unutmuyacaktı.

Ve katilinin yumuşak erkek sesi, onun canını alırken sanki umursuyormuş gibi davranıyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Bu anıların yeniden canlandığı korkuya teslim olamazdı. Gerçeği ortaya çıkarmak için onlarla yüzleşmesi gerekiyordu.

Pencereye vurulan bir tıkırtı Beth'i ürküttü. Başını çevirdi ve nefesini tuttu. Sakallı, iri yarı bir adam pencereden onlara bakıyordu.

Ian keskin bir nefes verdi ve ardından camı indirdi. "Bayım. Barlow?"

Barlow ağzının köşesindeki kürdanı diğer tarafa kaydırdı. "Evet. Konuşmak istediğini söylemiştin. Şimdi konuşabilir miyiz?" Saatine dokundu. "Bir programım var."

"Elbette. Beklettiğim için özür dilerim." Ian Beth'in elini kavradı. "Hazır mısın?"

Kapıyı açarken bacakları güçsüz hissetse de başını salladı ve Ian'ın soruları yöneltmesine izin verdiği için rahatlamıştı. Ian ve kamyoncuyla dinlenme alanına kadar takip ederken bacaklarının dayanması için dua ederek ceketinin kapüşonunu başının üzerine çekti.

Otomatların yanında durdular ve Ian Beth'i tanıttı. Beth onun otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, yani onu bulduğunda yirmi yaşlarındaydı. Uzun bir çenesi, sağ yanağında bir yara izi ve yarı bir çenesi vardı.

Barlow şapkasını kaldırdı ve onu dikkatle inceledi. "Sensin. Burada bulduğum kız."

Beth ceketinin kemerini sıktı. "Evet, efendim. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiçbir şeyi hatırlamadığımı duydum," dedi Barlow.

"Hayır," dedi Beth. "En azından yakın zamana kadar. Beni kaçıran her kimse bir mum yaktı ve öldürdüğü kızın yanına koydu." Sesi titriyordu. "O kız benim arkadaşımdı, Sunny."

Bir sigara daha çıkardı. "Onun hakkında bir şeyler okudum. Bir sürü cesedin bulunduğu o çukurdaymış."

"Doğru," diye araya girdi Ian. "JJ-Beth'i bulduğunuz günle ilgili ayrıntıları anlatabileceğinizi umuyorduk."

Beth ellerini cebine soktu, gözleri adamın sigarasına takıldı. Nedenini bilmesede duman kokusu yıllardır onu rahatsız ediyordu.

Onu kaçıran adam sigara içiyor muydu?

lan, onları Beth'i bulduğu yere götürürken Barlow'a odaklandı.

On beş yıl önce Barlow yirmili yaşlarındaydı. Seri katiller genellikle yirmili, otuzlu ve kırklı yaşlarında saldırırdı.

Barlow havaya duman halkaları üfledi. "Koşuyordum, tıpkı bu geceki gibi," dedi. "Geç olmuştu ve yorgundum. Bütün gece çalışmışım, bu yüzden işlemek ve biraz uyumak için durdum. Tuvaletten çıktığımda bir ses duydum, hasta bir hayvan sesi gibiydi."

"Bilincimin yerinde olmadığını sanıyordum," dedi Beth.

"Öyleydin ama inliyordun." Çarpık bir parmağıyla göğsünü okşadı. "Çalıları ittim ve seni yerde k ı v r ı l m ı ş gördüm. Tenin buz gibiydi."

"Etrafta başka kimse var mıydı?" lan sordu.

Barlow sigarasının izmaritini yere atıp üzerinde tepinirken çenesini kaşıdı. "Çok fazla insan yok. Bir kamyoncu daha kabinde uyuyor. Erkekler tuvaletinden bir adam ve genç oğlu çıktı. Onlara ambulans çağırmaları için bağırdım. Çocuk aramak için ankesörlü telefona koştu."

"Adamın ve oğlunun adını aldın mı?" lan sordu.

"Hayır," dedi Barlow. "Her şey çok hızlı oldu. Çocuk aradı, ben de battaniye almak için kamyonete gittim."

"Ambulansın gelmesi ne kadar sürdü?" lan sordu. "Çok uzun sürmedi. Beş, on dakika belki."

Beth solunmuş a derin nefes al. "Yaptı mı ve adam ve çocuk takılır mısın?"

Barlow başını salladı. "Ambulans gelene kadar beklediler. O zaman yapacakları bir şey yoktu, bu yüzden gittiler."

lan kollarını kavuşturdu. "Ne tür bir araç kullanıyorlardı?"

Barlow sakalını ovuşturdu. "Tanrım. Uzun zaman oldu. Hatırlamıyorum."

"Dene," dedi lan. "Önemli olabilir."

Barlow'un çenesi gevşedi. "Kaçırılma olayıyla bir ilgileri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Beth omuz silkti. "Her ihtimali değerlendiriyoruz. Arabada mıydılar? Kamyonda mı?"

Barlow ayaklarının üzerinde kaydı, sonra bir sigara daha yaktı ve bir nefes çekti. "Düşündüm de, sanırım bir tür pikaptı. Belki bir Ford. Siyah."

"Yani polisle konuşmak için burada kalmadı mı?" lan sordu.

Barlow başını hayır anlamında salladı. "Oğlunu annesine geri götürmesi gerektiğini yoksa başının belaya gireceğini söyledi."

Lanet olsun. On beş yıl sonra, bir isim olmadan, bu diğer adamın ve oğlunun izini sürmek imkansız olacaktı.

"Atlattığınıza sevindim hanımefendi," dedi Barlow Beth'e. "O zamanlar benim de küçük bir çocuğum vardı ve uzun süre sizinle ilgili kâbuslar gördüm. Soğuk bir geceydi. Eğer sizi bulmasaydım, neler olacağını bilemezdim."

Beth içtenlikle, "Yaptıklarınız için çok minnettarım," dedi.

"Bize o günü anlatabilir misin?" lan dedi ki. "Kızı buldunuz, adama dokuz-bir-bir'i araması için bağırdınız, çocuk ankesörlü telefona koştu, sonra ne oldu?"

"Dediğim gibi, battaniye almak için kamyonetime gittim. Bir arıza durumunda ya da biraz dinlenmem gerektiğinde arkada her zaman bir tane bulundururum."

lan park yerini işaret etti. "Nereye park etmişsiniz?"

Barlow, lan'ın neden sorduğunu anlamamış gibi görünüyordu ama üç sıra aşağıdaki bir yeri işaret etti. Sonra Beth ve lan'ı kamyonetine kadar götürdü. Kamyonetin arkasını kaldırdı ve köşedeki birkaç battaniyeyi gösterdi. Yığının ortasında bir İncil duruyordu.

Bu manzara karşısında lan'ın midesi bulandı.

Konserve ve kutulanmış ürün yığınları arka tarafı doldurmuştu. Kutular ve kutular dolusu mum, ağır plastiğe sarılmış ve teslim edilmeye hazır bir şekilde üst üste yığılmıştı.

Ölü kızların kemikleriyle birlikte yüzerken bulduklarına benzer uzun beyaz konik mumlar.

O karanlık yerden gelen parlayan mumlar Beth'in gözlerinin önünde yüzüyordu.

Barlow'un sesindeki nüanslara, Güneyli tonlamasına, tonlamasına odaklandı. Adam iyi bir yardımsever gibi kibar görünüyordu, sanki onu bulmak onu derinden rahatsız etmişti.

Eğer onu kaçıran adamla yüz yüze geliyorsa, onu şahsen görmek ve sesini duymak hafızasını tetikleyecektir. Artık daha güçlüydü; bununla başa çıkabilirdi.

İlan ona yan yan bakarak, "Bay Barlow, çok fazla mum dağıtıyorsunuz," dedi.

Barlow omuz silkti, yüz ifadesi şaşkındı. "Yani? Tüm marketlerde yiyecek, doğum günü kartları ve malzemelerle birlikte satılıyor."

Doğru.

Ayrıca, Şerif Headler onu sorgulamış ve hikâyesini kontrol etmişti. Bu adamı şüpheli olarak değerlendirmek için somut bir şeye ihtiyaçları vardı.

"Başka bir şey var mı?" Barlow saatini tekrar kontrol ederken sordu. "Gerçekten yola çıkmam gerekiyor. Bir durağım daha var, sonra eve, oğlumun yanına döneceğim."

"Geldiğiniz için minnettarım." Beth elini uzattı. "Çok teşekkür ederim Bay Barlow. Size hayatımı borçluyum."

Adam iri elini onunkinin içine soktu, sonra boğazı düğümlendi. "Sana bunu yapan sürüngen hapse attıkları için mutluyum."

Beth'in eli onun elinin içinde nemli hissediyordu, onun duyguları Beth'in duygularını tetikliyordu.

İlan garip sessizliği bozdu. "Aslında Bay Barlow, onun kaçırılmasından doğru adamın suçlu bulunduğundan emin değiliz."

Barlow cebinden bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi. "Sen neden bahsediyorsun? Hapse girdiğini duydum."

İlan kollarını kavuşturdu. "Bir adam tutuklandı ve mahkum edildi, ancak bu mahkumiyetin geçerliliğini sorgulamak için nedenlerimiz var."

"O gece buralarda başka kimseyi görmedin mi?" Beth söyledi. "Bazen katiller kurbanlarının ne zaman bulunduğunu gözlemlemeyi severler."

Adamın yüzünden ter damlıyordu. "Korkarım hayır, sadece o adam ve çocuğu. Keşke adını öğrenebilseydim ama her şey çok hızlı gelişti ve ben de çok sarsıldım."

"Çocuklu adamı bir ressama tarif edebilir misin?" Beth sordu.

Barlow sakalını tekrar çekti. "I . . . Tanrım, hiç sanmıyorum. Uzun zaman önceydi ve ben daha çok kızla ilgileniyordum. Dokuz-bir-bir'i aramaları için bağırdığımda çocuk bir tür video oyunu oynuyordu." Hafifçe geri çekildi. "Burada sadece onlar ve diğer kamyoncu vardı."

Beth şakağını ovuşturdu. "Şoförü gördün mü?" Barlow başını salladı. "Hayır, uyuduğunu düşündüm."

"Ne tür bir kamyondu?" Ian sordu. "Üzerinde şirket logosu var mıydı?"

Barlow düşünceli düşünceli burnunu kırıştırdı. "Korkarım hayır. O kadar çok kamyon gördüm ki aldırış etmedim."

O kamyoncu onların şüphelisi olabilir.

Beth ona bir kartvizit uzattı. "Kamyon, adam ve oğlu hakkında en küçük bir ayrıntı bile aklına gelirse beni ara. Bu çok önemli."

Barlow kabul etti, vedalaştı ve aceleyle kamyonetine yöneldi. Beth taksiye tırmanırken onun profilini inceledi. Zararsız ve yardımsever görünüyordu.

On beş yıl önceki o gece dehşete düşmüştü. Kendisini bırakmasını kabul edecek kadar güvenli olduğunu düşündüğü türden bir adam mıydı?

Ian'ın koyu renk gözleri onun yüzünü aradı. "Ne düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, Ian. Tanıdık gelmedi."

"Şehirden şehre seyahat eden bir kamyon şoförü olarak yol boyunca kızları tavlamiş olabilir."

"Doğru. Diğer kamyoncu da öyle."

Ama onunla ilgili ellerinde hiçbir şey yoktu.

Ian'ın cep telefonu çaldı. Beth çalıları tekrar incelemek için kaldırımı geçti. Raporu okumuştı; kaybolduğu kıyafetler içinde bulunmuştu.

Ama sırt çantası kayıptı. Şüpheli bir sebepten dolayı onu saklamış mıydı?

Sunny'nin sırt çantası da asla bulunamamıştı. Ama o pelüş hayvan onunla birlikte gömülmüştü.

lan ona döndüğünde yüz hatları gerilmişti. "Bir kadın on dört yaşındaki kızı Prissy Carson'ın kayıp olduğunu bildirmiş. Normalde endişelenmeyeceğini ama Prissy'nin arkadaşının aradığını ve Prissy'nin okuldan üzgün ayrıldığını, yapması gerektiği gibi onunla buluşmadığını söyledi."

Korku Beth'in içine işledi. Prissy Carson zanlının hedef yaşıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ian GPS'i takip ederek Carson'ların evine ulaştı; hortumdan bir şekilde kurtulmayı başarmış iki katlı bir karavan. Çatısı bir muşambayla örtülü olmasına rağmen, yerde yatan ve kısmen kesilerek kütük haline getirilmiş bir ağaç, muhtemelen çatının üzerine düştüğünü gösteriyordu.

Park ederken bir beagle onu karşılamak için koştu ve Beth yolcu tarafından tırmanırken köpeği okşadı. Birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Beth kapıyı çaldı.

Kapıyı bol eşofmanlar giymiş bir kadın açtı, bir elinde viski bardağı vardı. Etrafında sigara dumanı kokusu dönüyordu ve içeri girerken bir yığın magazin dergisinin üzerinden geçti. Kadının arkasında, üzerinde bir kol dövmesi olan eşofmanlı bir tişört giyen kel bir adam duruyordu.

Ian ikisini de tanıştırdı. "Bayan Carson?"

"Evet, bu da erkek arkadaşım Jed Hendricks." Homurdanarak selam verdi ve ön dişlerinden birinin eksik olduğu bir boşluk ortaya çıktı.

Beth'e attığı şehvet dolu bakış Ian'ın tüylerini diken diken etti.

Beth onu görmezden geldi ve dikkatini anneye yöneltti. "Kızınızın neden kayıp olduğunu düşünüyorsunuz? Her zaman okuldan doğruca eve mi gelir?"

Kadının içkisindeki buz, yudumlarken şingirdadı. "Bazen yapıyor, bazen yapmıyor. Ben her zaman burada değilim."

Ian evi inceledi. Tezgâhın üzerindeki kirli tabaklara, içki kokusuna ve çamaşır yığınlarına bakılırsa, kadın muhtemelen zamanının yarısını sarhoş geçiriyordu.

Ya da kızı okuldan eve döndüğünde kendinden geçmişti.

Bayan Carson'ın sweatshirt'ünün kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve çürükleri ortaya çıkmıştı. Lanet olsun. Erkek arkadaşı onu dövüyordu.

"Kızınızın cep telefonu var mı?" Beth sordu.

Erkek arkadaşı, "Tabii ki, yüzü hep onun içinde," dedi. "Kız onunla konuşmaktan ya da o lanet oyunlardan birini oynamaktan başka bir şey yapamıyor."

"Laboratuvarımızın izini sürebilmesi için numarayı alabilir miyim?" Beth sordu.

Bayan Carson titreyen eliyle bir kağıda bir numara karaladı ve sonra Beth'e doğru itti. "Saatlerdir arıyorum ama cevap vermiyor."

"Endişenizi anlıyorum hanımefendi. Ne yapabileceğimize bakacağız," dedi Ian, Beth telefon etmek için kenara çekilirken.

Ian kollarını kavuşturdu. "Bugün farklı olan neydi, Ms. Carson?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"Bugün ya da dün gece onu üzecek bir şey mi oldu?" İhtiyatlı bir şekilde kolundaki morlukları işaret etti. Kadın onları örtmek için eşofmanının kolunu çekti.

Piç kurusu. Eşini dövenler, kadınlara istismarı kendileri yapmış gibi hissettiren zorbalardı.

Muhtemelen Bernie'nin Ian'ın annesine yaptığı gibi Bayan Carson'ı da arkadaşlarından uzaklaştırmıştı.

Erkek arkadaşı omuz silkti. "Nereden bilelim? Gelip kendini odasına kilitliyor ve kimseyle konuşmuyor."

"Arkadaşlarından birinin sizi aradığını söylemişsiniz," diye araya girdi Beth.

Bayan Carson kendine bir içki daha doldurdu. "Evet, Vanessa adında bir kız. Okuldaki bir çocuğun duygularını incittiğini söyledi. Prissy duygusal olabiliyor. Gençler nasıldır bilirsiniz."

Evet, özellikle de işlevsiz evlerden gelenler.

"O bir sürtük," dedi erkek arkadaşı. "Sana öyle olduğunu söylemiştim, Gail."

Ian öfkesini kontrol etmek için yanağının içini çiğnedi. "Vanessa'yla konuşmamız gerek."

Cocoa'nın torunu iyi bir çocuktur. Arkadaşının annesini aradığına göre endişelenmiş olmalı.

Arayanın kimliğini kontrol etti ve Vanessa'nın cep telefonu numarasını buldu, sonra da aradı.

Yine de burada bir aile anlaşmazlığı olduğunu göz ardı edemezdi. Eğer erkek arkadaşı annesini dövüyorsa ve Prissy onun planlarına ya da Prissy'nin annesiyle olan hayatına müdahale etmişse, Prissy'den kurtulmak için bir şeyler yapmış olabilirdi.

Beth karavana girdikten birkaç saniye sonra Prissy'nin annesini ve erkek arkadaşını tarttı. Ne yazık ki anne bir alkolikti ve erkeklerin ilgisine muhtaçtı, öyle ki erkeklerin ona vurmasına izin veriyordu.

Prissy'nin bu resmin neresinde olduğunu kimse tahmin edemezdi. Erkek arkadaşı onu taciz ediyor ya da anne bayginken seks için baskı yapıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, anne ya habersizdi ya da derin bir inkâr içindeydi.

Ailenin yardıma ihtiyacı vardı.

İstismar döngüsüne empati duysa da, onun işi çocuğu korumaktı.

Her saniye önemliydi.

"Bayan Carson, kızınızın bilgisayar var mı?" Beth sordu.

"Tabii ki öyle. Akıllı telefonunda değilken, dizüstü bilgisayarındadır."

"Görebilir miyim?" Beth dikkatini anneye yönelterek sordu.

"Eğer onu bulmanıza yardımcı olacağını düşünüyorsanız." Bayan Carson'ın sesi çatallaştı ve Beth onun omzunu sıktı.

"Olabilir. Çocuklar bugünlerde sosyal medyanın her yerinde. Eğer bir partiye gitmeye ya da arkadaşlarıyla buluşmaya karar verirse

internette yayınladı." Ya da bir avcı onu Facebook sayfası veya çevrimiçi bir grup aracılığıyla bulmuşsa, onun izini sürebilirler.

Prissy'nin odasının duvarındaki rock yıldızı posterleri, doğduğundan beri orada olması gereken pembe-beyaz pötikareli perdelerle tezat oluşturuyordu. Doldurulmuş hayvanlar, Prissy'nin hâlâ çocuk olduğunu hatırlatan seramik kurbağa koleksiyonuna karışarak soluk beyaz hasır bir kitap rafının üzerinde duruyordu.

Beth dolabı açtı, özenle asılmış tişörtleri ve kazakları görünce şaşırdı. Kot pantolonlar bir rafa özenle dizilmişti. Belki de hayatındaki kaosu arasında bir düzen kurma çabasıydı bu.

Beth'in midesi sıkıştı. Dolabını da düzenli ve tertipli tutuyordu. Gardırobu sıkıcı takım elbiseler, düz ceketler, kot pantolonlar, basit siyah botlar ve düz ayakkabılardan oluşuyordu. Tek imtiyazı iç çamaşırlarıydı; dünyaya sergilediği soğukkanlı ve kontrollü dış görünüşünün altında küçük bir vahşi çocuk yatıyordu.

Kimse onun evine giremedi. Kafasına.

Yatağına.

Tanrım, kitaplara geçecek bir vakaydı.

Bayan Carson boğazını temizledi. "Prissy tam bir temizlik hastası. Yatağına hastane köşeleri yapar. Her gece odasını süpürür."

Temizliği annesinin tembel tarzıyla çatışıyordu ve muhtemelen Bayan Carson'ı çıldırtıyordu.

Ve tam tersi.

Beth odayı tekrar taradı. Masanın üzerinde çilli, sıska bir gencin fotoğrafı duruyordu, büyük kare gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu.

Ve muhtemelen sınıf arkadaşlarının alaylarına maruz kalmıştır. Çocuklar çok acımasız olabiliyor.

"Onu bulacaksın, değil mi?" Bayan Carson sordu.

Beth istatistiklerle ilgili açık bir ifadeyi ısrarak geri aldı.

"Yapacağız." Bunu yaptıklarında Prissy'nin hayatta olması için dua etti.

İlan, Peyton'ın Prissy Carson'ın telefonunu takip edebilmesi için parmaklarını zihinsel olarak çaprazladı. Midesinin derinliklerinde kötü bir his vardı.

Annesi Beth'e yatak odasında katıldığı ve erkek arkadaşıyla yalnız kalabildiği için minnettar olan Ian arka verandaya çıktı. Adam bir yandan PBR içiyor, bir yandan da Camel'ını tütürüyordu.

"Bay Hendricks, Prissy'nin öz babası nerede?" Kız onunla birlikte olmak için kaçabilirdi.

"Öldü. Aptal drag yarışı yapıyordu." Bu kadarı da fazla.

"Prissy'nin annesinin önünde samimi bir şekilde konuşmanın zor olduğunu anlıyorum ama Prissy'nin başının belada olduğunu düşündüğünüzü hissettim. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

İri yarı adam ona soğuk bir bakış fırlattı. "Bu kız çok tuhaf. Bir an lanet bir fanatik gibi temizlik yapıyor, sonra bilgisayara kafayı takıyor, sonra da arkadaşı olmadığı için ağlıyor."

"Yani sosyal açıdan beceriksiz mi?"

Omuz silkti. "Dinle, sert biri olmak istemem ama pek de güzel bir kız değil. Kızın memeleri yok, hantal gözlükler takıyor ve sinirlendiğinde kekeliyor."

lan elini adamın çenesine çarpmamak için yumruk haline getirdi.

Bu ona cevap getirmez. Adamı test etmek olabilir. "Erkeklerin ilgisine muhtaç gibi görünüyor. Sana hiç asıldı mı?"

Adamın gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da Ian'ın aklından geçenleri anlamış gibi şüpheyle parladı. "Tabii ki hayır. Ben çocuklarla ilgilenen sapıklardan değilim."

"Anlıyorum. Yetişkin kadınları dövmek daha çok senin tarzın, ha?"

Adam sigarasını verandanın zeminine fırlattı ve üzerinde tepindi. "Evimde ne yaptığım beni ilgilendirir."

İlan kollarını kavuşturdu ve adama doğru korkutucu bir adım attı. "Bir çocuğa zarar vermek ya da istismar etmek söz konusuysa olmaz. Prissy reşit değil."

"Defol lanet evimden."

İlan ona tehditkâr bir bakış attı. "Prissy'nin annesi beni aradı, bayım. Kızını bulana kadar pes etmeyeceğim." Adamı dürttü

"Ve eğer onun saçının teline dokunursan seni hücreye kapatır ve anahtarını atarım. "Ve eğer onun saçının bir teline dokunursan, seni bir hücreye kapatır ve anahtarını da atarım."

Beth, Prissy'nin bilgisayarını inceleyerek son zamanlarda ziyaret ettiği siteleri analiz etti; bunlardan biri makyaj ve erkeklerin ilgisini çekme konusunda tavsiyeler veren bir gençlik dergisiydi.

Facebook sayfası üzgündü. Çok az arkadaşı vardı. Bir bilim kulübüne ve bir matematik kulübüne üyeydi ve paranormal kurguları, özellikle de zombi hikayelerini severdi.

Prissy'nin mesajlarını araştırdı ama kızın kaçmayı düşünüp düşünmediğini tam olarak tespit edemedi.

E-posta kutusu neredeyse boştu. Yine de gençler e-posta göndermezdi; mesajlaşırlardı.

Beth daha fazla araştırma yaptı ve Prissy'nin saatlerce Deathscape adlı bir video oyunu oynadığını keşfetti.

Simgeye tıkladı ve içeriği taradı. Oyun, oyuncuyu ejderhalar ve canavarlarla dolu karanlık bir dünyaya sürüklüyor ve aralarından seçim yapabileceği çeşitli yollar sunuyordu.

Oyuncu yaptığı seçime bağlı olarak gerçek hayattaki tehlikelerin ve engellerin simülasyonlarıyla mücadele ediyordu.

Yollar - Günaha Giden Yol, Yıkıma Giden Yol, Günah Vadisi, Eğlence Şehri, Dostluk Bulvarı, Kolay Yol, Sevgi Kulübesi, Para Dağı, Parti Şehri, Özgürlük Gezisi, Ot Yürüyüşü, Yüksekten Uçmak ... liste uzayıp gitti.

Oyunun önermesi-ölümden kaçamıyordunuz, ancak seçtiğiniz her yol nihai kaderinizi belirliyordu. Cennet ya da cehennem. Dini tonlar güçlü, grafikler canlı ve korkutucuydu. Beyaz mumlar meşale gibi yanıyordu. Haçlar her yerdeydi.

Déjà vu Beth'e çarptı - bu sahnelerden bazıları rüyasında gördüğü mağaraya akıldan çıkmayacak kadar benziyordu.

Bir simgeye tıkladı ve kendini bir mağaranın içinde buldu. Karanlıktı ama bir ucunda bir kaplıca havuzu parıldıyordu. A

Vaftiz havuzunda elinde bir mum tutuyordu. "Günahlarınızdan arınma zamanı," dedi ses derin bir tonda. "Tövbe edin ve kötülüklerden arının."

Damlayan suyun pırlıltısı onu kaçırıldığı zamana geri götürdü.

Beth'in üzerinde soğuk bir ter belirdi.

May . . . May oradaydı.

Ölmüş. Bilekleri kesilmiş. Yerde kan var.

Damlama sesi... mağaranın içindeki su mu?

Ya da . . . hayır. Kan. Sunny'nin kollarından damlayan kan, şişeye çarpıyor.

Sunny'nin ölümünü izlerken attığı çığlık.

Sonra JJ'e doğru geliyordu. Soğuk kayaya sığınıp adamın yüzünü görmek için mücadele etti. Onunla savaşıacak güce sahip olması için dua ediyordu.

Yanlara doğru sürünerek yerde bir silah aradı.

Eli toprağa değdi. Taşa. Sonra ince bir şey. Keskin. Kırılğan.

Birkemik.

Geriye doğru sarsıldı. Bir iskelet ona bakıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

JJ çığlık atmaya çalıştı ama dehşet sesini boğdu. Sonra onu saçlarından çekip yerde sürükledi.

Kemikler, daha fazla kemik . . keskin, kırılğan kenarlar, bir silah bulmaya çalışırken ellerine battı.

Tanrım.

Sunny artık ölmüştü ve sırada o vardı.

Kimse onların cesetlerini bu mağarada bulamazdı. Kimse onları arayacak kadar önemsemedi.

Gelenekler ailesi için her şey demekti. Babası aile kurallarını, değerlerini ve kaderlerinde olan işi onlara aktarmıştı.

Alçakgönüllü bir hizmetkâr olmak.

Çocukluğundan beri bu rol için yetiştirilmişti.

Kötü kızları bul ve onları ayıkla. Onları çoktan girdikleri cehennem yolundan kurtarın.

Yine de onları severdi.

Kurtarıcı rolüne gerçekten değer veriyordu. Ama işler geçmiş yüzyıllardan farklıydı. Geçmiş on yıllardan.

Her nesil kendi tekniğini ve tarzını mükemmelleştirdi. İşleri yapmanın babasından ve ondan önceki babasından daha iyi bir yolu vardı.

Oğlu henüz Çağrı'yı bilmiyordu. Ama yakında bir gün öğrenecekti.

Ve kızların cennete giden yolunu aydınlatmak için kendi yolunu bulacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Şerif, sanırım şu ajanı kontrol etseniz iyi olur. Pek iyi görünmüyor."
Ian başını Bayan Carson'ın durduğu kapıya doğru salladı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Prissy'nin bilgisayarına bakıyordu ve sonra bayılacakmış gibi masayı tuttu."

Ian aceleyle genç kızın yatak odasına gitti. Beth'in yüzü kül rengine dönmüştü. Odayı hızla taradı, genç kız posterlerine, özenle yapılmış yatağa ve dolaba dikkat etti; odada şüpheli görünen hiçbir şey yoktu. Yarı yarıya, Prissy'nin hırpalanmış cesedini yatağın altında ya da dolaba tıkılmış olarak bulacağından korkuyordu.

"Beth?" dedi kısık bir sesle. "Neyin var?"

Kadın irkildi, sonra sırlı bir boşlukla ona baktı. "Bir şey mi buldun?" diye sordu usulca.

Titredi. "Mağarada yerde kemikler hissettim." "Hayvan kemikleri olabilir," diye önerdi Ian.

"Sanırım bu mümkün. Ama bence orada başka biri daha öldü, onun gömmediği biri." Burnunun kenarını sıktı. "Gerçi onları çukura gömmek ritüelinin bir parçasıysa, o kemikler kime aitti ve neden onları bıraktı?"

"Güzel soru." Onu ısıtmak için kolunu okşadı. "Merak etme Beth. O mağarayı bulacağız ve bu işin aslını öğreneceğiz."

"Peyton bazı cesetlerin donmuş olabileceğini, bunun da zaman çizelgesini etkileyeceğini söyledi. Bu mağara yeraltında ya da

Dondurucusu olan bir bodrum katına ya da eski bir binaya bağlanabilir. Ya da mağaranın kendisi bir dondurucu görevi görebilir."

"Yardımcılarım bu işle ilgileniyor," dedi Ian. "Eğer o mağarayı bulabilecek biri varsa, o da onlardır. Bu tepelerin içini ve dışını biliyorlar."

Hatırladıklarının şokunu üzerinden atmak istercesine gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. Göğsü sıkıştı. Onun güveni hayal edebileceğinden çok daha önemliydi.

"Başka bir şey daha var." Prissy'nin bilgisayarını işaret etti. "Bu oyun," diye mırıldandı Beth. "Adı Deathscape."

Ian kaşlarını kırıştırdı. Bir oyunun Prissy Carson'ı bulmakla ne ilgisi vardı?

"Devam et."

"Prissy'nin sosyal medya hesaplarına bakılırsa pek arkadaşı yokmuş. Ama bu oyunu oynamak için saatlerini harcıyordu. Oyuncuları tehlikeli yollara sürüklüyor ve onları ya kefarete ya da arafa götürecek seçimler yapmak zorunda bırakıyor. Yollar arasında Kefarete Giden Yol, Günahkârlar ve Kurtuluş, Zehirli Elma, Nefsin Zevkleri, Tufanı Atlatmak, Denizin Yarılması, Yılanın Saldırısı yer alıyor. Bu böyle uzayıp gidiyor."

Ian, "Gençlik oyunlarının çoğu şiddet içeriyor," dedi.

"Biliyorum, ama dini imalar beni rahatsız ediyor. Tüm seviyeleri gözden geçirmedim ama genel bakışlara baktım." Durakladı. "Bir tanesi oyuncuları İncil'de belirtilen cezaların olduğu karanlık bir dünyaya götürüyor. Oyuncuların vaftiz törenine benzer bir törene katıldıkları, içinde kaplıca havuzu olan bir mağara var. Bana tutulduğum mağarayı hatırlattı."

Ian kaskatı kesildi. "Oyunda mağaranın yerini gösteren herhangi bir şey var mı?"

"Şimdiye kadar bulamadım." Doğruldu. "Yine de orada olduğumu hatırlıyorum. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Sunny hayatı için yalvarıyordu. Sonra su damladığını sandığım bir ses duydum ama su değildi. Bir şişeye damlayan kandı."

"Kanı saklıyor," dedi Ian. "Onunla ne yaptığını bulabildiniz mi?"

Sessizlik havayı doldurdu ve Beth'in zorlukla aldığı nefeslerin sesine karıştı. "Hayır, ama bu onun ödülü. Ben de onun için çalışıyorum."

profiline kan toplama."

lan onu kollarına alıp rahatlatmak istedi ama ellerini yanından ayırmadı.

"Ya daha fazla ceset varsa, lan? Bazılarını Hemlock Holler'a gömmüş, diğerlerini de o mağarada bırakmış olabilir. Ya da bir dondurucuda."

lan onun ifadesini düşündü. Eğer bu doğruysa, düşündüklerinden daha fazla kurbanları vardı. Bu da soruşturmayı daha da karmaşık hale getirirdi.

Beth acı dolu bir sessizliğe büründü, hatıralarının kalıntıları sıkıntılı gözlerinde canlanıyordu.

Prissy'nin bilgisayarına laboratuvara götürmek üzere el koydular. Carson'ların evinden ayrılırken lan, Şerif Yardımcısı Whitehorse'u aradı.

"Tepeleri araştırdığınızı biliyorum ama ekibiniz kemiklerin bulunduğu yerin yakınındaki mağaraları ve Hemlock Holler yakınlarındaki dağlarda bulunan diğer uzak bölgeleri araştırın." Dondurucudan ve içinde dondurucu olabilecek eski bir bina ihtimalinden bahsetti.

Whitehorse homurdandı. "Yani o büyük federal bu işte çalışmamızı mı istiyor?"

"Ne istediği umurumda değil," dedi lan. "Sen uzman bir iz sürücüsün ve yıllarca bu dağlarda arama kurtarma çalışmalarında bulundun. Burada büyüdün, nereye bakman gerektiğini biliyorsun."

Whitehorse her zaman sessiz ve düşüncelerini kendine saklayan biriydi. Bazı insanlar ona güvenmekte isteksizdi ama adam onurluydu ve geçen yıl korkunç bir kar fırtınası sırasında mahsur kalan bir gençlik grubunu kurtardığı için kahraman olarak adlandırılmıştı.

Son sel felaketinden sonra gece gündüz çalışarak kayıp yerel halkı aramış ve onları aileleriyle yeniden buluşturmuş.

lan, lisenin yakınındaki düşük gelirli bir konut sitesine giden dar bir yola saptı. Dairelerin çoğu harap olmuş, yıpranmış ve onarıma ihtiyaç duyuyordu. Bazıları hortumdan zarar görmüş, panjurları kaybolmuş ve çatıları muşamba ile örtülmüşken, diğer bir sıra hasardan etkilenmemişti.

Acımasız görünen bu zanlının Beth'in yaşamasına neden izin verdiğinin gizemi gibi.

"Burası Cocoa'nın dairesi," dedi Ian, fırtınadan kurtulmuş olan uçtaki bir birimin önüne park ederken.

Beth araçtan atladı ve aceleyle kapıya doğru koşmaya başladı. Onun sabırsızlığını anlıyordu.

Zaman, bir hayat kurtarmak için fark demekti.

Koltuktan atladı ve onu takip etti. Beth kapıyı çoktan çalmıştı ve kır saçlı ve sakallı yaşlı bir adam kapıda duruyordu.

Ian aileyi tanıyordu ama Beth tanı mıyordu, o yüzden kendini tanıttı. Adam onlara el salladı. "Ben Vanessa'nın büyükbabası Deon," dedi adam. "Bu çocuk bütün öğleden sonra perişan oldu."

"Neden Prissy'ye bir şey olduğunu düşünüyor?" Beth sordu.

"Bir çocukla ilgili bir şey ama o konuya girmedim." Vanessa'ya seslenirken ekose gömleğinin yakasıyla oynuyordu.

Bir saniye sonra, kırmızı çerçeveli gözleri olan siyah saçlı bir kız belirdi.

Beth, Carson'ların evinden yeni geldiklerini açıkladıktan sonra genç kızın elini sıktı. "Vanessa, bize bugün neler olduğunu anlat. Neden arkadaşının başına kötü bir şey geldiğini düşünüyorsun?"

Vanessa'nın gözleri yaşlarla doldu. "Söylememem gerekiyordu. Geri gelirse bana çok kızacak."

"Sence geri dönecek mi?" Ian sordu.

Vanessa'nın alt dudağı titredi. "Bilmiyorum. Okulda çocuklar ona gülüyordu ve o da kaçtı. Bütün öğleden sonra ve bu gece onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Çocuklar neden ona gülüyordu?" Beth sordu.

Vanessa'nın büyükbabası omzunu sıvazladı. "Eğer iyiye, kızabilir. Ama değilse, konuştuğuna memnun olacaksın tatlım."

Vanessa gözlerini sildi. "Çünkü okuldan sonra Blaine adında bir çocukla buluşacaktı. Blaine popüler çocuklardan biri. Bunun onu popüler yapacağını düşündü."

"Yani onunla seks yapsaydı mı?" Beth nazikçe sordu.

Vanessa başını salladı. Büyükbabasının yüzü asıktı.

"Sonra ne olacak?" Beth sordu.

"Prissy'yi tüm arkadaşlarının önünde terk etti. Bu yüzden çocuklar ona güldü." Yutkundu. "Ona Pissy Prissy diyorlardı. Ağlamaya başladı ve kaçtı."

"Bu çocuğun tam adı ne?" Ian öfke dolu bir sesle sordu.

Vanessa başını öne eğdi. "Blaine Emerson."

Beth'in telefonu bir mesajla bipledi. Kontrol etti, sonra Ian'a sıkıntılı bir bakış attı ve ona uzattı.

Peyton'dan bir mesaj:

Prissy Carson'ın cep telefonunu takip ettim. Route 9'un dışında bir yerde.

Genel koordinatlar gönderiliyor.

9. Yol hiçbir yerin ortasındaydı. Ve bu iyiye işaret değildi. Prissy'nin yürüyerek o kadar uzağa gitmesine imkân yoktu. Bir araç bulmuş olmalıydı.

İçini korku kapladı.

Aracın katille birlikte olduğuna dair kötü bir his vardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Vanessa, "Lütfen onu bulun," diye bağırdı.

Beth kızın omzunu sıvazladı. "Elimizden geleni yapacağız. Sen de okulda konuşmamız gerektiğini düşündüğün öğrencilerin bir listesini yaparak bize yardımcı olabilirsin."

Vanessa bir okul defteri çıkardı ve bazı isimler karaladı.

İlan boğazını temizledi. "Gitmeliyiz, Beth."

Ona hızlıca başını salladı. "Sadece bir soru daha Vanessa. Prissy'nin oynadığı video oyunu hakkında bir şey biliyor musun?"

Vanessa dokunuldu onu kalem üzerinde ve kağıt.

"Sen ortalama

Deathscape?"

"Evet, çalışıyor musun?" Beth sordu.

Vanessa başını salladı. "Büyükbabam izin vermiyor. Video oyunlarının kötü olduğunu söylüyor. Neden?"

"Tüm bu yollar, seçimler. Hiçbiri iyi bir yere götürmüyor."

"Çünkü ölümden kaçamazsın," dedi Vanessa gerçekçi bir ifadeyle. "Oyun böyle. Bazı çocuklar tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi tehlikeli yollarda seyahat etmeyi severler. Uçurumun kenarına ne kadar yaklaşıp geri dönebileceğini görmenin heyecan verici olduğunu söylüyorlar."

Beth, Peyton'a mesaj atarak oyunu ve yapımcısını kontrol etmesini istedi.

Videodaki mağara onu rahatsız etmişti; ya kendisinin tutulduğu mağaradan örnek alındıysa? Gerçi bu biraz zorlamaydı.

Bu, oyunun mucidinin cinayetlerle bir ilgisi olduğu anlamına gelir. Ama on beş yıl önce oyun yoktu.

Beth, Vanessa'dan isim listesini aldı ve lan dışarı çıkmalarına öncülük etti. Aceleyle SUV'ye gittiler ve Beth yolcu tarafına atladı.

Karanlık çökmüş, gri gökyüzü daha fazla fırtına bulutuyla dolmuş, orman gölgelerle kasvetlenmişti.

Şüpheli Prissy'yi kaçırmış ve polisin izini sürememesi için telefonunu atmış mıydı?

Soğuk bir mağarada çaresizce yatan ve başında bir katil dikilen genç kızın görüntüleri Beth'i bombardımana tuttu. Sonra Prissy'nin mezarı başında ağlayan Vanessa.

Tanrım, Prissy'nin hayatta olmasını umuyordu.

Ian dağın dolambaçlı bir bölümündeki manzaralı bir yere park ederken Beth deja vu hissiyle savaştı. Şüphelinin onu tuttuğu ve Sunny'yi öldürdüğü mağara yakınlar mıydı?

Prissy o taş zeminde yatıyor, korkuyor, donuyor ve birinin onu canlı bulması için dua mı ediyordu?

Hayalleri neydi? Üniversiteyi, bir gün büyük bir düğün yapmayı mı hayal etmişti? Ya da belki bir kariyer ve seyahat hayal ediyordu?

Gözyaşları tehdit ediyordu ama kendini topladı. Kalbi genç kız için acıyordu. Onu kurtarmak zorundaydı.

Belki Prissy'nin mesaj geçmişi onları bir şüpheliye götürebilir.

Beth, "Eğer Prissy onun elindeyse, şüphelendiğimiz gibi buralı olabilir," dedi.

Ian yukarıdaki keskin sırtları işaret etti. "Haklısın. Bu tepelerde herhangi bir yerde yaşayabilir ve kimse bunu bilemez."

Ian Beth'e bir el feneri verdi, sonra da yolun kenarında yürürken kendi el fenerini yere doğrulttu.

Beth'in botlarının altında çakıl ve toprak çıtırdıyordu. Uzaklarda bir yerde bir çakal uluyordu. Daha küçük bir hayvan ormanın içinde sıçradı.

Beth ışığını bir daire çizerek yolun kenarına doğru tuttu. Ian sete yaklaştı, parmaklığın üzerinden eğildi ve aşağıyı taradı. Beth yolun birkaç metre aşağısında volta attı ve sonra

arkasını dönüp geri gitmeye başladı ama parmaklığın diğer tarafında parlak bir şey gözüne çarptı. Muhtemelen çöp, bir teneke kutu.

Kontrol edecekti. Yükseklikten dolayı baş dönmesiyle savaşıarak demiryoluna yaklaştı. Sırtlar keskin, dik ve acımasızdı, bir milden fazla derinlikte inişler vardı. Tırabzanı kavradı ve baş dönmesinin geçmesine izin verdi.

Görüşü netleştğinde, el fenerini zemini kapsayacak şekilde manevra yaptı ve nesneyi gördü.

Bir cep telefonu.

Plastik eldivenlerini çıkardı, ardından telefonu otların arasından çıkarmak için parmaklığın üzerinden uzandı.

"İşte burada," diye bağırdı Beth. "Buldum."

Ian koşarak ona doğru geldi, yüz ifadesi asıktı. "Bak Beth, birkaç metre aşağıda."

Bakışlarını setin aşağısına yöneltti Beth'in başı dönüyordu. Yabani otların arasında bir sırt çantası duruyordu.

Ian parmaklığın üzerinden tırmandı, tepenin yamacından aşağı inerken taşlar ve toprak sıçradı. Saniyeler sonra sırt çantasını aldı ve yola kadar taşıdı.

Beth'in aklından çeşitli senaryolar geçiyordu. Prissy biriyle gitmeyi kabul etmiş, tehlikede olduğunu fark etmiş ve sonra da kaçıp setten aşağı koşmuştu.

Şüpheli, kimsenin bulamayacağını düşünerek eşyalarını atmıştı. Sonra Prissy'i kim bilir nereye götürdü.

Ya da Prissy'nin cesedi aşağıdaki karanlık, ıssız ormanda bir yerlerde yatıyordu.

Ian sırt çantasını açık cipinin bagajına bıraktı. Burada gösteriyi yönetmek istiyordu ama Vance'in emri onunla alay ediyordu. Beth'e hesap vermek zorundaydı.

"Yetki sende, Beth. Yardımcımı ve Vance'i aramak ister misin?"

Kadın sertleşti. "Vance'in söylediğini unut, Ian. Sana daha önce de söyledim, biz bir ekip olarak birlikte çalışıyoruz. Sen adamlarını ararken ben de onu arayacağım."

Adam başını salladı, onun bu tavrı için minnettardı. Vance'i çağırmak için kenara çekildi.

Ian, şerif Yardımcısı Whitehorse'u aradı. "Ajan Fields Carson'ın bilgisayarını aldı. Sırt antası ve telefonuyla birlikte analiz için laboratuara getiriyoruz. Onları ormanda bulduk."

Whitehorse, "Bir arama ekibi oluşturacağım ve en kısa sürede oraya gideceğim," dedi.

"O mağarayı buldun mu?" Ian sordu.

"Korkarım yok. Terk edilmiş eski bir elma evi vardı ama hepsi bu kadar," dedi Whitehorse. "Yola ıkıyorum."

"Teşekkürler. Sana ihtiyacımız var."

Beth, "İlçe laboratuvarı federal laboratuvardan daha yakın," dedi. "Vance'ten bazı aramalar yapmasını istedim, böylece oradan çalışabiliriz."

"Kabul etti mi?" Ian şaşırarak sordu.

"Evet. Gidip gelmekle vakit kaybedemeyiz." Haklıydı.

Prissy'nin telefonunu incelerken Beth'in omuzları gerildi. "Bir şey görüyor musun?" Ian sordu.

Beth'in gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. "Son telefon görüşmesini Vanessa'yla yapmış. Öğleden sonra saat iki buçukta attığı son mesajda Blaine Emerson'a onunla birlikte olmak için sabırsızlandığını söylemiş. Beşinci dersten sonra buluşmalarını, son derslerini atlamalarını ve gizlice kaçmalarını önermiş."

Ian yüzünü buruşturdu. "Zavallı kız. ocuk cevap verdi mi?"

"Sadece bir emoji ile. Glen surat." Beth i çekti. "Onu yönlendiriyordu."

"Serseri," diye mırıldandı Ian tiksintiyle. "Ona yeni bir gözyaşı dökmek isterdim."

En azından babam bana kadınlara saygı duymayı öğretti."

Beth'in bakışları onunkilerle buluştu, yorumu aralarında kaldı. Ama Ian sözlerini geri almadı. Koç Gleason ğrencileri önemsiyordu. Bir keresinde Ian'a kadınları kendilerini savunmaları için güçlendirmek istediğini çünkü kendi annesinin kocası tarafından zorbalığa uğradığını söylemişti.

Prissy'nin annesine acıması ve erkek arkadaşından nefret etmesi için bir neden daha. Tıpkı Bernie'den nefret ettiği gibi.
Keşke Ian babasını bulup onu sevdiğini söyleyebilseydi.

Beth, Ian'ın kafasında dönen çarkları gördü. Babası hakkında daha fazla soru -ne diyebilirdi ki?

Onu kaçıranın yüzünü hatırlarsa, onu temize çıkarabilirdi. "Daha önce gençlerle çalıştım," dedi Beth. "Savunmasız, stresli bir yaş. Herkes uyum sağlamaya, yerini bulmaya, ebeveynlerinden kopmaya çalışıyor. Hormonlar, güvensizlikler, öz saygı, aşk... her şey dramatik ve hayatı sarsıcı."

"Blaine'le yaşadığı aşağılayıcı olay muhtemelen tetikleyici oldu. Ama sizce annesi ve üvey babasından kaçmak için mi kaçtı?" Ian sordu.

"Elbette, bu mümkün. Hemlock Holler'da o cesetler bulunmasaydı, Prissy'nin şu anda kayıp olduğunu bilemeyecektik. Tıpkı ben ve Sunny'de olduğu gibi."

Ian sessizleşti ama her gözeneğinden gerginlik yayılıyordu. "Doğru ya. Kimse senin ve Sunny'nin kayıp olduğunu bildirmedi, değil mi?"

Beth başını salladı. "Su Samurları bunu yapmazdı. Başlarının belaya girmesini ve devletin bizim için ayırdığı parayı kaybetmek istemediler."

Beth'in telefonu çaldı ve mesajı kontrol etti. Müdür Vance.

Daha fazla kurban tespit ettik. Görev gücü yarın öğlen toplanacak.

Beth mesaj attı o o ve Ian olur olmak Orada.
Umarım ekipten biri bir ipucu bulmuştur.

Kahretsin, Ian Prissy Carson'ı bulmak ve onu canlı bulmak istiyordu.

Ama içgüdüleri bunun olmayacağı konusunda onu uyarmıştı.

"Prissy'nin telefonunda birkaç fotoğraf var. Bazıları bilim fuarında. Gönüllü olduğu bir kan bağışında başka bir çift. Sonra da Vanessa'yla birkaç fotoğrafı." Beth telefonu Ian'a göstermek için eğdi. "Ergenlik çağındaki bir çocuğun, muhtemelen onu eken serserinin fotoğrafları var."

"Serseri olabilir ama o sadece bir ergen, Beth. Sen ve Sunny kaçırıldığınızda o daha bebektir. Mezarlık kurbanlarından o sorumlu olamaz."

"Biliyorum," dedi Beth. "Bu zanlının yıllarca hiçbir tanık ortaya çıkmadan bu suçlardan paçayı sıyırdığına inanamıyorum."

"Son derece zeki ya da kimsenin şüphelenmeyeceği biri." Bir polis gibi, diye düşündü Ian. Ya da bir ilk müdahale görevlisi veya kurtarma görevlisi.

Ya da bir baba figürü? Yine de bu şüpheli her kimse, on beş yıl yaşlanmıştı.

Bu, yeteneklerini geliştirdiği, kanıt bırakmamayı ya da dikkatleri üzerine çekmemeyi öğrendiği anlamına geliyordu.

"Bakalım sırt çantasında ne varmış." Lateks kaplı elleriyle cepleri açtı ve içindekileri katalogladı. Tarih, fen ve matematik kitapları. Ödev ve ödevlerle dolu defterler. Bir yağmurluk. Hesap makinesi.

Blaine Emerson'la çeşitli bağlantılar içinde adının karalandığı bir cilt. Kırmızı bir eşarp. Prezervatif.

Bir siren sesi duyuldu ve saniyeler sonra Şerif Yardımcısı Whitehorse gelip park etti. Onu iki cip daha takip etti, bunlar ilçeden gelen bir kurtarma ve arama ekibiydi.

Ian onlarla buluştu ve durumu açıkladı. "Şu anda kızın kaçırıldığından mı yoksa kaçtığından mı emin değiliz. Ailesine kızgındı ve okuldaki aşkı onu sınıf arkadaşlarının önünde küçük düşürdü."

"Bir arkadaşıyla otostop çekmiş ve temelli gitmiş gibi görünmek için eşyalarını atmış olabilir" -duraksadı- "ya da aradığımız deliyle birlikte bir arabaya binmiş olabilir ve hayatta kalmak için tek şansı biziz."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Hava sıcaklığı düşüyor," dedi Ian Whitehorse'a vardığında. "Bu ormanda ya da şu setin aşağısında on dört yaşında yaralı bir kızımız olabilir."

Keşif görevlerinde askeri eğitim almış otuzlu yaşlarında iri yarı bir adam olan Hayes Weller da onlara katıldı. Yerel arama kurtarma ekibinin lideriydi. Aynı zamanda deneyimli bir helikopter pilotuydu, kasabada yaşıyordu ve kazalardan ve küçük hastanelerden daha kritik bakım ünitelerine nakiller yapıyordu.

Weller hızlı bir tanışma faslından sonra gönüllü ekibine çalışma emri verdi. El fenerleri getirdiler, bölgeyi aydınlatmak için daha büyük ışıklar kurdular ve iki adamın kanyonun dibine inmesi için ipler bağladılar.

Whitehorse bölgeyi ızgaralara ayırdı, her bir adama arama yapması için bir alan tahsis etti ve ardından Ian'a iletişim halinde kalabilmeleri için taşınabilir bir el telsizi verdi.

Beth boğazını temizledi. "Ben aşağı iniyorum."

Ian başını salladı. "Buna gerek yok. O set tehlikeli."

"Ben bunun için eğitildim. Eğer buradaysa ve hayattaysa bana ihtiyacı olabilir," diye karşı çıktı Beth.

Ian ve Whitehorse endişeli bakışlar attılar.

"O haklı," dedi Whitehorse. "Dehşete kapılmış bir kız, bir grup erkek yerine bir dişiye daha iyi tepki verebilir."

Ian başını salladı. Haklıydılar.

Beth yolun kenarındaki ormana doğru yöneldi ve Ian da onu takip etti. Onun tek başına dalmasına asla izin vermeyecekti.

El fenerini kullanarak tepeyi kaplayan derin ağaç ceplerinde yaşam belirtisi aradı. Beth savruldu ve düşüşünü engellemek için bir ağaç dalına uzandı ama adam kolunu yakaladı.

Bakışları onunkilere kilitlendi, yüz ifadesindeki korku adamın içini parçaladı. Muhtemelen Prissy'yi düşünüyor, onun neler yaşıyor olabileceği hakkında fikir yürütüyordu.

Ama yorum yapmadı ya da geri dönmedi. Adamın dokunuşundan kurtuldu ve yoluna devam etti.

Çalılıklar ve böğürtlenler Ian ve Beth'in kollarını ve bacaklarını tırmalıyordu. Ağaç dalları kırılarak yapraklara yapışan yağmur damlalarını üzerlerine yağdırdı. Ay fırtına bulutlarını yarmak için çabaladı ama sadece küçük bir tırnağı su yüzüne çıktı.

Rüzgâr dağdan uğuldayarak esmeye başladı. Sıcaklık elli dereceye kadar düşmüştü. Gece yarısı sıcaklık daha çok otuz gibi hissedilirdi ve hipotermi bir sorun olabilirdi.

Ormanı tararken dakikalar bir saate, sonra bir saate ve bir saate daha dönüştü. Sıcaklık donma noktasına kadar düştü ve fırtına bulutları içeri girdi.

Sağ taraftan alçak bir feryat sesi geldi ve Beth dinlemek için durdu. Ian devrilmiş dallarla dolu bir bölümü işaret etti.

Hapishane seli sırasında burada yaşamamıştı ama insanlar hâlâ bundan bahsediyordu. Olay o kadar çabuk olmuştu ki kimse hazırlıklı değildi. Nehir taşmış ve baraj yıkılmıştı. Birçok kişi evini kaybetmiş ve kurtarma görevlileri mahkumları kurtarmak için acele etmelerine rağmen zamanında yetişememişlerdi. Elektrik sistemi çökmüştü ve içeri giremediler.

Rüzgarda bir çığlık yankılandı. Ya yaralı bir hayvan ya da bir insan.

Beth bir ağaç kütüğünün üzerinden geçti, bir dalı kenara itti ve aniden durdu. Ian arkasından yaklaştı. Yabani otların arasında yaralı bir geyik yatıyordu, yan tarafından kan sızıyordu ve vücudu titriyordu.

Geyiğin acı çektiğini görmekten nefret eden Ian, "Başaramayacak," dedi.

Beth eğildi ve parmaklarını nazikçe hayvanın çenesinde gezdirdi. "Özür dilerim dostum, çok özür dilerim."

Birkaç metre aşağıda ağaçlar hışırdadı. El fenerini oraya doğru tuttu ve hareket eden bir şeyin görüntüsünü yakaladı. Beth sessiz olmaya dikkat ederek yavaşça yaklaştı ama bir kayaya yaklaştığında bir vaşağın ileri geri yürüdüğünü gördü.

Beth dondu kaldı, o da öyle. Herhangi bir ani hareket kediye saldırmaya teşvik edebilirdi.

Ian silahını kaldırdı ve hayvanın ayaklarına doğru ateş etti. Hayvan çığlık attı ve hırladı ama yavaşça geri çekildi, yırtıcının gözleri karanlıkta parlıyordu.

Hayvanı öldürmek istemiyordu ama Beth'e saldırırsa ateş edecekti.

Ian hayvanın davranışını analiz etti. Karanlığı delen gözler onlara odaklanmıştı. Başını kaldırmış, kokularını arıyor gibiydi.

Telsizinden statik sesler yankılandı. "Şerif, o da neydi?" Whitehorse sordu.

Sesini alçak tuttu. "Bir vaşak."

Sonunda hayvan ters yöne doğru koştu ve tekrar hareket etmeye başladılar.

Saniyeler sonra Beth'in nefesi havayı kirletti. Döndü ve onun telaşının nedenini gördü. Yabani otların arasında bir çöp torbası yatıyordu. Kan ve ölümün iğrenç kokusu ona çarptı.

Nefesi göğsünde durdu. Tanrı'ya şükür ki bir manyak Prissy'yi öldürüp bir çöp torbasına doldurup ormana atmamıştı.

Beth bir elini kalbinin üzerine koydu. Lütfen, Yüce Tanrım, Prissy Carson'ın o çantada olmasına izin verme.

Cesedi bir çöp torbasına doldurmak, kızları Hemlock Holler'a gömen adamın yöntemine uymuyordu.

Gerçi gömü yeri söküldüğüne göre, kurbanlarından kurtulmak için başka bir yol arıyor olabilir. Ama bu mezarlık bir ritüele işaret ediyordu. Ritüeller bir seri katil için önemlidir.

Ian'ın eli onun omzuna dokundu. "Kontrol edeceğim," dedi kısık bir sesle.

Bu görevin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamalıydı. Ama midesi bulanıyordu. İsteyeceği son şey kusmak ve suç mahallini kirletmekti.

Gözüne bir nesne takıldı ve ışığını çalılarının üzerinde parlattı.

Bir çift kahverengi kare gözlük. Prissy'nin Carson'ların evindeki fotoğraflardan birinde taktığına tıpatıp benzeyen bir gözlük.

Bir eldiven giydi, otların arasından bir çift gözlük çıkardı ve Ian'a gösterdi. "Bunlar Prissy'ye ait."

"Kahretsin." Ian ceketinin içinden bir poşet çıkardı ve Beth onları içine koydu.

Ian'ın çöp torbasını açabilmesi için kenara çekildi.

Ian çakısını çıkardı ve çantayı yırtarak açtı. Çürüyen bir leşin ekşimiş kokusu neredeyse öğürmesine neden oluyordu.

İçine bakmak için kendini zorladı ve tısladı. Ölü bir hayvandı ama o kadar zayıflamıştı ki ne tür olduğunu anlayamadı. Muhtemelen birinin evcil hayvanı ölmüştü ve onu gömmek için zaman ayırmak istememişlerdi. Dağlarda bu hep olurdu.

"Ian?" Beth kısık bir sesle sordu. "O değil," dedi Ian çabucak.

Beth başını öne eğdi ve birkaç nefes aldı. "Tanrı'ya şükür."

O kadar sarsılmış görünüyordu ki, adam onu kendine doğru çekti ve sarıldı. "Sorun yok, pes etmeyeceğiz."

Titremeler vücudunu sarsmasına rağmen başını göğsüne yasladı. Uzun bir kalp atışı boyunca sırtını okşayarak onu rahatlattı. "Hâlâ hayatta olabilir," diye fısıldadı.

Gök gürültüsü bulutları yukarıda gürledi ve yağmur ağaçları ve yeri dövmeye başladı. Telsizi tekrar çatırdadı.

Beth duygularını gizlemek için taktığı profesyonel maskeyi takarken saçlarını tekrar yerine bastırarak geri çekildi.

"Şerif, hiçbir şey bulamadık," dedi Weller. "Bu gecelik bu kadar yeter diyorum. Günün ilk ışıklarıyla birlikte tekrar aramak için bir ekip göndereceğim."

Gökyüzünü aydınlatan şimşek, gücüyle karanlığı aydınlattı. Bir patlama daha oldu ve bir ağaç çatladı, kıvılcımlar her yöne uçuştı.

İçgüdüleri ona Prissy'nin burada olmadığını söylüyordu.

"Tamam. Ama sabah ilk iş tekrar arayın. Eğer buradaysa, belki saklanacak bir yer bulmuştur." Belki Beth'in bahsettiği mağara.

Ama karanlıkta, etraflarında fırtına varken onu bulmak imkânsızdı.

Dağı tararken gözlerinde korku parlıyordu. "Bu yol nereye çıkıyor?"

Ian omuz silkti. "Dağın yukarısında. Tepede eski bir avcı kulübesi var, tepelere dağılmış birkaç ev var."

Sesinde çaresiz bir heves vardı. "Onları kontrol etmeliyiz dışarı."

"Üzerinde adamlarım var." Kadının dirseğini tuttu ve ona şöyle yapmasını işaret etti

tepeye tırmanmaya başladılar. Yağmur onları dövmeye başlamış, zemini kayganlaştırmış ve tepeye ulaşmak için ağaç dallarına tutunmak zorunda kalmışlardı.

Kurtarma ekibi ıslak ve çamurlu bir şekilde araçlarının yanında toplandı.

"Kızın gözlüklerini bulduk," dedi Ian. "Ama kızdan bir iz yok."

"Burada da aynı," dedi Weller.

"Neden durup kitap çantasını ve gözlüklerini atmaya zaman ayırırsın ki?" Beth sordu. "Bu onun bugüne kadarki davranışlarına uymuyor."

Whitehorse, "Belki de bir nedenle kenara çekmesi gerekti ve kız kaçmaya çalıştı," diye önerdi. "Sırt çantasını da yanında götürmüş olabilir."

"Ve onu yakaladı," dedi Beth. "Bu mantıklı. Bunun ayrı bir vaka olabileceğini de aklımızda tutmamız gerekiyor. Annenin erkek arkadaşı sorunluydu."

"Katılıyorum." Ian ellerini saçlarında gezdirdi. "Markum'dan mazeretini doğrulamasını isteyeceğim."

Ian, "Ekibiniz tekrar arama yaparken biz de sabah okula gidip öğretmenleri ve öğrencileri sorgulayacağız," dedi. "Whitehorse, dağın tepesindeki eski kulübeyi koruduğunuzdan emin olun."

Weller, "Orada kapatılmış bir 4-H kampı var," dedi. "Bu gece onları kontrol edeceğiz."

Beth yolcu koltuğuna tırmandı, omuzları çökmüştü. Prissy'nin hâlâ kayıp olduğunu bilerek nasıl uyuyabilirdi?

Yorgunluk onu çekiyordu ama aramayı bırakmak istemiyordu. Ölen kızlara yardım etmek için, onlar için adaleti sağlamak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama eğer Prissy yaşıyorsa, onu kurtarabilirlerdi.

Rüzgâr uğulduyor, yağmuru yere indiriyor, ağaçları sallıyor ve arabayı dövüyordu.

Ian sürücü koltuğuna kaydı. "Ekip sabah geri gelecek. Seni eve ben bırakırım."

Hayal kırıklığı gözyaşları Beth'i boğmakla tehdit etti ama onları yuttu. Ian haklıydı. Ama Prissy'yi bulmadan ayrılmak yanlış geliyordu, sanki vazgeçiyorlardı. Sanki onu terk ediyorlarmış gibi.

Motoru çalıştırdı ve buz çözücüyü çalıştırdı. Beth titredi ve saçlarını düzgün topuzuna geri sokmaya çalıştı ama gevşek tutamlar dağınık bir şekilde sallanıyordu. Tokayı çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek karışıklıkları düzeltti.

Bir kamyon geçti ve görüşü bir anlığına bulanıklaştı.

Yine bir adamın yüzü. Her şey gölgeler içindeydi.

Onu kaçırın mı?

Gözlerini kırptırdı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ama kamyon uçarak geçti. Sonra bunun bir kamyon olmadığını fark etti. Bir SUV'du.

Tanrım, paranoyak mıydı? Aklını mı kaçırıyor? Yoksa adam burada onları izliyor, yakalanmamış olmalarına gülüyor olabilir miydi?

Henüz değil mi?

İlan onun elini okşadı, bakışları karanlıktı. Yoğun. "İyi misin?"

"Onu yakalayıp Prissy'yi bulana kadar iyi olmayacağım."

"Biliyorum," dedi İlan sert bir sesle.

Umutsuzlukla savaşıarak saçlarını yeniden omuzlarına döktü.

İlan'ın çenesi gerildi. "Saçlarını her zaman çok sıkı topluyorsun. Böyle daha iyi görünüyor."

Beth bilinçsizce kıpırdandı. Saçını topuz yapmak, kendini profesyonel göstermek için bilinçaltında yaptığı bir hareket olarak başlamıştı. Daha az çekici.

Artık onun bir parçası haline gelmişti. Saçları arkaya doğru çekilince kontrolün kendisinde olduğunu hissetti.

Böyle hissetmemek hoşuna *gitmiyordu*.

Saç tellerini hızla düzelterek atkuyruğu haline getirdi ve sonra etrafına sararak tekrar boynunun dibinde sabitledi. "Teşekkürler, ama bu şekilde engel olmuyor."

İlan'ın gözlerinde tanımlayamadığı bir duygu parladı. Bakışlarını kaçırdı, onun incelemesinden rahatsız olmuştu. Nedense onun içini gördüğünü hissetti.

Yüzeyin altında bir çekim kaynıyordu. Hiç vakti olmayan bir çekim.

Genç bir kızın hayatı söz konusuysen olmaz.

Prissy'nin sürekli hıçkırıklarına aldırmadan ellerindeki kanı yıkadı.

Bir çakalı kesmiş ve kanının sıçramasını izlemişti. Kızı aldığı anda lanet olası şeyi arabada bir çöp torbasının içinde tutuyordu. Kız kaçmaya çalıştığında, hayvanı atmış ve onu kovalamıştı.

Gizli odasında, diğerlerinden sakladığı eşyaları gözden geçirdi. Sırt çantaları, oğlanları arzulayan hülyalı gözlü ergenler dışında hiçbir değeri olmayan ergenlik eşyalarıyla doluydu.

JJ'inki tozlu paketler arasında göze çarpıyordu.

İkinci el eşya satan bir dükkândan almış olmalı, yırtık pırtık, asker yeşili bir çanta. Parmağını, sanki çantayı daha kadınsı gösterdiğini düşünmüş gibi, kayışın etrafına bağladığı aptal dantel parçasının üzerinde gezdirdi.

Muhtemelen kendi yaşındaki çocukların onun perişan halini görüp onunla dalga geçmelerini engellemeye çalışıyordu.

Dantel sararmış ve kumaşı yıpranmıştı. Bunu neden sakladığını bilmiyordu ama içinde onun günlüğünün sayfaları vardı. Ruhundan dökülen kelimeler.

Üvey ailesi için acı ve nefret dolu sözler. Ailesi olmadığı için utanç dolu sözler. Onu sevecek kimse yoktu.

Gerçek bir eve duyulan özlemin sözleri.

Ama onu seviyordu. Ve onu elinde tutmak istemişti. Onun için büyük umutları vardı. Gitmesine izin verirse Tanrı'ya dönebileceğini ve başkalarını O'nun krallığına yönlendirebileceğini düşünmüştü.

Günlükten bir sayfa kopardı - ait olmayı istemekle ilgili bir pasaj - katladı ve düz bir zarfın içine koydu, sonra dışarı çıkıp kamyonetine yöneldi.

Çakalın kanının kokusu tenine sinmişti ama ona eziyet eden JJ'in kokusuydu. On beş yıl sonra bile onun tatlı masumiyetinin kokusunu o zamanki kadar canlı bir şekilde alabiliyordu.

Kara bulutlar havada asılı duruyor, tıpkı onu bulduğu gece olduğu gibi yağmur yağıyordu. Her yağmur yağdığında onu düşünüyordu.

Şimdi onu arıyordu.

Ağzını bir gülümseme kapladı. Muhtemelen uykusunda rüyasında onu görüyordu.

Ona bu kadar yakın olduğunu bilmek onu meraklandırırdı. Eğer ona doğru yürürse, kim olduğunu bilecek miydi?

Dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. Onun bilmesini istiyordu. Ama o zaman onu ihbar ederdi.

Ve yapacak daha çok işi vardı. Kurtaracak daha çok ruh. Kendi kurtuluşu için sunacağı daha çok hayat.

Mağaradan çıktı ve dağ yollarında ilerledi, lastikleri çakılları aşındırdı, sonra o kulübelere giden yola saptı.

Beş dakika sonra kulübeyi çevreleyen alanı taradı.
Araba yoktu. Orada değildi.

Dışarı fırlayıp yağmuru yararak ilerlerken ve günlük sayfasını
perdeli kapının içine sıkıştırırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

JJ'in onu izlediğini bilmesini istiyordu. İsterse ona tekrar
ulaşabileceğini.

Ian, Beth'in kulübesine park edip onu verandaya götürürken yağmur
biraz dinmişti.

"İki kapı ötede oturuyorum," dedi Ian. "Bu gece bir şeye ihtiyacın
olursa,
arayın."

Beth ceketini okşayarak kılıfının altında saklı olduğu yeri gösterdi.
"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Ian."

Beth'in kurban olduğu gerçeği aralarında duruyordu ve bu gerçeği
dile getirmeye cesaret edemiyordu. Beth hayatta kalmıştı, güçlü ve
kararlıydı.

Omuz çantasından anahtarları çıkardı ama kapıda aniden durdu.

Ian ona çarpmamak için kolundan tuttu. Sonra onun dikkatini
neyin çektiğini gördü.

Perdeli kapının içine düz bir zarf sıkıştırılmıştı. Sinirleri gerildi ve
araziye taradı.

Bahçede ağaçlardan başka bir şey yok. Arka taraf ormanlık.

Çalılar ayrıldı. O ağaçlarda biri mi vardı? Ian kenara çekildi,
çevreyi araştırırken duyuları keskinleşmişti.

Başka bir hareket. Bir ceset

mi? Hayır. Bir çakal.

Beth lastik eldivenlerini çıkardı, sonra kapıdan zarfı alıp yırtarak
açtı. İçindekileri incelerken yüzü soldu.

"Ne oldu?"

"Çocukluk günlüğümden bir sayfa," dedi Beth tekinsiz bir fısıltıyla.
"Anlamıyorum."

Şok olmuş bakışları onunkilere kaydı. "Kaçırıldığım gece sırt çantamdaydı."

Ian sessizce lanetledi. Sırt çantası asla bulunamamıştı.

Yani onu kaçıran kişi -Sunny'nin katili- bunu bunca yıl saklamıştı.

"Nerede olduğumu biliyor ve bunu bilmemi istiyor," dedi Beth, en kötü kâbusu gerçekleşmiş gibi görüldüğü düşünülürse garip bir şekilde güçlü bir sesle.

Ian nazikçe onun dirseğine dokundu. Onun desteğine ihtiyacı vardı ama çizgiyi aşır onu kendine doğru çekerse muhtemelen kafasını koparırdı.

Gerçi yapmak istediği de tam olarak buydu.

"Bütün düşüncelerimi o aptal deftere yazdım. O gece onu neden yanıma aldığımı bilmiyorum," dedi kendini küçümseyen bir tonda. "O evde olup bitenlerden kimsenin öğrenmesine izin veremeyecek kadar utanıyordum."

Ian bir küfür savurdu. "Utanacak bir şeyin yok. O bok kafalı üvey baba ve anne yaptı. Seni oraya yerleştiren sosyal hizmet görevlisi de öyle."

"Onun Tanrı'dan korkan bir adam olduğunu düşünüyordu," dedi Beth, sesi titreyerek.

Ian eldivenlerini çıkardı, zarfı ondan aldı ve sonra sayfaya uzandı. "Bunu laboratuvara göndereyim. Belki üzerinde parmak izlerini bırakmıştır."

Beth sayfayı tekrar göğsüne bastırdı. "Bunlar benim özel düşüncelerim. Kimsenin okumasını istemiyorum."

Bir kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar. Ian'ın o sayfaya ne yazdığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu okumak onun mahremiyetini i h l a l etmek olurdu.

"Ya üzerinde bazı kanıtlar varsa?" diye sordu.

Eli titredi. "Haklısın. Laboratuvara analiz ettireceğim."

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Güzel." Silahını kılıfından çıkardı. "Evini kontrol edeyim."

"İkimiz de yapacağız." Beth o kadar hızlı bir şekilde araştırma moduna geçti ki nasıl cevap vereceğini bilemedi. Silahını kılıfından çıkardı ve düğmeyi çevirdi.

Kilit açıldı.

Önce onun girmesi için işaret etti. Kapıyı açarken içeriyi taradı.

Köşede bir lamba parlıyordu.

"Şu ışığı açık mı bıraktın?" diye sordu.

Beth başını salladı, yüzü gergindi. Şüphelinin kurbanlarının korkusunu yatıştırmak için bir mum yaktığına dair yorumunu hatırladı ve Beth'in karanlıktan korkup korkmadığını merak etti.

Bir ses, ayak sesi, içeride birinin olduğunu gösteren herhangi bir şey duymak için kapı aralığında durakladı.

Hiçbir şey.

Silahını hazır tutarak içeri girdi, sağa sola bakarken içgüdüleri tetikteydi. Mutfak boş görünüyordu. Bitişikteki çalışma odası da öyle.

Sadece banyo ve yatak odası kaldı.

Onu takip ederken Beth'in nefes alışları titriyordu. Gözleriyle koridoru taradı, sonra salona süzüldü. Banyo solda. Işığı yaktı.

Boş.

Beth yatak odasının ışık düğmesini çevirdi. Adam onun arkasına geçti ve saldırıya hazırlandı.

Ama her şey sessizdi.

"Eksik bir şey görüyor musun? Yerinde olmayan?" diye fısıldadı boynuna doğru.

Beth kapının kenarını kavradı. "Yatağımın yanındaki mum. Daha önce orada değildi."

Lanet olsun, katil onun evinin içindeydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Soğuk korku Beth'i hareketsiz bıraktı. Kendini, onu kaçıran kişiyle karşılaşabileceği zamana hazırladığını sanıyordu.

Onun burada olmasını çok isterdi. Bunun yerine, sinsi sümsük ona geçmişi hatırlatan bir hatıra bırakmıştı.

İçinde bir acı kabardı. Yıllar önce, onun masumiyetinden geriye kalanları çalmıştı. İç huzurunu.

Güveninin son kırıntılarından.

Onun kendisini tekrar incitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Ukalalaşıyor," dedi Ian. "Bu da hata yapacağı anlamına geliyor."

Sapığın onun en özel düşüncelerini okuduğunu, acısını bildiğini düşündükçe öfkesi artıyordu. "Bunca zaman JJ'in günlüğünü tutmuş."

"Seninkini kastediyorsun, Beth," dedi Ian yumuşak bir sesle. "Adını değiştirdin ama sen JJ'sin."

"Hayır, ben aynı kişi değilim." Beth ellerini yumruk yaptı. "JJ sokakta zeki ve sert biriydi. Ama bir geleceği olduğuna inanıyordu. Herman Otter onu sadece para ve onun için yapabilecekleri için istiyordu ama bir gün onu sevecek bir ailesi olmasını umuyordu. Beth bunun mümkün olmadığını biliyor."

"Hepsini alabilirsin," dedi Ian huysuzca.

Düşen sessizlik duygularla titreşiyordu. Beth en büyük korkularını, muhtaçlığını açığa vurduğu için kendinden nefret ediyordu.

Ian elini Beth'in omzuna koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Beth, seni kaçıran adam çocukluğunu çalmış olabilir.

ve hafızanız, ama bu sayede daha güçlüsünüz."

Güçlü olmak istemiyordu. Yeniden bütün olmak istiyordu. "Hasarlıyım," dedi, ağlamayı reddettiği gözyaşlarıyla boğazı düğümlenmişti. "JJ o gün hafızası olmadan uyandığında öldü."

Ve eğer Beth JJ iken başına gelenleri hatırlamazsa, Prissy'yi ya da başka birini kurtaramazdı.

O zaman kazanırdı.

Ian başparmağıyla Beth'in yanağını olabildiğince nazikçe okşadı. İkisi için de çok uzun bir gün olmuştu. Daha da kötüsü, bir şok geçirmişti ve şefkate ihtiyacı vardı.

Uzaklaşmak için başını yana doğru salladı ama adamın parmakları yanağında gezindi. "Bana bak Beth. Sen zarar görmemişsin. Başına gelenler trajikti ama seni başkalarını koruyan biri haline getirdi. Çocuklara ve ailelere yardım ediyorsun." Avucunu kızın yanağına sürttü, kız ona doğru eğilip elini onun elinin üzerine bastırduğunda nefesi kesildi.

Teni yumuşak, sıcak ve şefkatliydi. Aralarındaki hava şarj oldu. Yoğunlaştı. Yeniden bir araya geldiklerinden beri artmakta olan bir çekimle doluydu.

"Sunny'yi kurtaramadığın için başkalarını kurtarıyorsun," diye mırıldandı. "Belki de onu bulup yaptıklarının hesabını sorabilmek için hayatta kaldın."

Beth gözlerini kapadı, tek bir damla gözyaşı sızdı. "Onu geride bırakmışım gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Eğer onun yüzünü görebilseydim..."

Sesi titredi ve Ian, kız hayatına geri döndüğünden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Kollarını onun etrafında kavislendirdi. "Şşş, sorun yok. Onu arayan bir ekibimiz var. Artık her şey sana bağlı değil, Beth."

Beth onun dokunuşuyla gerildi, nefesi titriyordu. Ama onu bırakmadı. Sirtını okşadı, parmaklarının arasında yavaş daireler çizdi.

kürek kemikleri. Onun acısını dindirmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama bunu yapmak için onun güvenini kazanması gerekiyordu.

Bunu hak etmiyordu, onu on beş yıl hayal kırıklığına uğrattıktan sonra önce.

Ama yine de istedi.

"Sen b a ş ı n a gelenlerden çok daha fazlasısın, Beth. Kimsenin sana öyle olmadığını söylemesine izin verme." Saçının bir teli boynuna değdi, yumuşaklığıyla ve parmaklarını saç tellerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağı ihtimaliyle alay etti.

O kelepçeyi çözmek ve çekingenliğini, acısını unutmalarına yardım etmek için.

Onun geçmiş.

Onun yerine, arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Onu inciten adamı bulma konusundaki uzmanlığına. Bu yüzden saç telini tekrar topuzunun içine soktu. "Sen ve ben o zamanlar olanları telafi edeceğiz," dedi sert bir ses tonuyla.

O zaman bir daha asla omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacaktı.

Beth o kadar uzun süredir kendini suçluyordu ki, Ian'ın sözleri bu acıyı hafifletti. Suçluluk duygusundan tamamen kurtulamamış olsa d a , en azından yalnız değildi.

Ian da en az onun kadar bu adamı yakalamak istiyordu.

Vücudunun sert düzlemleri ona güç veriyordu. Kalbinin düzenli atışı sinirlerini yatıştırıyordu. Yine de, onun dokunuşu daha önce deneyimlemediği duygular uyandırdı.

İhtiyaç. Bir erkeğin sevgisine açlık. Arzuladığı ama nasıl başa çıkacağını bilemediği bir yakınlık; kalbine kimsenin girmesine izin vermemişti. "Evini incelemeleri için suç ekibini çağırıyorum. Eğer o piç bir saç teli bırakırsanız, onu buluruz."

Beth tereddüt etti. Bir suç ekibi daha fazla insanın onun eşyalarını karıştırması demekti. Onun alanında.

Ama ne gerekiyorsa yapacaktı. Burası onun evi değildi. Kiralık bir kulübeydi. Burada kişisel hiçbir şeyi yoktu.

Onu bulması için resmen meydan okumuştı. Ve onu bulacaklardı.

Ian teması kesmeye isteksizmiş gibi kollarını ovuşturdu ama Beth bakışlarını onun araştıran gözlerinden kaçırdı. Savunmasını bırakamazdı.

Güçlü olmak zorundaydı.

Bu iş bittiğinde, kendi yollarına gideceklerdi. Sonra yine yalnız kalacaktı.

Bu düşünce göğsünü sıktı. Ama içindeki özlemi görmezden geldi ve ona telefon etmesini söyledi.

Ian Beth'i tekrar kollarının arasına almak istedi ama kendini tuttu.

Onunla yakınlaşmaya hakkı yoktu.

Sen sadece onu rahatlatıyordun.

Evet, doğru. Bu şekilde başlamıştı ama onu kollarında tutmak daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Yine de onu zorlayamazdı. Geçmişleri çok karmaşıktı.

Bulmaları gereken cevaplar vardı.

Önemli olan tek şey buydu. Bu davayı sonsuza dek çözmek.

Böylece aileler bu olayı kapatabilirdi. Beth huzura kavuşacaktı.

Bilmemek Beth'in hayatını olduğu gibi onunkini de durdurmuştu.

Ian, CSU'nun başındaki Teğmen Ward'ı aradı ve hırsızlık olayını anlattı.

Beth başvurdu için ajan modu olarak iyi ve başladı şifonyer çekmecelerini açıp, şüphelinin bir şey alıp almadığını kontrol ediyordu.

"Eksik bir şey var mı?" diye sordu.

Başını salladı, sonra dolaba doğru adım attı. Ayakkabıları özenle düzenlenmiş, sıkıcı takım elbiseleri eşit aralıklarla asılmıştı.

Daha çok OKB, kontrollü olmanın yolu.

Kahretsin, o takım elbiseleri bir kenara atıp onu seksi bir şeyler içinde görmek istiyordu.

Bu düşünce onu ter içinde bıraktı.

Beth, "Günlüğümde bir sayfayı ve mumu nerede olduğumu bildiğine dair bir mesaj olarak bırakmış," dedi. "Benim için geri geleceğini."

"Günlüğünü neden sakladığını merak ediyorum."

Beth düşünceli düşünceli ağzını büktü. "Belki de gitmeme izin verdiği içindir. Hatıra olarak bana ait bir şey istedi. Diğer kurbanların kanlarını sakladı."

Hasta sürüngen.

Dışarıda bir motor gürledi. "Bu CSU olmalı," dedi Ian.

Bu piç kurusu Beth'in evine gelme cüretini göstermişti - Beth'in varlığından yeterince etkilenmiş olacak ki dikkatsiz davranmış ve arkasında kanıt bırakmıştı.

Tek bir hatada onu yakalayabilirlerdi.

Cinayet masası çalışanları kulübede parmak izi ararken ve içeriği incelerken Beth arka verandaya çıktı. Günlük sayfasını onlara vermeliydi ama bu gece için saklamak istedi. Belki tekrar okumak bazı anıları tetikleyebilirdi.

Yağmur ağaçlardan çiseliyor, yapraklar hışırdıyordu. Gök gürledi ve tıpkı on beş yıl önceki o korkunç gecede olduğu gibi dağların tepelerinde şimşekler çaktı.

Suçla ilişkilendirilen dini ritüeller ona çocukluğunu hatırlattı.

Herman Otter, "Peder Benton, gök gürültüsünün Tanrı'nın gazabını haykırma şekli olduğunu söylüyor," derdi.

Bir keresinde, böyle bir sapık olduğu için Tanrı'nın Herman'a kızgın olduğunu haykırmişti. Ukalılığı yüzünden sert bir tokadı hak etmişti.

Alnında, düştüğünde başını sehpa çarptığı yerdeki ince yara izine dokundu.

Ondan sonra çenesini kapalı tutmayı öğrendi.

"Bunu yapanı bulacağım Sunny, söz veriyorum," diye fısıldadı göklere.

Ayak sesleri zemini gıcırdattı ve Ian yaklaştı. "Bitirdiler."

Soğuktan korunmak için kollarını ovuşturdu. "Güzel, ben temizlerim."

Ian onun kolunu yakaladı. "Bunu yapması için birini arayayım. Seni bir motele götüreceğim."

Beth başını iki yana salladı. "O adamın beni tekrar kaçmaya zorlamasına imkân yok, Ian. Ben burada kalıyorum."

Ian'ın ifadesi karardı. "Ya geri gelirse?" Silahını okşadı.

"O zaman hazır olacağım."

Kollarını sıktı. "Kendini yem olarak kullanmayacaksın. Bu çok tehlikeli."

"Ben eğitilmiş bir ajanım, Ian. Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?" Sesi sertleşti. "Yoksa intikamı doğru düşünemeyecek kadar çok mu istiyorsun? Eğer durum buysa, Vance'e duygusal olarak tehlikede olduğunu ve davayı tehlikeye attığını söyleyeceğim."

Beth ona kızgın bir bakış fırlattı. "Sen bunu yapmazsın."

Ian'ın göğsü nefesiyle birlikte inip kalktı. "Eğer bu seni korumak anlamına geliyorsa, yaparım."

Kendini tuttu. "Bu davaya en az benim kadar yakınsın."

İnatçı bakışlarını birbirlerine kilitlediler, aralarındaki sıcaklık kargaşa ve cinsel gerilimle titreşiyordu. Lisedeyken Ian'dan hoşlanmıştı ama şimdi kasabaya olan sadakati, cesareti ve adaletten yana olması nedeniyle ona hayranlık duyuyordu.

Yakın mesafe, tehlike, belirsizlik... Ona yaslanmak istememek çok zordu.

Tüm bu çılgın çekim buydu. Ama buna boyun eğemezdi.

Sunny'ye şüpheliyi bulacağına dair yemin etmişti ve bu iş bitene kadar duygularını bastırması gerekiyorsa, bunu yapacaktı.

"Haklısın," diye itiraf etti Ian. "Ama seni güvende tutmak istiyorum, Beth."

Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha yapmayacağım."

Onun bu açıklaması, içinden bir ihtiyaç sızısı geçirmesine neden oldu. Ona dokunmak, sarılmak, kollarını etrafında hissetmek istiyordu.

Ama evdeki parmak izi tozu bir gerçeklik kontrolüydü.

Temizlik katartik olacaktı.

Ian'la yatakta sürünmek tehlikeli olabilir.

Duygularıyla zaten ip üstünde yürüyordu. Kalbini kaybetmeden Ian'la fiziksel bir ilişki kurmasının imkânı yoktu.

"Temizlik yapıyorum," diye ısrar etti, başı dikti. "Kimsenin eşyalarım dokunmasını istemiyorum." Zaten yeterince tecavüze uğramıştı.

Herman Otter onun kıyafetlerine dokunurdu. İki kez onu yatak odasında, parmaklarını iç çamaşırlarının üzerinde gezdirirken bulmuştu. O iğrenç parmaklarıyla kurcaladığı her şeyi çöpe atmıştı.

"Peki," dedi Ian. "Yardım edeceğim."

Adam onu içeri kadar takip etti ve kadın lavabonun altından temizlik malzemelerini aldı. Saat geç olmasına ve çok yorgun olmasına rağmen yatmak için fazla istekliydi.

Temizliği bitirdiğinde belki adrenalini uykuya dalmasına yetecek kadar azalırdı. Belki Herman'ın pençelerinin külotunun üzerindeki görüntüsünü silebilirdi.

Belki kâbuslar bu gece onu rahat bırakırdı.

Rahip Jim Benton ellerini kızın göğsüne koydu ve saygılı bir tonda konuştu.

"Levililer 17:11, 'Çünkü bedenini yaşamı kandadır ve canlarınıza kefareti olsun diye onu sizin için sunakta verdim, çünkü yaşamla kefareti sağlayan kandır' der."

Karanlık odayı soğuk bir ürperti kapladı ve kız çığlık atarak bağlarına vurmaya başladı.

Dua etmeye devam etti ve Tanrı'yla olan bağlantısını kullanarak onun yaşaması için yalvardı. "Artık şeytanla birlikte yürüyor. Günahı bu kızdan al ve onu ele geçiren Şeytan'dan kurtar."

Onu ayin sırasında kalabalığın içinde izlemişti. Sadece kutsal sözlerin ve duaların konuşulması gereken çadırın altında küfürler savurduğunu duymuştu.

Genç oğlanlar için gözlerindeki şehveti gördüm.

On dört. Kızın vücudundaki değişiklikler, günahlarını hızlandırmış olabilir. Şeytanlar onu tamamen ele geçirmeden önce onları kovmak için bir sebep daha.

Tıpkı şerifin Hemlock Holler'da bulduğu o kızlar gibi. Hepsi sorunluydu. Hepsi uyuşturucu, fuhuş ve günaha giden yolda ilerliyordu.

Kız çığlık attı, vücudu kasıldı, çıkardığı hayvan sesleri ruhunun kaybolduğunun bir işaretiydi.

Bir mum yaktı ve zayıf ışığı onun üzerinde salladı, o dövüşürken daha fazla İncil ayeti okudu. Vücudundan ter boşanıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyordu.

Sonra sustu.

Beth yatak odasına çekildiğinde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Ian koruma olarak kalmak için ısrar etti. Beth ona bir yastık ve battaniye attı, o da kanepeye uzandı.

Tam şüphelendiği gibi, yatak odasındaki ışığı yanık bırakmıştı.

Ona musallat olan kâbusları düşününce içi sıkıştı. Gece boyunca onun çırpınışlarını duydu. İki kez kapıya gitti, içeri girip onu uyandırmak istedi.

Ya da ona sarılıp korkularını hafifletmek.

Ama onun ilgisini ya da kendisini yatağının herhangi bir yerinde hoş karşılamayacağını hissetti.

Ayrıca onunla yatağa girdikten sonra ondan ayrılmak istemeyeceğinden de korkuyordu.

Sonunda birkaç saat uyuyakaldı ama şafakta uyandı. Kalktı, kahve bulmak için etrafı karıştırdı ve bir demlik hazırladı. Tam bir fincan doldurmak üzereydi ki Beth koşu kıyafetleri içinde göründü.

Ona zar zor bir bakış attıktan sonra kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sabah koşum için," dedi Beth kulaklıklarını kulağına takarken.

"Bensiz değilsin."

Beth ellerini mutfak tezgahının üzerine koydu ve gerindi. "Bana patronluk taslayamazsın, Ian."

Talepkâr görüldüğünü fark etti ve sesini alçalttı. Ona karşı ne kadar sahiplenici hissetse de, asla Bernie gibi olup onu yönetmeye çalışmayacaktı. Ya da ona sahip olmaya. "Değilim ama ikimiz de şüphelinin dün gece burada olduğunu biliyoruz. Şimdi de bizi izliyor olabilir."

Gözleri tedirginlikle titriyor, kendisini bir topuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yine de geri adım atmayı reddetti. Şüpheli onu teşhis edebileceğini düşünürse, sessiz kalmasını sağlamak için onu öldürmeye çalışabilirdi.

Beth'in stresini azaltmak için koşmaya çok ihtiyacı vardı. Uyku yıllardır onun düşmanı olmuştu. Ian'ın evde olması onu daha güvende hissettirmeliydi.

Ama onun için farklı bir şekilde tehlikeliydi.

Dün gece de kaçırıldığı ve arkadaşının kolundan akan kanı izlediği o mağarayla ilgili aynı kâbusları görmüştü. Uyandığında, Ian'ın kollarına kıvrılmak istemişti.

Ama kendini tutmuştu. Sonra tekrar uykuya daldı ve Ian'la yaptığı vahşi ve ateşli seksi hayal etti. Daha önce hiç yaşamadığı kadar lezzetli bir seks.

Samimi ve harika hissettiren seks, sanki ona zevk veren adama bağlıymış gibi. Sanki hep öyle olacakmış gibi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ian'ın iki kapı ötedeki kulübesine koşarak gidip üstünü değiştirmesini beklerken Beth'in vücudu ihtiyaçla sımsıkı sarılmıştı.

Kabul etmeyi ya da şımartmayı reddettiği bir ihtiyaç.

Ian'ın koşu şortu ve tişört giymiş olması işleri daha da kötüleştirdi. Kasları tişörtünün sınırlarını zorluyordu ve şortu ağzını sulandıran uzun, kaslı uyluk ve baldırları ortaya çıkarıyordu.

Günaha karşı savaşılarak dışarı fırladı ve nehir boyunca uzanan patikadan aşağı indi. Ian da onu takip etti ve üç millik bir yürüyüşle patikalar boyunca ve ormanın içinde sessizce koştular. Daha fazla koşabilirdi ama işe gitmeleri gerekiyordu.

Whitehorse ormanda Prissy'yi arayan Weller'ın adamlarına liderlik etmeye başlamıştı bile.

Kaybolduğu her saat onu canlı bulma şansını azaltıyordu.

Onlar vardı her ikisi de terleme ve nefes alma zor ne zaman kulübeye döndüler. Beth aceleyle odasına gitti, giysilerini çıkardı, duşu açtı ve ılık spreyin altına girdi. Suçluluk duygusundan ve korkusundan arınabilseydi, yeniden bir bütün olabilirdi. Onun gibi bir kadının olabileceği kadar bütün.

Giyinirken telefonu çaldı. Müdür Vance.

Nabızı atmaya başladı, Connect'e bastı. "Ajan Fields. Prissy Carson'ın gözlüklerini ve sırt çantasını bulmanızla ilgili mesajımı aldınız mı?"

"Evet, ama aramamın nedeni bu değil. Haberleri g rd n z m ?" diye sordu.

Omuzları gerildi ve televizyonu a tı. "Hayır, neden?"

"O muhabir senin kim olduğunu biliyor."

"Aman Tanrım." Beth başını ellerinin arasına aldı, korku ve panik onu ele ge irmişti. "Nasıl?"

"Bilmiyorum ama pi  kurusu bunu manşet olarak kullandı. İnternetin her yerinde var ve sabah haberleri de bunu aldı."

Haberler ekranda belirdeğinde Beth'in i ini hastalıklı bir his kapladı.

Survivor of Boneyard Killer Returns as FBI Agent to Track Down Her Abductor

Yakın zamanda  ekilmiş bir fotoğrafı g r nd . Sonra JJ'in bir fotoğrafı ve başlığı.

" zg n m, Beth. Nasıl  ğrendiğini bilmiyorum. Bunu inkar etmek i in bir şeyler yapabiliriz," diye  nerdi M d r Vance. "Ama ka ırılma hikayenizle birlikte bir de resim basmış."

"Uyarı i in teşekk rler," dedi Beth, eve gidip saklanma isteğiyle savaşarak. "Ama zanlı beni  oktan buldu. D n gece kul bede benden aldığı g nl kten bir sayfa bırakmış."

Bunu bir dizi k f r izledi. "Bu davadan alınmanı istiyorum."

Beth i   ekerek g zlerini kapadı. Sunny'nin, May'in, Prissy'nin ve suda y zen kemiklerin g r nt leri ona işkence ediyordu.

Bırakmasına imkan yoktu. Prissy'i bulmak zorundaydı.

Diğerleri i in adaleti sağla. Sunny i in.

Bu sapığı hapsedin ki ka mak zorunda kalmasın.

Ian, Beth mutfağa girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Michaels kimliğini ifşa etti," dedi.

Ian sinirlenmişti. "O pisliğe güvenemeyeceğimizi biliyordum."

O pisliği içeri tıkabilseydi, tıkdı. Ama Michaels muhtemelen bir avukat tutmuş ve çizgiyi her aştığında onu kullanmıştır.

Öfkeyle Michaels'ın numarasını tuşladı.

Telesekreter açtı, o da sesli mesaj bıraktı. "Sana özel bir haber vereceğimi söylemiştim ama küçük numaran anlaşmayı mahvetti. Beth Fields'ı tehlikeye attın. Ondan uzak dur."

Telefonu kapattığında Beth ona küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkürler, ama bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim. Michaels gibi insanlar kendilerine bir isim yapma peşindeler. Bilgiyi nasıl elde ettikleri ya da kimi incittikleri umurlarında değil."

Belki de değil, ama bu sefer yanlış adamı kızdırmıştı.

Beth sesinde sinirlilikle, "Müdür benim davadan alınmamı istiyor," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Knoxville'e geri mi dönüyorsun?"

Çenesini kaldırdı. "Hayır. Buraya Sunny'nin katilini bulmaya geldim ve hiçbir şey beni durduramayacak."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Onun cesaretine ve kararlılığına hayrandı.

Okuldaki bir anı bilincini gıdıkladı. Amigo kızlardan biri sınıfta ona çelme takmıştı. JJ ayağa kalkmış, kendini fırçalamış ve gülümsemişti. Ama o günün ilerleyen saatlerinde, kızı dışarıda köşeye sıkıştırmış ve intikamını saçını keserek almıştı. Kız bir bebek gibi ağlayarak çalılırlar arasına kaçmıştı.

"Laboratuara uğrayalım. Prissy'nin sırt çantasını ne kadar çabuk incelerlerse, o kadar çabuk bir ipucu elde edebiliriz."

Başıyla onayladı ve Beth'i ilçe suç laboratuvarına götürdü. Umarım Peyton Prissy'nin mesajlarında, sosyal medyada ya da bilgisayarında bir ipucu bulurdu.

Birkaç dakika sonra Beth laboratuvar koridorunda Ian'la karşılaştı. "Gidelim, Ian. Mezarlıktaki son kurbanın adını buldum. Lindy Saxton. Kız kardeşiyle birlikte Cleveland, Tennessee'de yaşıyormuş. Yolda sana bilgi veririm. Okulu ziyaret etmeden önce onunla konuşmak istiyorum."

Ian'ın cipine koştular ve atladılar. Arabayla uzaklaşırlarken Beth emniyet kemerini bağladı. "Peyton bana Lindy'nin kaybolduğu zamanki soruşturma dosyasını e-posta ile gönderdi."

Ian'ın çenesi seğirdi. "Ne yazıyor?"

"Ailesi ölmüştü. Lindy ablasıyla birlikte yaşıyordu. Geçimlerini sağlamakta zorlanıyorlardı. Ablası faturaları ödemek için garson olarak çalışıyordu."

"Belki Lindy'nin arkadaşlarından biri bir şey görmüştür," dedi Ian, sesinde umutlu bir ton vardı.

Cleveland'a doğru yola çıktıklarında sabırsızlık Beth'i rahatsız ediyordu. Cevaplara ihtiyaçları vardı ve başka bir kız daha ölmeden önce bu cevaplara bir an önce ihtiyaçları vardı.

Ancak köy yolunda trafik yavaş ilerliyordu ve bu da onun tedirginliğini artırıyordu.

"Dosyada başka ne görüyorsun?" Ian sordu.

Beth kendini odaklanmaya zorladı. "Cathy adında bir arkadaşı vardı ve Lindy'nin kötü bir ruh haline girdiğini söyledi. Birkaç kez uyuşturucu içtiğini ve kız kardeşinin onu yakaladığını ve aralarının açıldığını söyledi. Lindy Cathy'ye New York'a kaçıp model olacağını söylemiş."

"Gerçekten mi? Arkadaşı kaçtığını mı söyledi?"

"O da böyle düşünüyordu. Üzücü, değil mi?" Beth mırıldandı. "Lindy'nin kız kardeşi onunla en son konuştuğunda tartışmışlar."

"Bir kaçak daha," dedi Ian. "Görünüşe göre şüphelimiz kurbanlarını buradan seçiyor. Sokaklarda bulunduğu kızlar."

Beth onun gözlemine değerlendirdi. "Bu bize kurbanları hakkında bilgi veriyor ama yerleri daraltmıyor. Düşük riskli kurbanlar arasından seçim yapıyor ama Güneydoğu'nun her yerinde."

Beth daha fazla bilgi bulmak için göz gezdirdi, ancak dosya çok azdı. Kız kardeşi polisle işbirliği yapmıştı ama içkiyle ilgili kendi sorunları vardı.

Otuz dakika sonra, Ian küçük kasabanın merkezine yakın bir dubleksin önüne park etti. Evin etrafı aşırı otlarla kaplıydı ve arabanın önünde paslı bir araba duruyordu. Arabadan indiler ve kaldırıma doğru yürüdüler. Ian kapıyı çaldı ve genç bir kadın seslenerek geldiğini söyledi.

Kapı açıldığında, garson üniforması giymiş sıska bir esmer ayağa kalktı, elleri kalçalarında sakızını şapırdatıyordu.

Beth kimlik bilgilerini gösterip kendini ve Ian'ı tanıttı. "Siz Terry Saxton mısınız?"

"Evet." Genç kadının yüzünün rengi soldu. "Tanrım, Lindy'yi buldun, değil mi?"

Beth nazikçe kızın koluna dokundu. "Korkarım öyle."

Gözyaşları Terry'nin gözlerini bulanıklaştırdı ve dairenin içinde geriye doğru sendeledi. Ian, Terry çürük bir tahta sandalyeye yığılmadan hemen önce kolundan tutarak onu sabitledi.

Beth çantasından bir mendil çıkardı ve yavaşça Terry'nin eline tutuşturdu. Bir kız kardeşi kaybetmek yıkıcı olmalıydı.

Ama Terry katil hakkında onun fark etmediği bir şey biliyor olabilirdi. Beth'in sorular sorması gerekiyordu.

Ayrıca Terry'nin kız kardeşinin ölümünün kendi hatası olmadığını anlamasına yardımcı olmak istiyordu. "Çok üzgünüm, tatlım."

Sert kahve ve yanmış domuz pastırması kokusu havayı dolduruyor, lavaboda bir yığın kirli bulaşık birikiyor ve tezgâhın üzerindeki sepetten faturalar taşıyordu. Ian ihtiyatlı bir şekilde onları karıştırdı.

"Ne oldu?" Terry ağladı. "Neredeydi o?"

Beth, Lindy'nin nasıl öldüğüne dair ayrıntıları paylaşmak istemedi. Terry hayatının geri kalanında bu zihinsel görüntüyü taşımaya hak etmiyordu. "Cesedini Graveyard Falls'un dışında gömülü olarak bulduk."

Dehşet kızın gözlerini açtı. "Yani Boneyard Katili tarafından mı öldürüldü?"

Beth başını salladı ve Terry'nin sırtını sıvazladı. "Çok özür dilerim."

"Hepsi benim suçum," diye hıçkırdı Terry. "Lindy'ye bakmam gerekiyordu. Onunla birlikte olmam gerekiyordu ama . . . Çalışmam gerekiyordu ve o gece eve geç ve yorgun döndüm."

Terry'nin sesindeki suçluluk duygusu Beth'in Sunny'ye karşı duyduğu suçluluk duygusunu yansıtıyordu. "Bu senin hatan değil Terry. Kız kardeşin onu sevdiğini biliyordu."

Ardından burnunu çekti ve Terry burnunu sümkürdü. "Onu seviyordum ama ailemiz bir yıl önce bir araba kazasında öldü ve o zor zamanlar geçiriyordu ve sürekli kızgındı." Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü.

"Eminim sizin için de kolay olmamıştır. Yas tutuyordun ve kendin ergenlik çağındayken birdenbire yetiştirmen gereken bir genç kız oldu," dedi Beth. "Başka aileniz var mı?"

Terry başını salladı, bir tutam saçı gözlerine düşüyordu. "Sadece bendim. On sekizime yeni girmiştım, garsonluk işi buldum ve bize bakmaya çalışıyordum ama para yetmiyordu ve Lindy eğlenmek istiyordu, kupon kesmek ve her gece yağlı yemek artıkları yemek değil."

Merhamet Beth'in göğsünü sıktı. Terry'nin omuzlarındaki yük çok ağırdı.

"Burger Barn'a gitmeden önce büyük bir kavga ettik ve eve geldiğimde gitmişti. Çok yorgundum ve zor bir gece geçirmiştım ve onun arkadaşının evinde uyumaya gittiğini düşündüm, ben de uyudum."

"Bunu daha önce de yapmış mıydı? Bir arkadaşına gitmiş ve not bırakmamış ya da aramamış mıydı?" Beth sordu.

"Evet, her zaman. Genelde onu kontrol ederdim ama o gece çok yorgundum ve yatmaya gittim. Ertesi sabah arkadaşını aradım ama Lindy'yi görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Ve öylece gitmişti."

"Yani kayıp olduğunu bildirdiniz?" Ian sordu.

Terry'nin gözlerinde utanç parladı. "İlk başta değil. Yasanın onu benden alabileceğini düşündüm, bu yüzden sabahı onu arayarak geçirdim. Gidebileceğini düşündüğüm her yere gittim. Burger Hut'a, liseye, annemle babamın gittiği o eski kiliseye. Ama vaiz onu görmediğini söyledi."

"Yanına almak için bir çanta hazırladı mı?" Beth sordu.

Terry zayıf bir şekilde başını salladı, suçluluk duygusu yüzünü çiziyordu. "Sırt çantası yoktu. Kavga ettiğimiz için kaçtı." Çenesi titriyordu. "Ve şimdi o öldü. O değil, ben olmalıydım. Güzel olan oydu, akıllı olan oydu. Üniversiteye gitmesine yardım etmem gerekiyordu."

Tekrar hıçkırıklara boğuldu ve Beth onu kollarına alıp ağlarken salladı.

"Senin için arayabileceğim biri var mı?" Beth nazikçe sordu.

Terry başını salladı. "Erkek arkadaşım, Liam. Numarası telefonumda var."

Beth, Ian'a aramayı yapmasını işaret etti. Bu genç kadını yalnız bırakmasına imkân yoktu.

Erkek arkadaşının gelmesini beklerken Beth Lindy'nin odasını görmek istedi. Terry sanki içeri girmek çok acı vericiymiş gibi kenarda durdu.

"Ben hiçbir şeyi değiştirmedim," dedi boğuk bir sesle.

Beth başını salladı ve Lindy ile Terry'nin küçük birer kızken çekilmiş bir fotoğrafına dokundu. Kırmızı-beyaz puantiyeli pijamalarıyla bir Noel ağacının önünde durmuş, ellerinde ikiz bebekleri tutuyorlardı. Beth'in gözlerinden yaşlar boşandı. Önlerinde gelecekleri olan böyle sevimli çocuklar.

Terry banyoya koştu ve Beth onu bıraktı. Zavallı kızın yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı.

Kapı çaldı ve Ian, Terry'nin erkek arkadaşını içeri aldı.

Beth elini Lindy'nin mor yorganının üzerinde gezdirdi ve odasını incelerken Lindy'nin zihninde bir resmini oluşturdu. Duvarları top modellerin ve aktrislerin posterleri süslüyordu. Dolabında kovboy çizimleri, Western gömlekleri, kot pantolonlar ve botlar duruyordu - gece elbiseleri ve tasarım ayakkabılar giyebilmek için değiştirmek istediği bir imaj.

Beth yanağından aşağı süzülen bir damla yaş sildi.

Lindy hayallerinin peşinden gitme şansını asla elde edemeyecekti.

Terry'yi erkek arkadaşıyla bıraktıklarında Ian'ın içini Terry'ye karşı sempati doldurdu. Beth'in gözlerinden akan yaşları sildiğini görmüştü.

Beth, işini kaybetmemesi için Terry'nin patronunu arayacağına söz verdi ve Ian, kız kardeşinin cesedi serbest bırakıldığında uygun bir cenaze töreni ayarlayabilmesi için onu bilgilendireceklerine dair güvence verdi.

Arabayla uzaklaşırlarken Beth, "Bu kız hayatı boyunca suçluluk duygusuyla savaşıyor," dedi.

"O zaman bu pişin kaçmaması için daha sıkı savaşıyoruz." Ana otoyola döndü. "İnanması zor olan, bunca zaman boyunca kimsenin bir şey görmemiş olması."

Beth dişleriyle alt dudağını yokladı. "Profile bakalım, lan. Şu ana kadar bildiğimiz her şey şüphelinin kalabalığa karıştığını gösteriyor. Sıradan biri, insanların güvendiği biri. Muhtemelen kendine güveni yok ama alçakgönüllü görünüyor, bu yüzden bir baş belası olarak göze çarpmıyor. Bir işte tutunabilecek kadar metodiktir ama bu yüksek profilli bir iş olmayacaktır. Kızların bileklerini tam olarak nereden keseceğini bilecek kadar eğitilmiş. Düşük riskli kurbanlar seçiyor. Kimsenin gözden kaçırmayacağı ya da hemen rapor etmeyeceği kurbanlar. Kaçaklar, başı belada olan çocuklar, şüphe çekmeyecek olanlar."

"Ya işi nedeniyle bu alt kümelerle erişimi varsa?"

Belki bir sosyal hizmet görevlisi ya da polis memuru ya da ... bir vaizdir." Beth, "Bu dini yönüne uygun olabilir," dedi.

"Rahip Jim Benton adında bir adam Kutsal Sular Kilisesi'ni yönetiyor. Her zaman tuhaf biri olduğunu, insanların beynini yıkadığını düşünmüşümdür."

"Benton mı?" Beth'in kaşları çatıldı. "Otters bizi Wally Benton adında bir vaizin yönettiği ayinlere götürürdü," dedi Beth. "Korkunç biriydi ama şimdi ellili yaşlarında olmalı."

"Bu vaiz bizim yaşlarımızda. Akraba olabilirler."

Beth omuz silkti. "Sanırım bu mümkün. Ama eğer kızları öldürüyorsa, birilerinin bunu fark edip onu ihbar etmesi gerekirdi." Beth şakağına masaj yaptı. "Katilin kanı neden aldığını hâlâ anlayabilmiş değilim. Şüpheli kendi deneylerini yapan bir tür doktor ya da araştırmacı bilim adamı olabilir. Çılgın bilim adamlarının evsizleri ve mahkûmları deney için kullandığı durumlar olmuştur."

"Kan alma bir zamanlar popülerdi. Bazı insanlar bunun enfeksiyonları akıtarak hastalıkları iyileştirdiğini düşünüyordu."

"Belki de şüphelinin sevdiği biri nadir görülen bir kan hastalığından ölmüştür ve o da tedavisini araştırıyordur." Beth parmaklarını koluna vurdu. "İmzası dini öğeler içeriyor - mumlar, mumlar"

Haç, vaftiz elbiseleri. Eğer kendini onların kurtarıcısı olarak görüyorsa, belki de içlerindeki kötülüğü boşalttığını düşünüyordur. Katı bir dini geçmişle yetiştirildi."

"Bu da bizi tekrar kiliselere ve Benton'a bakmaya itiyor. Eğer ayinler için seyahat ediyorsa, kurbanlarımızın yaşadığı tüm şehirlere gitmiş olabilir. Bir bağlantı olabilir," dedi Ian.

Beth başını salladı. "Görev gücüyle birlikte gözden geçireceğiz."

Ian kaşlarını tekrar kaldırdı. "Vance'in seni bu davadan almak istediğini sanıyordum."

"Böyle bir şey olmayacak. Sonu diğerleri gibi olmadan önce Prissy Carson'ı bulmalıyız."

Ian, Beth'le birlikte yerel liseye giderken farklı teoriler üzerinde düşündü. Okulun dışında kan bankasının karavanı park etmişti, okulun tabelasında Kızıl Haç için öğretmenlerden ve halktan kan topladıklarını duyuran bir tabela vardı. Beyaz önlüklü bir adam onlara el salladı.

"Onu tanıyor musun?" Beth sordu.

"Onu lokantada gördüm. Cocoa adının Abram olduğunu söyledi." "Bağış yapmak istemiyor musun?" Abram sordu.

Beth başını salladı ve yüzü hafifçe solmuş bir halde yürümeye devam etti.

Kanının alınmasından hoşlanmıyor olmalı.

Hemen içeri girip müdürle görüştüler; kırk yaşlarında, çene hizasında saçları olan bu kadın, öğrencilerini hedef alan bir katil olasılığı karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

Gergin olmalı.

"Bir toplantı çağırısı yaptım. Beni takip edin." Saçmalamadan kalem eteğini aşağı sıyırdı ve onları konferans salonuna götürdü.

Müdür kürsüye çıktı ve toplantıyı düzene soktu.

Yirmili yaşlardaki okul danışmanı Bayan Anderson, öğrencilerinden biri olan Prissy Carson'ın kayıp olduğu haberini ilettili.

Sessiz fısıltılar ve gevezelikler odanın içinde gürledi. Korku yüzleri ve gözleri gölgeledi.

Danışman grubu yatıştırdıktan sonra Beth ve Ian'ı tanıttı. "Umarım şerif ve bu ajanla işbirliği yaparsınız. Hepimiz Prissy'yi bulup eve getirmek istiyoruz."

Ian sahneye çıktı. "Prissy Carson'ın üzgün olduğunu ve okuldan kaçtığını biliyoruz. Bu noktada bir yabancı tarafından alınmış olabileceğini ve tehlikede olabileceğini düşünüyoruz."

Birkaç öğrenci kıpırdandı ve fısıldaştı. Üçüncü sıranın kenarında oturan sarışın bir çocuk, gözlerini kapatmak için şapkasını kafasından aşağı doğru çekti.

Blaine Emerson, Prissy'i küçük düşüren çocuk.

"Kimseyi suçlamak için burada değiliz." Ian çocukları sakinleştirmek için onlara bir gülümseme sundu. "Kaybolmasıyla ilgili bilgisi olan ya da onunla teması olan varsa lütfen bize haber versin."

Beth bir adım öne çıktı. "Tüm genç hanımları uyarmak istiyorum." Gruba bilgiyi özümsemeleri için zaman tanıyarak durakladı. Korku odaya yayılmıştı. "Lütfen dikkatli ve uyanık olun. Eve yürüyerek gidiyorsanız çiftler halinde bir arada kalın. İnternette şüpheli kişilere dikkat edin. Ve iyi tanımadığınız kimseyle buluşmayın ya da onu eve bırakmayı kabul etmeyin."

Bayan Anderson ellerini birbirine kenetledi. "Aranızdan birkaçına, dağılır dağılmaz ofisimde benimle buluşmalarını söyledim. Gelmenizi bekliyorum."

Ian onun açık sözlülüğünü sevdi.

Müdür bir dakika konuştuktan sonra toplantıyı dağıttı.

Ian ve Beth, Bayan Anderson'ı bir avuç çocuğun beklediği ofisine kadar takip ettiler. Elleri cebinde kambur duran Emerson'ın oğlu dışında hepsi endişeli görünüyordu.

Danışman herkesin oturmasını istedi ve ardından öğrencileri tanıttı.

"Kimsenin başı belada değil sanıyordum," dedi Emerson oğlanı. Kızlardan biri "Sadece aptalca bir şakaydı," dedi.

"Eğer kaçtıysa ve yaralandıysa, bu bizim suçumuz değil," dedi esmer bir kadın.

Bayan Anderson gruba sert bir bakış fırlattı. "Dinleyin çocuklar, şu anda başınız belada değil, ancak bu konuyla ilgileneceğiz."

Davranışlarınızı daha sonra. Önceliğimiz çok geç olmadan Prissy Carson'ı bulmak."

"Şerif ve ben her birinizle özel olarak konuşmak istiyoruz." Beth kızlardan birine lan'la gitmesini işaret etti. Sonra Blaine'den kendisiyle birlikte bitişikteki odaya geçmesini istedi.

Koridora doğru ilerlerken lan genç esmeri rahatlatmaya çalıştı.

Kız yalnız kaldıkları anda ağlamaya başladı. "Prissy'nin kaybolmasının bizim suçumuz olduğunu düşünüyorsun."

"Buraya yargılamak için gelmedim. Sadece söyle bana, nereye gidebileceğine dair bir fikrin var mı?"

Kız başını salladı ve gözlerini sildi. "Pek arkadaşı yok. Sadece şu kız, Vanessa."

Arkadaşının kaybolmuş olabileceği konusunda onları uyanan Vanessa'ydı. Eğer Prissy Vanessa'yla temasa geçmediyse, o zaman başı dertteydi.

Yaralanmadığı

sürece. Ya da

ölmediyse.

Beth, Prissy'ye yaptığı zalimlik yüzünden o küçük pislige bağırmamak için kendini zor tuttu. "Blaine, Prissy Carson'a yaptığın şeyin çok incitici olduğunu biliyorsun."

dedi, sesi içindeki öfkeye kıyasla sakindi.

"Bu sadece bir şakaydı." Blaine kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, duruşu savunmaya yönelikti.

"Birini başkalarının önünde küçük düşürmek hiç komik değil," dedi Beth. "Dinleyin hanımefendi," dedi Blaine, "sizden ders almaya ihtiyacım yok. I

kendi ailem var."

Beth kaşlarını kaldırdı. Çocuğu sarsmak istedi ama soğukkanlılığını korumak z o r u n d a y d ı . Deneyimleri ona bir gence tepki vermenin sadece daha fazla düşmanlık yarattığını öğretmişti. "Yaptığın şey için seninle gurur duyacaklarını mı düşünüyorsun?"

İfadesindeki kabadayılık hafifçe kayboldu ve kayıtsızca omuz silktilti. "Babam anlayışla karşıladı."

O bunu bilmiyordu. Yine de bazı çocuklar ebeveynlerinin davranışlarını taklit ederdi. Babası da cinsiyetçi bir pislik olabilirdi.

Ama onun yorumunu görmezden gelmeye karar verdi. "Prissy okuldan kaçtıktan sonra onu gördün mü ya da onunla konuştun mu?"

Blaine çenesini tuttu. "Hayır."

Bir süre bekledi, onun düşünmesine izin verdi. "Seni aramadı mı?" Gömleğindeki bir ipliği karıştırdı. "Tabii ki hayır."

Elini uzattı. "Telefonuna bakayım."

Kötü bir şeyler mırıldandı ama arka cebinden çıkarıp kızın eline tutuşturdu. Beth onun mesajlarını ve aramalarını araştırdı ama Prissy'ye ya da ondan gelen hiçbir şey bulamadı. Sınıf arkadaşlarından gelen ve olanlara gülen mesajlar vardı.

Gençler birbirlerine karşı çok acımasız olabiliyorlardı. Ama Blaine'e ders vermek mümkün değildi. Umarım bir gün biri ona haddini bildirir.

"Artık gidebilir miyim, hanımefendi?" Blaine alaycı bir tavırla sordu.

Beth onu sarsmamak için kendini zor tuttu. "Evet. Ama şehri terk etme, *Blaine*."

Ayrılırken sol gözüne bir kene yapıştı; yumruk tam isabet etmişti.

Ian'ın telefonu tam da son kızı sorgulamayı bitirdiği sırada çaldı. Onlarla konuşmak çıkmaz sokaktı.

Bir konuda iyi haber almayı umarak bağlantı kurdu. Belki ciddi bir ipucu.

"Ben Sweetwater'daki liseden Regina Blythe. Koç Gleason'ın dosyalarını istediğinizi söylediler."

"Bu doğru. Arama iznim var-"

"Arama emrinin bir faydası olmaz," dedi. "O dosyalar birkaç ay önce çalındı."

İlan dişlerini sıktı. O dosyalara güvenmişti. Onlara ihtiyacı vardı, lanet olsun. "Onları kimin aldığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır ve onları kimin isteyeceğini de anlamıyorum. Daha on beş yaşındalar."

İlan birinin onları çalmasının nedenini çok iyi biliyordu. Katili suçlayacak bilgiler içeriyorlardı.

Tuval için doğru tonları mükemmelleştirmek amacıyla kanı boyayla karıştırdı. Sarı-yeşil için daha az, onun yaşam gücünü ve İsa'nın kanını simgeleyen koyu kırmızı için daha fazla.

Pıhtılaşmadan önce kullanmak önemliydi. Ayrıca parçayı korumak için bir vernik olan dolgu macunu da hazırды.

Resmin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Ruhu cennete gittiğinde kızın bedenini onurlandırmak için. Onunki yakında yükselecekti. Diğerlerinin seslerinin yukarıdan övgüler yağdırdığını duyabiliyordu. Ona teşekkür ediyorlardı.

Diğerlerini kurtardığı gibi onu da kurtaracaktı.

Gerçi vefat edenlerin aileleri yas tutuyordu.

Anlamadılar.

Onların acısını kendi acısıymış gibi hissetti.

Kızlarına ait bir şeye sahip olmak acılarını dindirebilirdi. Onlara tuvali gönderdiğinde tuvali dolduranın çocuklarının kanı olduğunu söyleyebilmeyi diledi.

Ama kızlarının ebedi istirahatini bulduğu huzurlu vadinin güzel tablosu iş görecekti.

Fırçayı kaldırdı ve boş tuval üzerinde kaydırmaya başladı. Bahar, yeniden doğmakta olan çimlerin gür yeşilini getirmişti. Çiçekler tomurcuklanmaya başlamıştı.

Fırçanın ucunu kan kırmızısı boyaya batırdı ve yusufçukların dans edeceği bir gül bahçesi boyamak için kullandı.

Prissy'yi gömmek için böyle gerçek bir yer bulacak zamanı olmasını diledi. Hemlock Holler'a güller dikebilirdi.

Sadece polisler ve federal ajanlar bölgeyi gözetliyordu. Kızı mağarada bırakmak zorunda kalacaktı.

Yakında bir gün JJ'i de buraya getirecekti.

O zamanlar onu kendine saklamak istemişti. Ona her şey hakkındaki gerçeği söylemek. Onu izlemesinin nedeni hakkında.

Onu neden kaçırdığı hakkında.

Ama bu beklemek zorundaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rehber öğretmen Blaine'i ve o kötü kızları ofisine götürdü. Vanessa okul koridorunda koşarken gözyaşları yüzünden akıyordu. Hepsinden nefret ediyordu.

Prissy'yi okulun önünde küçük düşürmüşlerdi ve üzgün değillerdi. Blaine denen pislik de ukalaca davranıyordu.

Bir şeyler yapabilmeyi diledi. Onlara ödetmek.

Banyoya koştu, kendini bir kabine kapattı ve nefes alamayana kadar ağladı. Öğretmenler bunu neden durdurmamıştı? Tüm o zorbalıklar, gruplaşmalar ve güzel kızların güzel olmayanlarla dalga geçmesi.

Büyükannesi Cocoa her zaman, "Henüz zamanını doldurmadın," derdi. "Bir gün parlayacaksın. Sadece bekle."

Buna bir an bile inanmadı. O bir aptaldı ve hep öyle kalacaktı.

Burnunu sildi ve gözlerini sildi, ancak kabinden çıktığında saçları kabarmış, gözleri neredeyse şişmiş ve koyu teni lekelenmişti.

Büyükanne Kakao yanıliyordu. O uyumsuzlardan biriydi. Prissy, keman çalmada çok başarılı olan ama kendisiyle konuşulduğunda susan Carlene ve ailesi tarafından bebekken bir çöp tenekesine atılan ve Graveyard Falls'un dışındaki grup evinde yaşayan Martha gibi kızların arasına aitti.

Erkekler onlar gibi kızlara bakmazdı. Tıpkı zavallı Prissy'ye bakmadıkları gibi.

Prissy onun en iyi arkadaşıydı. Ve şimdi Prissy gitmişti.

Ayak sesleri ve sesler banyonun dışında yankılanıyordu ve kapüşonunu gür saçlarının üzerine çekip başını eğdi. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu.

İçeri giren kızların şiş yüzünü görmemesi için başını öne eğerek, görünmez olmaya çalışarak yanlarından sessizce geçti. Zaten neredeyse görünmezdi.

İrkçi konuşan çocuklar hariç. Ten rengini fark ettiler ve annesiyle babasını sordular. Anne ve babasını savunmak ve o eziklere annesinin ve babasının onu sevgiyle yarattığını, teninin mükemmel renkte olduğunu ve ikisinin de en iyisi olduğunu söylemek istedi.

Ama bu bir yalandı ve bunu biliyorlardı.

Bu aptal kasabadaki herkes onu bebekliğinden beri büyükannesinin büyüttüğünü biliyordu.

Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve annesi de uzun zaman önce onu terk etmişti. Büyükanne Kakao ve Büyükbaba Deon olmasaydı, bir yetiştirme yurduna ya da daha kötüsü çöpe giderdi.

Şimdi sınıfa gitme düşüncesine ve diğer çocukların bir bebek gibi yıkıldığı için ona gülmelerine dayanamadı, bu yüzden yan kapıdan gizlice çıktı.

"Hey, Vanessa."

Vanessa, göz ucuyla, Milo Cain'in havalandırma yolunun yanındaki bir ağaca yaslandığını gördü. Milo okuldaki en inek çocuktü. Onun bir dahi olduğunu da duymuştu. IQ'su çok yüksekmiş.

Büyük, hantal gözlükler, iki farklı renkte göz, dağınık saçlar. Onu bir tür bilim adamı gibi gösteren tuhaf uzun beyaz bir ceket de giyyordu.

Bilimkurgu ve doğaüstü yaratıklarla ilgileniyordu ve birisi mezarlık resimleri topladığını söylemişti.

Onun vazgeçip diğer tarafa gideceğini umarak yürümeye devam etti.

Onun yerine, ellerini ceketinin ceplerine sokarak aceleyle yanına geldi.

"Danışmanın ofisinde neler oluyordu?" Milo sordu. "Polis Prissy'yi kimin kaçırdığını biliyor mu?"

Vanessa ona bakacak kadar durdu. Sanki onun cevabını merak ediyormuş gibi botlarının üzerinde zıplıyordu. "Bilmiyorum, içeri girmedim. Ama korkarım o kötü adam onu kaçırdı. Hani şu kızları öldürüp holler'a bırakan adam."

"Bu korkunç olurdu." Milo'nun farklı renklerdeki gözleri zıt yönlerde kayar gibi oldu. Sonra tekrar odaklandı.

Ona karşı kaba davrandığı için utanç duydu. O kadar çok arkadaşı yoktu.

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Eğer gerginsen, okuldan sonra seninle eve kadar yürüyebilirim."

Vanessa derin bir nefes çekti. Milo ona aşık mıydı?

"Teşekkürler Milo, ama ben i y i y i m ." Ama iyi değildi. Ölümüne korkuyordu.

Milo hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu.

Sadece polisin Prissy'yi bulmasını istiyordu.

Beth, Ian'la buluşmak üzere dışarı çıkarken şakaklarını ovuşturdu. O lanet mağaranın nerede olduğunu hatırlayabilirse, Prissy'yi kurtarabilirlerdi.

"Bu grup hakkında ne düşünüyorsun?" Ian sordu.

"Tipik gençler," dedi Beth. "Korkmuşlar. Güvensiz."

"Güvensizmiş," diye mırıldandı Ian alaycı bir tavırla. "Onlar şımarık kabadayılar."

Beth kaldırımı doğru yöneldi. "Evet, öyleler. Ama onlar ergen. Kendi beceriksizliklerini başkalarını aşağılayarak örtmeye çalışıyorlar."

Vanessa'yı koridorda beyaz önlüklü bir çocukla konuşurken gördü. Vanessa ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Vanessa'nın yanındaki çocuk onun kolunu sıktı. Beth onu teselli edecek bir arkadaşı olduğu için minnettardı. Sunny için ne kadar korktuğunu çok iyi hatırlıyordu. Ve ne kadar yalnız hissettiğini.

"Güvensiz ya da değil, bu onların davranışlarını doğru yapmaz," diye homurdandı lan.

"Biliyorum." Kendi çocukluk anıları canını yaktı. "Kendine bunların yanlış olduğunu söyleyebilirsin ama nefret dolu sözler ve sataşmalar canını yakar. Bir parçanıza zarar verir."

lan onun koluna dokundu. "Sen hasarlı değilsin, Beth. Cesaretin var."

Şüphe göğsüne donuk bir ağrı getirdi. Güçlü olmak için çok çabalıyordu ama o okula geri dönmek, dalga geçilme ve uyum sağlayamama anılarını yeniden canlandırdı.

Teknoloji ilerlemişti ama on beş yıl içinde gençler hiç değişmemişti.

Kan bankasının önünden geçtiler ve Beth'in midesi çalkalanmaya başladı. Sunny'nin kollarından akan kanın görüntüsü gözlerinin önünden geçti.

Karavanın yanından kaldırıma doğru koştu.

Beth hızla merdivenlerden inip karavandan uzaklaşırken lan'ın göğsü sıkıştı. Ama Abram ona yaklaştı, gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Neler oluyor, Şerif?"

lan kayıp kız hakkında açıklama yaptı. "En son görüldüğü yer burasıydı. Bazı öğrenciler ona acımasız bir şaka yapmış ve o da kaçmış." "Gençler," dedi adam oflayarak. "Benim de kendimden bir tane var.

Viziteye çıkıyoruz ama onu kilisede tutuyorum. O iyi bir çocuk."

lan onaylarcasına başını salladı ama telefonu çaldı ve Beth'in peşinden koşarken telefonu bağladı. "Şerif Kimball."

"Bu Milletvekili Markum. Ben de olmuştur gözden geçirme o Liste ve Metodist ve Baptist kiliselerinde birkaç kişiyle konuştum.

kiliseler. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı." Tereddüt etti. "Kutsal Sular'daki rahiple konuşmaya çalıştım ama konuşmak istemedi. Kızı bulmamız için dua edeceğini söyledi, sonra da beni başından savdı. Dua nöbetinin çok iyi geçtiğini, bir ayin düzenleyeceğini söyledi."

"Belki uğrarım." Oradayken annesiyle konuşabilir.

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Beth'i arabanın yanında, arabaya yaslanmış ve sarsılmış bir halde buldu.

"Ne oldu?" diye sordu yaklaşırken.

Alt dudağını çiğnedi. "Bilemiyorum. Genelde kan konusunda hassas değilimdir. Ama zanlının Sunny'nin kanını içişi gözümün önüne geldi ve başım döndü."

Ian'ın nabızı bir kademe daha yükseldi. "Yüzünü gördün mü?"

Kızın alnında hayal kırıklığı vardı. "Hayır. Sadece bıçak tutan bir el ve ardından Sunny'nin kolundan damlayan kan."

"Özür dilerim Beth." Ona doğru bir adım attı. Onu kollarına almak ve gözlerindeki ıstıرابı silmek istedi ama Beth eliyle onu uyardı ve arabaya bindi.

Ian sessizce küfretti, sonra arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. "İyi misin?" diye sordu.

İkisi de yalan söylediğini bilmesine rağmen hızlıca başını salladı.

Beth o kadar üşümüştü ki kollarını ovuşturdu.

Tanrı aşkına, zanlı Prissy'yi nereye götürmüştü?

Ian arabasıyla bir fast-food restoranına girdi ve ikisine de kahve ısmarladı. Fincanı mırıldanarak teşekkür ederek kabul etti, adam görev gücü toplantısı için morga giderken konuşmak için sesine güvenmiyordu.

Oraya vardıklarında Corbin Michaels hastane merdivenlerinde bekliyordu.

Beth'e bir mikrofon uzattı. "Ajan Fields, Boneyard Katili sizinle temasa geçti mi?"

Beth'in rengi soldu ve Ian mikrofonu itti. "Yani onun gerçek kimliğini ifşa ettiğinden beri mi?"

Michaels, "Ben sadece işimi yapıyorum," dedi.

Ian, "Ajan Fields'ı tehlikeye attınız," dedi.

Beth adamları susturmak için elini kaldırdı. "Bay Michaels, yapmak istediğim tek açıklama kasabadaki genç kızları dikkatli olmaları konusunda uyarmak. Dikkatli olmalı, çiftler halinde seyahat etmeli ve yabancıların arabalarına binmeyi kabul etmemeliler." Ona soğuk bir bakış attı. "Şimdi, yapacak işlerimiz var, o yüzden yoldan çekilin."

Ian onun koluna girdi ve Michaels'ın yanından hızla geçerek hastaneye ve görev gücü toplantı odasına gittiler. Diğerleri bekliyordu. Dr. Wheeland, Peyton, Weller -arama ve kurtarmadan- ve Ian'ın iki yardımcısı.

Beth günlük sayfasını Peyton'a uzattı ve şüphelinin bunu kendisine bıraktığını açıkladı. "Lütfen bunu gizli tut," dedi Beth. "Bu kişisel bir şey. İçeriğinin sızdırılmasını istemiyorum, özellikle de o muhabire." Defalarca okumasına rağmen, sadece yalnızlık ve korkuyla ilgili anılarını canlandırmıştı. İşe yarar bir şey yoktu. Birinin onu izlediğini fark ettiğinden ya da herhangi bir yabancınn Otter'in evine gittiğinden bahsetmiyordu.

"Anlıyorum," dedi Peyton yumuşak bir sesle. "Merak etme. Corbin Michaels benden hiçbir bilgi alamayacak. Belki şüpheli sayfalardan birinde DNA bırakmıştır."

"Öyle umalım. Olay Yeri İnceleme kulübemde bir şey buldu mu?" Peyton ona sempatik bir gülümseme verdi.

"Korkarım bulamadılar."

Müdür Vance Beth'e doğru bir hamle yaptı. Kendini kıcını çiğnemeye hazırladı.

"Sana Knoxville'e dönmeni söylediğimi sanıyordum, Beth. Bu adamın sana ulaşmasını istemiyorum."

Ian yanına yaklaştı. "Merak etme, yedi gün yirmi dört saat onun yanında olacağım."

Müdür ona temkinli bir bakış fırlattı. "Bu beni neden daha iyi hissettirmiyor?"

"Lütfen," dedi Beth. "Şimdi gidemem. Anılarım sonunda geri dönüyor."

Müdür Vance ellerini takım elbise ceketinin ceplerine soktu. "O zaman ortalıkta görünmeyin. Bırakın işleri biz yürütelim, sizi haberdar edeceğim."

Beth yalan söylemeye hiç niyeti olmamasına rağmen isteksizce başını salladı

Düşük.

Prissy'nin ona ihtiyacı vardı.

Ian, Vance'in vücut dilinden onu kınadığını hissetti. Beth asla kuyruğunu kıstırıp kaçmazdı.

Yapabileceği en iyi şey onu korumaktı.

Direktör Vance grubu toplantıya çağırdı. "Herkesten güncel bilgilere ihtiyacımız var. Kurbanların kimlikleri, nereden kayboldukları ve bugüne kadar topladığımız kanıtlarla birlikte bir zaman çizelgesi oluşturalım."

Peyton kurbanların fotoğraflarını manyetik beyaz tahtaya yapıştırdı ve altlarına isimlerini, doğum tarihlerini ve memleketlerini yazdı.

Ian isimleri, kaybolma tarihlerini ve kayboldukları şehirleri inceledi.

Billy Lynn Hanover-18 yıl önce Macon, GA'dan kayboldu Sunny Smith (ve JJ)-15 kayboldu yıl önce 'dan

Sweetwater, TN

Hayley Pranceton-12 yıl önce Ringgold, GA'dan kayboldu Doris

Wyan-11 yıl önce Calhoun, GA'dan kayboldu Drena Cutlit-10 yıl

önce Dalton, GA'dan kayboldu

Retha Allen - Lexington, KY'den 4 yıl önce kayboldu

Hilary Trenton - 3 yıl önce Chattanooga, TN'den kayboldu Lindy

Saxton - 3 hafta önce Cleveland, TN'den kayboldu

Ian'ın içini bir rahatlama dağı doldurdu. Tanrım... babasının haksız yere mahkûm edildiğini kanıtlamak için o kadar uzun süre beklemişti ki.

Bu tarihler babasının masumiyetinin kesin kanıtıydı. Onu bulup söylemesi gerekiyordu.

O hangi cehennemdeydi? Ian'ın bu cinayetleri araştırdığını ve Beth'in burada olduğunu biliyor olmalıydı. Babası neden onunla iletişime geçmemiştir?

Wheeland, "Tüm kurbanlar on iki ile on beş yaşları arasındaydı," dedi. "Hepsi ya sorunlu evlerden, ya koruyucu ailelerden ya da evden kaçmışlar. Ajan Hamrick ve Ajan Coulter ailelerini, öğretmenlerini, onları tanıyan herkesi bulmaya çalışıyorlar." Wheeland bir nefes aldı. "Hayley, Drena ve Doris'in Koç Gleason hapisteyken kaçırıldıklarına inanıyoruz."

Ian başını salladı. "Demek ki katil babam değilmiş."

"Gleason bir hiç uğruna hapse girdi," diye mırıldandı Beth. "Ve beni kaçıran ve bu kızları öldüren adam başından beri dışarıdaydı, avlanıyordu."

"Durum böyle görünüyor, Beth. Şimdi elimizdeki bilgilere odaklanalım," dedi Müdür Vance.

Peyton, kurbanların kaybolduğu şehirleri belirlemek için duvar haritasındaki raptiyeleri kullandı.

Beth ayağa kalktı, haritaya doğru yürüdü ve şehirleri birleştiren bir çizgi çizdi. "Kurbanlar farklı şehirlerden ve eyaletlerden olsalar da hepsi Güneydoğu'dan. Her şehir I-75 boyunca uzanıyor."

Ian, I-75 boyunca uzanan rotaya odaklandı. Otoyol birkaç eyaletten geçiyordu, bu da şüpheli için büyük bir avlanma alanı sağlıyordu. Peki neden onları yol boyunca rastgele yerlere atmak yerine Graveyard Falls'a gömmüştü?

Bu kasabayla bağlantısı neydi?

Beth, ölen kızların yüzleri zihninde canlanırken dehşet içinde bakakaldı. Hepsi çok genç ve hayat doluydu. Çok savunmasız. Kaybolmuşlardı. Sevgiye muhtaç.

Ama sonunda sadist bir canavar tarafından öldürüldüler. Koç Gleason değil ama.

Su luluk ve  z nt  g zya ları bo azını yaktı. O zavallı adam i lemedi i bir su  y z nden hapse girmi ti. Okuldaki gen lere yardım etmeye  alı mı tı.

Oysa  abaları y z nden acı  ekmi  ve ailesini kaybetmi ti.

Peyton tahtaya ba ka bir kızın robot resmini koydu. "Adli tıp sanat ımız kemikleri kullanarak Jane Doe'nun neye benzedi ini yakla ık olarak  izdi. Bu sadece bir benzerlik, ama sanat ımız olduk a iyi ve-"

Peyton'ın s zleri, kızın y z  Beth'in zihninde canlanırken kayboldu. Dalgalı, kumlu kahverengi sa ları omuzlarına kadar uzanıyordu. B y k, h z nl  ye il g zler.

Sonra onun sesi. "* z r dilerim.*"

Beth o zaman anlamamı tı.

 imdi anlıyordu.

Kız onunla yolculuk etmeye zorlanmı tı. Beth ve Sunny'yi taksiye  ekmek i in onu kullanmı tı.

Kız May'di.

Bo azında bo uk bir hı kırık d   mlendi ve anıları geri geldi inde titreyerek aya a kalktı. May'in hayatı i in  ı lık atarken  ıkardı ı ses.

Beth'in i inden bir mide bulantısı dalgası ge ti ve karnını tutarak odadan ka tı. Kapının  arpma sesi ve lan'ın onun adını haykırması kafasının i inde yankılandı.

Durmadı.

Kadınlar tuvaletine do ru ko arken terliyor ve titriyordu. Bir saniye sonra kabinde dizlerinin  zerine   kt  ve iki b kl m oldu. Kahvesini ve daha  nce yedi i yeme i kaybederken karnından vah i bir hayvan gibi bir  ı lık koptu.

Ba ka bir kızın y z  ortaya  ıktı. Adı Willa'ydı. Willa geldiklerinde  lm  t .

May, Willa'nın  l m n  izlemeye zorlandı ını itiraf etmi ti. May'i ka ırdıktan    g n sonra.

 lk ka tı ında May sokaklarda ya ıyordu. Hayatta kalmak i in   p yemi  ve hile yapmı tı. Bir adam ona sert davranmı  ve o da ka mı .

O gece korkmu  ve   pheliyle birlikte kamyonete tırmanmı tı. Ona bir  i e su vermi ti.

Mağarada uyanana kadar hatırladığı tek şey buydu.
Sonunda hepsinin öldüğü yer.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ian, Beth'in peşinden gitmek için endişelenerek yerinden kıpırdandı.

Dr. Wheeland gözlüklerini başının üstüne itti. "Az önce ne oldu?"

"Onu kontrol etmemi ister misin?" Peyton sordu.

Ian başını hafifçe salladı. "Biraz ara verelim. Muhtemelen o zamana kadar dönmüş olur."

Herkes kahve ve su almak için toplandı. Ian odadan çıktı ve koridoru geçerek banyoya gitti. Durdu ve dinledi.

Sessizdi, o yüzden yavaşça kapıyı çaldı.

"Beth?" Cevap yok.

"Beth, benim, Ian." Kapıyı hafifçe araladı. "Burada mısınız?"

Kabinin içinden bir hırıltı yankılandı. Ian açıklığa baktı ve Beth'in siyah ayakkabılarını tanıdı. Endişe karnını düğümledi.

"İyi misin?"

Bir kalp atışı geçti, sonra ayak sesleri duyuldu. "Evet, bir dakika içinde orada olacağım."

Kapıyı açık tuttu, rahatsız etmekten nefret ediyordu ama yardım etmek istiyordu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, bana bir dakika ver." Bir burun çekme daha. "Lütfen."

Ian onu yalnız düşünmeye dayanamıyordu. Zaten çok acı çekmişti. Banyoya girdi ve kapıyı kapattı. "Senin için endişeleniyorum. Ne oldu?"

Beth ayağa kalkarken ayakkabıları yere vurdu, sonra da kapıyı yavaşça açtı. "Özür dilerim. Mağarayı tekrar hatırladım. Çizimdeki kızın adı May. Sunny'yle beni aldıklarında kamyundaydı."

"Yolculuğu kabul etmenin güvenli olduğunu düşünmenin nedeni o mu?" Ian söyledi.

Beth başını salladı. "May'in bana bahsettiği Willa adında bir kız daha vardı. Oraya gittiğimizde ölmüştü. May'e Willa'yı öldürüşünü izletti. Ondan önce başkaları da vardı. Mağaranın zemininde kemikler hissettim."

"Siz Otters'tan ayrılmadan birkaç hafta önce ortadan kaybolduğunu söylemişsiniz," dedi Ian. "Ne zamandır onunla birlikteydi?"

"Sadece birkaç gün. Adam onu almadan önce sokak köşelerinde uyuyormuş. Ona göre, adamın bir düzeni varmış. Yeni birini bulana kadar bir kızı elinde tutuyormuş. Sonra da yeni kıza diğerinin ölümünü izletiyormuş."

Ian, "Bunu onu korkutup boyun eğdirmek için yaptı," dedi.

Beth başını salladı. "May ona ne yapacağını biliyordu. Hepimize. Bu yüzden beni aldıklarında üzgün olduğunu söyledi."

Ian yorgun bir iç geçirdi. "Ne kadar korkunç, Beth. O anıları bastırmana şaşmamalı."

Alçak sesle hıçkırdı. "Onlarla yüzleşmeliydim. O zaman diğer kızları kurtarabilirdim."

Ian yumuşak sözlerle onu yatıştırdı. "Yapma bunu Beth. Sen daha çocuktun. Kimse senin yaşadıklarını yaşamamalıydı." Kadının gözlerindeki kargaşa Ian'ın içini parçaladı. "Belki de patronun haklıdır. Kasabayı terk etmelisin ve bu piçi yakaladığımızda sana haber vereceğim."

"Hayır." Karmakarışık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. Topuzdan kurtulmuş ve dağınık bir şekilde sarkmıştı.

Çok güzeldi. Savunmasız ve acılı. Ama o kadar muhteşemdi ki neredeyse nefesini kesiyordu. Onun için dünyayı değiştirmek, ona güneş ışığını, gülleri ve mutlu yerleri göstermek istiyordu.

Bunu yapmanın tek yolu, o deliyi bulmaktı.

Onu.

Yavaşça kollarını ovdu. Yüzü süt beyazı olmuştu. "Sana söz veriyorum, onu bulacağım."

Beth gözlerini sıkıca kapattı ve adam onu kendine doğru çekti. Beth'in bedeni kollarında titriyordu ve adam onu şefkatli dokunuşlarla rahatlatarak gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını boynundan uzaklaştırdı.

"Onu her yerde görüyorum," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Paranoyak olduğuma eminim. Ama sanki beni izliyormuş gibi hissediyorum."

Muhtemelen öyleydi. Onun yerinde o da vardı. "Sana zarar vermeyecek," diye söz verdi lan.

Başını bir an için ona yasladı. "Onun yüzünü hatırlamak zorundayım. Onu durdurabilmemizin tek yolu bu."

"İyi bir polis çalışmasıyla onu durdurabiliriz," dedi lan kararlılıkla. "Hayır, hatırlamak zorundayım. Parçalar geri gelmeye başlıyor." Kapı çalındı ve ikisi de irkildi.

"Orada her şey yolunda mı?" Peyton seslendi.

Beth geri çekildi. "Evet, hemen geliyorum."

lan ona biraz yer açmak için geri çekildi ama fiziksel teması özlemişti. "Ciddiyim Beth, bu davada çalışmaya devam etmek zorunda değilsin."

Doğruldu ve lavaboya doğru yürüdü, ardından suyu açtı. "Ondan yeterince kaçtım. Eğer onunla yüzleşmez ve onu ortadan kaldırmazsam, her zaman omzumun üzerinden bakıyor olacağım." Ona kararlı bir gülümseme sundu. "Artık bu şekilde yaşamayacağım."

lan tuvaletten çıkar çıkmaz Beth aynaya baktı. Kendisini tanımakta güçlük çekiyordu. Cildi renksiz, gözleri kırmızı ve şiş, saçları karmakarışıktı.

Saç tellerini hızla düzeltti ve ensesinde sabitledi. Pudrası toplantı odasında idi, bu yüzden yüzü için bir şey yapamazdı.

Utanç derisini ısıttı ve hayalet gibi solgun yüzüne biraz renk kattı.

O odadaki hiç kimse onun nasıl göründüğünü umursamıyordu. Bir davayı çözmek için buradaydılar.

Ve potansiyel olarak yardımcı olabilecek bir şey hatırlamıştı.

Derin bir nefes aldı ve banyodan çıktı. Diğerleri yerlerine yerleşirken Ian konferans salonunun kapısının hemen önünde duruyordu.

Ian bir fincan kahveyi onun eline tutuşturdu. "Beth?"

"İyi olacağım," dedi, ses tonu niyet ettiğinden daha sertti. Tanrım, berbat bir haldeydi. Ama onun kollarında olmak çok iyi hissettirmişti - oraya, kendini güvende hissettiği yere dönmek istiyordu.

Bir an için onu inceledi ve teninin tedirginlikle karıncalanmasına neden oldu. Aralarındaki bağ yıllar öncesine dayanıyordu. Onu herkesten daha iyi anlıyordu.

Kahveyi yudumladı, kafeinin etkisine minnettar oldu, sonra kendini diğerlerine katılmaya zorladı. Odaya sessiz bir hava çöktü. Beth meraklı bakışları görmezden geldi ve bir sandalyeye kaydı. "Toplantıyı böldüğüm için özür dilerim ama aklıma bir şey geldi. Ressamın çizdiği resimdeki kız May. Üvey ailemle yaşıyordu ve sonra kaçtı."

Beth zorlukla yutkundu. "Şüpheli onu buldu ve o gece beni ve Sunny'yi kamyonetine çekmek için onu kullandı. Sonra bizi onu öldürmesini izlemeye zorladı, tıpkı Willa adında başka bir kızın ölümünü izlemeye zorladığı gibi."

Hope odanın içinde fısıldadı. Ona güvendiklerini biliyordu ve onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

"Willa'nın soyadını biliyor musun?" Peyton sordu.

Beth başını salladı. "Hayır, özür dilerim."

Peyton bilgisayarına döndü. "Bakalım onu bulabilecek miyim?"

Beth zihninde, keskin bıçağı kaldırıp May'in bileğini kesen katilin elini canlandırdı. Dövmesi var mıydı? Herhangi bir ayırt edici iz?

Mum ışığı titriyordu. Onu kurtarmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Karanlıktan ya da ölümden korkmamasını, mumun yolu aydınlatacağını.

"Bir profil oluştuyordum," diye devam etti. "Öldürdüğü kişi sayısına bakınca sadist biri gibi görünüyor ama dini imalar, kızları korkmasınlar diye bir mumla bırakması ve haç, onları önemsedğini gösteriyor." Tereddüt etti. "Cinsel bir öge olmaması da acı çektirmeye çalışmadığını ve şiddet yanlısı biri olmadığını gösteriyor."

"Onun şiddet yanlısı olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz?" Şerif Yardımcısı Markum sordu.

"Bu onun patolojisi. Kızları öldürdüğünde öfke içinde değil. Onlara işkence yapmıyor, dövüyor ya da gereksiz acı çektirmiyor. Bileklerini kesmesine rağmen, onlarla oynamak yerine bunu hızlıca yapıyor. Sonra onlar ölürken yanlarında oturuyor."

"Tüm bunları bir profilden mi biliyorsunuz?" Şerif Yardımcısı Markum sordu. Beth ona düz bir bakış attı. "May öldüğünde oradaydım."

"Başka ne gördün?" Ian sordu.

"Mumlar parlıyor. Ritüelinin bir parçası, bir tören gibi." Daha fazla ayrıntıyı bir araya getirmeye çalıştı. "Kızları bir su havuzunda vaftiz ediyor, sonra da İncil'den bir ayet okuyor. Onları teselli ediyor ve ölümden korkmamalarını söylüyor." Durakladı, şimdi onun zihniyetindeydi. "Kızları kurtardığına ve onları daha iyi bir yere gönderdiğine inanıyor."

Ian dinlerken parmakları uyluklarına gömüldü. Beth'in hatırladığı ayrıntılar yardımcı olabilirdi ama adamın eşkâline ihtiyaçları vardı.

"Sunny onu bırakması için yalvardı," dedi Beth, sesi anının acısıyla doluydu. "Ona durması için yalvardım. Ama sanki beni duymamış gibiydi."

Şerif Yardımcısı Whitehorse, "Uyuşturucu etkisi altında olabilir," dedi.

Dr. Wheeland, "Ya da psikozludur," dedi.

Peyton bilgisayarını işaret etti. "Ajan Hamrick ve Ajan Coulter'ın ölenlerin aileleriyle yaptığı görüşmelere göre

Şimdiye kadar kimliğini tespit ettiğimiz kurbanların hepsi sorunlu ailelerden geliyordu."

Ian, "Kurbanların sorunlu çocuklar ya da kaçaklar olduğunu zaten tespit ettik," dedi.

"Evet, ama her biri yardım almaktan, ruhani rehberlikten bahsetti." Peyton bir noktaya işaret etmek için parmağını kaldırdı. "Retha Allen ve Hilary Trenton gezici bir vaiz tarafından düzenlenen bir ayine katıldılar."

Ian'ın nabızı hızlandı. "Gezgin bir vaiz mi?"

"Evet. Reverend Wally Benton adında bir adam."

Beth iç çekti. "Üvey babam onunla yaşadığımız süre boyunca Sunny ve beni birkaç ayine götürdü. O ve Rahip Benton arkadaşılar. Benton eski kafalı, ilkel bir Güneyli Baptist'ti, bir yılan avcısıydı." Beth şakağını ovuşturdu. "Ama şu anda katilimizin yaş aralığına uymuyor."

Peyton bilgisayarından başını kaldırdı. "Wally Benton öldü-"

"Bir oğlu var," diye bitirdi Ian. "Kutsal Sular Kilisesi'nden sorumlu rahip. Yaşı da katilin profiline uyuyor."

Beth, Rahip Wally Benton'ın ayinlerine katılan insanlara zorla verdiği vaazları hatırlayınca ürperdi. Eğer ölmüşse, şu anki zanlıları olamazdı. Belli belirsiz oğlunu hatırladı. Kız kaçırıldığında genç bir delikanlıydı. Öldürme çılgınlığına o zaman başlamış olabilir miydi?

Bilgisayar tuşlarının tıklama sesi odada yankılandı. Saniyeler sonra Peyton konuştu. "Oğlu, Rahip Jim Benton, bu gece ve yarın buradan çok da uzak olmayan küçük bir kasabada konuşma yapacak."

Beth, "Onunla konuşacağız," dedi.

Dr. Wheeland ayağa kalktı. "Konuşmamız gereken bir şey daha var." Adli tabip tahtaya başka bir çizim yapıştırdı. "Bu henüz kimliğini tespit edemediğimiz Jane Does'lardan biri. Yaklaşık otuz yıl önce öldürülmüş."

Beth usulca soludu. Otuz yıl önce . . .

Belki de profilinde şüphelinin yaşını yanlış yazmıştır.

Beth, "Eğer bu kız gerçekten de onun ilk cinayetiye, kimliğini tespit etmek çok **ö n e m l i**," dedi. "Bir seri katilin ilk cinayeti genellikle kişiseldir."

"Başka bir sorun daha var," dedi Ian. "Eğer aynı şüpheliyle uğraşıyorsak, kurbanları arasında neden bu kadar yıl bekledi?"

Tedirgin mırıltılar odanın içinde gürledi.

Beth, "İlk cinayetten tatmin olmuş, muhtemelen pişmanlık duymuş olabilir," dedi. "Belki evlendi ve normal bir hayatı oldu. Yıllar sonra tekrar öldürme ihtiyacını tetikleyecek bir şey oldu."

Peyton, "Hapiste ya da akıl hastanesinde de olabilir," diye önerdi. "Bu konuyu araştıracağım."

Ian başıyla onayladı. "Başka bir olasılık daha var. O zaman aralığında başkalarını öldürmüş ve başka bir yere gömmüş olabilir."

Beth'in göğsü sıkıştı. Mağaranın zemininde daha fazla kemik hissetmişti.

Yüce Tanrım. Kemikler hala orada mıydı? Yoksa henüz ortaya çıkarmadıkları başka bir mezarlık mı vardı?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Beth tahtada şüphelilerin listesinin olması gereken boş alanı inceledi. Ian'ın babasını elemişlerdi.

Benton'lara odaklanmak sadece daha fazla soru ve olasılıksızlığı beraberinde getirmişti.

"Gail Carson'ın kocası hakkında bir şey var mı?" Beth sordu.

Şerif Yardımcısı Whitehorse, "Kızın kaybolduğu gece başka yerde olduğuna dair bir mazereti vardı," dedi.

Beth, "Spekülasyon yaptığımız sürece, birden fazla katille karşı karşıya olma ihtimalimizi de göz önünde bulundurmamız," dedi.

Müdür Vance başını Ian'a doğru eğdi. "Eğer öyleyse, baban hapisteyken ortağın cinayet işlemiş olabilir."

"Bu çok saçma," diye tersledi Ian. "Bir kere, babam dini bir fanatik değildi. Kiliseye giderdik ama ders verecek ya da vaaz verecek bir tip değildi."

Yine gergin bir sessizlik. Herkes kıpır kıpırdı ve en az Beth kadar sinirli görünüyordu.

Herman Otter'ın cehennemin derinliklerinden gelen yüzü keskin bir nefes almasına neden oldu.

Dindar bir fanatikti. Her gece dua eder, bayramlarda mum yakar, günah ve kurtuluş hakkında konuşurdu.

Sonra May'i zorla yatağına soktu.

Cinsel yönü dışında, profile uyuyordu. Ama ölmüştü.

Peder Wally Benton ile arkadaştı.

"Jim Benton'a soracağım," dedi Beth. "İşe yarar bir şeyler biliyor olabilir."

Müdür Vance, "Sana bu işe karışmamanı söylemiştim, Beth," dedi. "Hamrick kilise üyelerini araştırabilir." Müdür Vance hiç vakit kaybetmeden devam etti. "Peyton, kurbanlar arasındaki bağlantıları araştırmaya devam et. Dr. Wheeland, otuz yıldır ölü olan ceset üzerinde sağlam bir kimlik bulmaya çalışın. Ajan Fields haklı - o kurban bu karmaşanın anahtarı olabilir."

Beth dilini ısırdı. Otter onu görmeye götürdüğünde yaşlı Peder Benton otuzlu ya da kırklı yaşlarındaydı, yani otuz yıl önce bir numaralı kurbanı öldürdüyse, o sırada çocuk ya da onlu yaşlarının başında olmalıydı. Tabii bunu tek başına yapmadıysa.

Yaşlı Benton öldüğüne göre, oğlu Jim babasının izinden gidiyor olabilirdi . . .

Beth ayağa kalktı, gitmek için sabırsızlanıyordu.

Protokolün ve bu işin dışında kalmanın canı cehenneme. Rahip Jim Benton'la kendisi yüzleşmek istiyordu. Babası çocukken onu dehşete düşürmüştü.

Artık kimseye böyle bir güç vermezdi.

Ian Beth'i takip etmeye başladı ama odadan çıkamadan patronu onu kolundan yakaladı. "Beth'e emirler verdim. Onları uyguladığından emin ol."

"Neden beni dinleyeceğini düşünüyorsun?" Ian sordu.

Yönetmen boynunu ovuşturdu. "Bilmiyorum ama geçmişin yüzünden sana bağlı görünüyor. Onun tekrar incinmesini istemiyorum."

Bakışları kilitlendi. Adam Beth'i gerçekten önemsiyordu, babacan bir tavırla.

"Merak etmeyin. Onun güvende olduğundan emin olacağım."

Aralarında sessiz bir anlaşma geçti; her ikisi de onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İlan odadan çıkarken Beth hızla kapıdan çıkıyordu. Ona yetişmek için acele etti. "Seni kulübeye geri götüreceğim."

"Kulübeye gitmiyorum," dedi Beth. "Peder Jim Benton'ı görmeye gidiyorum."

"Ama-"

"Vance'in ne dediği umurumda değil." Beth merdivenlerden hızla indi, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. "Bu kadar yolu şimdi çekip gitmek için gelmedim."

İlan, müdürün ve diğerlerinin dağıldığı merdivenlere baktı ve ani bir karar verdi.

Beth bu işte yalnız değildi. Adamla konuşmayı en az onun kadar istiyordu. Kendisinden biri kayıptı.

"Pekâlâ," dedi. "Bu gece bir vaaz verme havasındayım."

Beth neredeyse sırtıtaçaktı ve İlan'ın göğsü sıkıştı. O işkence görmüş kadının gülümsediğini görmek nasıl bir şey olurdu?

Sessizce arabaya doğru yürüdüler. İlan arabasını canlanmaya doğru sürerken kasaba meydanından geçti. Kasırgadan etkilenenler için para toplamak amacıyla düzenlenen sanat ve el sanatları festivali tüm hızıyla devam ediyordu. Kaldırımlar kalabalıktı, stantlar sokakları ve park alanını doldurmuştu, satıcılar ve yiyecek kamyonları da festivale katılmıştı.

Homurdandı. "Bu kasabadaki insanların fırtınadan kaynaklanan hasar nedeniyle karşılaştıkları sorunların ortasında, en savunmasız zamanlarında onları avlayan başka bir katil hakkında endişelenmeleri gerektiğine inanmak zor."

Beth içini çekti. "Doğru, ama insan ruhu dirençlidir. Birbirlerine destek olmak için bu festivale gelen kalabalığa bir bakın."

"Haklısınız. Kakao, dağlarda yaşayan bir sanatçının satışlarından elde ettiği geliri kasabaya bağışladığını söyledi."

Ev yapımı sabunlardan baharat ve otlara ve el yapımı yorganlara kadar her şeyin satıldığı birkaç standın önünden geçtiler. Birisi sokak direklerine Prissy'nin fotoğrafının olduğu posterler yapıştırmış ve onu bulmak için yardım istemişti.

Diriliş çadırı parkın diğer tarafında kurulmuştu. İlan arabayı park etti, onlar da arabadan inip çimlerin üzerinde yürüdüler. Çadırın yanına asılan bir tabelada şafak, öğle, akşam ve saat 8'de vaaz verileceği, gece yarısı da özel bir övgü ilahisi söyleneceği duyuruluyordu.

Yaklaştıklarında vaizin sesi onlara doğru gürledi. Günah ve kurtuluş, günahkârlar ve azizler hakkında konuşuyor, İncil'den ayetler aktarıyor ve sahnede bir ileri bir geri volta atarken İncil'ine vuruyordu.

"Bugün kaybolmuş olabilirsiniz, kendinize Tanrı'nın bu şehrinize gelen tüm bu dehşet içinde nerede olduğunu soruyor olabilirsiniz, ama korkmayın, yalnız değilsiniz!" diye bağırdı. "Eğer yolunuzu bulmakta zorlanan o kayıp kişiyseniz, tek yapmanız gereken Rab'be dönmek ve O'ndan yardım istemektir." Elini İncil'in üzerine vurdu. "Bu adımı atın ve O sizi ışığa götürecektir."

Beth gergin bir sesle, "Babasına benziyor," dedi.

"Su Samurları ile geldiğinizde onunla tanıştınız mı?" Ian sordu.

Beth düşünceli bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Evet. Dua kartları ve babasının konuşma programını listeleyen broşürler dağıttı."

Ian birkaç yerliyi tanıdı. Hırdavatçıdan Bud. Sara Levinson. Süpermarketten Myrtle, o alışveriş yaparken hep şakalar yapardı. Kan bankasından Abram Cain.

Bernie ve annesini bulmak için grubu taradı ama onları göremedi.

Kakao ve torunu Vanessa yavaşça koridora doğru yürüdüler.

Rahip Benton ona bir şeyler mırıldandı, sonra elini Vanessa'nın başına koydu. Peder, "Bu insanların Tanrı'nın sevgisine ihtiyacı var," dedi.

Benton dua etmeye başlayınca Ian rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Benton'ın Vanessa'ya yırtıcı bir şekilde bakması Ian'ın hislerini harekete geçirdi.

Bu adam annesini ve düzinelerce insanı peşinden sürüklemişti. Karizmatikti. Büyüleyiciydi.

İncil'de Havva'yı kandıran yılan gibi.

Beth'in kalbi Vanessa için acıyordu. Henüz genç bir kızdı ama hayattan dayak yemiş gibi görünüyordu.

Beth, "Büyükannesi ve büyükbabasına sahip olduğu için çok şanslı," dedi.

"Evet, öyle. Kakao toplumun kalbidir. Kimin bir şeye ihtiyacı olursa, o orada, zamanını, yemeğini ve sevgisini bağlıyor."

Beth'in içinde kadına karşı bir hayranlık uyandı.

Vaiz Vanessa ve Cocoa için bir kez daha dua etti. Sonra grup bir gospel melodisi çalmaya ve alkışlamaya başladı. İnsanlar müzik eşliğinde ellerini salladı. Bir kadın aceleyle koridordan aşağı indi ve derme çatma sunağın önünde dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve dua etti. Benton'dan etkilenen diğerleri de ona katıldı.

Benton, "Burada kurtarılmak isteyenler ve yaşamlarını Rab'be yeniden adama ihtiyacı olanlar var," dedi. "Bu Pazar nehirde eski usul bir vaftiz töreni düzenleyeceğiz."

Beth, Otter'ın onu götürdüğü serviste olduğu gibi yılanlarla ilgilenilmesini bekledi ama yılanlara dair hiçbir iz göremedi. Onun yerine Benton'ın oğlu, günah ve günaha girme hakkında atıp tutarken gittikçe daha da gür çıkan güçlü sesine güveniyordu.

Eliyle İncil'e vurdu, sonra buharlaşırken yüzündeki teri sildi. Çadırın koridorlarında dolaştı, yüzleri aradı ve aradı, kayıp olanların kalabalığının önünde tanıklık etmeleri için bağırdı.

Dinin yeri vardı ve Beth Tanrı'ya ve duaya inanıyordu. Her nedense o korkunç günde Tanrı onu kurtarmıştı.

Ama insanları sonsuza dek cehennemde yanmakla ilgili bağırıışlarla korkutmaya inanmıyordu.

Sonunda canlanma sona erdi ve kalabalık dağılmaya başladı. İnsanlardan bazıları o kadar duygulanmıştı ki, ağlıyor ve kendilerini etkilediği için bağııyorlardı, günahla savaşıacaklarına söz verdiler.

Vanessa ve Cocoa kalabalığının arasında dolaşırken Cocoa yanından geçtiği herkesle konuşmak için durakladı. Beth ve Ian pederle konuşmak için durdular.

"Mezarlık cinayetlerini araştırıyoruz," dedi Beth. Eğer haberleri okuduysa, büyük olasılıkla onun gerçek kimliğini biliyordu.

Ve kaçırılmasıyla ilgili anılarını bastırdığını.

Ama o sadece ona gülümsedi. "Evet, elbette, toplumdaki herkes onlar için üzülüyor."

Ian boğazını temizledi. "Kurbanları tanıyan ya da onlarla temasa geçmiş olabilecek kişiler hakkında bilgi arıyoruz."

Peder Benton cüppesini çekti. "Korkarım kızlardan hiçbirini şahsen tanıımıyordum."

"Onlardan biriyle bir ayinde tanışmadın mı?" Ian sordu.

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Kalabalığa doğru eliyle işaret etti. "Bu, vaazlarımdan birine katılmadıkları anlamına gelmiyor. Gördüğünüz gibi, her zaman orada bulunan herkesle konuşma fırsatım olmuyor."

Beth zorlukla yutkundu. "Sanırım kim olduğumu biliyorsun?"

Bakışları onu inceledi. "Biliyorum ama sadece haberler yüzünden. Genç bir kızken çektiğin çileler için üzgünüm. Nasılsın?"

Beth'in görüşü bulanıklaştı. Kafasının içinde dağda anlatmakla ilgili bir gospel şarkısı çalıyordu. Herman Otter'ın eli onu ileri doğru itiyor, sırtına sertçe bastırıyordu. Karısı Frances, sanki Herman'ın genç kızlardan hoşlanması onun suçuymuş gibi Beth'e çirkin bir bakış fırlatırken övgü dolu sözler söylüyordu.

Sonra vaizin sesi, yüzü ...

Ian konuşurken Beth gözlerini kırptırarak kendine geldi. "Baban bir vaizdi ve sen de onun izinden gittin."

"Evet, bana Tanrı'dan korkan bir adam olmayı öğretti. Vefat ettiğinde, onun çalışmalarını yayarak devam ettirmeye karar verdim."

Beth'in katıldığı ayinlerle ilgili anılar gözünün önünden geçti. Wally Benton oğlundan daha uzun boylu, daha geniş çeneli, derin gri gözlü, sağ gözünün üstünde yara izi olan biriydi.

Herman Otter, kaçmadan bir gece önce onu ve Sunny'yi ayinine götürmüştü.

Vaaz sona erdikten sonra, Su Samurları diğer takipçilerle konuşmak için oyalanırken, gizlice uzaklaşmış ve çadırlardan birine göz atmıştı.

Bir genç kız bağlanmıştı, vücudu çığlıklarıyla sarsılıyordu ...

Peder Benton şeytan çıkarma ayini yapıyordu.

Boğazına bir safra kaçtı ve elleri titredi.

"Beth?" İan yumuşak bir sesle söyledi.

Başını salladığını sandı ama emin değildi. Midesi çalkalanırken, özür diledi. "Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Dönüp koşarken sesler ve kahkahalar etrafında yankılanıyordu.

Dünya bulanıklaştı ve döndü, bir bulantı dalgası neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. Elini uzatıp tutunacak bir şey aradı, o kadar sersemlemişti ki bacaklarını lastik bant gibi hissediyordu.

Birkaç adım ötede ahşap bir bina gördü. Bir bayanlar tuvaleti.

Oraya ulaşabilirdi. Bayılmadan önce gitmeliydi.

Başka bir karanlık dalga. Güneş hareket etti. Ağlayan bir bebeğin sesi. Biri mızıka çalıyor.

Tökezleyerek ilerledi ve kadınlar tuvaletinin kapısına uzandı, ancak biri onu arkasından yakaladı ve duvara d o ğ r u çekti.

Sonra bir bıçağın keskin ağzı boğazına saplandı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Soğuk korku Beth'i hareketsiz bıraktı. Kıpırdamadan durdu ve stratejisini tartışmaya başladı. Onunla şimdi mi dövüşmeli yoksa uygun bir an mı beklemeli?

Yine de onu arabaya bindirmeye çalışsa, kavga ederdi.

Odunsu bir koku çarptı burnuna, ağzını kulağına dayayan adamın kirli sakalı yanağını okşuyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Beth keskin bir nefes aldı. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Sadece sessiz ol ve dediğimi yap." Bıçağı boynuna sadece bir santim kala sıkıca kavradı. Çok hızlı hareket ederse, şahdamarını kesebilirdi.

"Sadece ne istediğini söyle. Cüzdanımı al-"

"Bu parayla ilgili değil." Onu geriye, tentenin gölgelerine doğru itti.

"Beni hatırlamıyor musun?"

Uzun zaman öncesine ait bir anı canlanınca Beth'in kalbi küt küt atmaya başladı. Ses, derin, hırçın.

Ona neyin yanlış olduğunu sormak. Onu konuşmaya teşvik etmek. Yardım sözü vermek.

Ama onun danışmanlık teklifini asla kabul etmemişti. O zamanlar kimseye güvenmemişti, özellikle de bir erkeğe.

İçini bir ürperti kapladı. "Koç Gleason?" Ona karşı başını salladı. "Evet. Sen benim hayatımı mahvettin."

Beth adamın boğazındaki elini kavradı. Adamı gafil avlamak ve bıçağı almak için bir koz bulmalıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Beth. "Ama o kızlar-"

"Ben kimseyi öldürmedim," diye hırladı. "Ne Kelly Cousins'i ne Sunny'yi ne de diğerlerini."

Boynuna o kadar sert bastırıyordu ki nefes borusunu kesiyordu.

"Yapmadığını biliyorum," diye fısıldadı Beth.

"Yalan söylüyorsun. Bunu sadece seni serbest bırakmam için söylüyorsun." "Bu doğru değil. Ian ve ben araştırıyorduk."

Nefesi kesildi. "Biliyorum. İzliyordum." Yani paranoyak değildi.

Ayak sesleri yakınlarda yankılandı ve adam onu vücuduna doğru çekerek ikisini de binanın beton duvarına bastırdı.

"Sakin bir şey yapmaya kalkma," diye mırıldandı.

Beth meydan okurcasına, "O kızları öldürmediysen, bana da zarar vermeyeceksin," dedi.

Bıçak boynunu sıyırdı. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok, JJ. Hiçbir şeyim yok."

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedi Ian, pederin güvenini kazanmaya yönelik bir ses tonuyla.

Ian, "O kızları kim öldürdüyse sağlam bir dini geçmişi var," dedi. "Ritüelleri var." Ian kürsüde sıralanmış mumları işaret etti. "Kendini günahkârları kurtaran bir tanrı olarak görüyor."

Peder Benton'ın gözleri karardı. "Ben din adamı olduğum için mi böyle düşünüyorsun?"

"Ben öyle demedim," dedi Ian. "Şüphelimiz-"

"Neyiniz?"

"Bilinmeyen kişi, katil. Kurbanları farklı şehirlerden, bu yüzden seyahat ettiğini biliyoruz. Kızları yoldan alıyor." Ian tepki vermesi için onu izledi ama Benton soğukkanlılığını korudu, o da devam etti. "Kurbanlar onun yanında kendilerini güvende hissediyorlar, yoksa kendi istekleriyle onunla gitmezlerdi. Bu tanıma uyan birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, korkarım size yardımcı olamam."

"Eminim özel hayatınızda her türlü itirafı duyuyorsunuzdur," dedi lan. "Eğer böyle bir kişi bana itirafta bulunduyorsa, kilise üzerine yemin ederim ki

güvenlerini korumak için." Benton boynundaki kuşağı okşadı. "Bu kişiyi bulmanız için dua ediyorum Şerif. Keşke size yardım edebilseydim ama edemem. Şimdi izninizle, bana ihtiyacı olan başkaları var."

Rahip Cocoa ve Vanessa'ya doğru yöneldi. lan onları dikkatli olmaları konusunda uyarmak istedi ama içgüdüleri onu Beth'i bulmaya itti. Katilin yüzünü hatırladıysa, Prissy Carson'ı kurtarabilirlerdi.

Kalabalığın içinden geçerek, ayinden sonra etrafta dolaşan insanları ve sanat ve zanaat festivaline katılanları aradı.

Parkın bir ucuna yiyecek kamyonları yerleştirilmişti. Yolun karşısındaki bir sahneden country müzik çalıyordu. Unlu mamuller taşıyan bir kadın neredeyse ona çarpıyordu ve bir kadının onlara kağıttan çiçek yapmayı öğrettiği el sanatları masasında çocuklar gülüyordu. Kan bankasına kan bağışında bulunan insanların oluşturduğu bir kuyruk vardı ve birkaç kişi de tuval üzerine tekniklerini sergileyen ressamın standında toplanmıştı.

Tuvaletlerin bulunduğu ahşap bina sol taraftaydı. Beth içeride olabilir.

Yaklaşırken, bir hareket gözüne çarptı. Bir gölge. Binanın köşesinde iki kişi vardı.

Biri Beth'ti. Diğeri bir adam.

Yaklaştı.

Adam boğazına bıçak dayamıştı.

Korku lan'ın içine işledi. Onlara doğru ilerlerken silahını kılıfından çıkardı.

Bir grup insan yanından geçerken Beth sessiz kaldı. Kimse zarar görmeden onu serbest bırakması için Koç Gleason'ı ikna etmesi gerekiyordu.

Adam kızın boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve kız nefes nefese kaldı.

Daha fazla ayak sesi. Ian köşede belirdi. Koç kısık bir sesle, "Yapma evlat," dedi.

Ian silahını koça doğrulttu. "Bırak onu baba."

Gleason'ın içinde hafif bir titreme oldu. Beth sakin kalmak için kendini zorladı. "Cehennemi yaşadığımı biliyorum ama-"

"Cevaplar istiyorum," diye hırladı. "Adımı temize çıkarmak için. Bunu yapabilirsin."

"O zaman bıçağı bırak," diye mırıldandı Beth.

Adamın kızı tutuşu hafifçe gevşedi ve Beth bu andan yararlanarak dirseğini adamın karnına sapladı. Adam homurdandı ve Beth onun ayağına bastı. Adam on beş yıl yaşlanmış ve kilo almıştı ama Beth kaçmaya çalışırken onun kolunu yakaladı.

Bıçak için yuvarlandılar ve dövüştüler.

Beth onu kasiğinden vurdu, sonra da geriye doğru itti. Bıçağı elinden kaçırdı, sonra da sürünerek peşinden gitti.

Ian yere ateş etti. "Kımıldama baba."

Beth arkasını döndü ve ayağa kalktı. Koç Gleason dondu kaldı, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "Beni vurmak istiyorsan Ian, durma vur. Ama hapishaneye geri dönmeyeceğim."

"Bunu doğru şekilde yapmalıyız," dedi Ian. "Mahkemeye gidin. Şu anda bir kız kayıp-"

"Hiçbir genç kıza el kaldırmadım."

"Peki ya Kelly Cousins? Onunla bir ilişkin var mıydı?" Beth sordu.

Koç alaycı bir kahkaha attı. "Ona hiç dokunmadım," dedi Koç sert bir sesle. "Yemin ederim, Ian. Benimle depresyonu hakkında konuştu. Belki de benden hoşlanmaya başlamıştı ama bunun bir yere varmasına izin vermezdim. Tanrı aşkına, o daha bir çocuktü. Ve ben anneni seviyordum."

"O zaman selden sonra neden kaçıp saklandınız?" Ian sordu.

"Çünkü temyize gitmeye çalıştım ve reddedildi," dedi. "Masumiyetimi kanıtlaması gereken biri varsa o da benim diye düşündüm. Bunu parmaklıklar ardında yapamazdım."

Ian'ın gözlerinde kararsızlık titreşiyordu. Beth'in kalbi onun için acıyordu. Koç, Ian'ın tanıdığı tek babaydı.

Beth, "Seni temize çıkarmanın tek yolu geri dönmek," dedi.

Başını salladı, gözlerinde korku ve çaresizlikten doğan bir vahşilik vardı. Kanun ve karısı tarafından haksızlığa uğramış, hapishanede kim bilir ne acılar çekmiş, sonra da yıllardır bu dağlarda saklanmıştı.

Bunu lan için kolaylaştırmak zorundaydı.

Silahını adama doğrulttu. "Koç Gleason, tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz-"

"Hapse geri dönmeyeceğim!" Ona doğru ilerlemeye başladı ve lan bağıarak uyardı.

"Dur," diye bağırdı Beth.

Ama duymamış gibiydi.

Ona saldırdı ve Beth içgüdüsel olarak tepki verdi.

Adamın göğsüne bir kurşun sıktı. Koç homurdandı, elini yaraya bastırırken gözleri şok içinde genişledi. Dizlerinin üzerine çökerken parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Tandy Pooler Benton'ın vücudundaki her sinir bir yumruk gibi sıkıştı.

Graveyard Falls'tan gelen şerifin kocası Jim'le konuştuğunu duymuştu. Ve sonra o kadın, Beth Fields.

Aptal değildi. Gazeteyi okumuştı.

O kadın JJ Jones'tu. On beş yıl önce kaybolmuştu.

Güya kendisini kaçıranın yüzünü ya da adını hatırlamıyormuş.

Şimdilik.

Ya hatırladıysa?

Tandy kocasını korumak için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

İyi eşler böyle yapardı.

Ne de olsa, Jim onun zavallı ruhunu kurtarmadan önce tam bir fahişeliğe doğru gidiyordu.

Ona bunu da hatırlatmadığı bir gün bile geçmedi.

Kendisine hatırlatılmasından nefret ediyordu ama Tanrı alçakgönüllü olmanızı istiyordu ve o da bir beden olabileceği kadar alçakgönüllüydü.

Jim onu bir sokak kıızıken, sadece bir kaçakken yanına almış ve gece gündüz onun için dua etmişti. Ritüelleri, öğretileri ve dersleriyle şeytanları ondan kovmuştu - o dersler acı veriyordu ama günahkârların cezalandırılması gerekiyordu.

Kollarındaki yara izlerini ovuşturdu. Eskiydiler ama bazen kesiklerden damlayan kanı görebiliyordu.

Kan aldırma tepeler kadar eski bir uygulamaydı. Hasta ve acı çekenlerin kendilerini zehirli toksinlerden ve içlerindeki kötülükten arındırmalarını sağlardı. Yılanla uğraşmak zayıfları ayıklamanın en iyi yoluydu. Normalde Jim bunu canlandırma törenlerinde kullanırdı, ama kasabadaki kemik mezarlığı yüzünden ortalık ayağa kalktığı için bu sefer bunu yapmamaya karar vermişti.

Jim bilge kişiydi. Seçilmiş kişi. Tıpkı babası gibi.

Onu saygıdeğer biri yapmıştı. Hiçbir iyi adamın onu eş olarak kabul etmeyeceğini düşündüğü bir zamanda onunla evlenmişti.

Elbette, onun için bir şeyler yapmak zorundaydı. Bedenini beslemeli ve bedensel arzularını doyurmalıydı. Her ihtiyacını karşılamalıydı.

Ama bir eşin yapması gereken buydu.

Bu lanet polislerin işleri karıştırmasına izin veremezdi.

İyi ve itaatkâr bir hizmetçi gibi çenesini kapalı tutacaktı.

Jim'le birlikte yeniden canlanma için kaldıkları karavanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve kocası bir mendille alnını silerek içeri girdi. "O polislerle konuştun mu?" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Tandy, içi titreyerek.

Bir elini kızın bileğine doladı ve öyle sert kavradı ki kız irkildi. "Kızlardan bahsetmedin mi?"

Tandy başını sertçe salladı. "Hayır, yemin ederim. Seni seviyorum Jim. Yaptığın şeyin doğru olduğuna inandığımı biliyorum."

Gri gözleri onu delip geçti. "Öyle olduğunu düşünmediğini mi söylüyorsun?"

Korku Tandy'nin içine işledi. "Demek istediğim bu değil. Hayat kurtarıyorsun Jim, bunun bir parçası olduğum için minnettarım." Yine de son kızın çığlıkları midesini düğüm düğüm etmişti. Tandy sesi bastırmak için elinden geleni yaptı.

Yine de hiçbir şey çığlıkları susturamadı.

Ama kocasına karşı gelmeye cesaret edemiyordu. Yaparsa ne olacağını biliyordu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ian silahını indirip babasına doğru koşarken eli titredi. Sonunda onu bulduğuna inanamıyordu.

Ve şimdi onu tekrar kaybedebilirdi. Beth'i tehdit etmek bir hataydı.

Babasının göğsünden kan fışkırıyordu. Yüzü griye dönüyor, gözleri kapanıyordu. Ian'ın dünyası bulanıklaştı.

Arkasında Beth'in sesini duydu. Telefondaydı. "Ben Özel Ajan Beth Fields. Bir ambulansa ihtiyacım var. Bir adam vuruldu." Adresi okurken sesi soluklaştı. Ian kanamayı yavaşlatmak için babasının yarasına bastırmak üzere bir mendil çıkardı.

İnsanlar silah sesini duymuş olmalı ve bir kalabalık toplanmaya başladı. Beth kontrolü ele aldı, bölgeyi güvenlik altına aldı ve herkesten geri çekilmesini istedi. Kalabalıktan sesler yükseliyor, insanlar hep bir ağızdan sorular soruyordu.

"Kim o?"

"Ne oldu?" "O öldü mü?"

"O iyi olacak," dedi Beth, ama bunu bilemezdi. Sadece kalabalığı yatıştırmaya çalışıyordu.

Babası çok hızlı kan kaybediyordu. Öksürdü ve konuşmaya çalıştı ama sözcükleri bozuk çıkıyordu.

Beth, "Biri banyodan kâğıt havlu getirsin," diye emretti.

Babası Ian'ın kolunu çekiştirdi. "Kimseyi öldürmedim, yemin ederim."

Duygular Ian'ın içine doldu. Bir adam ona doğru bir avuç kâğıt havlu itti ve Ian onları mendilin üstüne bastırıp basınç uyguladı.

"Biliyorum baba, ben de sana bunu anlatmaya çalıştım. Bazı cesetler

- " Ian sözünü bitiremeden babası bayıldı.

Beth onun omzuna dokundu ama o irkilerek uzaklaştı. Uzaktan bir siren sesi geliyor, ambulans yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu.

"Baba, dayan," dedi Ian. "Seni hastaneye götüreceğiz. Sonra da adını temize çıkaracağız."

Ama babası tepkisiz bir şekilde yatıyordu. Beth'in gözlerinde bir özür titreşti ama bununla uğraşacak zamanı yoktu.

Ambulans binanın yanındaki otoparkta gıcırdayarak durdu ve iki sağık görevlisi bir sedye alarak onlara doğru koştu.

Kalabalık dağıldı. Sağık görevlilerine babasının yanına gitmelerini işaret etti, sonra da hayati belirtilerini kontrol etmeleri için onlara yer açmak üzere geri çekildi. Yarayı kan durdurucularla kapattılar, sonra onu sedyeye kaldırdılar ve ambulansa geri götürdüler.

Ian da onu takip etti. "Ben de seninle geliyorum."

Doktor tartışmaya başladı ama Ian rozetini gösterdi. "Bu adam aranan bir suçlu. Ona eşlik etmek zorundayım."

Daha da önemlisi, babasının konuşmaya çalışması ihtimaline karşı yakınında olmak istiyordu.

Beth'in gözlerinin arkasında geçmişin parçaları oynuyordu. Yıllar önce ona yardım edeceğine söz veren koç. Sosyal hizmet görevlisiyle konuşmayı teklif etmesi.

O verilen onu a kart ile onun Telefon numara üzerinde o ve onu araması için cesaretlendirdi.

Ama çok utanmıştı çünkü Su Samurları'nın evinde neler olup bittiğini tahmin etmişti.

May'in yüzü tekrar parladı ve Beth o geceyi hatırlamaya, onun ötesinde ofr görmeye çabaladı. Ama yüzü koyu bir gölge içindeydi.

Sesler onu tekrar gerçeğe döndürdü. Sağlık görevlileri koçla birlikte hareket ediyordu, lan da onları takip ediyordu.

Kalabalığın dağılmasını emretti ve lan'ı tam ambulansa binmek üzereyken yakaladı.

"Ben de gideceğim." Ona katılmak için kapıya doğru uzandı ama lan baını salladı.

"Yeterince şey yaptın, Beth."

Cipinin anahtarlarını kızın eline tututururken gözleri acıyla karardı. Sonra da ambulansın kapısını yüzüne kapattı.

Bir saniye sonra sağlık görevlisi motoru alıtırdı, sireni açtı ve hızla uzaklaştı.

Beth, lan'ın polis aracına doğru kotu, motoru alıtırdı ve Koç Gleason'ın ölmemesi için dua ederek ambulansı takip etti.

Eğer yapsaydı lan onu asla affetmezdi.

Ambulans hastaneye doğru hızla ilerlerken lan babasının elini tuttu. Sağlık görevlileri serum ve oksijen vermeye baladılar ama tansiyonu düşüyor, nabızı zayıflıyordu.

Kahretsin, lemezdi.

Tekrar baba ve oğul olma şansları varken değil.

Ambulans yoldaki bir tmsein üzerinden sekti ve babası inledi. lan sağlık görevlisine baktı. "Sence baarabilecek mi?"

Genç adam omuz silkti. "ok kan kaybetmiş. Kurşunun ana atardamara isabet edip etmediği i yaralanmalara balı."

lan bir elini saçlarında gezdirdi, babası ve Beth arasındaki sahne onu rahatsız ediyordu. Beth onu vurmasaydı babası ona zarar verir miydi?

Ambulans park yerine girdi ve gıcırdayarak durdu. Beth arkalarından acil servis otoparkına girdi ve park etti.

Acil servisin girişinde onları bir hemşire ve doktor telaşı karşıladı. Sağlık görevlisi babasının hayati göstergelerini gösterdi ve sağlık personeli içeri koşarken bağırarak emir ve talimatlar verdi. Onu bir triyaj odasına ittiklerinde kaos ortaya çıktı. Ian onunla birlikte içeri girmeye çalıştı ama bir erkek hemşire yolunu kesti.

"Üzgünüm efendim, dışarıda beklemeniz gerekiyor."

"O benim babam," dedi Ian. "Ve benim gözetimimde."

Hemşire, "Ameliyat bitene kadar hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Bırakın da işimizi yapalım."

Ian bir yanıt verdi. Babasıyla tekrar konuşmak istiyordu, hayır, *buna ihtiyacı vardı*.

Ama hemşire bekleme odasını işaret edince Ian kabul etmek zorunda kaldı.

Bekleme odasına geri dönerken Ian'ın içini hayal kırıklığı kapladı. Annesini aramak için cebinden telefonunu çıkardığı sırada Beth koşarak içeri girdi.

Babasının hayatta olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Beth ona yaklaştı ama silahı babasının göğsüne ateşlediği görüntüsü onu kahve makinesine doğru koşturdu.

Eğer onu kimin kaçırdığını hatırlasaydı, babası aklanmış olurdu. Kaçak olmazdı. Ve lanet bir hastanede yaşam savaşı veriyor olmazdı.

Bir açıdan mantıksız davrandığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Ailesi JJ'in davası yüzünden mahvolmuştu.

Telefon üç, dört kez çaldı. Sonra bir erkek sesi cevap verdi. "Woods konutu."

"Bernie, ben Ian. Annemle konuşmam gerek." "Seninle konuşmak istemiyor."

"Yani onun benimle konuşmasını istemiyorsun."

Bernie, "Kocası olarak benim görevim onu korumak," dedi.

Ian telefonu öyle bir sıktı ki parmakları uyuştı. "Benden korunmaya ihtiyacı yok. Ben onun oğluyum ve aramıza girmenden bıktım."

"Annen kilisede huzur buldu," dedi Bernie. "Senin de bunu isteyeceğini düşünmüştüm."

"Biliyorum, bu yüzden arıyorum. Babamın masum olduğuna dair kanıtım var. Bunu bilmesi gerekiyor."

"Onu rahat bırak, lan." Telefon kapandı.

Ian lanetledi. Annesi o kendini beğenmiş pislikle evlendiğinden beri Ian'dan uzaklaşmıştı. Bernie onun kendine olan güvenini yok etmişti. Kontrol istiyordu. Başından beri Ian, babasının masumiyetini kanıtlamanın onu geri kazanmasına yardım edeceğini ummuştu. Ama Bernie hâlâ yolundaydı.

Ian kahve makinesine birkaç çeyreklik attı, kahvenin gelmesini bekledi ve koridora geri döndü. Beth bekleme odasında volta atıyordu, yüz ifadesi karmakarışıktı.

Ona doğru yürümeye başladı, sonra duraksadı ve tırnağını çiğnedi. "Ian-"

"Yapma," dedi. "Yapman gerekeni yaptığını anlıyorum ama aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır, sanırım bilmiyorum." Gözlerinde acı parladı. "Sunny benim ailem olmasına rağmen. Onunla ilgilenmem gerekiyordu Ian, ama onu öldürttüm."

Kahretsin. Demek istediği bu değildi.

Hemşirelerden biri göründü. "Şerif Kimball?"

Onunla yüzleşti, kötü bir haberi olmaması için dua etti. "O benim." "Baban seni görene kadar ameliyat olmayı reddediyor."

Onu acil servisten geçirerek babasını hazırladıkları odaya götürdü. Babasının gözleri kapalıydı, yüzü o kadar griydi ki Ian çok geç kaldığından korktu.

Babasından bir homurtu yükseldi ve Ian onun elini tuttu. "Baba?"

Nefes almak için hırıltılı bir ses çıkardı. "Ian?"

Ian zorlukla yutkundu. "Ben buradayım." "Ben yapmadım," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Ian, korku ve kızgınlıkla savaşıyor.

"Dosyalar . . ." Babasının sesi çatallaştı. "Okul dosyaları. Cevaplar orada."

Çalınanlar mı? "Dosyalar nerede?"

"Kabinde," dedi nefes nefese kalarak.

"Nerede?"

"Cebimde bir harita var," dedi babası. "Onu JJ'ye verecektim. Bakalım birini hatırlayacak mı?"

"Okuldan birinin onu ve Sunny'yi kaçırdığını mı düşünüyorsun?" lan sordu.

Babası yine inledi. "Öğrenci," dedi babası öksürükler arasında. "Bazı sorunlu çocuklar. İçlerinden biri Kelly'ye aşık olmuş. Bu söylentileri o uydurmuş."

Babasının sesi soluklaştı. lan çocuğun adını öğrenmek istedi. "Baba, konuş benimle. Kimdi o?"

Uyandırmak için babasının yanağını okşadı ama babası baygınlık geçirmişti.

lan hemşireye baktı. "Kıyafetleri sizde mi?"

Köşede yerde duran bir çantayı işaret etti. lan odayı geçti ve çantayı karıştırdı. Gömleği kesilmişti ve kan içindeydi. Kot pantolonu eski ve yıpranmıştı ama lan cebinde üzerinde kaba bir harita olan bir kâğıt parçası buldu.

Hemşireye "Ona iyi bak," dedi. Babasının kolunu sıktı. "Cehennem gibi savaş baba. Gerçeği bulacağım. Sonra geri döneceğim."

Haritayı eline aldı ve acil servise doğru ilerledi. Beth onu kapıda karşıladı, gözlerinde sorular vardı. Olanlar üzerine kafa yoracak zamanı yoktu.

Eğer bu dosyalar onlara ihtiyaçları olan cevapları verirse, Prissy Carson'ın hayatını kurtarabilirlerdi.

Prissy Carson'a son kez veda etme zamanı gelmişti. Ama onu holler'a taşıyamazdı.

Polis ve federaller kasabanın her yerinde sorular soruyordu. Yaklaşıyorum.

En son topladığı kan şişelerine dokundu ve isimleri ezberledi.

Kendi kurtuluşunu kazanmak için kaç kişiyi öldürmesi gerekirdi?

Kızların kanıyla yaptığı resimler deponun duvarlarına dizilmişti. Kanları mağaranın içini de süslüyordu.

Odanın dışından bir ses geldi, ardından su damlama sesi duyuldu. Bir saniye sonra başka bir ses. Mağaranın koridorundaki ayak sesleri.

Dondu kaldı. Yerini ondan başka kimse bilmiyordu.

Boynunda ter birikti. Köşedeki mumu söndürdü ve kendini duvara yasladı.

Kapı inleyerek açıldı. Koridordan gelen mum ışığı, sırrını kimin keşfettiğini görmesine yetecek kadar küçük parıltılarla içeri süzüldü.

Oğlunun yüzü ışığı doldurdu. Şok. Tiksinti. Entrika. Çocuğun gözlerinde sayısız duygu.

Kendi babasının sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Babasının ona Çağrı'dan bahsettiği gün.

Mesajı iletme zamanı gelmişti.

Oğlunu kan duvarına götürdü ve hikâyeye başladı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ian'ın Beth'le arasına mesafe koyması gerekiyordu. Babasını neden vurduğunu anlıyordu. Babasının elinde o bıçağı gördüğünde neredeyse tetiği çekecekti.

Ama durum çok karmaşıktı. Onun suçluluğu. Onunki. Ölen kızlar adaleti hak ediyor.

Tüm o ailelerin cevaplara ihtiyacı var.

Beth'in acı içindeki ifadesi adamın içini sıktı. "O nasıl?"

"Onu ameliyata götürüyorlar." Ian cebinden haritayı çıkardı. "Okuldan dosyaları çaldı. Onları sana verecekti."

"Dosyalarda ne var?" Beth sordu.

Ian omuz silkti. "Kelly ve babamla ilgili hikâyeyi bir öğrencinin uydurduğunu söyledi ama kim olduğunu söylemedi. Dosyaları almaya gidiyorum."

Beth, "Bana haritayı ver, ben de gideyim," dedi.

Ian tereddüt etti. Burada kalıp babasının ameliyattan sağ çıkmasını sağlamak istiyordu. Ama Prissy Carson'ın hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve dosyaları bir an önce alması gerekiyordu.

Beth de onun kadar, belki de ondan daha fazla gerçeği öğrenmek istiyordu.

Yaptım.

Yine de şüpheli Beth'in kimliğini biliyordu. Nerede yaşadığını biliyordu. O da

onu izliyor olabilir. Onu takip ediyor.

Ian o sapığın ona tekrar zarar vereceği düşüncesine katlanamıyordu. "İkimiz de gideceğiz."

"Hayır, lan," dedi Beth yumuşak bir sesle. "Baban uyandığında burada olman gerekiyor."

Ne yapacağını düşünerek yerinden kıpırdandı. "Peder Benton'la konuşurken ne oldu?"

Kargaşa gözlerini kararttı. "Kaçmadan bir gece önce gittiğimiz bir ayini hatırladım. Kıdemli Rahip Benton vaaz veriyordu. Beni korkutmuştu. Yılanlarla uğraşıyorlardı. Daha sonra çadırlardan birine göz attım, genç bir kızı zapt etmiş ve şeytan çıkarma ayini yapıyordu."

"İnsanların hâlâ bunu yaptığını bilmiyordum."

"O yaptı. Adam ilahi söyleyip dua ederken kız yardım için çığlık atıyordu. Ayrıca kan aldirmaktan bahsetti, kızın kötü kanını akıtacağını ve iyileşeceğini söyledi."

lan doğruldu. "Bileklerini mi kesmiş?"

"Hayır, annesi oradaydı ve onları kan dökmekten alıkoymuştu. O kadar korkmuşum ki kaçtım. Bay Otter beni yakaladı ve birine anlatırsam beni dövmekle tehdit etti." Tereddüt etti. "Belki Jim Benton da babasının izinden gidiyordur."

"Yardımcımdan onu takip etmesini isteyeceğim," dedi lan. "Eğer bir şey saklıyorsa ya da Prissy elindeyse, belki onu iş üstünde yakalayabiliriz."

"Bana haritayı ver, ben de o dosyaları geri getireyim." lan kuru dudaklarını yaladı. "Beth-"

Silahını okşadı. "İkimiz için de işimi yapacağıma güven," dedi Beth. "Gözlerimi açık tutacağım. Eğer beni takip ediyorsa, destek çağıracağım."

Beth haritayı alırken parmakları birbirine değdi ve bu da Beth'in tenini karıncalandırdı.

lan o kadar kaybolmuş ve üzgün görünüyordu ki onu teselli etmek istedi.

Ama babası ölürse ondan nefret edecekti, bu yüzden kapıya doğru koştu. Kulübeyi ne kadar çabuk bulursa, o dosyalara ve içinde ne olduğuna o kadar çabuk erişebilirdi.

Gökyüzü yağmur bulutlarıyla bulanık bir griye dönmüştü ve rüzgâr hızlanmış, yaprakları ve molozları acil servisin girişine savurmuştu. İçgüdülerini onu omzunun üzerinden bakmaya itti. Yıllardır Koç Gleason'ın onu takip ettiğini hissetmişti ve haklıydı da.

Şüpheli de onu izliyordu.

Ian'ın polis cipine tırmandı ve park yerinden çıktı. Graveyard Falls'ta yeni olmasına rağmen, daha önce dağlara seyahat etmişti ve haritadan genel bölgeyi tanıdı.

Kasabanın adını aldığı şelalenin biraz kuzeyindeydi.

Trafik çok azdı, gece bastırmıştı ve o da ışıklarını yaktı. Etrafında yeni tomurcuklanan ağaçlarla yemyeşil dağlar yükseliyor, rüzgâr keskin sırtlarda yankılanıyordu. Çakallar, ayılar, dağ aslanları ve diğer vahşi hayvanlar bu tepelerde yaşıyordu; saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Virajlı bir yolda yanından bir kamyon geçti ve keskin bir nefes aldı. Çılgın sürücü. Hızla yoluna devam etti ve başka bir dönemeçte iki araçla daha karşılaşınca farlarını kısa huzmeye çevirdi. Yavaşladı, çizgiyi aşan bir sedana çarpmaktan kaçınmaya çalışırken lastikler bankette gıcırdadı.

Daha fazla fırtına bulutu gökyüzünde ilerleyerek ayı yok etti. Hemlock Holler sapağını geçti, haritayı kontrol etti ve kayaların ayı şeklinde olduğu noktadan döndü.

Arkasında bir motor sesi duydu. Peşinde bir kamyonet vardı. Yoldan çekilmek için gaza bastı ama kamyonet hızlandı ve arkasına çarptı.

Beth ileri atılıp fren yaptı ama SUV savrulurken takla attı. Bir saniye sonra kamyon vites değiştirip geri çekildi ve tekrar ona doğru koşmaya başladı.

Çarpışmaya karşı kendini hazırladı ve silahına uzandı. Nişan alacak zamanı yoktu. Kamyon şoför kapısına çarptı ve SUV'yi ters yöne, setin üzerine doğru savurdu.

Korkuluklar ona doğru gelirken Beth çığlık attı. Tanrı yardımcısı olsun, devriliyordu. Dehşete kapılarak kapıyı açtı ve kendini arabadan dışarı attı. SUV dağın yamacından aşağıya doğru süzüldü ve aşağıya çakıldı.

Omzuyla kaldırıma arpdı ve dişlerini kıran bir acı kolunu parçaladı.

Nefes nefese kalarak yan tarafına yuvarlandı, silahını kavradı ve nişan aldı.

Kamyonet ona dnk duruyordu, ışıkları onu kr ediyordu. Camların renkli olduğunu düşündü ama fark etmedi. Farlar o kadar parlaktı ki eliyle gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Motor alıştı.

Yine zerine mi geliyordu?

Tetiği ekti. Sürücü kamyonun motorunu hızlandırdı. Tıpkı korktuğu gibi, doğruca ona doğru sürdü.

Beth tekrar ateş etti, ama kurşun kaldırıma çarpıp pırıldadı. Işıklar yaklaştı, motor kkryordu. Tekrar yuvarlandı ve sonunda dağın tepesine doğru kaymaya başladı.

Bir patlama sesi havada yankılandı. Ian'ın cipi inişin dibinde alevler içinde kaldı.

ığlık attı ve tutunmak için bir şeye uzandı. Yerden çıkan bir uzuv. Parmaklarını ona doladı ama koptu.

Deşet onu ele geçirdi. Tutunmayı kaybederse, ölümüne düşecekti.

Ian müdürü aramayı düşündü ama adam Beth'e bu işin peşini bırakmasını emretmişti, bu yüzden onun yerine şerif Yardımcısı Markum'u aradı ve olanları aktardı. "Hastanedeyim. Babam ameliyatta."

"İstediğiniz gibi Benton'ı izliyordum. Bir süre önce karısıyla birlikte eve gitti. Hastaneye gelmemi ister misin?"

"Hayır, Benton'la kal."

Ian bağlantıyı kesti ve bir fincan kahve daha almaya gitti. Kahve makinesinin yanındaki pencereden gökyüzünün kararmasını, rüzgârın sanki ufukta başka bir kasırğa varmış gibi ağaçları savurmasını izledi.

Hay sikeyim. Graveyard Falls'un ihtiyacı olan son şey buydu. Son kayıplarından zar zor kurtulmuşlardı ve başka bir deli katille uğraşıyorlardı.

Ian bekleme odasında volta atarken saniyeler dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyordu. Haber istiyordu, lanet olsun.

Ameliyatın bitmesi için. Babasının yaşaması için.

Annesinin umurundaymış gibi davranması için.

Babası hapse girer girmez Bernie Woods onun hayatına girmiş ve kurtarıcısı gibi davranmıştı. İlk başta endişeli bir arkadaştı, ama kısa süre sonra Bernie etrafındayken bir tür büyü'nün etkisi altına girdi.

Ve Rahip Jim Benton - annesi sanki o bir çocukmuş gibi davrandı. Tanrım.

Jim Benton'ın bu cinayetlerle bir ilgisi olabilir mi? Eğer Şeytan çıkarma ayinleri yapıyordu, çok mu ileri gitmişti?

Gerçi JJ ve Sunny ortadan kaybolduğunda Jim Benton henüz ergenlik çağındaydı.

Bir şey uymadı.

Ian kahvesini kavradı ve ellerindeki bilgileri düşünmeye başladı.

Bir şeyleri kaçırıyorlardı.

Babasının o dosyaları saklamasının bir nedeni vardı. Anahtar onlardaydı. İçlerinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak Beth'in numarasını tuşladı.

Telefonu çaldı, çaldı ama kimse cevap vermedi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Beth çıkıntıya tutunmaya çalışırken kolları titredi. İlk içgüdüğü çığlık atarak yardım istemektir. Ama ona çarpan sürücü durmuştu. Onun öldüğünden emin mi olacaktı?

Çakıllar çatırdadı. Yüzüne toprak sıçradı. Adam ona doğru geliyordu.

Dehşet içinde aşağıya baktı. Birkaç metre aşağıda küçük bir sırt vardı. Eğer başarabilirse, çıkıntının altına saklanabilirdi. O zaman saldırgan onun çıkıntıdan düştüğünü sanacaktı.

Eğer ıskalarsa, yüzlerce metre düşüp ölecekti.

Tutunmaya çalışırken kolları titriyordu. Ayak sesleri tekrar duyuldu. Ya şimdi ya da asla.

Sessiz bir dua fısıldadı, sonra çıkıntının uzaklığını ve genişliğini ölçtü ve doğruca aşağı indi. Tanrı'ya şükür ayakları yere değdi ama çarpmanın etkisiyle dişleri kırıldı ve ayak bileği burkuldu.

Dizlerinin üzerine düşerken acı bacağından sekti. Diğer ayağı kenardan kaydı ve neredeyse dengesini kaybedip kayacaktı. Bir çığlığı bastırdı ve kontrol için kayalık çıkıntıyı tırmaladı.

Kalbi hızla çarparak çıkıntının altına süründü ve kendini duvara yapıştırdı. O kadar sersemlemişti ki nefes alışları kısa aralıklarla kesiliyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekti, kollarını dizlerine doladı ve başını ellerinin üzerine koydu.

Dünya dönüyor, son birkaç dakika zihninde tekrarlanıyordu. O kamyonu kim kullanıyordu?

Birkaç saniye geçti. Dağın tepesinde hava daha soğuktu, rüzgâr onu içine çekiyordu. Aşağıda metaller patladı ve camlar kırıldı. Duman ve ateş havaya fırladı, benzin deposu patladığında alevler sıçradı.

Elleriyle başını kapattı ve kendini derin nefesler almaya zorladı. Sonunda sinirleri yatıştı ve baş dönmesi azaldı.

Ateş sönmeye başladığında, başını iki yana çevirerek sürücünün ya da aracının sesini dinledi. Telefonu cebinde titredi. Sessizde olduğuna şükrederek dikkatlice çıkardı ve numaraya baktı.

Ian.

Cevap verme isteğiyle savaştı. Kendini ele veremezdi.

Yukarıdan gelen sesi duymak için kendini zorladı. Rüzgâr hızlandı. Duman daha da yoğunlaştı. O çıkıntıya tırmanmasının imkânı yoktu.

Korku panikle karıştı.

Bir dakika daha geçti, sonra bir dakika daha. Sonunda bir motorun çalışma sesi sessizliği bozdu.

Telefonuna sarıldı ve Ian'ı aradı.

Cerrah bekleme odasının kapısında belirlediği sırada Ian'ın telefonu çaldı. Numaraya bir göz attı. Beth.

Onu geri arayacaktı. Önce babasının gelip gelmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Kapıya doğru koştu. "Ben Ian Kimball. Babam nasıl?"

"Kurşunu çıkarmayı başardık ve ameliyattan sağ çıktı. Neyse ki kurşun ana atardamarını ıskalamış ama diğer iç organları hasar görmüş."

İyi değil.

"Hayatta kalacak mı?" Ian sordu.

Cerrah ona kayıtsız bir bakış attı. "Önümüzdeki yirmi dört saat bunu gösterecek. Çok kan kaybetti ve komaya girdi."

Ian'ın göğsü sıkıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Doktor değişti. "Vücutunun dinlenmeye ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var." "Ne kadar süre?"

Cerrahın gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Saatler de olabilir, günler de."

Ian hızlıca başını salladı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir federal ajan tarafından vurulduğunun ve geldiğinde kelepçeli olduğunun farkındayım," dedi doktor sert bir sesle. "Ama sizi temin ederim ki ameliyatımda bunun hiçbir rolü olmadı."

"Öyle olduğunu ima etmek istememiştim." Ian babasının geçmişini anlattı. "Bir şerif yardımcısı onu yedi gün yirmi dört saat koruyacak. Durumunda herhangi bir değişiklik olursa lütfen beni arayın. Bilinci yerine gelir gelmez onunla konuşmam çok önemli."

Doktor ameliyat kepini kafasına geri itti. "Personele haber vereceğim."

Ian adamın elini sıktı ve tekrar teşekkür etti. Telefonu bir kez daha çalıyordu. Beth. Belki bir şey bulmuştur.

Hemen bağlandı. "Ben Ian."

Beth, "Yardım et Ian," diye homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

Korku Ian'ın içine çöktü. "Neyin var? Neredesin?"

"Bir enkaz." Hattan statik sesler geliyor, arka planda rüzgâr uğulduyordu. "Bir dağ çıkıntısında."

O yarıştı doğru ve Kapı. "Ne? Tanrım, Beth, Ne oldu?"

"Bir kamyon beni yoldan çıkardı." Daha fazla parazit. "Nerede?"

"Kulübeye giderken," dedi gürültünün üzerine.

Panik başladı. "En kısa zamanda orada olacağım. Yaralandın mı?"

Daha fazla parazit. Telefonunu salladı. Hiçbir şey duyamıyordu.

Tanrım. Ya bilincini kaybettiyse?

Dışarıdan gelen bir ambulansın siren sesi duyuldu. Arkasından başka bir araba kükreyerek gelirken lastikler gıcırdadı. Bir grup insan ayrılıyordu, bir kadın bir adamın omzunda ağlıyordu.

Park yerine baktı ve cipinin Beth'in elinde olduğunu fark etti.

Hay sikeyim.

Hemşire istasyonuna geri koştu. "Bir ambulansa ihtiyacım var. Bir federal ajan dağda kaza geçirdi."

Telefonu aldı ve birine danıştı. Bir dakika sonra iki sağlık görevlisi geldi.

"Adres nedir?" diye sordu içlerinden biri.

Kahretsin, Beth'e haritayı vermişti. Ama genel alanı biliyordu. Kaza izlerine bakacaktı. "Emin değilim ama sizi oraya götürebilirim."

Beth nemli elleriyle telefonunu sıktı.

Déjà vu onu çarptı. O çaresizlik hissini daha önce de yaşamıştı, bir umutsuzluk hissi.

Sunny'yi öldüren adam tarafından zapt edildiğinde.

Dağın duvarına sarıldı, bakışları aşağıdaki vadiyi taradı. Kalın ağaçlar tepelere tırmanıyordu, kolları bacakları çıplaktı.

Cipin ateşi geceyi aydınlatıyordu. Gözüne bir parça yeşillik çarptı. Sonra ona bir haçı hatırlatan bir kaya oluşumu.

Yüce Tanrım, o yeri tanıyordu.

Gözlerinin arkasında görüntüler dönüyordu. O haçın önünde diz çökmek.

Yakınlardaki pınarlarda vaftiz olmak. Hayır, yakınlarda değil.

Şu kayaların arkasındaki mağarada.

Kayalar doğal bir oluşumdu. İçeride tavandan sarkan minik kristaller parıltıyor ve melekleri andırıyordu.

Adamın derin sesi kulaklarında yankılandı. Burayı kutsal olduğu için seçmişti. Seçilmiş kişi olduğunu iddia ediyordu.

Kollarında ve boynunda ürpertici şişlikler oluştu.

Onu tuttuğu mağarayı, Sunny'yi ve diğer kızları kan kaybından öldürdüğü yeri hatırlıyordu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ian'ı oraya götürebilirse, şüphelinin kimliğini belirlemek ve Prissy'yi kurtarmak için kanıt bulabilirlerdi.

Yaklaştığını haber veren bir siren sesi duyuldu. Duvardan bir santim uzaklaştı, sonra yukarı bakmak için döndü. Bir motor gürledi. Çakıllar çatırdadı.

Ayak sesleri.

Nefesini tuttu. Şoför geri dönmüş olabilirdi. Rüzgâr ağaçları hışırdattı. Aşağıdan metal patladı ve duman gözlerini bulandırdı.

"Beth!" Ian'ın sesi rüzgârda taşındı. "Beth, aşağıda mısın?"

İçine bir rahatlama dalgası yayıldı ve tuttuğu nefesi bıraktı. "Evet! Çıkıntının üzerindeyim!"

"Oraya nasıl gittin?" Ian sordu.

"Araba uçurumun kenarından geçmeye başlayınca atladım."

Aşağıya baktığında başını döndüren bir büyü onu sardı. Cipinden dumanlar yükseliyor, alevler yukarı doğru kıvrılıyordu.

Kayaya yapıştı, titriyordu ve kayabileceğinden korkuyordu. "Yukarı tırmanamıyorum," diye bağırdı.

"Dayan," diye bağırdı Ian. "Bir ip getireyim."

Beth rahat bir nefes aldı. Onu ayağa kaldırdıklarında Ian'a mağaradan bahsedecekti.

Prissy Carson şimdi orada olabilir.

Ian'ı soğuk bir korku sardı. Beth nasıl olmuştu da o tepeye inmiş ve ölüme sürüklenmemişti? Arabası aşağıdaki kayalıklara çakılmıştı ve tamamen yanıyordu.

Eğer atlamasaydı Beth de öyle olacaktı. Kahretsın.

Sağlık görevlilerine geri koştu. "Kullanabileceğim güçlü bir ipiniz var mı?"

Sağlık görevlilerinden biri koşarak ambulansa gitti ve elinde kalın bir iple geri döndü. Diğer sağlık görevlisi de bir el feneri tutarak

Sonra da Ian'ın ipi bir kayaya bağlamasına yardım etti. Ian ipi beline bağladı ve çıkıntıdan aşağı indi.

Beth oldu sıvanmış karşı ve Rocky Duvar,
Titriyordu. Kendini dengeledi ve ona doğru yaklaştı.

Kız onun göğsüne yaslandı ve adam kendini tutamadı. Onu vücuduna yasladı ve kollarında salladı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Beth zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu ama kendini geri çekmeye de cesaret edemiyordu. Ian'ın kolları sıcak, sağlam, rahatlatıcı ve güçlü hissettiriyordu.

Kısa bir an için kendini güvende hissetti. Sanki geçmişi onu yakalamak üzere değilmiş gibi.

Hayatı boyunca bundan kaçmıştı.

Yeni bir kimliğin arkasına saklanıyor. Sunny'yi kurtaramamasını telafi etmek için diğer kızları kurtarmaya çalışıyor.

"Beth?"

Ian'ın sert sesi onu gerçekliğe geri döndürdü. Ian'ın babasını vurmuştu ve babası hastanede yaşam savaşı veriyordu. Ameliyattan sağ çıkıp çıkmadığını bilmiyordu.

Ama Ian yine de onun hayatını kurtarmıştı.

Derin bir nefes aldı ve kendini onun kucağından çekti. "Özür dilerim."

Ian onun saçlarını yanağından çekti. "Yaralandın mı?"

"Hayır, sadece sarsıldım."

"O zaman seni bu çıkıntıdan kurtaralım."

Adam ipi gevşetmeye başlarken kolunu yakaladı. "Ian, babandan ne haber?"

"O komada." İpi kadının beline doladı ve sıkıca bağladı. "Sağlık görevlileri seni yukarı çekecek. Sıkı tutun."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Yüksekten nefret ederim."

Ian onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen her şeyi yapabilirsin, Beth. Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Sadece aşağıya bakma." Dudaklarına derin bir öpücük kondurdu ve çıkıntıyla ilgili düşünceler kayboldu.

Sağlık görevlilerine bağırdı. Derin bir nefes aldı, ipi kavradı ve sağlık görevlileri onu yukarı çekerken çıkıntıya tırmanmaya başladı.

Tepeye ulaştığında bacakları ve kolları titriyordu ve adamlar kenardan inmesine yardım etti. Nefes nefese yere düştü, hâlâ o öpücüğün etkisindeydi.

Sağlık görevlilerinden biri ipi çözdü ve Ian'a doğru aşağı attı. Beth, Ian'ın tepeye tırmanmasına yardım etmelerini izlerken yüzündeki ve giysilerindeki kiri temizledi.

Kendini çözüp ona doğru sürünürken nefesi kesildi. "İyi misin?"

Başını salladı. Doktor hayati değerlerini kontrol etti ama o hastaneye gitmeyi reddetti. "Ian, bir şey hatırladım. Gitmemiz gerekiyor."

CSU ve Şerif Yardımcısı Whitehorse geldiğinde sağlık görevlileri için bir feragatname imzaladı. Şerif yardımcısı müfettişlere nezaret edecek ve daha sonra CSU ile birlikte geri dönecekti. Whitehorse anahtarlarını Ian'a teslim etti.

O ve Ian aceleyle polis arabasına gittiler.

O mağarayı bulmak zorundaydılar.

Umarım Prissy'i orada bulurlar.

Yaşıyor.

Beth'in ifadesi Ian'ın adrenalinini yükseltti ve ona kızları öldüren hasta piçi bulacakları umudunu verdi.

Şüpheli bir keresinde Beth'i serbest bırakmıştı. Ama bugün onu öldürmek için geri döndü.

Neden? Yüzünü hatırlamasından korktuğu için mi? "Nerede bu mağara?" Ian sordu.

Beth saçlarını bir düzene sokmaya çalıştı. "Doğudaki şu kayaların arkasında. Kaya oluşumu benzersizdir. Bir haçı andıran doğal bir oluşum."

Ian otoyola saptı. "Size çarpan kişiyi ya da aracı gördünüz mü?"

"Hayır. Işıkları o kadar parlaktı ki beni kör etti. Ama o bir kamyondu."

Ian arabayı otoyola sürdü, sonra da dağın etrafından dolaşmaya başladı. "Peki ya markası ve modeli? Renk?"

Beth şakağına masaj yaptı. "Siyah, belki."

"Bu iyi," dedi Ian. "Başka bir şey var mı? Kısa bir yatak mıydı? Uzun yatak mı?"

"Anlayamadım," dedi Beth. "Bana çarptığında kendi aracına da zarar vermiş olmalı. Peyton'a mesaj atıp kaporta hasarı için serviste olan siyah bir pikap aramasını ve sistemde siyah kamyonet kullanabilecek yerlileri araştırmasını isteyeceğim."

Bir dizi dönemeçte manevra yaptı, şoförün geri dönme ihtimaline karşı kamyonu karşı tetikteydi.

Beth yazısını bitirdi, sonra yoldaki bir V'yi işaret etti. "Bu taraftan."

Ian dönüşte kolayca manevra yaptı, içi daralıyordu.

Acele etmeleri gerekiyordu.

Endişe Beth'in içini kemiriyordu. Yakında mağarada olacak, bir hayvan gibi tutulduğu ve hayatı için yalvarmaya zorlandığı işkence odasına geri dönecekti.

Ian ilerlerken sedan topraktaki çukurların üzerinden sekerek geçti. Ormanın içine doğru giden yol neredeyse bir yol değildi, daha çok bir traktör tarafından kesilmiş bir patikaya benziyordu.

Gözlerini kapadı ve şüphelinin onu ve Sunny'yi buraya nasıl getirdiğini hatırlamaya çalıştı.

Bilinci yerinde değildi. Ama bir motorun gürültüsünü belli belirsiz hatırlıyordu.

Birkaç kez kıpırdandı, ancak bir çukurun etkisiyle kamyonun duvarına çarptı. Sonra başı dönmüş ve tekrar bayılmıştı.

Ian aniden durdu. Lastikler çakılları ezdi.

Beth karanlık ormana baktı. Gece yaratıkları uludu ve bir baykuş öttü. Yapraklar hışırdadı.

"Yol burada bitiyor." Ian ellerini direksiyona koydu, hayal kırıklığı yüzünü kaplamıştı. "Şimdi ne yapacağız?"

Beth arabadan indi. Rüzgâr onu üşütüyordu ya da belki de Sunny'nin öldüğü mağaraya yakın olmak onu içten dışa doğru üşütüyordu.

Kayaların üzerinde dalgalanan suyun sesi geceyi böldü. Nehir yakınlardaydı. Onu takip etmeleri gerekiyordu.

Durakladı, başka bir anı su yüzüne çıktı. Mağarada damlayan su.

Onları vaftiz ettiği havuz.

Derenin beslendiği bir tür pınardı.

Sese doğru döndü. "Bu taraftan. Yürümek zorundayız." "Seni yürüyerek mi getirdi?"

Beth tekrar şakağını ovuşturdu, geçmişin parçacıkları sarsıcı parçalar halinde geri dönüyordu. "Kamyonun arkasında bir çeşit vagon ya da tahta vardı. Bizi taşımak için onu kullandı." Yutkundü. "Ona bağlı olduğumu hatırlıyorum. Sunny'ye ulaşmak için tırnaklarımla yolumu bulmaya çalışıyordum."

Ian sedandan iki el feneri aldı ve birini ona verdi. Kararlı bir şekilde ilerledi ve el fenerini yolu aydınlatmak için kullandı.

Botları kuru yaprakların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Uzaklarda bir yerde bir dağ aslanı homurdandı. Diğer orman yaratıkları, sanki Ian'la onun kendilerini avladığını düşünmüşler gibi yabani otların ve çalılıkların arasından fırladılar.

El fenerinin ışığında bir geyik duraksadı ve irkilerek ona baktı. Hayvanın nasıl hissettiğini biliyordu. Kapana kısılmış. Her zaman bir yırtıcıyı gözlüyordu.

Tıpkı işi ve silahının arkasına saklandığı gibi, gerçek renklerini kamufle etmek için ağaçları ve çalıları kullandı.

Kendini güvende hissettiği tek yer orasıydı.

Ama daha önce lan'ın kollarında kendini güvende hissetmişti. Güvende ve şefkatli.

Kırılmış bir ağaç dalının üzerinden geçerken kendi kendine onun sadece işini yaptığını hatırlattı. Diğer dallar da kasırgada aşağıya savrulmuş ve paramparça olmuştu.

Bir an için yolunu kaybetti, kafası karışmıştı. Hangi yöne gitmeliydi?

Karanlık onu içine çekti. Bataklık toprağının kokusu. Suyun dalgaları. Kan kokusu.

Suyun sesine doğru döndü. Akıntıyı takip ederlerse onları vaftiz havuzuna götürecekti.

Yıllardır ruhuna sinmiş olan kan kokusunu takip ettiğinde, bu koku onu hayatını mahveden şeytana götürecekti.

lan saatini kontrol etti. Yirmi dakikadır yürüyorlardı.

Beth'in burası hakkında haklı olduğunu umuyordu. Ara sıra durup sanki kaybolmuş gibi etrafı tarıyordu.

Belki de kaçırılması ve arkadaşının öldürülmesiyle ilgili travmatik anıların içinde kaybolmuştu.

Bir ağaç köküne takılıp tökezledi ve adam onun kolunu yakaladı. Bileğini incitmiş olabilirdi ama bu onu yavaşlatmamıştı. Nehirden ve dereden gelen suyun dalgalanışını duyar duymaz, çalıları ve dalları bir kenara iterek sesi takip etti.

lan onun on beş yaşındaki halini, ne kadar korkmuş olduğunu hayal etti.

Küçük bir açıklıktan geçtiler ve adam Beth'in arkasında durarak ona düşünmesi için zaman tanıdı. Beth'in gözleri acıdan kararmış, bulabilecekleri şeyin gerçekliğinden korkuyordu ama sola doğru kayarak yolu açtı.

Şimdiye kadar tanıştığı en güçlü, en cesur kadındı.

Bir geyik geçti, sonra bir başkası. Karanlık, sık yeşilliklerin ortasında çok fazla güzellik. Hayatta ona rehberlik edecek kimsesi olmayan yalnız bir kız için ne büyük bir tehlike.

Beth tekrar durdu. Ona doğru yaklaştı, duyuları tetikteydi.

Soğuk bir esinti yaprakları karıştırdı ve beraberinde güçlü bir toprak kokusu getirdi.

Ve lm.

Beth bir haçı andıran kaya kümesini işaret etti.

Kayaları çevreleyen alanı inceledi. Daha fazla ağaç. Kk bir açıklık. Sağ taraftaki dereden beslenen bir su havuzu.

Ellerini sıktı. Bahsettiği yer burasıydı.

O şerefsizin bileklerini kesmeden önce kızları vaftiz ettiği yer.

"zerimizde dua ederken bizi armının önünde diz çökmeye zorladı," dedi Beth alçak bir fısıltıyla. "Bizi günah dolu bir hayattan kurtarmak için seçildiğini söyledi."

İan bir küfür mırıldandı. Dini öldürmek için bir gerekçe olarak kullanan psikopat ucubeleri hiç anlamamıştı.

Kadın nden gitmeye başlayınca adam onun kolunu yakaladı ve arkasında kalmasını işaret etti. Ondan daha kıdemli olabilirdi ama tutulduğu ve arkadaşının ölümünü grdğu yeri tekrar ziyaret etmek travmatikti. Onu korumak istiyordu. "nce ben gireyim."

Gözlerinde sayısız duygu parıldıyordu. Kararsızlık, korku, teslimiyet, kararlılık.

Sonra uzun uzun i eker ve başını salları.

Duyularını keskin tutmaya dikkat ederek ilerledi. şimdiye kadar etrafta kimseyi fark etmemişti. şüphelinin birilerini taşımak için kullandığı bir araba ya da tahta da yoktu.

Belki Beth yanılıyordu. Bu mağarayı uzun zaman önce kullanmış ama yeni bir yer bulmuş olabilir.

İan'ın arkasında, Beth'in nefesi boynuna değiyordu. Kesik kesik ve düzensiz bir şekilde havayı kesiyor, bu karmaşadaki kişisel payını hatırlatıyordu.

Taşın önüne yığılmış dal ve budak kümesini işaret etti. Oraya doğru gitti, dalları ve budakları çekip aldı ve bir yığının içine attı.

Altında bir kapı vardı.

Beth'in acı dolu nefesi onu gerdi. Silahını çıkardı ve açıklığa yerleştirilmiş ahşap kapıyı hafifçe açarken hazırda tuttu. Burası bir zamanlar bir çeşit maden ocağı mıydı?

İçerisi o kadar karanlıktı ki görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptıştırdı. Kokuşmuş lm kokusu çok baskındı. Cebinden bir mendil çıkarıp ağızına bastırdı ve Beth'e dışarıda kalmasını işaret etti.

Başını hayır anlamında salladı, kararlılık yüz ifadesini sertleştirdi.

Mendili ona uzattı ve sonra ışık huzmesini içeriye yönlendirip dinledi. İçeriden ses gelmiyordu. Ayak sesi ya da ses yok. Kimse yardım için bağırmıyordu.

Yavaşça mağaranın derinliklerine doğru süzüldü. Yüz metre ileride başka bir kapı gördü.

Kapıyı iterek açtı, silahı hazırda ve ateş etmeye hazırda.

Beth tekrar nefes nefese kaldı. İan onu dehşet verici manzaradan saklamak için kendine doğru çekti.

Çok geç kalmışlardı.

Prissy Carson yerde yatıyordu, elleri ve ayakları bağlıyda, vücudu hareketsizdi.

Gözleri ölümle açılmış.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Beth dehşet içinde Prissy Carson'a baktı.

Tıpkı çukurda buldukları kızlar gibi, vaftiz elbisesini andıran şeffaf beyaz pamuklu bir elbise giymişti.

Acı, öfke ve suçlulukla karıştı ve Beth yıkıldı.

Ondan gelen hıçkırıklar ruhundan kopup gelmişti.

Bu hiç adil değildi. Prissy çok gençti. Hayatta olmalı, arkadaşlarıyla konuşmalı, ilk okul dansını planlamalıydı.

Ian'ın laneti ona yalnız olmadığını hatırlattı ve gözyaşlarını sildi. Ian yavaşça kızın yanına diz çöktü ve iki parmağını Prissy'nin boynuna bastırarak nabzını kontrol etti, ancak ölmüş olduğu belliydi. Prissy'nin elindeki mum yanmış, balmumu parmaklarının üzerinde topaklanmıştı. Yerde kan lekeleri vardı.

Ian, "Çok ağır," dedi, "ama öleli çok olmadı."

Kendinden nefret etmek Beth'e bir balyoz gibi indi. FBI ekibini ve polisi buraya daha erken yönlendirebilseydi, Prissy'nin hayatını kurtarabilirlerdi.

Bir saat, hatta belki dakikalar bile bir fark yaratabilirdi.

El fenerini mağaranın iç kısmına tuttu, duvardaki kan girdapları karşısında midesi bulandı. Dini semboller taşı kaplamıştı, bir haç, melekler, bir İncil ayeti.

Ian'ın sesi onu ürküttü. "Evet, Teğmen Ward, başka bir suç ekibi gönderin. Öldürüldüğü yeri bulduk. Umarım buralarda bir yerde DNA bırakmıştır."

lan ona koordinatları verdi, aramayı sonlandırdı ve ardından kızın yüzündeki yaraları inceledi. "Bileğindeki ölümcül kesik dışında, ona işkence etmiş ya da zarar vermiş gibi görünmüyor."

"Zihinsel işkence yeterliydi," dedi Beth tiksintiyle. Zihninin mezarından başka bir anı yükseldi. *Parmaklarını Sunny'nin kanına batırmış ve duvara bir melek resmi çizmişti.*

Beth, "Duvardaki sembolleri boyamak için kızların kanını kullandı," dedi. "Bu onun ritüelinin bir parçası."

"Kanlarını bir şişede topladığını söylediğini sanıyordum."

Beth başını salladı. "İkisini de yapıyor." Gözlerinin önünden başka bir görüntü geçti. Cesetlerin altına yerleştirdiği kan sıçramış bez. "Kan sıçramalarını inceliyor," dedi. "Bu onun ilgisini çekiyor. Sıçramada gördüklerine dayanarak bir resim çiziyor."

Beth tekrar ajan moduna geçti ve sembollerin fotoğraflarını çekti.

lan iki elini kullanarak duvara bastırdı ve çatlak olan bir kısmı itti. Duvar hareket etmeye başladı - mağarada bir kapı.

Diğer tarafta ne vardı?

Beth'in katilin kan izlerini incelediğine dair söyledikleri, odaya adımını attığında lan'ın aklından geçti. Duvarlar kanla kaplıydı.

Kurbanlarının kanı.

Ortada doğal bir kaplıca havuzu şırl şırl akıyordu.

Beth sanki geçmişte boğuluyormuş gibi uzak bir sesle, "O havuzu kızları vaftiz etmek için kullanıyor," dedi.

"Bunu dışarıda yaptığını sanıyordum," dedi lan.

Beth burnunu kırıştırdı. "Belki ikisini de kullanıyordur. Dışarıdakini güzel havalarda, bunu da soğuk ya da karlı havalarda."

lan, "Onları burada vaftiz etti, sonra da gömmek için holler'a taşıdı," dedi.

Beth başını salladı. "Mezarını bulduğumuzdan beri Prissy'yi burada bıraktı. Bu onu rahatsız ediyor olmalı." Beth dehşet verici sahnenin daha fazla fotoğrafını çekti. "Burayı bulduğumuzu henüz bilmiyor. Geri dönebilir."

Evet, başka bir kurbanla.

Beth yorgun bir ses çıkardı. "Prissy'yi ve burayı bulduğumuzu müdüre bildirmem gerekecek. Mağarayı gözetlemesi için buraya birini yerleştirmeliyiz."

"Ben yaparım." Ian telefon etti ama cevap veren olmayınca müdüre sesli mesaj bıraktı. "Olay Yeri İnceleme yolda. Burası onun özel öldürme noktası olduğu için, şüphelinin parmak izi ya da adli tıp izi bırakmış olma ihtimali yüksek."

Beth önce kızın boynundaki haçı, sonra da duvardaki haçı inceledi. "Sanatında tanıdık gelen bir şeyler var."

"Sana sarıldığında sembolleri boyadığını gördün mü?" Ian sordu.

Beth dişleriyle alt dudağını yokladı. "Evet ama benzer resimleri başka yerlerde de görmüştüm."

Ian dondu kaldı, beyni çalışıyordu. Ona bu kanlı sanat eserini hatırlatan bir resim de görmüştü. Nerede görmüştü?

Telefonu bir mesajla çaldı. Ward ve ekibi gelmişti. "Ward'la buluşmaya gidiyorum."

"Ben burada bekleyeceğim." Suçluluk ve keder gözlerini bulandırdı. "Prissy'yi yalnız bırakmak istemiyorum."

Anlamıştı. Onu terk etmekten o da nefret ediyordu ama hızlı çalışmaları gerekiyordu.

"Yakında döneceğim." Mağaranın içinden geçip kapıdan çıktı, temiz hava için minnettardı. Burayı ne kadar çabuk işlerlerse, DNA'yı o kadar çabuk bulabilir ve bu manyağı durdurabilirlerdi.

Ormanda geri geri giderken kan kokusu zihninde tazeydi.

Dallar kırıldı. Yapraklar hışırdadı. Vahşi bir hayvan uludu. Rüzgâr hızlandı ve bir ağaç dalını yere savurdu.

Döndü, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Prissy'nin vücudu o kadar da soğuk değildi. Ya geldiklerinde şüpheli yakınlardaysa?

Beth'i yalnız bırakmamalıydı.

Mağara duvarları Beth'in etrafını sardı.

Eğitimli bir ajan olduğunu hatırlayarak, parmaklarını duvardaki dini sembollerin üzerinde gezdirme isteğine karşı koydu.

Kanıtları koruması gerekiyordu.

Sunny'nin çığlıkları duvarlarda yankılandı. Sonra Prissy'nin.

Prissy'nin yanına çöktü, genç kızın ne kadar korkmuş olabileceğini hayal ettikçe kalbi sızlıyordu.

"Çok üzgünüm tatlım," diye fısıldadı Beth. "Seni zamanında bulmaya çalıştık. Ama başaramadık."

Yenilgi ve öfke ona ağır geldi.

Havuz suyunun şırıltısı onu yıllar öncesine götürdü. Katilin yüzünü görme arzusuyla gözlerini kapattı ve duyguların ve anıların içinden akıp gitmesine izin verdi.

Sunny onun yanına kıvrılmış ağlıyordu. Çok küçük ve zayıf görünüyordu. JJ onunla ilgilenmek zorundaydı. İkisi için de bir çıkış yolu bulmalıydı.

Bakışlarını mağaranın içinde gezdirdi ama o kadar karanlıktı ki göremedi. Sadece kaya duvarındaki bir çatlaktan sızan küçük bir ışık şeridi vardı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Sunny.

O da öyleydi ama cesur olmak zorundaydı. Elleri ve ayakları bağlıydı, bu yüzden Sunny'ye olabildiğince yaklaştı ve iki eliyle kolunu ovuşturdu. "Şşş, bizi buradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Bizi öldürecek," diye fısıldadı Sunny. JJ

başını salladı. "Hayır, ben yardım getireceğim."

"Nasıl?" Sunny hıçkırarak konuştu. "Nerede olduğumuzu bilmiyoruz."

JJ'in gözleri yaşardı ama gözlerini kırptırdı, sonra da dişleriyle bileğindeki düğümü çözmeye çalıştı.

Sunny haklıydı. Bu zindandan çıkmanın bir yolunu bulsalar bile nerede olduklarını bilmiyordu. Mağaralar dağlardaydı.

Bir kasabadan ya da yoldan kaç mil uzakta olduklarını söylemek mümkün değildi.

Daha da kötüsü, ayılar, yılanlar ve diğer vahşi hayvanlar tepelerde dolaşıyordu. Ama nehri bulabilirse, onu takip edebilirdi.

Clunk. Clunk. Clunk.

Ayak sesleri kayalık zemini dövüyor.

Sonra ayak sesleri.

Ve sesler.

Sesler mi?

Sadece adamın değil. Başka bir ses. O kadar derin değil. Erkek sesi.

Ama . . . daha genç?

Yanında biri vardı.

"Oğlum, biz seçilmiş olanlarız. Bu bizim çağrımız."

JJ'i soğuk bir korku sardı. Onun ve Sunny için geri geliyordu.

Ve bir yardımcısı vardı.

Boğazına bir çığlık düğümlendi. Belki diğeri onları kurtarabilirdi.

Bir çığlığı yuttu ve bileklerini bağlayan ipleri çekti. Ama düğümü yerinden oynatamadı.

"Ellerini ver bana," diye fısıldadı JJ. O Sunny'yi çözebilirse, Sunny de onu çözebilirdi. O zaman mağarada silah olarak kullanabileceği bir şey bulabilirdi.

Sunny ellerini kaldırırken titriyordu. JJ uçlarından çekiştirdi.

Adamın sesi kapı aralığından içeri süzüldü. "Kim olduklarına yardım edemezler. Günah tıpkı onun kanında olduğu gibi onların kanında da var."

Kimden bahsediyorlardı?

"Ben bir çare bulacağım," dedi genç adam.

"Tedavisi yok," diye mırıldandı yaşlı adam. "Sadece İsa aracılığıyla bağışlanma."

Korku JJ'i boğdu. Rahip Benton'ın atıp tutmaları zihninde çığlık çığlığa yankılanıyordu. Her zaman İsa'nın kanı hakkında şarkı söylüyordu.

Kapı açılırken gıcırdadı. Gölgelelerin içinde sıırılsıklam olmuş iri yarı bir figür belirdi. Sonra daha küçük başka bir figür,

daha ince, karanlıkta da.

JJ çaresizce tırnaklarıyla ipi parçaladı. Ama büyük adam ona ve Sunny'ye doğru koşmaya başladı. Sunny çığlık attı ve Beth onu vücuduyla örtmeye çalıştı.

Onu Sunny'den çekip aldı ve JJ'yi öyle sert itti ki kız kayalık duvara sırt üstü düştü. Acı kafatasına vurdu ve dünya döndü.

"Lütfen bırak onu. Onun yerine beni al. O çok küçük." Adam onu görmezden geldi ve Sunny'yi yerde sürükledi. JJ onun peşinden süründü ve ayak bileğini tırmaladı. "Bırak onu!"

Geriye doğru tekmeledi ve ayağını kadının yüzüne çarptı. Burnundan kan fışkırdı.

Oda tamamen karanlığa gömüldü.

Bir ayak sesi gıcırdadığı anda Beth anılarından sıyrıldı. Mağaranın etrafına baktı. Bir şey hareket etmişti. Bir adam.

"Beni hatırladın mı, JJ?"

Beth'in nabızı hızlandı. Bir nefesin fısıltısı havaya karıştı. Onu görmeye çalıştı ama adam el fenerini yere vurdu ve fener söndü.

Onu almak için çabaladı ama adam onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Kadın dondu kaldı ve silahına uzandı.

"JJ . . ."

Ses ... sessizliği yarıp geçti. Derin. Soğuk. Bir anı değil, o buradaydı.

"Evet, bana yüzünü göster."

Soğuk duvarlarda karanlık bir kıkırdama yankılandı.

Beth kaynağa doğru döndü ve silahı ateşledi. Iskaladı ve kurşun duvara çarptı. Adamın nereye gittiğini görmek için gözlerini kırıştırdı, sonra aniden üzerine geldi.

Bir saniye sonra dünya tersine döndü ve karanlığa gömüldü.

Silah sesi lan'ın en büyük korkusunu tetikledi.

Beth'i kaybetmiş olabilir.

"Bu da neydi böyle?" Teğmen Ward sordu.

lan eliyle ormanın içinden geçen patikayı işaret etti. "Beth, mağaraya geri döndü." Kahretsin, suç ekibiyle buluşmadan önce içinde kötü bir his vardı.

Araçlarından inen iki olay yeri incelemecisini bekleme zahmetine girmeden koşmaya başladı.

"Tam arkanızdayız!" Ward bağırdı.

lan silahını çekti ve el fenerini mağaraya doğru yönlendirmek için kullanarak dalları ve yabani otları itti.

Bir şey sağa doğru hareket etti.

Durakladı, sonra bir geyik gördü. Lanet olsun.

Hızını artırdı, devrilen dalların yanından hızla geçip daha fazla silah sesi duymak için kulak kabarttı ama bir tuzağa düşme ihtimaline karşı tetikte kaldı.

Sonunda açıklığa ulaştı. Sonra haç şeklindeki kaya oluşumuna. Fırça girişin sağına doğru ilerledi.

Beth içeride miydi, yoksa onu yakalamış mıydı? Ward arkasından hızla yaklaştı.

"Beth için mağarayı kontrol et," dedi lan. "Ormanda birini gördüm. Peşinden gidiyorum."

İçine korku düştü ve mağaranın yanından çalılara doğru koşmaya başladı.

Silahını kavradı, ileri atılırken ateş etmeye hazırdı. Bir ağaç dalı kımıldadı. İleride başka ayak sesleri.

Sonra bir figür ağaçların arasında kayboldu. "Dur, polis!" Ama figür yavaşlamadı.

lan hızını artırdı ve ateş etti, sonra bir homurtu duydu. Figür sola doğru yöneldi. İleri atıldı ve bir el daha ateş etti. Ağaç dalları sallandı ve çalılar parçalandıkça yapraklar dağıldı.

Kahretsin, suçlu kaçıyordu.

lan çalıları itti, sonra bir çam kümesinin arasından koştu ve ormanı aradı. Figür yine ortadan kaybolmuştu.

Ama Beth bir kayaya yaslanmış, kımıldamadan yatıyordu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ian hızla diz çöktü ve Beth'in nabzını kontrol etti. Çok hareketsizdi, yüzü solgundu ve saçlarına kan bulaşmıştı. Kurşun yarası olup olmadığını kontrol etti ama sanki başını bir taşa çarpmış gibi görünüyordu.

"Beth, tatlım, konuş benimle." Ona doğru eğildi ve nefes alışını dinledi. Saniyeler geçiyor.

Sonunda göğsü inip kalktı. İçine bir rahatlama dalgası yayıldı.

Sessizliği bir ses bozdu. "Şerif?"

Ian hafifçe dönerek Teğmen Ward'ın yaklaştığını gördü.

"Ambulans çağırın," dedi Ian. "Ve onunla kal. Ben onun peşinden gidiyorum."

Ward, "Sağlık görevlileri yolda," dedi.

Ian isteksizce Beth'i CSU'nun yanında bıraktı ve ormana doğru koşmaya başladı. Bu pisliği yakalamaya çok yaklaştı, bir saniyesini bile boşa harcayamazdı.

Aralarından geçerken çalılar yarıldı. Ağaç dalları kırıldı ve patladı. Çürümeye yüz tutmuş bir ağaç kütüğüne neredeyse tökezleyerek çarparken küfretti. Ölü bir hayvanın kokusu ona saldırdı. Çalılar arasında parçalanmış bir yaratık.

İleride orman sesleri sessizleşti. Rüzgâr çamların arasından çığlık atıyor ve başka bir hayvan feryat ediyordu. Kayaların üzerinden akan nehrin sesi.

Şüpheliyi ararken ışığını geniş bir yay çizerek ona doğru döndü. Bir şey sola doğru hareket etti.

Silahlı hazır olan lan, saldırıya hazırlandı.

Yukarıdaki uçurumda bir dağ aslanı homurdandı, gözleri karanlıkta parlıyordu. lan bir an için aslanın doğrudan kendisine baktığını ve saldırması için cesaretlendirdiğini hissetti.

Orman ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Ses yok. Ayak sesi yok. Ayrılan ağaçlar ya da kırılan dallar yok. Sonra arkasında bir yılan tısladı.

lan küfretti, arkasını döndü ve yabani otların arasındaki çingiraklı yılanı gördü; bu, tehlikelerin bu dağlarda her yerde gizlendiğini ve her şekilde ortaya çıktığını hatırlatıyordu.

"Siktir git," diye mırıldandı yılan. Yılan ateş etti, sonra dağ aslanının tırısla uzaklaştığını duydu.

Ama şüpheliden hiçbir iz yoktu.

Hangi cehenneme gitmişti? Nasıl kaçmıştı?

Birkaç adım daha attı. Havada bir motor sesi gümbürdüyordu. Bir tekne.

Kahretsın. Şüpheli tekneyle gelmiş, nehir boyunca park etmiş ve kurbanlarını mağaranın içine taşımıştı.

Telefonunun çekip çekmediğini kontrol ettikten sonra Whitehorse'u aradı. "Prissy Carson öldü. Cesedini dağlardaki bir mağarada bulduk. Size mesaj attığım koordinatlardan doğuya doğru nehir boyunca uzanan bölgeyi taraması için bir helikoptere ihtiyacımız var."

Şerif Yardımcısı Whitehorse, "Bu saatte bir şey bulmaları mümkün değil," dedi.

"O zaman onlara ilk ışıktaki yola çıkmalarını söyle. Her evin, karavanın, karavanın ya da kamp alanının nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ve her birinin aranmasını istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Şerif Yardımcısı Whitehorse.

"Ayrıca anneye ölüm bildirimini yapmanızı istiyorum."

Aralarında gergin bir sessizlik oldu. Ölüm bildirimleri bir polisin işinin en kötü yanıydı.

Whitehorse, anneleri üç yıl önce öldürüldüğünde bunu kendi kız kardeşine söylemek zorunda kalmıştı.

Ama yardımcısı itiraz etmedi. "Evet, efendim."

lan ona teŖekkür ettikten sonra Markum'u aradı ve saldırıyı anlattı.
"Benton nerede?"

"Bilmiyorum. Arkadan kaçmıŖ olmalı." Lanet olsun.

"Bul onu, Markum."

Telefonu bir lanetle kapattı. Kalbi hızla çarparak Beth'e ve mağaraya doğru geri döndü. Ormanda koŖarken boynundan aŖağı ter damlıyordu. Ölü hayvanın pis kokusu yine üzerine çökmüŖtü ama Beth'in baygın yattığını görünce midesi sıkıŖmaya baŖladı.

Ona adalet sözü vermiŖti.

Eğer onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratırsa, rozetini de teslim edebilirdi.

Beth derin ve karanlık bir çukura düşüyordu.

Tutunacak bir Ŗey bulmak için kollarını salladı ama parmakları boş havayla buluŖtu.

Sunny'nin çığlıkları mağara duvarlarında yankılandı. Etrafında metalik kan kokusu dönüyordu.

Diğer ölü kızların yüzleri yanından süzölüyor, iskelet elleri uzanıyor ve onları kurtarması için yalvarıyordu.

Prissy'nin Ŗok olmuŖ gözleri merhamet diliyordu. O istedi Canlı.

Beth sert zemine çarptı. Sonra toprak yarıldı ve onu içine çekti. yüzeyin altında daha derine. Mezar onu yutarken daha fazla iskelet ona doğru yelken açtı ve onu yumrukladı.

"Beth, tatlım, uyan. Bana iyi olduğunu söyle." Bu ses . . . Tanıdıktı.

Neredeyse elinde bıçakla tepesinde dolaŖan adamın yüzü kadar tanıdıktı.

Çığlık attı, tekmeledi ve adam yaklaŖtıkça onu itti. Sonra bıçağın iğnesi. Kendi kanı dışarı sızıyor.

Altındaki kemiklerin üzerine kan damladı, bir yatak haline getirdiği kemiklerin üzerine.

"Beth, beni duyabiliyor musun?"

Evet ve ona geri dönmek istiyordu. Bu dehşet mezarından kaçmak. Ama onun da burada kalması gerekiyordu. Bir nedeni vardı.

Neydi o?

Yüzünü.

Gölgeleri aradı. Onun gözlerini görmesi gerekiyordu. Neye benzediğini bilmek istiyordu.

Gölge hareket etti. Bir santim daha yaklaştı. Sonra ikinci figür, daha küçük.

"Gitmesine izin vermeliyiz baba."

Nefes nefese kaldı. Diğer kişi Onun yaşındaydı.

Tanrım, onu daha önce görmüştü. Okulda bir yerde. Kimdi o?

Beth'le birlikte ambulansa binerken endişe Ian'ın midesini düğümledi. Teğmen Ward'ı polis arabasında bırakmış ve sağlık görevlilerini Beth'in bilincinin yerine gelmesi ve saldırganı teşhis edebilmesi ihtimaline karşı onun yanında olması gerektiğine ikna etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaki sağlık görevlisi.

"Boneyard cinayetleri üzerinde çalışan bir FBI ajanı. Araştırıyorduk ve biri ona saldırdı." Beth'in elini kendi elinin içine aldı ve bir tepki vermesini umarak sıktı ama Beth yanıt vermedi. "Yüzündeki kandan örnekler alacağım ve saldırganın DNA bırakmış olma ihtimaline karşı tırnaklarının altını kazıyacağım."

Doktor kabul etti ve Ian'ın ellerini ve yüzünü inceleyip örnekleri toplamasını izledi. Beth'inkinden daha açık bir kahverengi tonuna benzeyen bir saç teli buldu ve laboratuvara göndermek üzere poşetledi.

Siren çaldı, ışıklar yanıp söndü ve hastaneye doğru hızla ilerlediler. Beth kıpırdamamıştı ama hayattaydı.

Sağlık görevlileri dışarı fırladı ve Beth'le birlikte acil servis girişine koştu. Onları bir hemşire karşıladı ve bilgi alışverişi başladı.

"Kan basıncı düşük ve zayıf, kalp atışı sabit. Kafa travması . . ."

Onları içeride takip ederken ve onu acilen bir triyaj odasına götürdüklerinde sözleri zihninde bulanıklaştı.

Beth gözlerini açtı ve parlak ışıklara gözlerini kırptırdı. Etrafında makineler ve sesler uğulduyordu. Antiseptik ve ilaç kokusu burun deliklerine doldu.

"Aramıza geri döndü," dedi bir kadın sesi. "Merhaba Ajan Fields. Hastanedesiniz."

Beth tekrar gözlerini kırptırdı, bir çift yeşil göze bakarken kafası karışmıştı. Bir hemşire.

Konuşmaya çalıştı ama boğazı o kadar kuruydu ki sesini duyurabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Ne oldu?"

"Sizi buraya getiren şerif saldırıya uğradığınızı söyledi."

Son birkaç saat hızla geri geldi. Sunny'nin öldüğü mağaradaydı. Prissy Carson'ı yalnız bırakmak istememişti. Sonra biri içeri sızdı.

Beyaz önlüklü bir erkek figürü hemşireye katıldı. "Bilincinizin yerine geldiğini gördüğüme sevindim. Başınızda birkaç dikiş var ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişsiniz. Muhtemelen birkaç gün başınız ağrıyacak ama MR temiz çıktı."

Beth üzerini örten çarşafı itti. "Gitmek zorundayım. Bir dava üzerinde çalışıyorum."

Doktor yataktan kalkmasını engellemek için elini uzattı. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorsunuz, Ajan Fields."

"Şerifi çağırayım." Hemşirenin ayak sesleri yavaşça ilerlerken Sola.

Oda dönmeye başladı ve Beth sırtını yastığa yasladı. Tanrı yardımcısı olsun, bu piçi bulması gerekiyordu.

"Gözlem için sizi bir gece tutmak istiyoruz," dedi doktor. dedi.

Kapı açıldı ve Ian görüldü, çenesi gergin, yüzünde Koyu renk gözleri onu olduğu yerde sabitliyordu. "Beth?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, ancak hayal kırıklığı ve çaresizlik hissi gözlerini yaşarttı. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. O bir ajandı, zayıf bir kurban değil.

Artık değil.

Arkadaşını öldüren manyağın onu pusuya düşürmesi dışında. Çünkü duygularının onu ele geçirmesine izin vermişti.

Bir daha olmaz.

Ian yatağının yanında durdu ve doktora baktı. "O iyi olacak mı?"

"Hafif bir beyin sarsıntısı, birkaç dikiş, ama MR temiz çıktı. Sabah eve gidebilecek durumda olacak."

Beth kendini oturur pozisyona iterek, "Artık gitmek istiyorum," dedi. "Başka birine daha zarar vermeden önce onu bulmalıyız."

Ian onun elini sıktı. "Yapacağız Beth, ama sen hiçbir yere gitmiyorsun. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Yumruklarını sıkarak yatağın kenarını kavradı. "Onu uzun zaman önce durdurmalıydım. Bunu şimdi yapmak zorundayım."

Doktor boğazını temizledi. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakalım."

Doktor ve hemşire odadan çıktı ve Beth çarşafı parmaklarının arasında çevirdi. "Kaçmasına izin verdiğime inanamıyorum."

Ian ona sempatik bir gülümseme sundu. "Kaçmasına izin vermedin, Beth. O sana saldırdı. Kırılan tırnaklarına bakılırsa, karşı koymuşsun gibi geliyor bana."

Kalbi çırpındı. "DNA'n var mı?"

"Tırnaklarının altını kazıdım ve laboratuvara gönderdim." Alnındaki bir tutam saç okşadı, eli o kadar şefkatliydi ki gözyaşları yeniden tehdit etti. "Mücadele ettiğin için kimliğini tespit edebiliriz."

Beth'in başı durmaksızın zonkluyordu. Gözlerini kapattı, ama saldırı sanki her yerde oluyormuş gibi anıları canlandırmıştı

Tekrar.

"Bir şey hatırladım, lan. Ben kaçırıldığımda o yalnız değildi."

lan'ın gözleri kısıldı. "Ne?"

"İki kişilerdi," diye fısıldadı Beth. "Bir baba ve bir oğul." lan'ın eline uzandı ve ona sarıldı. "Sanırım çocuğu tanıyordum. Bizimle birlikte liseye gittiğinden neredeyse eminim."

İki katil, yıllar boyunca bu kadar çok kızın nasıl öldüğünü ve bazı cinayetler arasındaki zaman aralığını açıklayabilir.

Ayrıca katillerden biri dikkat dağıtırken diğeri kurbanı tuzağa çekebilirdi. Kızlar gence güvendiler çünkü kendi yaşlarına yakındı.

Dini yönler, şüpheli kişi olarak Rahip Wally Benton'ı işaret ediyordu. Sunny'yi o öldürdüyse, oğlu Jim izlemek için orada mıydı? Ya da yardım etmek için?

"Eğer katillerden biri bizim okula gittiyse, belki babamın dosyalarında onunla ilgili bir şeyler vardır. Babamın onları size vermek istemesinin nedeni de bu."

Beth başını salladı. "Onları yakalamalıyız."

lan onu nazikçe yatağa geri bastırdı. "Ben giderim."

"Ama lan-"

"Dinle Beth, suç ekibi mağarayı inceliyor, Şerif Yardımcısı Whitehorse Prissy'nin annesini ölümünden haberdar ediyor ve sen de bize bir ipucu verdin." Başparmağının ucuyla onun yanağını okşadı. "Dosyaları buraya getireceğim. Eğer istersen birlikte inceleyebiliriz."

O yılki öğrencilerin yıllığını da bulur.

Beth çocuğun fotoğrafını görürse, belki sonunda onu tanıyacak ve katilin adını koyacaktı.

Tekneyi derenin kenarına doğru yönlendirdi, adrenalini çalkalanıyordu. JJ ellerindeydi. Birkaç dakika daha geçse onunla birlikte kaçabilirdi.

Onun cevaplar istediğini biliyordu. Neden onun gitmesine izin verdiğini ve arkadaşını öldürdüğünü anlamıyordu.

Ona söylemek istedi.

Sırrını yeterince uzun süre saklamıştı.

Ama ormanda kıl payı kurtulmuştu. Çok yakın. Şerif onu neredeyse yakalıyordu.

JJ bu sefer onun yüzünü görmüş müydü? Bunca yıldan sonra onu hatırlayacak mıydı?

Oğlu oturmuş ellerine bakıyor, parmaklarına bulaşan kanın büyüüne kapılmıştı. Uzun zamandır kanı inceliyordu. Onu sakladı ve elementleri araştırdı.

Bazı kanları kötü, diğerlerini ise kötülükle lekelenmemiş yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Şimdiye kadar cevabı bulamamıştı.

Ama pes etmeyecekti.

Eğer yapsaydı, bir hiç uğruna ölmüş olacaktı.

Oğlu boğazından kısık bir ses çıkardı. Oğlunun Çağrı'yı kabul etmeyeceğinden, kendi planları olduğundan ve kaderine karşı geleceğinden endişelenmişti.

Çocuğun yüzünde bir gülümseme belirince endişesi dağıldı.

"Aklında biri var, değil mi evlat? Kurtarılmaya ihtiyacı olan biri?"

Çocuk başını salladı.

Ve her şey olması gerektiği gibiydi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir sorun vardı.

Vanessa telefonda Kakao Nine'nin sesini duydu. "Bu korkunç. Evet, ona söyleyeceğim."

Vanessa elini ağzına bastırdı ve titremeye başladı. Kötü bir haberdirdi. Prissy ile ilgili olmalı.

Mutfağa adım attı. Kakao Nine göğsünü tutarak tezgâha yaslanmıştı. Nefes almak için soluklandı ve sonra telefonu düşürdü.

"Büyükanne?"

"Vanessa, bebeğim . . ." Kakao Nine sallanarak bir sandalyeye doğru sendeledi.

Dehşete düştüm, Vanessa ran üzerinde için Yardım Onu. "Ne var Sorun mu var büyükanne?"

Büyükannesinin yüzünde boncuk boncuk ter vardı. "Bebeğim, Prissy'yi bulmuşlar." Vanessa'nın gözleri yaşardı. Büyükannesinin bu kadar kötü görünmesi,

Haberler korkunç olmalı.

"Özür dilerim tatlım," diye hırıldadı büyükannesisi.

Gözyaşları Vanessa'nın gözlerini bulanıklaştırdı. Hayır diye bağırarak ve bir şeye vurmak istedi. Prissy ölmüş olamazdı. Onun yaşındaydı. Sadece bir çocuktuktu.

Sonsuza kadar en iyi arkadaş olmaları gerekiyordu. Üniversitede oda arkadaşları olacaklardı. Birbirlerinin düşünlerinde nedime olacaklardı.

Kakao Nine'nin gözleri cam gibi oldu. Yüzünü daha fazla ter ıslattı. Acı dolu bir ses çıkardı ve sandalyeden devrildi.

"Büyükanne!" Vanessa onun yanına düştü. Ama Kakao Nine hareket etmedi. Nefes alıyor muydu?

Soğuk dehşet Vanessa'yı boğdu.

En iyi arkadaşını kaybetmişti. Büyükannesini kaybedemezdi.

Vanessa onun omzunu salladı. "Büyükanne!"

Hiçbir şey.

Korku onu ele geçirdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Yardım almalıydı.

Vanessa büyükannesinin telefonuna koştu. 911'i tuşlarken elleri titriyordu. "Lütfen yardım edin," diye bağırdı. "Büyükannem bayıldı. Yerde yatıyor."

"Neredesin tatlım?" diye sordu 911 operatörü.

Vanessa hıçkırıklar arasında adreslerini söyledi.

Ian, "Ben dosyaları getirirken odanızda nöbet tutacak birini bulacağım," dedi.

"Buna gerek yok, Ian." Beth çarşafı parmaklarının arasında sıkıttı. "Etrafta bu kadar personel varken buraya gelerek risk almayacaktır."

Ian o kadar emin değildi. Ama insan güçleri yetersizdi. "Odanıza kimsenin girmesine izin vermemeleri için güvenliği uyaracağım."

"Teşekkürler." Beth gözlerini sanki daha fazla açık tutamayacakmış gibi kapattı.

Ian onun alnını okşadı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hemşireler de beyin sarsıntısı için onu izliyor olacaktı.

Yine de tereddüt etti. Bu gece öldürülebilirdi. Sonsuza dek kaybolabilirdi. Hepsi onu mağarada yalnız bıraktığı içindi.

Ama bu şüpheliyi bulamazsa, manyak onun için geri gelecekti. Beth onlardan iki tane olduğunu düşünüyordu. Bu da olayı daha da karmaşıktırılıyordu.

Parmakları tekrar saçlarına dokundu ve ihtiyaç kanını ısıttı. Karşı koyamayarak alnına bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen, Beth. Geri geleceğim. Söz veriyorum."

Göz kapakları bir an için aralandı ve bakışları kilitlendi. İçinde hissetmek istemediği bir çekim kıvılcımı tutuştu.

Sanki o da hissetmiş gibi gözleri tanıma ile parladı.

Ya da belki de hayal etmişti. Yarı uykulu ve yaralıydı.

Aptal. On beş yıl önce onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra Beth ona karşı nasıl bir şeyler hissedebilirdi?

Bu acımasız hatırlatma onu kapıya doğru yöneltti. Koridora çıktı ve hemşireye gitmesi gerektiğini söyledi.

Beth'i yakından izleyeceklerine söz verdi ve aceleyle babasını görmeye gitti.

Kahretsin, babası tıpkı onu bıraktığı gibi görünüyordu.

Kül rengi yüzlü ve komada. Ya bilinci hiç yerine gelmediyse?

Makineler bip sesi çıkararak Ian'ın ayak seslerine karıştı. Bir elini babasının koluna koydu. "Baba, o kızları öldüren adamı bulmak için çok çalışıyorum. Beth sonunda bir şey hatırladı - baba-oğul bir ekip olduğunu söylüyor." Duyguları boğazını düğümledi. Bir zamanlar o ve bu adam bir takım olmuşlardı.

Bunu tekrar istedi.

"O dosyaların peşinden gideceğim ve senin masumiyetini kanıtlayacağız." Yine de hiçbir şey babasının kaybettiği hayatının on beş yılının yerini tutamazdı.

Babasının sesini duyacağını ve bu umudun iyileşmesine yardımcı olacağını umarak birkaç dakika daha sessizce konuştu.

"Dövüş, baba, dövüş," dedi Ian. Sonra babasının elini sıktı ve gitti.

Tam acil servis kapısından çıkarken ambulansın arkasından bir araba gıcırdayarak geldi. Cocoa'nın kocası Deon ve Vanessa dışarı fırladı. İkisi de dehşete düşmüş görünüyordu. Vanessa ağlıyordu.

Ian onlara doğru koştu. "Ne oldu?"

Cocoa'nın kocası terli alnını sildi. "Kakao, Carson kızının öldüğünü duydu ve yere yığıldı."

Vanessa Hıçkırık hıçkırık karşı onu Büyükbaba ise ve sağlık görevlileri Cocoa'yı boşalttı.

Ian'ın duyguları sel oldu. Cocoa, kendisi de dahil olmak üzere Graveyard Falls'taki herkes için bir anne gibiydi. İyi olmak zorundaydı.

Kasabanın ona ihtiyacı vardı.

Tandy Pooler Benton kocasıyla paylaştığı yatağın yorganına gömülmüş, evinin kapısı gıcırdayarak açıldığında irkilmişti.

Daha önce sığışmıştı ama şimdi evdeydi.

Oğlunun sesi kapıdan içeri süzüldü ve Tandy'nin kalbi kırıldı. Kocası, oğullarının kendi izinden gitme zamanının geldiği konusunda ısrar ediyordu.

Tandy aynı fikirde değildi, ama onun fikirlerinin bir önemi yoktu.

Oturma odasının ışığı yanıp sönerek kapının altından belli belirsiz bir ışık huzmesi gönderdi.

Oturma odasının zemininde yürürken ayak sesleri duyuldu ve söylediği İncil ezgisinin alçak uğultusu eski evin saçaklarında yankılandı.

Sesi duyunca ürperdi.

Yine iş başındaydı. Başka bir kayıp ruhu kurtarmak. Şeytanları kovmak.

İlk başta onun ayinlerdeki genç kızlara olan ilgisini sorguladı. Onlara karşı fiziksel bir şeyler hissettiğinden, kendi günahının masumları arzulamak olduğundan şüphelenmişti.

Ama o bunu kesin bir dille reddetti.

Onları kurtuluşa ulaştırma yöntemini onayladığından değil, ama kadın onun karısıydı ve o da efendisiydi.

İtaat etmek zorundaydı.

Onu sorgulamak başlı başına bir günahı.

Daha fazla ayak sesi, sonra oturma odasının ışığı söndü.

Tandy gözlerini sıkıca kapattı ve nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı.

Bazı geceler kızlardan sonra eve gergin bir şekilde geliyor ve bir eşin yapması gerektiği gibi ona hizmet etmesini istiyordu. O geceler onu şok eden kirli şeylere daldı.

Başlangıç. Onu acı içinde bırakan ve hiç evlenmemiş olmayı dilemesine neden olan acı verici bir seks.

Diğer zamanlarda ise o kadar bitkin düşüyordu ki yatağa düşüp ölü gibi uyuyordu.

Bunlar için dua ettiği gecelerdi.

Fermuarının sesi havayı kirletti. Gömleğinin düğmeleri çözülüyor. Pantolonu aşağı kayıyor.

Uzun zaman önce kocasının rutininin her nüansını ezberlemişti.

Her bir giysiyi düzgünce asarken, gözleri kapalı, nefes alış verişini sabit tutmaya zorlayarak uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Adam banyoya girdi ve kadın tüm gücüyle onu bu gece yalnız bırakması için dua etti.

Banyoda su açıldı. Tuvaletin sifonu çekildi. Kapı tekrar açıldı.

Yatağa yaklaşırken ayak sesleri duyuldu. Ancak kendi tarafına tırmanmak yerine durdu ve ona baktı.

Gözyaşları göz kapaklarının arkasını yaktı ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Nefes alış veriş düzensizdi ve kadının içini korkuyla dolduruyordu. Uzandı ve elini onun boynuna doladı.

Boğazına bir hıçkırık takıldı ama yutkundü. Onunla kavga ederse ya da yorgun olduğunu söylerse, vaazı ve cezayı tekrar alacaktı.

"Zor bir geceydi," diye mırıldandı onun üzerine sürünürken. "O bir savaşçıydı ama sonunda onu kurtardım."

Tandy bir protesto çığlığını bastırdı ve bacaklarını açtı.

İlan dağlara doğru ilerlerken tetikteydi. Cesetleri ilk buldukları gömü alanının yanından geçerken içinde bir tedirginlik vardı.

Mağaradaki kanın kokusu tenine sinmişti.

Şüpheli çoktan başka bir kurban mı seçmişti?

Öfke onu gaza basmaya zorladı. Zaman kaybedemezdi.

Virajı iki teker üzerinde, lastikleri gıcırdayarak aldı, sonra çakıllı yolda hızlandı. Üç mil aşağıda, tepelerin derinliklerine giden dar bir toprak yola saptı. Gök gürledi ve karanlık gökyüzünde zikzaklar çizen bir şimşek çaktı.

Bulutlar açıldı ve yağmur cipin tavanını döverek yavaşlamasına neden oldu. Silecekleri son hıza getirdi, lastikler çakıl ve çamur üzerinde gıcırdayordu.

Babası burayı nasıl bulmuştu?

Babası kaçak yaşıyordu, muhtemelen mağaralarda, çalılıklarda ve bulabildiği her yerde saklanıyordu. Ne yediği ya da nasıl hayatta kaldığı bilinmiyordu.

GPS lan'ın vardığını gösteriyordu ve yıkık dökük bir gecekondun görüldüğünde yavaşladı. lan arabayı kenara çekti ve çürümeye yüz tutmuş yapının önüne park etti.

Bölgeyi taradı ama hiçbir şey göremedi. Burada kimsenin olduğuna dair ne bir araba ne de bir işaret vardı.

Ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi, silahını çekti ve dışarı çıkarken hazır tuttu. Çürük basamakları hızla çıkarken çevreyi taradı ve kırık, çamurlu pencerelerden içeri baktı.

İçeride ışık yoktu. Başını kapıya yasladı ve dinledi. Her şey sessizdi.

Kapıyı salladı ve kapı açıldı. İçeri girdi ve elini duvarda gezdirerek bir ışık düğmesi aradı ama düğmeyi çevirdiğinde hiçbir şey olmadı. El fenerini kullanarak odanın içinde ilerledi, ahşap zemin ağırlığının altında eğiliyordu. Mutfakta da ışık yoktu.

Tabii ki olmayacaktı. Babası kaçak bir suçluydu. Elektrik parasını ödeyecek parası yoktu.

lan el fenerini geniş bir kavis çizerek salladı ve içinde yiyecek saklanan birkaç teneke kutu, yırtık pırtık bir battaniyeyle örtülmüş eski püskü bir kanep ve yara bere içindeki ahşap bir masa gördü.

Dosyaları bulmak için mutfak çekmecelerini kontrol etti. Paslanmış çatal bıçak takımı, fare pisliği ve konserve açacağından başka bir şey yoktu.

Babasının yaşamak zorunda bırakıldığı koşullara duyduğu öfke onu tekrar vurdu. Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

Babası bu dosyaları nerede saklamıştı?

El fenerini odanın içinde tekrar salladı. Kitaplığın üzerinde bir karton kutu duruyordu, onu aşağı çekti. İçinde dosyalarla birlikte bir yıllık da vardı.

Klasörleri karıştırdı ve düzinelerce öğrencinin ismini not etti.

Beth onları daha hızlı okumasına yardımcı olabilir.

Küçük kulübenin geri kalanını aradı, komodinin üzerinde Koç'un ve Ian'ın annesinin fotoğrafını bulduğunda kalbi sızladı.

Onca yıl, babası kendini çok yalnız hissetmiş olmalı. İhanete uğramış hissetmiş olmalı.

Kutuyla birlikte aceleyle aracına giderken telefonu çaldı.

Peyton. Hemen bağlantı kurdu.

"Şerif, Beth'i aramaya çalıştım ama cevap vermiyor. Müdür Vance hastanede olduğunu söyledi."

Ian, "Bir kaza geçirdi ama neyse ki ciddi bir yaralanma yaşamadı," dedi.

"Güzel. Onun için endişeleniyordum."

O da öyleydi. "Patronu ona kızgın, değil mi?"

"Bu hafif bir ifade oldu ama ikiniz iyi iş çıkardınız." Peyton tereddüt etti. "İşe yarar bir şey bulmuş olabilirim."

Ian'ın göğsünde umut yükseldi. "Ne?"

"Bana mağara duvarlarındaki sanat eserlerinin resimlerini gönderdiğinde tanıdık gelmişti."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bir türlü çıkaramadım."

"Biraz araştırma yaptım," dedi Peyton. "Semboller ve stil, Graveyard Falls'un yerlisi bir sanatçı tarafından yapılan resimlere çok benziyor."

Bir anı Ian'ın bilincini gıdıkladı. "Aman Tanrım, kimden bahsettiğini biliyorum. Onu kasabadaki festivalde görmüştüm."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Peyton. "Ajan Hamrick ve Ajan Coulter'ın kurbanlarla görüşürken tuttukları notları incelediğimde

Ailelerden en az üçü, sevdikleri kişi kaybolduktan sonra bir tablo aldıklarını söyledi."

"Bir resim mi? Dini sembolizm içeren bir tabloda mı bahsediyorsun?"

"Evet. Resme eşlik eden notta, rahatlatmak isteyen bir kilise müdaviminin hediyesi olduğu belirtiliyordu."

"Resimleri kim gönderdi?"

"İsimlerini vermediler ama Ajan Hamrick ve Ajan Coulter'ı aradım ve takip etmelerini istedim. Karşılaştırma için yerel sanatçının çalışmalarının fotoğraflarını da temin ediyorum."

lan gaza bastı. "Şüphelinin kurbanların ailelerine bir resim gönderdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Peyton. "Ama Graveyard Falls'daki sanatçının, çalışmalarını diğerlerinden ayıran bir tekniği var."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eserlerinde kullandığı boyaya insan kanı karıştırıyor."

OTUZUNCU BÖLÜM

Katil, kurbanlarının kanını sanat eserlerinde kullanmış ve sonra da ailelere göndermiş miydi?

Ian'ın aklı karıştı. Ne tür bir kaçık bunu yapabilirdi?

Ian, Peyton'a "Sanatçıyla konuşacağım," dedi. Gecenin bir yarısı olmasına ve arama iznine ihtiyacı olmasına rağmen. "Bir şey çıkarsa Müdür Vance'e haber veririm."

Ian telefonu kapattı, sonra yerel yargıcı aradı ve arama izni istedi.

Yargıç, "Geçerli bir nedeniniz var mı?" diye sordu.

"Bir düzineden fazla kız öldürüldü, Yargıç. Katil kızların kanını akıttıktan sonra topluyor. Bu sanatçı, kurbanların ailelerine gönderdiği tablolarla insan kanı kullanıyor." Ne demek istediğini anlattığını umuyordu. "Şüpheliye listeye bir kurban daha eklemesi için zaman vermek ister misiniz?"

Ağır bir iç çekiş. "Tabii ki hayır. İzni ben çıkaracağım."

Ian görüşmeyi sonlandırdı, ardından Şerif Yardımcısı Whitehorse'u aradı ve son gelişmeleri anlattı.

"Hâlâ CSU ile mağaradayım. Orayı incelemek saatler, hatta belki günler alacak."

"Bunu denetlemesi için Teğmen Ward'a güveniyorum."

"Sorgulama için sanatçıyı almamı ister misiniz?" Whitehorse sordu.

"Arama emrini alana kadar bekleyelim. Eğer onu uyarırsak, kaçabilir. Evini gözetleyin. Eğer başka bir kızı kaçırmak için harekete geçerse,

onu suçüstü yakalayabiliriz."

İlan bağlantıyı kesti ve hastanenin otoparkına girdi.

Dosya kutusunu da yanında hastaneye taşıdı. Personel Beth'i izliyor olsa da, onu şahsen görmesi gerekiyordu.

Bekleme odasından geçti. Vanessa bir sandalyede kamburlaşmış, umutsuz görünüyordu. Büyükbabası yanındaki sandalyede horluyordu. Graveyard Falls'taki insanların birbirlerine nasıl destek olduklarını hatırlatan bir başka hatırlatma olarak, kafeden tanıdığı birkaç yerli de teselli vermeye gelmişti.

Kalbi Vanessa için çarpıyordu. Önce en iyi arkadaşını kaybetmişti, şimdi de büyükannesi hastaydı.

Adam yaklaşırken gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona baktı.

"Cocoa nasıl?" İlan sordu.

Vanessa yutkundu. "Hafif bir kalp krizi geçirdi ama doktor iyileşeceğini söyledi."

"Bu iyi haber," dedi İlan.

Vanessa omuz silkti, ikna olmamıştı. Annesinin onu terk ettiğini duymuştu ve kalbi bir kez daha sızladı. Vanessa ona Beth'in o yaşlardaki halini hatırlatıyordu. Sert olmaya çalışıyordu ama bu dünyada geçirdiği birkaç yıl içinde ömür boyu sürecektir kayıplar yaşamıştı.

Onun saçlarını karıştırdı. "Dayan Vanessa. Kakao kısa süre içinde herkese patronluk taslamaya geri dönecek."

Küçük bir gülümseme kırıntısı ona Vanessa'nın iyi olacağına dair umut verdi. Ama bir an sonra gözlerindeki hüznün geri geldi. "Prissy'yi öldüren adamı buldun mu?"

Midesi sıkışmıştı. On dört yaşındaki bir çocuğun sorması gereken bir soru değildi.

"Henüz değil, ama yaklaşıyoruz." Dosyaları gösterdi. "İşe dönsem iyi olacak."

İlan aceleyle Beth'in odasına giderken Vanessa başını vinil kanepeye yasladı. Güvenlik görevlisini rahatlattıktan sonra adımlarını hafifleterek odaya girdi. Onu rahatsız etmek istemiyordu.

Ama ona dokunmak zorundaydı.

Cildi daha önce olduğundan daha sıcaktı, bu iyiye işaretti. Nefes alış verişini düzenliydi. Başparmağının ucuyla yanağını okşadı.

"Sonunda bir ipucu bulmuş olabiliriz, Beth. Bu adamı yakalayana kadar durmayacağıma söz veriyorum."

Beth'in iki kişi olduğunu söylemesi dışında. Bir baba ve oğul.

Rahip Jim Benton ve babası mı? Peyton'a hem Benton'lar hem de sanatçı ve ailesi hakkında bulabildiği her şeyi araştırması için mesaj attı.

Adı Ralph Lewis'ti.

Ian odanın köşesine yerleşti. Babası, danışmanlık yaptığı her öğrenci hakkında, konuşmalarıyla ilgili notlarla birlikte bir dosya tutmuştu.

Jane Jones etiketli bir dosya merakını uyandırdı. Babası, üvey babasıyla ilgili endişelerini not etmişti.

Duyguları boğazını düğümledi. Demek babası ona yardım etmeye çalışıyordu.

Odağını kalan dosyalara çevirdi.

Ralph Lewis için bir tane bulduğunda nabızı hızlandı. Komikti ama adamı hatırlamıyordu. Genç sınıf arkadaşlarına pek dikkat ettiği söylenemezdi ve Lewis kendisinden bir yaş küçüktü.

Dosyayı çevirip açtı ve göz gezdirdi. Lewis iyi bir öğrenciydi, sessizdi ama antisosyaldi. Atletik değildi ama fen derslerinde başarılıydı. Yaratıcıydı ve resim yapmaktan hoşlanırdı.

Dini semboller, melek çizimleriyle birlikte sayfaları dolduruyordu. Ayrıca mezarlıkların ve kemiklerin ürkütücü çizimleri de vardı.

Ian bacağını aşağı yukarı zıplattı, zihni çalışıyordu. Babasının notlarına göre Lewis kana takıntılıydı.

On beş yaşındayken, bunu bir sanat aracı olarak boyayla birleştirmeyi deniyordu.

Lewis'in annesi, Ralph henüz bebekken ölmüş ve onu bekâr bir baba olan Hugh'a bırakmıştı.

Ian şakağını ovuşturdu. Eğer karşılarında bir baba-oğul ekibi varsa, Lewis'in babası kızlardan bazılarını öldürmüş olabilirdi. Sonra Ralph gençken öldürmeye başladı.

Eğer o gece kamyonda Ralph varsa, Beth onu okuldan tanıdığı için onunla gitmenin güvenli olduğunu düşünmüş olabilir.

Ian notlarda Lewis'in babası hakkında daha fazla bilgi aradı. Hugh Lewis, Güneydoğu'da bir aşağı bir yukarı teslimat yapan bir kamyon şoförüydü.

Başka bir gösterim belirtildi o Ralph ve onun
Baba Kutsal Sular-Benton'un kilisesinin öğretilerini
de takip etti.
Ian yer değiştirdi. Birbirlerine bağlı olmalıydılar.

Sabah güneşi hastane odasından içeri girerek Beth'i kemiklerin ve hayaletlerin kâbus gibi görüntülerinden uyandırdı. Pençeye benzeyen kırık iskelet parçaları, kafatasları ve yardım için yalvaran boş gözlerle birlikte yanından geçip gitmişti.

Sanki cesetler patlamış ve kanları bir yanardağ gibi püskürmüş gibi kan dönerek havaya ve yüzüne sıçradı.

Gözlerini açtığında başı ağrıyordu. Rüya gördüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı. Çok gerçekçi gelmişti.

Odanın etrafına göz gezdirdi. Ian köşedeki sandalyede uyuyakalmıştı. Başını yana eğmiş, dudaklarını aralamış, sanki bitkinmiş gibi nefes alıp veriyordu.

Önünde bir kutu dosya duruyordu, biri elinde sıkılmıştı. İri, garip ve rahatsız görünüyordu.

Ve o kadar seksiydi ki kalbi pır pır etti.

Muhtemelen güvende olduğundan emin olmak için onu korurken bütün gece çalışmıştır.

Tüm bunlar babasını vurduktan sonra oldu.

Çarşafı bir kenara attı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. İşe geri dönmek zorundaydı.

Başı döndü ve kendini sabitlemek için nemli elleriyle yatağı kavradı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Ian'ın hırçın sesi başını kaldırmasına neden oldu. Ses tonu sertti ama endişesi uykulu gözlerini karartmıştı.

"Buradan çıkmam gerek." Dosya kutusunu gösterdi. "Bir şey mi buldun?"

Ian elini yüzünde gezdirdi. Saat beşteki gölgesi bu sabah kirli sakala dönüşüyordu.

Tamamen bitkin düşmüş olmalı.

Ayağa kalktı ve onu arkasına oturması için ikna etti. "Sanırım öyle. Peyton dün gece aradı. Dini resimler yapan yerel sanatçı Sweetwater'danmış. Bizimle aynı okula gitmiş. Adı Ralph Lewis."

Beth onun yüzünü hatırlamaya çalıştı.

Ian elindeki dosyayı salladı. "Danışmanlık için babamla görüştü. Gençken kana takıntılıymış ve resimlerinde kan kullanıyormuş." Sesi bir kademe yükseldi. "Ajan Hamrick ve Coulter'a göre, kurbanların ailelerinden üçü kızları kaybolduktan sonra onun çalışmalarına benzer dini semboller içeren bir tablo almışlar. Lewis'i yakalamak ve evini, arabasını ve stüdyosunu aramak için arama emri çıkartıyorum."

"Tanrım, Ian, sence ailelere gönderdiği resimlerde kızlarının kanı mı vardı?"

Ian yüzünü buruşturdu. "Resimler test edildikten sonra öğreneceğiz."

Beth kan şişelerini görmüştü. Kanı boyayla karıştıran bir figür görmüştü.

Parçalar uyuyor.

"Ralph'in babası bir kamyoncuymuş, Beth. Katilimizle aynı güzergâhta hizmet veriyordu."

"Baba-oğul takımı," diye fısıldadı Beth.

Ian dosyayı bir fotoğrafa çevirdi. "Bu Ralph Lewis'in gençlik fotoğrafı. Onu tanıdınız mı?"

Endişe Beth'in omuzlarını düğümledi. Bir saat önce, yıllar önce kendisini kaçıran kişiyi teşhis edecek cesareti gösteremediği için kendini azarlıyordu. Yine de sonunda onun yüzüne bakma düşüncesi eski korkularını tetikledi.

Bunu aşmanın zamanı geldi.

Dosyaya uzandı. Ian yatağın yanına doğru ilerledi, varlığı garip bir şekilde rahatlatıcı ve aynı zamanda rahatsız ediciydi.

"Bu o. Ralph Lewis. O zamanlar on beş yaşındaydı."

Lise fotoğrafı onu zamanda geriye götürdü.

Ralph zayıftı, kıvrıcık kızıl kahverengi saçları ve büyük kulakları vardı. "Tanıdık geliyor mu?" lan sordu.

Beth gencin yüzündeki ayrıntılara odaklandı. Uzun çarpık bir burun, çamurlu kahverengi gözler. Yüzü sanki utangaçmış ya da fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş gibi kameradan uzağa eğilmişti.

Bir köpek yavrusu kadar zararsız görünüyordu.

Babası onu öldürsün diye önce May'i, sonra da onu ve Sunny'yi o kamyonu çekecek kadar sinsi olabilir miydi?

"Okuldayken sanatı severdi ve bilim meraklısıydı," dedi lan. "Belki onunla bir dersiniz vardı?"

"Sanat dersi almadım. Ama o benim biyoloji sınıfımdaydı." Kurbağayı parçalara ayırdığı bir görüntü belirdi. "Hayvanları parçalara ayırmaktan hoşlanırdı. Her zaman kesmek isterdi. Hayvanların bağırsaklarının dışarı dökülmesini izlemeyi severdi. Kan püskürmesinin nasıl sanatsal desenler oluşturduğunu anlatırdı."

lan'ın telefonu, Lewis'in evi ve mülkü için arama emirlerini aldığı sırada çaldı.

Peyton'a bir mesaj gönderdi.

Lewis'in babasının adresi lazım. Ayrıca JJ Jones ve Sunny Smith'in kaçırıldığı sırada ve şimdi nasıl görüldüğüne dair bir fotoğraf.

O da cevap verdi.

Anlaşıldı.

lan ayağa kalktı. "Lewis'i sorgulayacağım."

Beth hastane önlüğünü çekti. "Ben de seninle geliyorum. Giysilerimi getir."

lan başını salladı. "Hayır, dinlenmen gerek."

Beth ayağa kalktı. "Sen ve ben bu davada çok uzun zamandır çalışıyoruz ve bu iş bittiğinde yatağıma uzanmak istemiyorum."

"Ben halledebilirim, Beth."

"Bunu biliyorum, ama bunu yapmam gerek."

Sesindeki acı ve kararlılık Ian'ın içini parçaladı. Kendisi de aynı şeyi yaparken onu nasıl reddedebilirdi?

"Tamam, ama sadece doktor seni serbest bırakırsa. Ve eğer başın dönmeye ya da halsiz hissetmeye başlarsan bana haber vermelisin."

Beth de aynı fikirdeydi ama onun bu zanlıyı içeri tıkmak için hissettiği rahatsızlığa rağmen mücadele edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Onu korumak onun göreviydi.

Hemşire için zili çaldı ve Beth'in giyinmesi için odadan çıktı.

On beş dakika sonra Ian dolambaçlı otoyolu tırmandı ve yokuş yukarı bir tepeye çıkan toprak bir yola saptı. Beth nefesini içine çekti.

"Bunu yapabileceğine emin misin?" diye sordu.

Alnındaki bir ter damlasını sildi. "Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

"Dün gece onu gözetlemesi için Şerif Yardımcısı Whitehorse'u gönderdim."

Dallar ve yabani otlar cipin kenarlarına sürtünüyordu. Sık ağaçlar ve baldıran ağaçları ışığı örterek karanlık ve gölgeli görünmesine neden oluyordu.

SUV, keskin sağa dönüş manevrasını yaparken çakılları savurarak çukurların üzerinden geçti.

Ian, Whitehorse'un ormanda park ettiği yerin yanından geçerek kendisini eve kadar takip etmesini işaret etti. Şerif Yardımcısı Vance, inisiyatifi ele alıp Beth'i buraya getirdiği için kızmış olabilirdi ama Beth ve Whitehorse ile birlikte bu davayı çözerlerse, müdür bunu atlatacaktı.

A hırpalanmış pikap kamyon oldu park edilmiş altında a Derme çatma bir garaj. Ian b i r kano görmeyi bekliyordu ama bulamadı. Tabii ki arkada bir yerde olabilirdi ya da Lewis bırakmış olabilirdi.

nehir kıyısında bağlı.

Kulübe küçük görünüyordu, ta ki üstü kapalı bir geçidin onu muhtemelen adamın stüdyosu olan başka bir alana bağladığını fark edene kadar. Ian Beth'e döndü. "Berbat görünüyorsun, Beth. Kaza yüzünden ağrıyor olmalısın. Burada bekle. Şerif Yardımcısı Whitehorse ve ben

ev."

"Ben de gidiyorum."

Yüzündeki ifade tartışmanın anlamsız olduğunu gösteriyordu. "Silahın yanında mı, yoksa onu teslim mi ettin?"

"Asla vazgeçmem. Vance korunmak için ona ihtiyacım olduğunu biliyor." Kılıfına uzandı. "Hadi gidelim."

Bir saniye sonra, üçü birlikte eve doğru yöneldi.

Ian kulübenin arka tarafını işaret etti. "Şerif yardımcısı, kaçmaya çalışırsa diye arkayı kolla."

Whitehorse başıyla onayladı ve arka tarafı korumak için sağa doğru süründü. Ian Beth'e arkasında kalmasını işaret etti ve verandanın basamaklarını tırmanırken silahını hazır tuttu.

Ian pencerelerden içeri baktı. Basit mobilyalar. Rustik. Deri mobilya. Yuvarlak meşe bir masa.

Lewis'i görmemiş.

Stüdyosunda mıydı?

Ian elini kaldırdı, kapıyı çaldı ve bekledi. Beth sola doğru eğildi ve diğer pencereyi kontrol etti.

"Yatak odası," diye mırıldandı.

Bitişikteki bölümü işaret etti ve kapıya ulaşana kadar yürüme yolunda ilerlediler. Beth bu kez kapıyı çaldı ve adam silahlıysa ateş etmeye hazırlanarak silahını kaldırdı.

İçeriden ayak sesleri duyuluyordu.

"Ralph Lewis, kapıyı aç." Kapıyı tekrar yumrukladı. "Şerif Kimball ve FBI'dan Özel Ajan Fields."

Yine ayak sesleri. Daha aceleci. Rüzgâr ısılk çalarak bir ağaç dalının binanın penceresine çarpmasına neden oldu.

Kapı açıldı ve Ralph Lewis elini önlüğüne götürdü. Kanla kaplı bir önlük.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ralph Lewis'in gömleğindeki kana bakarken Beth'in aklına bir anı geldi.

Ralph biyoloji dersinde önce kurbağayı, sonra domuzu kesiyordu. Parmaklarındaki kanı incelerken yüzündeki tuhaf gülümseme. Sonra bir defter kağıdına sıçrayan kanın desenini çizmişti.

Bu onu iliklerine kadar dondurmuştu.

Sunny'yi öldürürken mağarada yüzünü görmeyi umarak yüz hatlarını inceledi.

"Konu nedir, Şerif?" Lewis sordu.

"Mezarlık cinayetleri." Ian elindeki zarfı kaldırdı. "Binayı ve aracınızı aramak için iznimiz var."

Lewis'in gözleri şok içinde açıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Kurbanların ailelerine hediyeler gönderdiniz, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, neden böyle düşündün ki?"

"Bazı aileler sizin tarzınıza benzer resimler aldı," dedi Ian sert bir ifadeyle.

Adamın ağzının kenarında gergin bir tik başladı. "Yani biri benim çalışmamı mı kopyalıyor?"

Ian omuzlarını kaldırarak eve girdi ve Şerif Yardımcısı Whitehorse'a aramaya başlamasını işaret etti.

Beth kaçırılmasıyla ilgili ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyordu. Adamın sesi nasıl geliyordu. Huysuz muydu? Derin miydi? Tiz miydi? Bir aksanı var mıydı? Peki ya çocuk?

Tuvaller duvarda sıralanmıştı. Kemiklerin ve mezarlığın ürkütücü tasvirlerinin yanı sıra yemyeşil çimen tarlalarına, kırmızı güllere, lalelere, zambaklara ve menekşelere bakan meleklerin bulunduğu bir bahçenin birkaç resmi vardı.

Bir tanesinde koyu kırmızılar ve pembe tonları içeren bir gül bahçesi vardı.

Lewis'in önlüğündeki boyayla aynı tonlarda.

Kalbi çılgınca çarpıyordu. Kanla mı boyanmıştı? Daha doğrusu, Prissy Carson'ın kanıyla mı?

Ian'ın içgüdüleri onu rahatsız ediyordu. Ralph Lewis sert görünmüyordu. Vücudu yumuşak, yüzü renksiz, sesi zayıftı.

Beth, Boneyard Katili'nin muhtemelen tehditkâr görünmeyen biri olduğunu söyledi.

Parçalar uyuyor.

Ralph Lewis'in babası kamyon şoförüydü. Kutsal Sular Kilisesi'ne üyeydi. Ralph gençliğinde sorunlu biriydi, kemik ve mezarlık sahneleri çiziyordu ve resimleri dini sembollere odaklanıyordu.

Sanat çalışmalarında kan da kullanmıştır.

Gerçi tuvaldeki resim hiç de ürkütücü değildi, neredeyse ruhani bir havası vardı.

Ian ailelerin aldığı resimleri görmemişti. Lewis kızları daha iyi bir yere gönderdiğini ima etmek için bir tür sembol olarak kızların kanından güzel bir şey mi yaratmıştı?

"Burada ne bulacağını sanıyorsun?" Lewis Beth'in peşinden gitti, sonra elini resimlere doğru uzatınca Beth'in önüne geçti. "Sakın dokunma. Boya henüz kurumadı!"

Beth başka bir odada kaybolurken Ian, "Bay Lewis, oturun ve işimizi yapmamıza izin verin," dedi.

"Bu çılgınlık," diye itiraz etti Lewis. "Neden benim bir cinayetle ilgim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Ian adamın lekeli gömleğini işaret etti. "Üzerinde kan mı var?"
Lewis gömleğine baktı. "Evet. Boyayla karıştırılıyor. Kullandığım bir araç. Ama bu benim kanım, başkasının değil."

Ian'ın kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Yani boyada hiçbir kurbanın DNA'sını bulamayacak mıyım?"

"Hayır." Adam başını sertçe salladı.

Beth geri döndü, eldivenli elinde bir şişe kan tutuyordu.

Beth, "Arkada içinde bunlardan düzinelerce saklanan bir buzdolabı var," dedi.

"Hepsi benim. Aylardır saklıyordum." Lewis elini önlüğüne sildi. "İşimi benzersiz kılan da bu. Her parçaya kelimenin tam anlamıyla kendimi koyuyorum. Bu benim imzam."

Ian'ın bakışları Beth'inkilerle buluştu. Seri katillerin imzaları vardı.

"Onları almak ve test ettirmek için Ward'ı arayın," dedi Ian.

"Kanımı alamazsın," diye tersledi Lewis. "İşim için ona ihtiyacım var. İki hafta içinde bir gösterim var!"

Beth sakın bir ton kullandı. "Eğer masumsanız, Bay Lewis, sizi şüpheli olmaktan çıkarmak için birkaç test yapmamıza izin verin. Çalışmalarınızın zarar görmediğinden emin olacağım."

Lewis geriye doğru sendeledi. "Bir avukat çağırıyorum." Ian telefonu işaret etti.

Suçluların avukata ihtiyacı vardı.

Beth, Sunny'nin katiliyle yüzleştğinde ayrıntıların geri gelmesini ummuştı ama bu olmamıştı.

Teğmen Ward evi incelemek ve kan tüplerini toplamak üzere ekibiyle birlikte geldi. Ajan Hamrick ve Coulter kurbanların ailelerinden aldıkları eserleri karşılaştırma için laboratuvara götürüyorlardı.

Bir CSI Lewis'in bilgisayarına yoğunlaşarak geçmişini ve sosyal medya sitelerini inceledi. Diğer ikisi ana eve gidip

Ara.

Mağarayla ilgili referanslar ya da adamın kurbanlarla çektiği fotoğraflar bulurlarsa, bu davayı sağlamlaştırmaya yardımcı olacaktı.

Bir itiraf daha iyi olurdu ama onu zorlamak için kullanabilecekleri somut bir kanıt bulmadıkları sürece bir itiraf beklemiyordu.

Cinayet silahı gibi. Ya da o mağaraya giden bir şey. Ya da -Kurbanların kanı.

Ayak sesleri duyuldu ve Teğmen Ward belirdi, yüz ifadesi asıktı. "Görmeniz gereken bir şey var." Ian, Whitehorse'a Lewis'i izlemesini işaret etti.

"Cinayet silahını buldunuz mu?" Beth sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Ward. "Ama şuna bir bakın." Eldivenli elleriyle siyah bir kitap aldı ve açtı.

Lewis, sanat eserlerinin fotoğraflarıyla birlikte bir dua listesi hazırlamıştı. Kitabın son sayfasında mezarlığın birkaç fotoğrafı yer alıyordu.

Ward ayrıca Hemlock Holler'daki mezarlığın öncesi ve sonrasını gösteren başka resimler de bulmuştu. Hortum vurmadan önce, yeşil çimenler ve kır çiçekleri vadiyi süslüyordu. Bir başka resim ise mezarların sökülüş halinin ürkütücü görüntüsünü tasvir ediyordu. Kemikler toprağın arasından fırlamış ve sel sularının içinde yüzüyordu, ince beyaz elbiseler ay ışığında parılıyordu.

Üçüncü resim farklı bir şekilde rahatsız ediciydi. Çukurda bir mezarlık çizmişti ama bu kez toprak yığınlarının üzerinde isimler yazılı mezar taşları vardı.

Retha Allen. Hilary Trenton. Sunny Smith.

Her tarafa dağılmış, birkaçı isimsiz başka mezarlar da vardı.

Gelecekteki kurbanlar için miydi?

Hayal kırıklığı dolu Ian. Şunlar Lanet olsun. tablolar
vardı Grafik ve rahatsız edici olduğunu
düşünüyorlardı, ancak Lewis'in

Şüpheli.

Adamın kurbanların resimlerini, cinayetleri anlatan bir tür günlük, kayıp kızlar ya da Sunny ve Beth hakkında makaleler sakladığını düşünmüştü. Mağaranın bir resmi.

Bunların hiçbirisi burada yoktu.

Kan şişeleri anahtar olabilir. Testler yapılana kadar adamı tutması gerekiyordu. Lewis'e kaçması için ya da başka bir kurbanı yakalaması için zaman vermek istemiyordu.

"Ralph Lewis, tutuklusun." Adamın kollarını arkasından çekip kelepçeledi.

"Bunu yapamazsın," dedi Lewis, sesi panikle doluydu.

"Yapabilirim ve yapıyorum." Ian onu kapıya doğru itti ve yürürken haklarını tekrarladı.

Whitehorse çenesini tutarak ortaya çıktı. "Onu götürmemi istiyorsun içeri mi?"

"Evet," dedi Ian. "Ajan Fields ve ben onun izini bulacağız. Baba. Döndüğümüzde belki konuşmaya hazır olur." Ya da iddianame için gereken kanıta sahip olurlar.

Ian Ward'a "Laboratuvar mağaradaki adli tıp bulgularını ve burada bulduklarınızı analiz eder etmez bana haber verin" dedi.

Ward kabul etti ve Ian Beth'e döndü. "Yorgun görünüyorsun. Dinlenmen için seni kulübene geri götürmemi ister misin?"

Beth kapıya yönelirken, "Hayır," dedi. "Yaşlı Bay Lewis'i görmem gerek. Belki sesini tanırım ya da onu hatırlarım."

Arabayı sürerken başını koltuğa yasladı ve uykuya daldı. Ian'ın kalbi onun güzel yüzündeki gerginlik karşısında sıkıştı. Yıllarını çalan canavarlardan uzakta, evde, yatağında, güvende olmaya ihtiyacı vardı.

Onun yerine son sürat ilerliyordu.

Ona duyduğu sevgi göğsünde mantar gibi büyüdü. Bugün, saçlarını at kuyruğu yapmış haliyle, okuldan tanıdığı genç kıza o kadar çok benziyordu ki, ona o zamanı geri vermek istedi.

Zamanı geri sarabilseydi, babasının arabayı almasına izin vermesi için ısrar ederdi.

Öyle olsaydı tüm hayatları farklı olurdu.

Ian kırsal alana giden bir yola saptı, sonra daha dar bir yola saptı ve Rahip Jim Benton'ın kilisesinin yanından geçti. Kutsal Sular'ın yanında, sıkı bir topluluk oluşturmak amacıyla müritler için bir küme ev inşa edilmişti.

Rahip Jim Benton ve eşi papaz evinde yaşıyordu.

Ian, Lewis'in babasının adresini buldu, arabayı yola çekti ve park etti. Evin yanında siyah bir pikap duruyordu, kamyonun kasası bir muşambayla örtülmüştü.

Siyah bir pikap Beth'i yoldan çıkarmamış mıydı?

Ian'ın derisi diken diken oldu. Ya Hugh Lewis oğlu Ralph'le birlikte çalışıyorsa ve başka bir kurban daha aldıysa? Onu kamyon kasasına saklamış olabilir.

Beth uyandı ve başını kaldırıp ona baktı, gözleri uykudan bulanıktı.

"Hugh Lewis'in evindeyiz." Ian kamyonetin kasasını işaret etti ve silahını çekti. Beth'in gözleri anlayışla açıldı.

Sonra silahını çıkardı ve araçtan kaydı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

lan pikaba yaklaşırken muşambanın altında birinin olup olmadığına dair işaretleri dinlemek için durakladı.

Hayvanlar ormanda sıçradı ve komşu evlerden birinden bir köpek havladı. Ama kamyondan hiçbir ses gelmedi.

Soldan bir ses geldi ve Hugh Lewis'i görmeyi umarak başını çevirdi.

Ama bu sadece bahçede yuvarlanan bir çöp tenekesi kapağıydı.

Beth'e gözünü kapıdan ayırmamasını işaret etti. Beth anlayışla işaret etti ve o da kamyonun arkasını örten muşambanın kenarından çekti.

Kapağı açarken nefesini tuttu. Ağır plastik tıkırdadı ama içinde kimse yoktu.

Kamyon kasasının kenarında bir kızın sırt çantası duruyordu, köşede de pembe bir ceket vardı.

Eldivenlerini giyip çantayı eline aldı ve içindekileri inceledi.

Eğer Lewis başka bir kızı kaçırmış olsaydı, bu çanta Onu.

Beth kamyonu doğru ilerledi ve boş olduğunu görünce rahatladı. Ralph Lewis gözaltındaydı, belki babasını da içeri tıkabilirlerdi.

başka kimse zarar görmeden.

Ön tamponu ve yanları inceleyerek ezik ya da boya hasarı olup olmadığını araştırdı. Orada burada birkaç çizik vardı ama kendisine çarpan kamyonun bu olduğunu gösteren kesin bir şey yoktu.

Evin ön kapısı açıldı ve tulum giymiş iri yapılı bir adam verandaya çıktı. Yüzü yuvarlak ve sivriydi, beyaz saçları dağınıktı ve sakalları çenesini kaplayıp göğsüne kadar sarkıyordu. Burnundaki tel çerçeveli gözlüğü düzeltti. "Siz ikiniz benim mülkümde ne yapıyorsunuz?"

Beth'in bakışları bir silah arayışıyla adamın üzerinde gezindi ama adam silahlı görünmüyordu. "Ben FBI'dan Özel Ajan Beth Fields, bu da Graveyard Falls'tan Şerif Kimball."

Boynundaki zincirde sallanan altın haç parlıyordu. Ama kurbanların yanında bulduklarından daha iriydi.

"Kamyonetimin etrafında ne arıyorsun?" Lewis homurdandı. Ian sırt çantasını ve ceketini kaldırdı. "Bunlar kime ait?"

Lewis sol ayağının üzerinde topallayarak merdivenlerden indi. "Sanırım mahalledeki çocuklardan birine ait."

"Neden senin kamyonetinde?" Beth sordu.

Lewis parmaklarını sakalında gezdirdi. "Bazen kilise, çocukları mahsul toplamaya yardım etmek üzere çiftliğe götürmek için kamyonetimi ödünç alıyor."

"Çocuklar kamyonun arkasına mı biniyor?" Beth sordu.

"Elbette. Ama dinleyin hanımefendi," dedi Lewis, "burası ana yol üzerinde değil. Ben babamın kamyonunda büyüdüm ve iyi bir çocuk oldum."

Ian eve doğru bir adım atarken Beth bir karşılık verdi. "İçeri gelmek istiyoruz."

Lewis öksürürken ağzını kapattı. "Bir dakika bekle. Bu da ne demek oluyor?"

Ian kollarını kavuşturdu. "Oğlunuzu gözaltına aldık, Bay Lewis. Hemlock Holler'da bulduğumuz kızları kaçırmış ve öldürmüş olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

Lewis, sanki Ian ona fiziksel bir yumruk atmış gibi geriye sıçradı.

"Deli misin sen?" Tekrar öksürdü. "Oğlum tuhaf olabilir ama bir sineği bile incitmez."

"Bundan emin misin?" Beth söyledi.

"Tabii ki eminim."

"O halde etrafa bakmamızın bir sakıncası yoktur," dedi Beth.

Gözleri ikisinin arasında gidip geliyordu. "Devam edin. Ralph'i suçlayacak bir şey bulamazsınız."

Beth, Ian'a aramaya başlamasını işaret etti. "Siz gidin. Bay Lewis'le bir dakika konuşmak istiyorum." Onu, sesini incelemesi, anıların geri dönmesi için zorlaması gerekiyordu.

Onu ve Sunny'yi gezdiren adam Hugh Lewis miydi?

Ian, Hugh Lewis'in evine girmeden önce sokağı taradı. Bütün bu mahalle o lanet olası tarikat kilisesinin etrafında kurulmuştu.

Annesi ve Bernard, pederin üç ev aşağısında yaşıyorlardı.

Belki de işi bittiğinde ona uğramalı ve babasının masum olduğunu söylemeliydi.

Her şey sırayla. Tutuklamayı destekleyecek kanıtlar bulun.

Bakışları küçük evin içini taradı. Şöminenin üzerinde bir haç asılıydı. İsa'nın, son akşam yemeğinin ve meleklerin resimleri duvarları süslüyordu.

Cesetlerin yanında bulunan türden beyaz konik mumlarla çevrili küçük bir masanın üzerinde açık bir İncil duruyordu.

Ian ayeti okudu. Romalılar 3:25. "Tanrı Mesih'i, imanla kabul edilmek üzere, kanını dökerek kefareti kurbanı olarak sundu."

Lewis kızların günahlarının kefareti için kurban olarak kanlarını akıtmaları gerektiğine inanıyor muydu?

Cinayet silahını, yani adamın kızları öldürmek için kullandığı bıçağı bulmak için mutfak taradı. Bir dizi mutfak bıçağı buldu ama körelmişlerdi ve üzerlerinde kan izi yoktu.

Adli tabip cinayet silahının bir av bıçağı olduğunu söyledi ama Ian hiçbir yerde bulamadı.

Duvarları daha fazla dini sembol kaplıyordu. İki yatak odasında da benzer sanat eserleri vardı. Erkek kıyafetleri dolabı dolduruyordu ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde Yaratılış ve Adem ile Havva'nın hikâyesini anlatan bir İncil daha duruyordu.

Odada ya da banyoda suçlayıcı bir şey yok.

Rustik bir yorganla örtülü antika bir demir yatak. Keskin bir koku ona saldırdı ve yorganı çekip indirdi.

Kan.

Bir fotoğraf çekti ve sonra dolabın kapağını açtı. İçeride eski bir sandıkla birlikte üç kutu mum yığılıydı.

İçini korku kapladı. O gövde bir cesedi taşıyabilecek kadar büyüktü.

İlan yavaşça mandalı kaldırdı.

İçini bir rahatlama kapladı, içeride ceset yoktu.

Ama içindekiler ilginçti. İki kızın sırt çantası. Çok sevilmiş gibi yırtık pırtık görünen bir pelüş ayı. Mor bir saç bandı. Yırtık pırtık bir kız elbisesi.

Çenesi gerildi.

Bu şeyler kurbanlara mı aitti?

Beth'in zihninden o mağarada bağlandığına dair parçacıklar geçiyordu. Ses, hayır, iki ses. Biri diğerinden daha derindi. Biri daha çok Güneyli ağzıyla konuşuyordu.

Beth doğrudan yaklaşmaya karar verdi. "Bay Lewis, beni hatırladınız mı?"

Gür kaşları alnına tırmanıyordu. "Yapmalı mıyım?" "On beş yıl öncesini düşün."

Ağzı sıkıştı. "On beş yıl önce mi?"

Onun sorusuna soruyla cevap vererek oyalanıyor muydu? "Evet. O yıl Sweetwater'da iki kız kaçırıldı. Birinin adı JJ Jones, diğeri Sunny Smith."

Gözlerinde tanıma duygusu belirdi. "Hikayeyi haberlerde gördüm. Kızlardan birini buldular ama hafızasını kaybetmiş gibi görünüyor."

Beth, "Bu doğru, JJ travma geçirmiş ama hayatta bulundu," dedi. "Sunny Smith o kemik mezarlığında ortaya çıktı."

Kaşları çatıldı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bu korkunç bir şey.

Ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Ian elinde mor bir saç bandıyla göründü. Adamın evinde genç bir kıza ait eşyalar bulmak kötüye işaretledi. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yaşlı adamın gözlerinden suçluluk akıyordu. "Bu düşündüğün şey değil."

"Bu bir kız saç bandı değil mi?" Ian açık açık sordu. "Nereden aldın bunu?" Beth sordu.

Adam sakalını tekrar tırmaladı. Parmaklarından biri kesilmişti. "Kilisedeki bir kız kamyonunda unutmuş olmalı."

"Neden sakladın?" İğrenç senaryolar Beth'i bombardımana tuttu. Kanın yanı sıra kurbanlara ait başka eşyaları da mı saklamıştı? Yoksa kan, oğlunun bir ödül versiyonu muydu?

Lewis bakışlarını kaçırdı. "Sadece iade etmeye fırsat bulamadım."

"Peki ya çarşaflardaki kan?" Ian sordu.

Lewis kısık bir sesle mırıldandı. "Bir avukat çağırmak istiyorum." Ian homurdandı. "Bir avukata ihtiyacın olacak."

Hapishanedeki sorgulama uzadıkça uzadı. Ian, Lewis'lerin suçlu olduğunu kanıtlayacak yeterli delil bulamadıkları için yaşadığı hayal kırıklığı ile suç laboratuvarının bunu kanıtlayacağı umudu arasında gidip geliyordu.

Baba Hugh Lewis, kiliseden tanıdığı Bill Huffstead adında bir avukatı aradı. Hem babayı hem de oğlu temsil etmek üzere geldi.

Ian ve Beth itiraf etmeleri için baskı yaptılar. İkisi de kaçırma ve cinayet suçlamalarını kesin bir dille reddetti.

Oğlunun Prissy Carson'ın öldüğü gece için bir mazereti yoktu ama atölyesinde tek başına resim yaptığında ısrar ediyordu. Baba, Rahip Benton tarafından yönetilen bir ayine katıldığını iddia etti.

Bay Huffstead, "Hugh Lewis evindeki ve kamyonundaki eşyaların varlığını açıkladı," dedi. "Açıklamadığınız bir kanıtınız yoksa, bu adamları serbest bırakmanız gerekiyor."

Ian başını salladı. "Bildiğiniz gibi, önce mahkemeye çıkarılmaları gerekiyor. Sonra kefaletle serbest bırakılmalarına bakarız." O zamana kadar, umarım suçlamaların kabul edilmesi için gereken adli tıp raporu ellerinde olur ve yargıç kefaletle serbest bırakılmayı reddederdi.

O zaman Mezarlık Şelalesi sakinleri tekrar güvende olacak ve babasının adı temize çıkacaktı.

Kıdemli Lewis eğildi ve avukatının kulağına bir şeyler fısıldadı. Huffstead başını salladı. "Peder Benton, Hugh Lewis'in mazeretini doğrulayacak."

"Benton'ın onu korumak için yalan söylemeyeceğini nereden bileceğiz?" Beth sordu.

Huffstead sinirli bir şekilde, "Tanrı aşkına, o bir din adamı," dedi.

Ian, "Aradığımız şüpheli, öldürdüğü kızları kurtardığına inanan dini bir fanatik," diye belirtti. "Ralph Lewis ve resimleri bu tanıma uyuyor."

Huffstead parmaklarını masaya vurdu. "Şerif, bana her kurbanın ölüm tarih ve saatlerinin bir listesini getir." Lewis'in adamlarına güven verici bir bakış attı. "Bir seri katil arıyorlar. Bu tarihleri aldığımızda, ölüm zamanlarında nerede olduğunuzu anlayabilir ve mazeretlerinizi sunabilirsiniz."

Kartvizitini masanın üzerine koydu. "Bu arada, Şerif, Ajan Fields, müvekkillerim ben olmadan sorgulanmayacaklar. Anladınız mı?"

Ian kollarını kavuşturdu. "Evet. Ama şunu bilin ki, ihtiyacım olan kanıtı elde ettiğimde, ikisi de hapse girecek."

"Kanıtınız varsa," dedi Huffstead, ses tonu meydan okurcasına.

Adam müvekkillerine Ian'la birlikte hücrelere kadar eşlik etmekte ısrar etti ve sonra ayrıldı.

Suç ekibi incelemelerini sürdürürken Şerif Yardımcısı Whitehorse Lewis'in evinde kalmıştı. Ian, Markum'u aradı ve Benton'ın mahallesindeki insanları buldukları eşyaların fotoğraflarıyla taramasını istedi. Bu eşyaların kilise üyelerine mi yoksa kaçırılan kurbanlara mı ait olduğunu öğrenmek istiyordu.

Yorgunluk Beth'in yüzünü kaplamıştı. En son ne zaman yemek yediklerini hatırlayamıyordu. Kemikler bulunduğundan beri ikisi de doğru dürüst uyumamıştı.

"Hadi, seni kulübeye geri götürüyim."

Onlar ciplerine giderken fırtına bulutları daha da artmıştı. On dakika sonra Ian lokantanın önünden geçti ve iki spesiyal aldı.

Beth kamarasına adımını atar atmaz ceketini çıkardı. "Duş almam gerek, Ian. Hastane yüzünden kendimi bitkin hissediyorum."

"Isınmak için yemeği fırına koyacağım ve kulübeme koşup bir duş alacağım."

Beth banyoda kayboldu ve duş başladı. Beth'in su serpintisinin altında çırılçıplak durduğu bir görüntü zihnini kurcaladı.

Ona katılmak istedi. Ona sarılmak. Güvende olduğundan emin olmak.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirin ve zevkle adını haykırana kadar onu sevin.

Göğsü sıkıştı. Lanet olsun. Yaralanmıştı ve çok yorgundu. Libidosunu kontrol etmek zorundaydı.

Beth'in dinlenmeye ihtiyacı vardı, ilerlemesi için değil.

Ama aceleyle kamarasına gidip soyunurken onun görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Vanessa okulun arkasındaki parktaki banka çökmüştü. Saatlerdir burada oturuyor, düşünüyor, ağlıyor ve en iyi arkadaşının hayatta olmasını ve büyükannesi Cocoa'nın iyi olmasını diliyordu.

Büyükannesi olmadan evine geri dönemezdi. Zihninde, Kakao Nine'nin evin kapısında düştüğünü görebiliyordu.

boğuk nefesini duydum.

Çok korkmuştu.

Doktorlar Kakao Nine'nin iyileşeceğini söylediler ama Vanessa neye inanacağını bilmiyordu. Uyanana kadar büyükannesinin yanında kalmak istiyordu ama büyükbabası Deon buna izin vermiyordu. Bazen çok sert olabiliyordu. Her zaman dua etmekten, Tanrı'nın istediğini yapmaktan, iyi bir kız olmaktan ve bağışlanmaktan söz ederdi.

Onu okula gitmeye zorlamıştı ama orada da kalamamıştı.

Herkes Prissy'nin cinayeti hakkında konuşurken olmaz.

Prissy'nin hoşlandığı o aptal çocuk Blaine, Prissy'nin ölümünün sebebiydi. Biri ona bunu ödetmeli.

Büyükbabam bunun yanlış olduğunu söylerdi. Nefret etmemesi ya da intikam istememesi gerektiğini.

Ama Vanessa onun nefret dolu bir insan olması gerektiğini, yoksa annesinin onu terk etmeyeceğini düşündü.

Tekrar gözlerini ovuşturdu. O kadar çok ağlamıştı ki yüzü şişmişti ve burnu sümürmekten ağrıyordu.

Ormandan yapraklar hışırdadı ve ağaçların arasından baktı. Otobüsler ve arabalar saatler önce ayrılmıştı ama beyzbol takımının sahada geç saatlere kadar antrenmanı vardı. Blaine etrafta kasıla kasıla dolaşıyor, büyük bir adammış gibi gülüyordu. Prissy'nin ölümü onu etkilememişti. Bencil pislik.

Gözüne bir gölge takıldı ve kaskatı kesildi. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

"Burada ne yapıyorsun Vanessa?"

Arkasında ayak sesleri duydu. Kim olduğunu görmek için dönmesine fırsat kalmadan, adam kafasına koyu renkli bir çanta geçirdi.

Çıglık atmaya çalıştı ama soğuk bir el ağzını kapattı ve sesini bastırdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beth'in vücudu bir gece önceki saldırıdan dolayı ağrıyordu ama ılık su cennet gibi hissettiriyordu.

Ian da ona katılırsa daha mutlu hissedecekti. Sabunlu lifleri teninde gezdirirken gözlerini kapattı. Ian'ın parmaklarının lifin yerini aldığını hayal ederken vücudu karıncalandı.

Onu istiyordu.

Yatakta onun yanında. Onun üstünde. Ona dokunmak. Onu sevmek.

Onu canlı hissettiriyor.

Ve güvenli.

Sadece güvenli değil, aranıyor da. Umutlu. Sanki gerçekten bir geleceği olabilirmiş ve geçmişinin esiri olmayabilirmiş gibi.

Tamamen deneyimsiz olduğundan değil. Üniversitedeyken birileriyle takılmıştı ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Bodur olduğunu, başına gelenler yüzünden insanların bahsettiği o baş döndürücü cinsel duyguları hissedemediğini düşünmeye başlamıştı.

Ama Ian hiç beklemediği hisleri ve arzuları uyandırmıştı.

Harekete geçmek istediği arzular.

Durulandı, dışarı çıktı ve uzun kollu bir tişört ve kot pantolon giydi, ardından saçlarını kuruması için serbest bıraktı. Birden açlıktan ölmek üzereydi.

Ve Ian'ı görmek için sabırsızlanıyorum.

O banyodan çıktığında, Ian mutfağında yeni tıraş olmuş ve temiz kıyafetlerle duş almış bir halde duruyordu. Onun

Geniş omuzları düğmeli g ö m l e ğ i n i n kumaşını geriyordu ve kot pantolonu kaslı kalçalarına düşük geliyordu.

Bir ortakla, özellikle de Ian'la çalışmak, içinde uzun zamandır ölü olan bir şeyi harekete geçirdi. Aslında, kimseye güvenmekten korktuğu için hiç gelişmemiş bir şey. Kendini bir erkeğe vermekten çok korkuyordu - en azından duygusal olarak.

Ian yemeği tezgâhın üzerine koyarken, "Sadece dana yahnisi ama sıcak," dedi.

"Nefis kokuyor. Bira ister misin?" Beth buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarırken sordu. Boynunu kıvırdı. "Dün gece ve bugünkü gibi bir geceden sonra bir içki iyi giderdi."

"Bir bira harika olur." Kaselerini doldurdu ve onlar da kaseleri ve içecekleri masaya taşıdılar.

Garip olmasını bekliyordu ama adam da en az onun kadar yorgun ve aç olmalıydı çünkü birasından bir yudum aldı ve içine daldı.

Kâsesini birkaç dakika içinde temizledi, sonra arkasına yaslanıp şarabını yudumladı. "Baban nasıl?"

Karanlık bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Komada. Bunu zaman gösterecek."

Suçluluk duygusu bir kez daha içinde mantar gibi büyüdü. "Çok üzgünüm, Ian. Hapse girmesi benim hatam. Hastanede olması benim hatam." Üzüntüsünden gözleri yaşlarla doldu. "O kızlar-Prissy, diğerleri

-Eğer daha önce hatırlamış olsaydım, hayatta olurlardı. Ve sen ve ailen birlikte olabilirdiniz."

Ian hayatının yarısını Beth'e ve ailesinin başına gelenler yüzünden dünyaya kızgın olarak geçirmişti. Babasının tutuklanması onu polis olmaya, suçları çözmeye odaklanmaya itmişti. Bu onu aynı zamanda acımasız da yapmıştı.

Yalnız olmaktan yorulmuştu. Ve dünyayı suçlamaktan. Özellikle de Beth'i.

Tanrım, en kötü şekilde kurban olmuştu. Annesi tarafından bir kenara atılmıştı. Onunla ilgilenmeyen bir sistemin içine itilmişti. Onu koruması gereken insanlar tarafından istismar edilmişti.

Sonra en iyi arkadaşının cinayetine tanık oldu.

İkisi için de bırakmanın ve yeniden yaşamının zamanı gelmişti.

Beth duygularını açığa vurmaktan utanmış gibi ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

Ian kendini daha fazla tutamadı. Masanın etrafında yürüdü ve onu nazıkçe ayağa kaldırdı. "Beth, bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Babanı ben vurdum," dedi acı dolu bir fısıltıyla.

"Boğazına bıçak dayadı. Seni serbest bırakmasaydı ben de aynı şeyi yapardım."

Gözleri onunkileri aradı. "Ama o çaresizlik içindeydi. Ben olmasaydım asla hapse girmezdi."

Ian bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Hayır Beth, eğer bir seri katil seni ve Sunny'yi kaçırmasaydı hapse girmeyecekti. Eğer elinde gerçek katili suçlayan dosyalar olmasaydı, muhtemelen o sırada elinde olduğunu fark etmediği ve masumiyetini kanıtlayabilecek dosyalar."

"O iyi bir adamdı ve bunun için acı çekti," dedi Beth, sesi çatlayarak.

"Bu doğru. Sen de masumdun ve sen de aynı şekilde acı çektin. Bu piçi ya da bu katiller ekibini ortadan kaldırmamız için bir neden daha." Ian onu kendine çekti. Kadın kendini küçük, kırılğan ve o kadar kadınsı hissediyordu ki Ian'ın bedeni sertleşti, rahatlama ihtiyacının yerini arzu aldı.

"Şüphelinin beni neden bıraktığını anlamıyorum. Bunu yarın Lewis'lere sormam gerekiyor."

"Bir düşün Beth. Eğer amacı günahkârları kurtarmaksa, belki de senin günahkâr olmadığına karar verdi. Sen bencil değildin, arkadaşını kurtarmak için hayatını ortaya koydun. Belki de senin yaşamayı hak ettiğini fark etti."

Beth'in gözlerinde anlayış belirdi ve acısı biraz azaldı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama bu onu doğru yapmaz. Sanki Tanrı'yı oynuyor."

Ian ona doğru eğildi, burunları birbirine değdi. "Hayır, bu doğru değil. Ama profilde de söylediğin gibi, kızları kurtardığını sanıyor." O

yanağını okşadı. "Onu yakalayacağız. Çok yaklaştık. Bunu hissediyorum."

Ellerini onun kollarına koymak için kaldırdı. Bakışları kilitlendi. Aralarında sıcaklık kaynıyordu. Arzu sanki biri kibrit çakmış gibi alevlendi ve adam başını eğip ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Dudakları onunkilerle buluştu ve adam tatlılığın, açlığın ve kendisinininkilere rakip olan bir ihtiyacın tadını aldı.

Adam öpücüğü derinleştirdikçe alev daha da büyüdü ve kadın vücudunu ona doğru hareket ettirdi. Göğüsleri adamın göğsüne değdi ve ince tişörtün altında meme uçları boncuk boncuk olduğunda, adam kadının sütyen giymediğini fark etti.

Kasıklarından şehvet fışkırdı ve onun her santimini tatmak için can atarak boynu ve boğazı boyunca öpücükler bıraktı.

Ian elini tişörtünün altından geçirirken Beth'in vücudu zevkle mırıldandı. Parmakları hassas memesini okşarken meme ucu boncuk boncuk oldu ve ellerini adamın sırtında gezdirerek onu daha yakına çağırdı.

Öpüşmeyi derinleştirdi, alay etti ve keşfetti ve kadın onun dilini itiş kakışla karşıladı.

Kafasının içindeki küçük bir ses onu Ian'la sevişmenin iyi bir fikir olmadığı konusunda uyardı. Ama vücudu bu sesi duymazdan geldi. Onun ellerini ve dudaklarını daha çok arzuluyordu.

Ağzını indirdi ve boynunu öptü, kulak memesini ısırdı ve sonra meme ucunu ağzına çekip emdi.

İç gıcıklayıcı hisler kadının içinde dalgalanıyordu. Ian inledi ve elini kalçasının üzerinde gezdirdi. Beth ona yapıştı, parmakları teninde dans ederken dokunuşundaki tutkunun tadını çıkardı.

Daha fazlasını istiyordu. Onun kollarında çıplak, ten tene olmak istiyordu.

Onu ikna ederek yatak odasına götürdü ve tekrar öpüştükleri sırada tişörtünü çekiştirdi. Adam tişörtünü başının üzerine kaldırdı ve serin hava

tenini fırçaladı. Sonra elleri ve ağzı karnına ve göğüslerine dokunarak onu arzuyla alevlendirdi.

Adam onu yatağa yatırdığında açlık ve ihtiyaç canlandı ve kadın o ana teslim olup adamın kemerini çekiştirdi.

Aynı anda kot pantolonunu da çekiştirdi.

Elleri büyük ama şefkatliydi, vücudu sertti ama birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken ve onun üzerinde sürünürken vericiydi.

Saçlarını yanağından nazikçe okşadı ve yüzüne baktı. "Beth?"

Ses tonundaki açlık onunkiyile eşleşti ve vücudunun onun için zonklamasına neden oldu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Ağzıyla onun boynunu okşadı. "Ben de seni istiyorum."

Aralarındaki ateş tutuştu ve parmaklarını tekrar teninde gezdirerek her iki göğsünü de sevdi. Gergin meme uçlarından birini ağzına götürdü ve kadın inleyerek ellerini adamın saçlarına doladı. Adam parmaklarıyla diğer meme ucuyla oynadı, vücudu onunkine karşı hareket etti ve kadın ayağıyla onun baldırını okşadı.

Ona katılmak yerine, tatlı noktasını bulana ve dilini hassas kıvrımları boyunca gezdirene kadar öpücüklerini karnından aşağı doğru takip etti. Kız onun adını haykırdı ve kollarını çekiştirerek kalçalarını davet edercesine kaldırdı.

Prezervatifi takmak için bir saniyesini ayırdı, sonra bacaklarını ayırdı ve cinsel organıyla kalçalarını okşadı. Kalın ve uzundu ve ona karşı zonkluyordu. Ona karşı hareket etti, vücudunun onunkiyile kaynaşmasının erotik hislerinin tadını çıkardı, tatlı mutluluk onu içine iterken onu doldurdu.

Ian'ın vücudu serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyordu ama bu zevki uzatmak istiyordu. Kendisi için. Ve Beth için.

Çok incinmişti. Onun tekrar incinmemesi için her şeyi yapardı.

Daha derine itti, kadının zevk dolu iniltisi neredeyse onu u urumun kenarına s ur  kl  yordu. Yine de dayanm   , yolculu  n her dakikasının tadını   ıkarmaya kararlıydı.

Teni yumu  ak, dokunu  ları   ehvetli,   p    leri o kadar erotikti ki onu ba  ka bir kadın i  in mahvediyordu.

Kadın adamın sırtını tırmaladı, adam onu doldururken daha sıkı kavradı, sonra   ekildi ve tekrar i  ine girdi. Tutku arttı, hisler sarmal hale geldi ve kadının ihtiya   fısıltısı onu, onunla sevi  mek dı  ında her   eyi aklından   ıkaran   ılgın bir ritme s  r  kledi.

Adamı ite ite kar  ıladı, siki daha da derine daldı, ta ki kadın onun adını fısıldayana ve v  cudu onunkinin etrafında kasılana kadar. Kal  alarını kavradı, daha fazla tutamayana kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket etmesini sa  ladı.

  ine bo  alırken inledi.

Beth ona sarıldı ve o da Beth'e sıkıca sarıldı; ge  mi  , acının yerini bir gelecek olasılı  ının almasıyla kayboldu.

Tandy, kocasının diyakozları ve ihtiyarları toplantıya   a  ırdı  ı kilisedeki ofisin kapısına do  ru parmak u  larında ilerledi.

Ciddi bir   eyler oluyordu ama her zamanki gibi karanlıktaydı. Kilisedeki erkekler Tanrı'nın onların lider olmasını istedi  ine inanıyordu. Kadınlar itaatk  rdı. Kocalarına hizmet etmek i  in d  nyaya gelmi  lerdi.

Kendine ait bir akly oldu  u ve bunu dile getirmekten korkmadı  ı zamanları hatırlamaya   alı  tı.

Bu yıllar   nceydi, kiliseye katılmadan ve yemin etmeden   nce.

Bazen o zeki ve cesur kadını   zl  yordu.

Ama o artık b  yle biri de  ildi. Annesinin dedi  i gibi, yata  ını sen yaparsın Tandy kızım, i  inde sen yatarsın.

Odanın içinde sesler gümbürdüyordu. Daha önce Jim, Hugh Lewis'ten bir telefon almıştı. Bu telefon kocasına bir şeyler yapmıştı; yüzü asılmış ve bir içkiye uzanmıştı.

Jim viskiyi ancak kızlardan birini kurtardıktan sonra içmeye başlamıştı.

Birikimlerinin onu tükettiğini ve ya içki ya da seksle beslenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Viskiyi seçtiği geceler için minnettardı.

Jim'in sesi kapı aralığından gürlledi ve o da kapıya yaslanıp dinledi.

"Şerif ve FBI ajanı, Hugh Lewis ve oğlunu mezarlık cinayetlerinden dolayı tutukladı."

Şok tepkiler bunu izledi.

Diyakozlardan biri "Ne yapacağız?" diye sordu. "Ellerinde kanıt var mı?" diye sordu başka bir adam.

Tandy midesini sıkarak safrayı bastırmaya çalıştı.

"Ellerinde ne var bilmiyorum ama Lewis burada yaptıklarımız hakkında çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor," dedi Jim. "Kimse bu konuda polisle konuşmayacak, anlıyor musun?"

Korku Tandy'nin içine işledi. Jim ve diğer adamlar Tanrı'nın isteğini yerine getirdiklerini iddia ediyorlardı.

O aynı fikirde değildi. Kızların ağladığını ve çığlık attığını her duyduğunda müdahale etmek istiyordu.

Anlatmak istedi.

Ama söylemek cezalandırılacağı anlamına gelirdi. Bu onları durdurmaz.

Hiçbir şey olmaz.

Beth, Ian'ın kollarına kıvrıldı, sıcak ve doymuştu ve şimdiden daha fazlasını arzuluyordu.

Yorgunluk bacaklarını çekiştiriyordu ama zihni Ian'ın ona dokunduğu her lezzetli saniyeyi yeniden yaşıyordu.

Parmaklarıyla kolunu okşadı, sonunda onu rahatlatıp uykuya dalmasını sağlayan nazik bir yatıştırma hareketiydi bu.

Ian'la evlilik yeminlerini ederken, kır çiçekleriyle dolu yeşil bir tarlada durduğunu ve etrafında kelebeklerin uçuştüğünü hayal etti. Esinti saçlarını karıştırıyor, onu bir erkeğin olabileceğinden daha seksi gösteriyordu. Ama onun bedenini ve ruhunu ısıtan şey gözlerindeki aşktı.

Bir telefon sesi onu uykusundan uyandırdı.

Beth gözlerini açtı, kafası karışmıştı. Bir çiçek tarlasında değildi. Ve üşüyordu.

Elini yatağın üzerinde gezdirdi ama yatak boştu. Lanet olsun. Rüya sadece bir rüyaydı.

Ian'ın derin sesi banyodan yankılandı. Yataktan kalktı, bornozunu giydi ve kapıya gitti. Gecenin bir yarısıydı.

"Dinle Deon, onun arkadaşlarını denedin mi?" Ian sordu. "Sorun ne?" Beth fısıldadı.

Ian ona tutunmasını işaret etti. "Hastaneye ne dersin?" Bir duraklama. "Orada değil. Tamam, hemen adamlarımı gönderip onu aratacağım," dedi Ian. "Ondan haber alırsanız ya da gitmiş olabileceği bir yer aklınıza gelirse beni arayın."

Telefonu kapattı, gözlerinde endişe parlıyordu. "Arayan Vanessa'nın büyükbabasıydı. Vanessa kayıp."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beth bornozunun kemeriyle oynadı. "Kayıp olduğuna emin misin?"

Ian'ın çenesinde bir kas kasıldı. Gömleğini kaptı ve üzerine geçirdi. "Cocoa'yla birlikte hastanede kalmak istedi ama okula gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. Dün gece okuldan eve gelip uyuduğunu sanmış. Ama üstünü değiştirmek için eve gittiğinde yatağında uyumamıştı."

Beth'in nabızı hızla atıyordu. Zavallı genç kız Prissy yüzünden kalp acısı çekmiş, sonra da neredeyse büyükannesini kaybediyordu.

"Korkuyor," dedi Beth yüksek sesle düşünerek. "Sahip olduğu tek şey büyükanne ve büyükbabası. Arkadaşlarını kontrol etti mi?"

"Evet, sahip olduğu birkaç tane." Ian kot pantolonunu giydi ve fermuarını çekti.

Beth bakışlarını erkeksi hareketten ayıramıyordu. Kısa bir süre önce onun kollarında çırılçıplak yatıyordu. O mutluluk verici yere geri dönmek istiyordu.

Başka bir kayıp genci düşünmemek için.

Ama gerçekleri görmezden gelemezdi. Bu yüzden çabucak giyindi. "Ian, ya öylece kaçmadıysa? Ya Lewise'ler hakkında yanılıyorsak ve şüpheliler dışarıdaysa? Vanessa onların elinde olabilir."

Korku Ian'ın yüzünü parçaladı.

"Onun için bir arama emri çıkaracağım ve yardımcıma kasabada arama yaptıracam." Yanağına hızlı bir öpücük bıraktı. "Burada kal ve dinlen."

Beth bir elini onun çenesine bastırdı. "Vanessa'nın dışarıda yalnız ve korkmuş olduğunu bilerek uyumamın imkanı yok." Ya da Vanessa'nın

deli adam.

Ian hızlıca başını salladı, yüz ifadesi endişeliydi. Sonra elini kızın sırtında gezdirdi. "Özür dilerim. Seninle yatağa geri dönmek ve sabah seninle uyanmak istedim."

Ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçti. "Güzel, pişman olacağından korkuyordum."

"Sanırım bunu sana benim söylemem gerekiyor."

"Zahmet etme," dedi Beth yumuşak bir sesle. "Pişman olmak için fazla iyiydi."

Adamın yanaklarının kızardığına yemin edebilirdi ama telefonu tekrar çaldı ve adam telefonu kapı. Vanessa'yı aramaları gerektiğini bildiği için aceleyle banyoya girdi ve yüzünü yıkadı.

Yanakları sevişmekten pembeleşmiş, dudakları öpücüklerden şişmiş görünüyordu.

Ian'la tekrar sevişmek için beklemesi gerekiyordu. Silahını ve kılıfını aldı.

Vanessa'nın başı dertteydi. Onlara ihtiyacı vardı. Prissy Carson'ı yüzüstü bırakmışlardı.

Vanessa'yı hayal kırıklığına uğratamazlardı.

Ian telefonu nemli elleriyle kavradı. "Ben Kimball."

"Ben Peyton. Beth'in dinleniyor olabileceğini düşündüm ama adli tıptan sonuçları alır almaz gelmesini istersiniz."

"Neyiniz var?"

"Lewis'in kan tüplerinden birkaçını inceledim ve kan ona aitti. Ajan Hamrick ve Coulter'ın topladıkları tablolardaki kan, bizim kan örnekleriyle uyuyor. Lewis'in parmak izleri de tabloların hiçbir yerinde yok."

Ian bu bilgi üzerinde düşündü. "Yani Lewis tabloları ailelere göndermedi mi?"

"Bilmediğimiz başka bir stüdyosu ya da kan koleksiyonu olmadığı sürece hayır."

"Kanını kullanmanın imzası olduğunu söylemişti. Ailelerin aldığı resimlerde onun kanından herhangi bir şey var mıydı?"

"Laboratuvarın bulduğu kadarıyla değil."

"Peki ya Ralph Lewis'in gömleğindeki kan?"

"Kendi kanı."

Lanet olsun. "Hugh Lewis'in kamyonunda el konulan eşyaların üzerinde bir şey buldunuz mu?"

"Benton'ın kilisesine giden üç gence aitler. Yardımcılarınız kilise cemaatini araştırdıklarında bunu doğruladılar." Peyton durakladı. "Üç kız da hayatta ve kendilerinden haber alınabiliyor. Gerçi üçü de geçtiğimiz yıl acil servise kaldırılmış."

"Ne için?"

"Biri susuzluktan, diğeri de yılan ısırığından ölmüş. Üçüncüsünün vücudunda da çürükler vardı." Peyton iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Ayrıca üçünün de bileklerinde ve ayak bileklerinde ip yanığı izleri vardı. Bu nedenle doktorlar sosyal hizmetlere haber verdi."

"O kilise topluluğunda bir şeyler oluyor." Beth ceketini çekip gitmeye hazır olduğunu belirtirken lan anahtarlarını şingırdattı.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Peyton. "Ama kızlar tıbbi bakım için aile üyeleri tarafından götürüldü."

Yani aileler kızları önemsiyordu. Belki de bu yüzden hayatta kalmışlardı.

"Lewis'in adamları hakkında yanılıyor olabilir misin?" Peyton sordu.

Ian yanılmak istemiyordu. Bu lanet dosyanın kapanmasını istiyordu. Ama Lewis'lerin şüpheli bir işe karışmış olma ihtimaline karşı zihnini açık tutmak zorundaydı, zanlılar onlar değildi.

Bu da katilin -daha doğrusu katillerin- hâlâ serbest olduğu anlamına geliyordu. Ve onlardan biri ya da ikisi Vanessa'yı yakalamış olabilir.

Sabah saat altıda Şerif Yardımcısı Whitehorse, Weller'a Vanessa için bir arama ekibi kurmasını emretmişti. Kasabanın yarısı aramaya gelmişti.

Beth'in duyguları, gözaltında yanlış adamları tuttukları korkusu ile Vanessa'nın sadece üzgün olduğu ve bir arkadaşıyla saklandığı umudu arasında gidip geliyordu.

Saat sekizde, o ve Ian okul müdürü ve danışmanla görüşmek üzere okula gittiler.

Danışman, "Vanessa'nın büyükbabasıyla konuştum," dedi. "Vanessa ile konuşmuş ya da onu görmüş olabilecek herkesin ofisime gelmesini isteyen bir duyuru yaptık."

"Peki ya şu çocuk Blaine Emerson?" Beth söyledi. "Sence ona bir şey yapar mı?"

Bayan Anderson omuz silkti. "Blaine ve arkadaşları biraz huysuzdur ama daha önce hiç şiddete başvurmamıştı. Geçen gün siz gittikten sonra onunla konuştum ve bana Prissy'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Hatta yaptıklarından pişmanlık duyuyor gibiydi."

Öyle olmalı. "Bize Vanessa'dan bahset," dedi Beth. "Büyükbabası pek arkadaşı olmadığından bahsetmişti."

"Utangaçtır," dedi danışman. "Tek gerçek arkadaşı Prissy'ydi. Gerçi Milo adında bir genci onunla konuşurken gördüm." "Milo mu?" Beth sordu.

"Milo Cain. O da yalnız biri. Bilgisayar konusunda bir dahi. Oyunlarla ciddi şekilde ilgileniyor. Teknoloji ve bilimle diğer öğrencilerden daha ilgili."

Ian'la birlikte Prissy hakkında öğrencileri sorguladıkları gün okulda gördükleri beyaz önlüklü çocuktü.

"Ofise gelmesini söyleyebilir misin?" Ian sordu.

Başını salladı, sonra bilgisayarından ders programını kontrol etti. "Gelemem. Bugün yok. Babası aradı ve grip olduğunu söyledi."

"Vanessa seninle kişisel sorunlarını konuştu mu?" Beth sordu.

Genç kadın kıpırdandı. "Özel konuşmalarımızı ifşa edemeyeceğimi biliyorsun."

"Bu ona danışmanlık yaptığınız anlamına mı geliyor?" Ian sordu.

Kadının yüzünde kararsızlık ifadesi belirdi. "Onu bir gençlik destek grubuna katılmaya ikna etmeye çalıştım ama ilgilenmedi."

Ian boğazını temizledi. "Büyükannesini ve Vanessa'yı ayinde Peder Benton'la konuşurken gördük. Bundan hiç bahsetti mi?"

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Muhtemelen bunu ifşa etmemeliyim ama Vanessa, vaizin Vanessa'nın ruhunu ele geçirmeye çalışan şeytanı temizlemek için şeytan çıkarma ayini yapmayı önerdiğini söyledi."

Beth kaskatı kesildi. "İblis mi?"

"O da öyle dedi." Bayan Anderson gözlerini devirdi. "Bu konuyu büyükannesiyle konuşmayı planlıyordum ama Vanessa bunu yapmamı istemedi."

Beth'in boğazı tiksintiyle düğümlendi. Kıdemli Benton'ı şeytan çıkarma ayini yaparken görmüş ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Rahip Benton, iblislerden arınmayı başaramadığını düşündüğü kızları öldürüyor muydu?

Arabayı pederin evine doğru sürerken geçen her saniye Ian'ın endişesini artırıyordu. Peyton'ın aktardığı bilgileri ilettili.

"Sence hapiste yanlış adamlar mı var?" Beth sordu.

Ian homurdandı. "Bilmiyorum. Ama işimizi şansa bırakamayız."

Yumuşak iç çekişi ona paylaştıkları tutkulu geceyi hatırlattı.

Onu tekrar istedi.

Kalp atışları tekledi. Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar güçlü bir bağ hissetmemişti.

Ona olanlar yüzünden duyduğu suçluluk duygusu muydu, yoksa başka bir şey olabilir miydi? Beth'e aşık mı oluyordu?

İkisinin birlikte yaşadıkları, bir evi paylaştıkları, bir aile kurdukları görüntüsü onu rahatsız etti. Kendi ailesine sahip olmayı hiç hayal etmemişti.

Kendisini yıllar önce kaybettiğinden beri değil.

Kiliseye ve papaz evine giden caddeye saptı.

Genç bir adam ve karısı köpeklerini gezdiriyorlardı ama kadın sanki adamdan korkuyormuş gibi başını öne eğmişti.

Annesinin de benzer davranışlar sergilediğini görmüştü.

Midesi düğümlendi. Bu kilise topluluğunda neler oluyordu? Annesi Bernard'dan korkuyor *muydu*?

Benton'ın yoluna girdi ve siyah bir Cadillac'ın arkasına park etti. Beth kapıyı açtı ve dışarı çıktı, hareketleri tedirgindi. Kapıya doğru koşular ve adam zili çaldı.

Saniyeler sonra kapı açıldı. Peder Benton'ın karısı Tandy, kollarını beline sarmış, diğer tarafta duruyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar önceki gece pek uyumadığını gösteriyordu ve çenesi bir şey söylemek istiyormuş ama çok korkuyormuş gibi titriyordu.

"Kocanızla konuşmamız gerekiyor," dedi Ian. "O burada mı?"

Kadın ayağını salladı. "Onu ne için görmek istiyorsunuz?"

Beth sakince, "Sadece onunla konuşmak istiyoruz," dedi.

Benton'ın karısı titreyen parmağını kaldırdı ve koridorda bodruma açıldığı anlaşılan bir kapıyı işaret etti. "Oraya inersen bundan hoşlanmayacaktır."

Ian ona soğuk bir bakış attı. Adamın neyi sevdiği umurunda bile değildi.

Beth nazikçe onun koluna dokundu. "Bayan Benton, bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Boynundaki tahta haçla oynadı. Tasarımın detayları annesinin taktığıyla aynıydı. Ahşap, çiçeklerle oyulmuş.

Cesetlerin yanında haçlar da bulmuşlar. Ama bunlar basit altın haçlardı.

Bayan Benton başını öne eğdi ve hayır diye mırıldandı.

Ian yanından geçip gitti, adrenalini tavan yapmıştı.

Tam kapı tokmağına uzanırken, bir çığlık havayı doldurdu.

Beth'in gözleri alarmla açıldı ve silahını kılıfından çıkardı. Kapıyı çekerek açtı ve merdivenlerden aşağı koştu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Silahını çeken Beth, Ian'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Tepedeki bir zincirden sarkan alçak bir ışık, genç bir kızın direklere bağlı olarak yattığı bir masanın üzerinde ortalanmıştı.

Beth'in nefesi kesildi.

Vanessa değil.

"Lütfen, dur!" diye bağırdı kız. "Ben kötü değilim. Bunu bana yapamazsın.

Ben!

"Beth dişlerini sıkarak, "Ondan uzaklaş," dedi.

Ian Beth'in arkasından yaklaştı. Göz ucuyla baktı.

Silahının parlak metali parlıyordu. "Ne dediğini duydunuz, Peder," diye homurdandı Ian.

Bir kadın ve adam kenarda durmuş, kadın adamın kollarında ağlayarak onları izliyordu. Gencin ailesi olmalı.

Kız kalın ipleri sarsarak çekiştirdi. Bilekleri ve ayak bilekleri kendini kurtarmak için mücadele etmekten acımıştı. "Yardım edin, lütfen, yardım edin."

Peder Benton teslim olmak için ellerini kaldırdı, yüzü buz gibiydi. "Evime silahla girmeye hakkınız yok."

Beth'in kalbi sertleşti. "Ve bu kızı bağlayıp ona işkence etmeye hakkınız yok."

"Ona işkence etmiyorum," dedi Benton. "Ve her türlü hakka sahibim. Ben kilisemizin ruhani lideriyim ve cemaatimi denetleme yetkisine sahibim."

Beth kıza doğru koştu ve bileklerini çözmeye başladı. Kız hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, vücudu titriyordu, gözleri buğuluydu ve

odaklanmamış.

Ian ailelere seslendi. "Bu adamın çocuğunuzu terörize etmesine nasıl seyirci kalabiliyorsunuz ve hiçbir şey yapmıyorsunuz?"

"Kızımız kontrolden çıktı," dedi baba, yüzünde öfke ve korku karışımı bir ifade vardı. "Peder Benton onun gibi ergenlerle nasıl başa çıkılacağını bilir."

Beth sürüngene bir tokat atmak istedi ama bunun yerine kızı kurtarmak için umutsuzca çabalarken ona zehirli bir bakış fırlattı.

Genç kızın gözleri yuvalarından fırladı ve sonra vücudu gevşedi. Beth nabzına baktı. Düşük ve zayıftı ama bir tane vardı. 911'i aradı ve bir ambulans istedi. "Acele edin. Bilinci kapalı bir genç kızımız var."

"Ona ne yaptın?" Ian havladı.

Rahip çifte sorgulayıcı bakışlar attı. "Ben sadece bir şeytan çıkarma ayini yapıyordum."

"Şeytan çıkarma ayini mi?" Beth yüksek sesle söyledi. "Bu kız susuz kalmış. Ona ilaç mı verdin?"

Benton, "Yaptığım her şey Tanrı'nın adınaydı," dedi. "Şeytan tarafından ele geçirilmişti. Ruhunu kurtarabilmek için onu şeytanlardan kurtarmaya yardım ediyordum."

Kızın annesi "Ona zarar vermesine asla izin vermeyiz," diye ağladı.

"Ona zarar veriyordu," diye hırladı Ian. "Hepinizi çocuğu tehlikeye atmak ve istismarla suçluyorum."

Bir siren sesi duyuldu ve Beth ambulansı karşılamak için merdivenlerden yukarı koştu. Benton'ın karısı, ne yapacağını bilmez bir halde kapının yanında toplanmıştı.

Beth onu atladi, sağlık görevlilerini selamladı ve onlara nereye gideceklerini gösterdi.

Beth'in içinde sempati ve öfke karışımı bir duygu savaştı ama sesini yumuşattı. "Ne yaptığını biliyordun ve hiçbir şey yapmadan öylece durdun mu?"

Kadın başını öne eğdi, vücudu titriyordu. "O efendiydi, peygamberdi," dedi titrek bir sesle. "Karısı olarak benim görevim ona itaat etmek."

Beth kendisini böyle düşünmeye zorlayan, kendi olmasına izin vermeyen adama karşı öfkeyle savaştı. "I

Korktuğunuzu biliyorum ama bir insan olarak çocukları korumak da sizin göreviniz. Yine de hiçbir şey yapmayarak o genç kızın hayatını tehlikeye attınız."

Kadın mütevazı bir şekilde başını salladı ama başını kaldırmadı. Bayan Benton klasik eş istismarı belirtileri gösteriyordu. Fiziksel olmasa bile, Benton belli ki kadının beynini yıkayarak kendisine itaat etmesi gerektiğini düşünmesini sağlamıştı.

Polisi arasaydı ona ne yapacağını kimse bilemezdi.

"Bir soru," dedi Beth sessizce. "Boneyard Katili bir düzineden fazla kızı öldürdü. Aradığımız adam kocanız mı?"

Sonunda Bayan Benton başını kaldırdı. Gözlerindeki ıssız ifadeyle Beth'in içini buz gibi bir ürperti kapladı. "Bilmiyorum," dedi alçak bir sesle. "Gerçekten bilmiyorum."

Rahip Jim Benton Vanessa'yı aldığını kesin bir dille reddetti. "Evet, ayinde onunla ve büyükannesiyle konuştum. Vanessa arkadaşının ölümünden dolayı depresyondaydı ve ben ona danışmanlık önerdim."

Ian gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde hapishanenin arka tarafındaki küçük sorgu odasında volta atıyordu. Beth onu izliyordu, tavırları sakindi, ancak adama karşı öfkeyle kaynadığını hissediyordu.

"Bodrumunuzda o kıza danışmanlık yaparken mi?" Ian sordu.

"Tanrı'nın isteğini yerine getiriyordum, bu genç kızların ruhlarını kurtarıyordum, böylece başkalarına yardım etmeye ve günahla savaşmaya adanmış bir gelecekleri olabilirdi. Vanessa'nın ele geçirildiğini hissetmedim, sadece yas tutuyordum."

Kızın ailesiyle çoktan konuşmuş ve onu desteklemişlerdi. Benton'ın karısı daha fazla konuşmayı reddetti.

Ian pederin karşısındaki sandalyeye oturdu, ellerini sıkıca kavuşturdu, yüzü vaizinkinden birkaç santim uzaktaydı. "Beni dinle, Vanessa'yı bir yere sakladıysan ve ona geri dönmeyi planladıysan, söyle

Bana Şimdi. Onun hayatını kurtarmak cezanızı hafifletmek için uzun bir yol kat etmenizi sağlayabilir."

Gerçi birden fazla cinayet iŐlediėi için idam cezasıyla karşı karşıyaydı.

"Ben bir din adamıyım. Size gerçeği söyledim." Benton'ın gözlerinde kmsemi parladı. "Beni rahatsız etmeniz cevabımı deėiŐtirmeyecek."

"nk sen bir zorbasın," dedi Beth alayla. "Kilisedeki kadınlara zorbalık ediyorsun ve erkeklere de aynısını yapmayı ğretiyorsun."

Peder Benton gözlerinde vahşi bir parıltıyla, "Tanrı erkekleri lider olarak yarattı," dedi. "Bu O'nun isteğidir." Ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Ama Vanessa ve büyükannesi için dua edeceğim. Ayrıca bu iğrenç cinayetlerden sorumlu kişiyi bulmanız için de dua edeceğim."

Benton başını eğip dua etmeye başladığında lan adama yumruk atmamak için kendini zor tuttu.

Kahretsin, hiçbir yere varamıyorlardı.

Sinirli bir Şekilde adamı bir hücreye kilitledi ve Beth'le birlikte kilisenin bulunduğu mahalleye geri döndü.

Öğleden sonranın yarısını komşuları ve kilise üyelerini sorgulayarak geçirdiler.

Annesinin evine vardığında durakladı, sinirleri gerilmişti. Onu o kadar uzun zamandır görmemişti ki, duyguları boğazında düğümlendi.

Yapması gereken bir iş vardı ve Tanrı adına, Vanessa'nın hayatı bunu yapmasına bağlıydı.

Ian Beth'e, "Arabanın yanında kal ve Şüpheli bir Şey var mı diye gözünü dört a," dedi. "Annemle yalnız konuşmam gerek."

Beth onun kolunu sıktı.

Ian omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ve Bernie'yi görmek için etrafı kolaçan etti. Neyse ki onu görmemişti ve adamın arabası da yolda değildi.

Mahallede konuŐtukları herkes Rahip Benton'a övgüler dzyordu. Yine de bir kalıp ortaya çıkmıştı: eşler sessiz, itaatkâr, kocalarının gölgesinde kalıyordu.

Sanki başka bir zamana girmiş gibi gerekstyd.

Kimse cevap vermeyince kapıyı yumrukladı. Annesinin onu görmezden gelmesine izin vermeye niyeti yoktu. Eğer Bernie evdeyse ve onunla konuşmasını engellemeye çalışırsa, o piçi içeri tıkmak için bir neden bulacaktı.

Kara bulutlar gökyüzünde yuvarlanarak güneşi gizliyor ve rüzgârı olması gerekenden daha soğuk hissettiriyordu. İçeriden ayak sesleri geldi ve sonra biri ön perdeyi kenara itip dışarı baktı.

Sabrı tükenmek üzereydi. "Benim anne, kapıyı aç. Lütfen."

Perdeler tekrar yerine kaydı. Daha fazla ayak sesi. Sonunda kapı bir aralık açıldı.

Annesinin yüzü görüldü, ancak zayıflamış görünüyordu. Yanakları çökmüş, gözleri kararmış, teni solgunlaşmıştı.

"Anne?"

"Git buradan, Ian. Kocam seni burada istemiyor."

Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Peki ya sen anne? Kendi oğlunu görmek istemiyor musun?"

Dudağını ısırdı, yüzünde korkuyla karışık bir pişmanlık vardı. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Evet, seviyoruz. Sen benim annemsin ve seni seviyorum." Kadın kapıyı kapatmaya başladı ama adam eliyle kapıyı yakaladı. "Sen iyi misin? Hasta mısın?"

"Ben iyiyim," dedi yumuşak bir sesle.

Ne saklıyordu? Çürükler mi? Adam onu dövüyor muydu?

Ian ayağını kapı aralığına sıkıştırdı ve kapıyı iterek açtı. "Konuşmamız gerek. Sana ne yaptı?"

Annesi zayıf bir elini yanağına götürdü ve sonra uzamasına izin verdiği saçlarını taradı. Saçları ağarmıştı ve bir eşarpla sabitlemişti. "O benimle ilgileniyor, Ian. Şimdi söylemeye geldiğin şeyi söyle ve o dönmeden git."

Ian keskin bir nefes aldı. "Babam masum, anne."

Başını salladı, ifadesi yorgundu. "Bunu daha önce de yaşadık-"

"Hayır, demek istediğim o masum. Kanıtım var. Ama şu anda hastanede, komada."

Eşarbiyla oynadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Rahip Jim Benton'ın mezarlık cinayetlerine ve Jane Jones'un kaçırılmasına karışmış olabileceğini düşünüyorum," dedi Ian huysuz bir sesle. "Suç çalışanları şu anda Benton'ın evinde kanıt arıyorlar."

Annesi şaşkınlıkla ona baktı. "Yanılıyorsun. O iyi bir adam."

"Bodrumunda bağlı bir kız vardı," dedi Ian. "Onu hastaneye götürdüler."

"O ... orada ruhları kurtarıyor," dedi annesi.

"Şeytan çıkarma ayinlerinden haberin var mıydı? Onun davranışlarına göz mü yumuyorsun?" diye sordu inanamayarak.

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu kilise kültürümüzün bir parçası. Tanrı, Peder Benton'ın genç kızları ergenlik çağında kaybolmadan önce kurtarmasını istiyor."

Ian azı dişlerini gıcırdattı. "Aradığımız katil kızların ruhlarını kurtardığına inanıyor, Anne."

Panik gözlerinde kısa bir an için titreşti ama sonra onu gizledi. "Git, Ian. Lütfen, huzur içinde olmama izin ver."

Ian'ı hüzün kapladı. Annesi kırılmıştı. Bunu daha önce fark etmeliydi. Babasının tutuklanması ve yargılanması onu çok yıpratmış ve önce Bernie'ye, şimdi de bir kurtarıcı gibi gelen bu vaize boyun eğecek kadar zayıf düşürmüştü.

İçindeki mücadeleden geriye kalanları çalmışlardı - zaten çok da bir şey kalmamıştı. Babasından çok kolay vazgeçmişti.

Ama o onun annesiydi ve onu seviyordu. Onu bu tarikattan ve bu tarikata sürükleyen adamdan kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

Öğleden sonra kasvetli bir bulanıklık içinde geçti. Yağmur bastırdı ve arama çalışmalarını zorlaştırdı.

Vanessa mağarada ya da kontrol ettikleri başka bir yerde değildi.

Beth'in içini umutsuz bir duygu kapladı. Prissy'i hayal kırıklığına uğratmışlardı.

Ya Vanessa'yı zamanında bulamazlarsa?

Suç ekibi Benton'ın bodrumunda kızlara ait daha fazla giysi ve eşya buldu. Ian kilise cemaatini toplantıya çağırdı ve aileler kızlarının kişisel eşyalarını teşhis etti.

Hemlock Holler'da gömülü kurbanlardan hiçbirine ait değillerdi.

Ellerini yumruk yaptı. Dünyanın günahları için kadınları cezalandırmak ne kadar arkaik bir gruptu.

Benton'ın katil olduğuna dair ellerinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen, çocuk istismarı ve tehlikeye atma suçlamaları devam edecekti. Çoktan bir avukata danışmıştı.

Michaels tutuklamalardan haberdar olmuş, şerifin ofisine gitmiş ve kilisedeki yolsuzlukla ilgili bir hikâye uydurmaya başlamıştı.

Ian aslında Vanessa'yı aramaya devam ederken Michaels'ın dikkatini dağıtmak için ona bu açığı vermişti.

Akşam yeniden çökerken, çaresizlik onu pençesine aldı.

Vanessa'nın büyükbabası aradı, çılgına dönmüştü. Zavallı adam perişan haldeydi ve torununu geri istiyordu. Cevaplar istiyordu.

Ellerinde olmayan cevaplar.

Vanessa kıpırdandı, omuzları ve vücudu ağrıyordu. Gözlerini kırıştırarak yönünü bulmaya çalıştı. Büyükanne Kakao hastanedeydi. Büyükbabası onu okula bırakmıştı.

Yine de kalmamıştı. Okulun arkasındaki parkta bir banka koşmuş ve hüngür hüngür ağlamıştı. Sonra bir ses duydu.

Hareket etmeye çalıştı ama elleri arkadan bağlanmıştı ve ayakları bileklerinden bağlıydı.

Korku onu boğdu.

Birisi vardı koy a Çanta üzerinde onu Başını.

O zaman o boğuluyordu ve sonra ... sonra bayıldı.

Karanlık odaya göz gezdirdi - bu bir odaydı, değil mi?

Çok soğuktu. Damlayan suyun sesi onu ürpertti.

Bir şey kötü kokuyordu. Ölü bir hayvan mı?

Haberlerdeki hikayeyi hatırladı. Prissy'nin öldürülmesi ve çukurdaki diğer cesetlerle ilgili hikâyeyi ve öğürdü.

Sonu böyle mi olacaktı?

Mide bulantısı midesini sıkıştırdı. Ağzı o kadar kuruydu ki zar zor yutkunabiliyordu. Bir şey bacağını gıdıkladı. Bir örümcek! Bir ciyaklamayla kurtuldu.

"Yardım edin! Lütfen biri bana yardım etsin!"

Sesi sanki bir tünelin içindeymiş gibi bumerang gibi geri döndü.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Büyükanne Cocoa'nın iyi olacağını söylemişlerdi. Ama büyükanne kendine gelir ve Vanessa'nın kayıp olduğunu öğrenirse ne olacaktı?

Arkasındaki iplerle boğuştu, onları çekip kurtarmaya kararlıydı ama ipler kımıldamıyordu. Çaresizlik içinde ellerini yerde gezdirerek bir bıçak, kırık bir cam parçası ya da sivri bir taş aradı. İpleri kesecek bir şey.

Sonunun Prissy gibi olmasını istemiyordu.

Karanlıkta ayak sesleri duyuldu. Bir sesin fısıltısı. Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri küçük bir ışık huzmesi girdi.

"Sus, ağlama Vanessa."

Sesi duyunca şok içinde dondu kaldı. Onu tanıyordu. Ona güvenmişti.

Ama onu da Prissy'i öldürdüğü gibi öldürecekti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Beth'in kulübede oturup hiçbir şey yapmamasına imkân yoktu. Ian Vanessa'nın büyükbabasıyla konuşurken o da görev gücü toplantı odasında volta atıyordu.

Ayrıntıları, ölüm tarihlerini, saatlerini, kurbanların evlerinin yerlerini not eden panoları kontrol etti.

Otuz yıl önce ölen kızın kimliği hâlâ bilinmiyordu. Şüphelinin kimliğinin, daha doğrusu şüphelilerin kimliklerinin anahtarı o olabilir miydi?

Peder Benton'ın fotoğrafını babasınıninkiyle birlikte inceledi. Rahip Wally Benton tanıdık geliyordu ve sinirlerini geriyordu ama kamyondaki onun yüzü değildi, değil mi?

Daha sonra Ralph Lewis ve babası Hugh'un fotoğraflarını inceledi.

On beş yıl içinde çok iyileşmişti ve artık o korkmuş çocuk değildi. Bir ajan olarak eğitilmişti.

Peki neden onu kaçıranın yüzünü göremiyordu? Eğer duvardaki adamlardan biriye, neden onu tanıyamadı?

Daha önce Rahip Jim Benton'ın gözlerinin içine bakmıştı ama hiçbir şey yerine oturmamıştı.

Bu adamların hiçbiri suçlu olmadığı için mi?

Koç Gleason'ın dosyalarını konferans masasının üzerine yaydı ve isimlere hızlıca göz atarak onları sıraladı.

Ralph Lewis, o, Sunny ve Ian'la aynı okula gitmişti. Ama eğer katil o değilse ve peder de değilse, o zaman onlar

Bir şey eksik.

Şerif Headler'ın notlarına göz gezdirdi. Öğrencilere onu ve Sunny'yi sormuştu.

Öğrencileri Kelly Cousins hakkında da sorgulamıştı.

Sayfaya kahveye benzeyen bir şey dökülmüş, yazılar bulanıklaşmış ve röportajı okuyamamıştı. Headler'ı aradı. "Kelly Cousins ve Koç Gleason'ın yasak bir ilişki yaşadığını kim öne sürdü?"

Şerif Headler, "Birkaç öğrenci," dedi. "Özellikle aklınızda kalan biri var mı?" "Uzun zaman önceydi, Ajan Fields."

"Bunun farkındayım ama bu önemli. Düşün, lanet olsun."

Gergin bir duraklama. Sonra derin bir nefes. "Şey, bir çocuk ısrarcıydı.

Her şeyden iğrenmiş görünüyordu." "Ne demek istiyorsun?"

"Koçun genç kızlara bakmaması gerektiğini söyledi, bunun ne kadar günah olduğundan ve birilerinin onları onun gibi erkeklerden kurtarması gerektiğinden bahsetti."

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Adı neydi?"

"Dini bir isim gibi bir şey. Abel, hayır, Cain. Soyadı Kabil'di. Abram onun ilk adıydı."

Cain ismi bir şeyler çağrıştırdı. Bir yerde görmüştü.

Beth, Mezarlık Şelalesi'nde görüştükleri öğrencilerin notlarını kontrol etti. Prissy'ye laf atan çocuk, Blaine Emerson. O iğrenç şakaya katılan diğer öğrenciler ve olaya tanık olan diğerleri. Abel ya da Abram yok.

Ama danışman Milo Cain adında bir çocuktan bahsetmişti.

Milo, Vanessa'yla konuşurken gördüğü beyaz önlüklü çocuktu. Ya Abram Cain'le akrabaysa?

Milo Vanessa'nın nerede olduğunu biliyor muydu?

Şerife teşekkür etti, lise yıllığını aldı ve Abram'ın bir fotoğrafını aradı.

Onun yüzünü gördüğü an, oda baş döndürücü bir hal aldı.

Bulanıklık.

Ian Vanessa'nın büyükbabasını sakinleştirmeye çalıştı ama adam hastanenin bekleme odasında volta atıyordu.

Ne yazık ki, Deon'un endişelenmek için bir sebebi vardı.

"Kakao uyandı, beni ve Vanessa'yı soruyor." Çenesini çekiştirirken yaşlılık lekeleri olan eli titriyordu. "Vanessa'nın kayıp olduğunu söylersem bir kalp krizi daha geçirebilir."

Ian sertçe yutkundu. Adam haklıydı. Keşke iyi haberlerim olsaydı diye düşündü. "Ona bir arkadaşıyla birlikte olduğunu söyle. Dün gece uyumadığını ve dinlenmesi için ısrar ettiğini söyle."

Adam nefesini içine çekti. "Cocoa ve ben neredeyse kırk yıldır evliyiz. Ona daha önce hiç yalan söylemedim."

Ian, yerine getiremeyeceği sözler vermekten nefret etmesine rağmen, "Vanessa'yı bulacağız," dedi. Ama belki Beth gözden kaçırdıkları bir şey bulabilirdi. Görev gücü odasına dönüp tüm notlarını gözden geçirmek konusunda ısrar etmişti.

"Haklı olman için dua ediyorum." Vanessa'nın büyükbabasının omuzları çökmüştü, yine de ondan yayılan endişe hissedilebilir bir güçtü.

Ian adamın omzunu sıvazladı. "Seni haberdar edeceğim. Beth'le konuşayım ve yeni bir gelişme olup olmadığına bakayım."

Deon Cocoa'ya geri döndü ve Ian Beth'le buluşmak için aceleyle morga gitti.

Görev gücü toplantı odasına girdiğinde Beth masanın üzerine eğilmiş, bir eliyle alnını ovuşturuyordu. Beyin sarsıntısı düşündüğünden daha kötü olmalı.

Ona doğru koştu. "Beth, iyi misin?"

Yüzünde donuk bir ifade vardı. "Neyin var?" diye sordu.

Beth birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra dikkatini yeniden toplar gibi oldu. "Headler'ın ve babanın dosyalarını inceliyordum." Yerden yıllığı aldı. "Headler'ın görüştüğü öğrencilerden birinin soyadı bir şeyler çağrıştırdı. Cain adında biri."

Ian gözlerini kıstı. "Cain, kan bankasındaki adamın soyadı."

Başını salladı ve yıllığı çevirerek ona bir fotoğraf gösterdi. "Bu o, Abram Cain. O da bizimle aynı okula gitmişti."

"Bizim okulda okuduğunu bilmiyordum."

"Abram ilk olarak Koç Gleason'ı suçladı. Headler, gencin Kelly Cousins konusunda üzgün olduğunu ve Koç'un ona uygunsuz davrandığını ima ettiğini söyledi. Şerifin şüpheli olarak babana odaklanmasının sebebi o." Tereddüt etti. "O gün onu okulda gördüğümde paniğe kapıldım. Tetikleyicinin kan olduğunu düşündüm. Ama yıllıkta onun fotoğrafını gördüğümde de aynı şey oldu."

"Abram Cain'in Kelly Cousins'in ölümüyle bir ilgisi olduğu için babama komplo kurduğunu mu düşünüyorsun?" lan sordu.

"Belki." Beth tekrar şakağını ovuşturdu. "Dahası da var, lan. Eskiden Su Samurları'nın bitiğinde yaşırdı. Babası bir kamyon şoförü ve Kutsal Sular Kilisesi'nin bir müridiymiş."

Kadının sözleri onu sertleştirdi. Bir kamyoncu, başka bir Benton takipçisi. Ve Otters'ı tanıyordu.

Çok fazla tesadüf var. "Yani Su Samurları'nın evinde neler olduğunu biliyor olabilir mi?"

Beth başını salladı. "Eğer bir baba-oğul takımıyla uğraşıyorsak, Abram'ın babası otuz yıl önce ölen kızı öldürmüş olabilir. Sonra da öldürmeye devam etti. Belki Abram izledi ya da Kelly konusunda ona yardım etti. Şimdi de sözde kızları kurtaran kişi o."

"Tanrım, bunun nesiller öncesine dayandığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün." Beth bastırdığı nefesini serbest bıraktı. "Başka bir bağlantı daha var. Abram Cain'in Milo adında bir oğlu var. Vanessa'nın biz okuldayken konuştuğu çocuk."

Zamanlama doğruydur. Vanessa Milo'ya güvenirdi. Onunla gitmesi için onu ayartabilirdi.

Ve eğer babası Boneyard Katili ise, o bir Tuzak.

Müdür Vance bütün gün Beth'i arayıp durmuştu. Emirlerle uymadığı için çok kızgındı.

Ona söyleyecek somut bir şeyi olana kadar cevap vermemeye karar verdi.

"Mağaradaki Abram'ın yüzünü hatırlıyor musun?" Ian sordu.

"Evet. May'le birlikte kamyondaydı." Adamın yüzünü hatırladıkça, bilincinde daha fazla ayrıntı belirmeye başlamıştı. İlk gece ona ve Sunny'ye İncil'den hikâyeler okumuştı; kötülük ve kurtuluşa ilgili bölümler okumuştı.

Ian telefonunu kavradı. "Arayıp arama izni alacağım."

Beth çantasını omzuna attı. "Hadi gidelim. Abram Cain'in adresi bende var. Benton'la aynı mahallede oturuyor."

Ayrılırken arama iznini aldılar. On dakika sonra, Ian hızla Cain'in mahallesine girdi. Annesinin evinden birkaç ev ötede gri ahşap bir evin önüne park etti. Garaj yolu boştu, bu da evde kimsenin olmadığını gösteriyordu.

Silahlarını çekip dışarı atladılar ve eve yaklaştılar. Beth etrafı taradı ve kilitli bir ek bina gördü.

Cain'ler Vanessa'yı içeride mi tutuyordu?

Eğer öyleyse, komşuları olan biteni görmeden ya da duymadan bunu yapmayı nasıl başarmışlardı?

Ian cipinin arkasından bir levye aldı ve binaya doğru koştu. O kapıyı zorlayarak açarken Beth de Cain'lerin dönme ihtimaline karşı nöbet tuttu.

Ian karanlık iç mekâna bir el feneri tuttu. Duvarlarda raflar sıralanmıştı ama boştu. Oda da öyle.

Eğer burada bir şey varsa, Cain onu taşımıştır.

Beth odanın içinde dolaşarak Cain'in içeride ne sakladığına dair bir şey aradı ama oda temizlenmişti ve çamaşır suyu kokuyordu.

"Hadi evi kontrol edelim." Ian kapıdan çıktı ve Beth de onu takip etti.

Cain'ler muhtemelen polisin mahalleyi taradığını görmüş, korkmuş ve kaçmışlardı.

Yine de eve doğru acele ettiler.

lan içeri girerken mutfağı taradı ve içeride birinin olduğunu gösteren herhangi bir işaret olup olmadığını dinledi.

Mutfak tertemiz görünüyordu ve tıpkı ek binada olduğu gibi Çam Suyu ve çamaşır suyu gibi kokuyordu.

Ya Abram Cain onların şüphelisiydi ve kanıtlardan kurtulmak için temizlik yapmıştı ya da temizlik konusunda OKB'liydi.

Gençliğinde Beth'e yan yana yaşamış olması ve lan'ın babası hakkında şüphe yaratmış olması göz ardı edilemeyecek kadar tesadüfiydi.

Abram'ın kurbanlardan kan toplama tutkusu, kan bankasındaki işiyle uyumluydu. Kan bankasında çalışmak, insanları kurtardığına inanan şüpheli profiline de uyuyordu.

Beth anılarında kan şişelerinin resimlerini görmüştü.

lan şişeleri aramak için dolap kapaklarını ve buzdolabını açtı, ancak sadece tabakları ve temel gıda maddelerini içeren düzenli bir buzdolabı buldu.

Beth kileri aradı. Konserveler. Kan yok. "Temiz."

Omuzları düğümlenen lan çalışma odasına doğru ilerledi. Bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Beth yukarı çıkacağını işaret etti. Koridorda bir kapı gördü ve onu işaret etti. Bodrum katı bir kızı ya da bir cesedi saklamak için iyi bir yer olabilirdi.

Kapı kolunu çevirdi, sonra kafasını içeri soktu ve dinlemek için durakladı.

Pencerelerin rüzgârdan tıkırdamasından başka bir şey yok.

El fenerini merdivenlere tuttu ve Abram ya da oğlunun saklanma ihtimaline karşı silahını hazır tutarak merdivenlerden aşağı indi ama bodrum katı da boştu.

Merdivenleri tırmandı ve Beth'in ona seslendiğini duydu. İkinci kata doğru koşarken umut yüzeye çıktı. Beth'i Milo'ya ait olduğunu düşündüğü bir odada buldu; duvarları doğaüstü yaratıkların ve canavarların rahatsız edici çizimleriyle birlikte bilimkurgu posterleri süslüyordu.

Beth çocuğun masasında oturuyordu, yüzünde donuk bir ifade vardı. Kan var mı diye odayı taradı. "Bir şey mi buldun?"

"Olabilir. Şunlara bir bak." Ona bilgisayar ekranını göstermek için döndü. "Bütün gençlerin oynadığı şu Deathscape oyunu," dedi Beth. "Prissy'nin bilgisayarının her yerindeydi."

Beth birkaç tuşa bastı ve genç bir kızın avatarı, her biri bir ayartmayla etiketlenmiş birkaç kapıyla karşılaştı. Tema günah ve bu günahlar için ceza gibi görünüyordu.

"Milo bu oyunu sadece oynamadı," dedi Beth. "Danışmanın onun bir dahi olduğunu söylediğini hatırlayın. Bunu o icat etti."

Yerde yatan genç kızı işaret etti, gözlerini kocaman açmış onu inceliyordu. "O bir günahkâr evlat. Senin zamanın geldi."

"Ama baba, onu kendi yöntemimle kurtarıyorum."

Sabırsızlık, bunu mümkün olduğunca çabuk ve acısız yapma ihtiyacıyla harmanlanmıştı. Acı çekmekten hoşlanmıyordu. Ama günahkârların cezalandırılması gerekiyordu.

"Yöntemlerimizi yeniden keşfetme ihtiyacınızı anlıyorum," dedi. "Kan üzerinde çalışmamın nedeni de bu. Bir gün kötü kanı temizlemenin ve yerine bozulmamış kan koymanın bir yolunu bulacağım. Ama şimdilik geleneği takip ediyoruz."

Bıçağı oğlunun ellerine verdi. Genç kız mücadele etti ve bağlarını çekiştirdi, yardım için attığı çığlıklar mağaranın duvarlarında yankılandı.

Sadece kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Avazı çıktığı kadar bağırsa bile kimse duymazdı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Milo Cain, Deathscape'i tasarlamıştı ve henüz ergenlik çağındaydı; bu da geleceği hakkında korkutucu bir göstergeydi.

Profile uyuyordu. Sosyal ortamlarda beceriksizdi, fazla arkadaşı yoktu, Kutsal Sular Kilisesi çatısı altında katı inançlarla yetiştirilmişti. Ve detaycıydı.

Potansiyel kurbanları araştırmak için kendi yöntemini mi icat etmişti? Babası onu seri katil olması için mi yetiştiriyordu?

"Eğer haklıysak ve Cain'ler sorumluysa," dedi Ian, "onları hemen bulmalıyız." Babanın ne tür bir araç kullandığına dair bilgi almak için Peyton'ı aradı ve ondan bir BOLO yayınlamasını istedi.

Beth oyundan büyülenmiş gibiydi. "Oyundaki günah cezaları korkunç, her biri İncil'den alınmış. Taşlama, tuğla ve harç, seller, yılanlar, vebalar."

"Oyunda kurbanları nereye götürdüğüne dair bir ipucu var mı?" Ian sordu.

Beth klavyeye dokundu. "Bakıyorum."

"Tamam, evin geri kalanını arayacağım."

Ian, Milo'nun dolabını karıştırdı ve grafik çizimlerden oluşan başka bir kitap buldu. Çocuk titiz bir ressamdı, İncil'deki figürleri, iblisleri ve şeytanı yorumlayışı rahatsız ediciydi.

Ian başka bir evin ya da deponun anahtarını aradı; hiçbir şey bulamadı.

Lanet olsun. Saat işliyordu.

Abram'ın odasında iş üniformaları ve gündelik kıyafetler buldu ama üzerinde kan olan hiçbir şey yoktu. Bir kitaplık tıp dergileri ve kan hastalıkları üzerine araştırma makaleleriyle doluydu.

Bir ayakkabı kutusu buldu ve bir ödöl bulma umuduyla kutuyu açtı. İçine bir yığın zarf sıkıştırılmıştı.

Mektupları hızla gözden geçirdi ve iade adreslerini not etti. Ülkenin dört bir yanındaki tıp fakültelerinden gelmişlerdi.

Hepsi reddedilmiş, on yıl öncesine ait.

Ian bir eliyle kutuyu kavradı ve Beth'e söylemeye gitti. "Abram Cain tıp fakültesine gitmek istiyordu. Akıl hastalıklarına kan yoluyla bir çare bulmayı umuyordu ama defalarca reddedildi."

Beth kaşlarını çatı. "Üzerinde çalışabilmek için kızların kanını saklamaya başlamasının nedeni bu olabilir."

"Peki ya şüphelinin kurbanlara gönderdiği sanat eserleri?"

"Belki de kızlarının bir parçasını onlara geri vermenin bir yoludur." Elindeki oyunun kopyasını işaret etti. "Sanırım kan tüplerinden bazılarını laboratuvar olarak kullanabileceği bir yere götürdü. Video oyununda steril bir yeraltı binası var."

Ian'ın aklı karıştı. "Bulduğumuz mağara steril olmaktan çok uzaktı."

"Biliyorum ama bu oğlunun versiyonu. Mağarayı açığa çıkardığımıza göre, belki de Vanessa'yı laboratuvara o götürmüştür." Beth oyunu izlemeye devam etti. "Ian, Peyton'ı ara ve buraya yakın dağlarda ya da Knoxville'in dışında terk edilmiş eski bir laboratuvar olup olmadığını öğren."

Ian arama yaparken botunu yere vurup duruyordu. Ona neye ihtiyaçları olduğunu çabucak söyledi, ardından Peyton arama yaparken tuşların tıkırdadığını duydu.

Peyton, "Aslında Knoxville'den çok uzak olmayan bir yerde bir araştırma şirketi vardı ama şirket iflas etti," dedi. "Size bulunduğu yerin GPS koordinatlarını gönderiyorum."

"Teşekkürler." Saniyeler sonra, ellerinde konumla, Beth'le birlikte cipine koştular.

Telefonu çaldı.

Yine Peyton.

Hemen bağlandı. "Evet."

"Ian, mağaradan kan tahlili sonuçları geldi. Katilin DNA'sı elimizde olabilir."

Sesi tuhaf geliyordu. Yanlış bir şeyler vardı. "Bu kime ait?"
Gergin bir duraklama. "Kan, sistemimizdeki biriyle eşleşti." Bir
virajdan döndü. "Kimmiş o, lanet olası?"

"Aslında iki ailesel eşleşme var. Biri Kabil adamla. Abram.
Babasının kanı sistemde yok. Abram'ın babası aslında bir süre önce
öldü."

"İki dedin. Başka kim var?"

Derin bir iç çekiş. "Muhtemelen bunu önce Beth'e söylemeliyim
ama ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden seni aradım."

Ne oluyor be? "Sadece söyle, Peyton."

Peyton iç çekti. "Beth'le, yani JJ Jones'la ailevi bir eşleşme
oldu."

Ian dağın etrafından dolaşıp Knoxville'e doğru otoyola çıkarken Beth
paniğini bastırmaya çalışıyordu. Telefonu kapatırken ona tuhaf bir
bakış attı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bunu sonra konuşuruz."

"Hayır, şimdi söyle," dedi Beth. "Vanessa mı? Onu buldular mı?"

Vanessa ölürse kendini asla affetmeyecekti.

"Hayır."

Beth onun kolunu tuttu. "Sorun ne, Ian?"

Sola doğru savruldu ve başka bir arabanın yanından geçti.

Beth yumuşak bir sesle, "Ian, lütfen konuş benimle," dedi.

Nefes verdi, bakışı karanlıktı. "Peyton'ın elinde mağaradaki DNA
ve kan sonuçları var, kanın şüpheliye ait olduğunu düşünüyorlar."

"Bu iyi haber," dedi Beth. "Abram Cain'in mi?"

Ian dişlerini sıkarak, "Onunla ailevi bir eşleşme var," dedi.

"O zaman bunu ona karşı kullanabiliriz," dedi Beth. "İhtiyacımız
olan kanıt bu."

"Başka biriyle de ailesel bir eşleşme vardı. Sistemimizdeki biriyle."
Beth ellerini birbirine doladı. "Kim?"

Gergin saniyeler geçti. Cevap vermeyeceğini düşündü. Cevap verdiğinde, Ian'ın sesi alçaldı. "Sana, Beth. Ailevi eşleşme sana."

Beth'in içinden şok dalgaları geçti. "Sen neden bahsediyorsun?
Bir hata olmalı."

Ian'ın keskin bakışı onu iliklerine kadar yaraladı. "Adli tıp yalan söylemez, Beth.
İnsanlar yapar."

Acı Beth'i içine çekti. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi Ian. "Ama katilin seninle akraba çıkmasına rağmen yüzünü unutmuş olman çok garip."

"Çünkü travma geçirdim," dedi Beth. "Sana söyledim, benim hiç ailem yok. Annem beni daha bebekken evlatlık vermiş. Babamın adını bile hiç bilmedim."

"Belki de bilmiyordun," dedi Ian, kadının sesindeki incinmişlikten etkilenerek. "Ama seni bulabilirdi. Seni izlemek için Otter'ın yanına taşınmış olabilir."

Beth parçalanacakmış gibi kollarını kendine doladı. "Bildiğimi ya da onu koruyacağımı düşünemezsin," dedi gergin bir ses tonuyla.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. "Belki de seni kaçırdığında söylemiştir ve sen de bu anıyı bastırmışsındır." Etraflarından bir kamyon hızla geçerken direksiyonu kavradı. Dönüşte iki tekerleğin üzerinde kayarak ilerledi. "Bunu sonra tartışırız."

İlerideki beyaz bir minibüsü ve yeraltında inşa edilmiş gibi görünen çelik bir binanın tepesini işaret etti. Tesis güneş enerjisiyle ilgili bir tür projeydi.

Kabil onu kanla kendi bilimsel deneylerini yapmak için mi kullanıyordu?

Ian'la birlikte binaya doğru ilerlerken Beth acı ve kafa karışıklığıyla mücadele etti. Ian onun yalan söylediğini ya da gerçeği kendisinden sakladığını düşünemezdi.

Ama ya haklıysa? Ya adam onun babası olduğunu itiraf ettiyse? Kendi ebeveyninin bir katil olduğunu öğrenmenin şoku, adamın yüzünü görmemesi ve kaçırılma olayının ayrıntılarını bastırması için yeterli olabilirdi.

Zihnini tekrar yokladı ama hatırladığı tek şey İncil'den ayetler, dualar ve vaazlardı. Sunny'yi öldüren adamla akraba olduğuna dair hiçbir şey yoktu.

Cevaplara ihtiyacı vardı. Abram Cain'de olabilirdi. O ve Milo burada mıydı?

Mülkün üzerinde ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Cain'in güvenlik kameraları var mıydı? Yaklaştıklarını görecekti miydi?

"Hazır mısın?" Ian mırıldandı. O da başını salladı.

Ian sağ taraftaki çalı kümesini ve yeraltı laboratuvarının kapısını işaret etti.

Beth onun peşinden gitti ve kapıyı açarken ona destek oldu ve merdivenlerden aşağı indiler. Karanlığa alışmak bir an aldı. Hava soğuktu. Nemli.

Mekânın derinliklerinden gelen bir ses duyular. Beth'in boynundan aşağı bir ürperti yayıldı.

Vanessa.

Ağlıyor.

Hayatı için yalvarıyor.

Ian da dinleyerek durakladı. Bakışları onunkilerle buluştu ve kadın devam etmesini işaret etti. Kadın onu takip etti, geçen her saniye işkence gibiydi.

Koridorun sonuna vardıklarında Beth güçlükle nefes alabiliyordu. Mağarada mahsur kaldığı anılar onu hareketsiz bırakmakla tehdit ediyordu.

Biri onu arkadan yakalayıp boynuna bir bıçak dayayana kadar lan'ın o kadar ileri gittiğini fark etmemiştir.

lan dondu kaldı. Arkasından gelen ayak sesleri ve ardından Beth'in kısık nefesi duvarlarda yankılandı.

Kahretsin. Çok hızlı hareket etmişti. Onu geride bıraktı. Cain ya da oğlu onu aldı.

lan'ın hatasıydı.

Etrafında döndü, silahını onların olacağını düşündüğü yere doğrulttu ama gitmişlerdi.

lan koşmaya başladı.

Neredeyse sağdaki koridoru geçecekti. Ama Beth ayaklarını sürüyerek gürültü yapıyordu.

Sesin geldiği yön onu ileri doğru fırlattı. Koridorun sonuna ulaştı ve önce sola, sonra sağa baktı.

Yüce Tanrım.

Gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Vanessa metal bir sedyeye bağlanmış, kolları fazla kanı tutması için plastik bir muşambanın üzerine uzatılmıştı. Cain ağzını tıkamaya zahmet etmemiştir. Yardım çığlıklarını kimsenin duymayacağını düşünmüş olmalıydı.

Alçak bir ses Vanessa'nın çığlıklarının altında böğürüyordu. Beth, onu Vanessa'nın yanına iten adama kendisini dinlemesi için yalvarıyordu.

Tanrım. Hasta herif, tıpkı Beth'i Sunny'yi öldürüşüne tanık olmaya zorladığı gibi, ona da izletecekti.

lan hareketsiz kaldı ve durumu değerlendirdi. Adamı hazırlıksız yakalaması gerekiyordu.

Milo, Vanessa'nın yanında diz çökmüş, onu rahatlatmak istemesine elini tutuyordu.

Abram Cain bir elini Beth'in başının üstüne bastırdı. "Gitmene izin vermemeliydim. Babamın dediği gibi buna bir son vermeliydim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Beth sesinin Ian'ın beklediğinden çok daha sakın olduğunu söyledi.

"Sen benim ilkim olacaktın," dedi Abram. "Kelly ile işleri berbat ettim. İçindeki kötü kanı akıtmak için bileğini kestim ama sonra paniğe kapıldım ve o intihar notunu yazdım. Onu babamın kurtardıklarıyla birlikte gömmeliydim."

"Kelly Cousins'ı sen mi öldürdün?" Beth sordu.

Başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü. "O bir günahkârdı. Beş para etmez bir fahişe gibi kendini arabaya attı."

"O zaman Sunny'yle benim peşimden geldin," dedi Beth. "Neden?"

"Baban anneni öldürdü çünkü onu günaha sürükledi. Seni koruduğunu düşünerek verdi ama baban izini sürdü. Fahişelerden biri olmamanı umarak yıllarca seni izledi. Ama Otter'in sana nasıl baktığını gördü ve çoktan kaybolduğunu anladı."

"Otter'ların evinde neler olduğunu biliyor muydu?" Beth söyledi.

"Evet. Ne yapacağını görmek için seni izledi. Sonra da kaçtın." Sesi çatallaştı. "Babam direndiğin için seninle gurur duydu. Ve bizimle kamyona bindiğinde, birbirimize bağlanabileceğimizi düşündüm. Sonunda bir kız kardeşim oldu."

Beth'in yüzü kül rengine döndü.

Ian yaklaştı. Abram onun söylediklerine gerçekten inanıyordu. Bu da onu daha da tehlikeli yapıyordu.

Beth sert bir sesle, "Onun diğer kızları öldürmesini izledin ve hiçbir şey yapmadın," dedi.

"Bu bizim görevimiz," dedi Avram. "Günahkârları kurtarmalıyız." Bunu histerik bir kahkaha izledi. "Kan üzerinde çalışarak ve kötülüğe bir çare bularak mirasımıza katkıda bulunmak istedim."

"Prissy kötü değildi, Vanessa da öyle." Beth'in zor nefes alışları havada çınliyordu. "Beni bıraktığın gibi onu da bırak."

"Bu bir hataydı. Beni avlamak için geri geldin ve şimdi *benim* oğlum. Bu sona ermeli."

Abram'ın bıçağının parlak metali karanlıkta parlarken Ian silahını kavradı.

Her şey yoluna girecekti.

Ama ölecek olanlar Vanessa ve Beth olmayacaktı.

Bu adamla akraba olabileceği düşüncesi Beth'in midesini bulandırdı ve öfkesini artırdı.

Zaten ondan çok şey çalmıştı. Başka bir şey almasına izin vermezdi.

Vanessa'yı kurtarmak zorundaydı.

Belki de çocuk her şeye rağmen kurtarılabilirdi ve o da iki hayat kurtarabilirdi.

"Oğlun Prissy'yi öldürmene yardım etti mi?" diye sordu.

Abram kızın boynunu sıkıca kavradı. Bıçak derisine battı. Kan boğazından aşağı sızdı.

"Ruhları kurtarmak için kendi yöntemleri var, ama bu gece telkin ediliyor. Vanessa onun ilki olacak. Tabii ki kan akıtmadan önce onu vaftiz etmeliyim."

"Kızları neden çukurun içine gömdünüz?" Beth sordu.

"Çünkü büyükbabam -bizim büyükbabamız- tepenin zirvesinde gömülü," diye mırıldandı kulağına doğru. "Onlara göz kulak olmasını istedim."

Delinin tekiydi.

Köşede bir gölge hareket etti. *Ian*.

Hiç tereddüt etmedi. Dirseğini adamın böğrüne sapladı, sonra ayağına bastı, döndü ve bıçağı kaptı. Adam acı içinde homurdandı ama güçlüydü ve bıçak için dövüştüler.

"Baba!" Milo onlara doğru atladı.

Sesi Abram'ın dikkatini adamın elinden bıçağı almasına yetecek kadar d a ğ ı t t ı . Adamın gözlerinde öfke alevlendi ve Abram'a doğru hamle yaptı, ellerini kızın boynuna dolamıştı.

Bir silah sesi havayı patlattı.

Beth nefesini tutmaya çalıştı ama adam onu da kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Yere yığılırken göğsü kanla kaplanmıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ian'ın kalbi durdu.

Beth yerdeydi ve kanaması vardı. Cain onun üstündeydi. "Alın şunu üzerimden!" Beth bağırdı. Kadının sesi Ian'ı şoktan çıkardı.

Vanessa çığlık atıyordu ve Milo babasına doğru koşuyor, tekrar tekrar "Baba" diye bağıırıyordu.

Milo'nun silahlı olmasından korkan Ian, üstünü aradıktan sonra onu metal bir boruya kelepçeledi.

Beth'e ulaştığında, Cain yere yuvarlanmış ve ayağa kalkmıştı.

Kan bluzunu ıslatmıştı. "Beth?"

"Ben vurulmadım. Bu Cain'in kanı."

Tanrı'ya şükür.

"Yardım edin. Beni kurtarın!" Vanessa ağladı.

Ian diz çöküp Cain'in nabzını kontrol ederken Beth ona doğru koştu ve bağlarını çözdü. Cain yaşıyordu.

Ambulans çağırırken Vanessa'nın hıçkırık sesleri duvarlarda yankılanıyordu.

Sonraki birkaç saat, sağlık görevlilerinin Vanessa'yı muayene etmek ve Abram'ı hastaneye götürmek için gelmesiyle kaos içinde geçti. Kurşun

karnını delmişti, ama adam yaşayacaktı.

Ian öyle olmasını umuyordu. Abram'ın yaptıklarından dolayı yıllarca hapiste acı çekmesini istiyordu.

Olay Yeri İnceleme Birimi, Müdür Vance ile birlikte laboratuvarı incelemeye geldi. Kurbanların kan tüplerinden oluşan, düzgünce etiketlenmiş ve alfabetik sıraya dizilmiş bir koleksiyon buldular.

Başka bir odada kızların kanını kullanarak yaptığı resimler vardı. Resimlerden bazılarını birkaç kurbanın ailesine göndermiş olsa da, belli ki diğer kurbanların ailelerinin nerede yaşadığını bilmiyordu çünkü onlar sokaklarda yaşayan kaçaklardı.

Müdür Vance onlara "Abram'ın babası öldü," dedi. "Peyton ölüm ilanlarında onun ölümüne dair bir referans buldu."

"Biliyorum, bana söyledi," dedi Beth.

Müdür Vance Beth'e sempatik bir bakış attı. "Otuz yıldır ölü olarak buldukları genç kız senin annendi, Beth."

"Abram'ın babası -benim babam- onu öldürdü," dedi Beth kısık bir sesle. "Anlaşılan annem beni ondan korumak için evlatlık vermiş. Sanırım her şeye rağmen beni seviyordu."

Sağlık görevlileri neredeyse baygın haldeki Abram Cain'i bir sedyeye yükleyerek ambulansa doğru yola çıktılar.

Milo, "Lütfen onunla konuşmama izin verin," dedi.

Ian henüz çocuktan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Korkutucu derecede tuhaftı. Milo'ya babasının yanına kadar eşlik etti ama dinlemek için yeterince yakın durdu.

"Baba," diye mırıldandı Milo. "Özür dilerim."

Abram Cain gülümsemeye cesaret etti. Sonra sesini fısıltıya indirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum, oğlum."

Milo ve babasının birbirlerine attıkları uğursuz bakış, Ian'ın kanını buza çevirdi.

Beth sonraki haftayı Abram Cain'in birden fazla cinayetle suçlanmasını denetleyerek geçirdi. Rahip Benton da taciz suçlamasıyla karşı karşıyaydı.

Beth de cinayete suç ortaklığı suçlamasını kabul ettirmeye çalışıyordu.

Görünüşe göre Abram ve Benton kuzenlermiş.

Benton, Cain'in ne yaptığını başından beri biliyordu.

Aile, kaderlerinde genç kadınları sokaklardan kurtarmak olduğuna inanıyordu, her biri kendi yöntemiyle. Nesiller önce başlamıştı. O mağarada hissettiği kemiklerden bazıları büyük büyükbabasının kurbanlarına aitti.

Federaller ve Ian'ın yardımcıları diğer kurbanları ve başka bir gömü yerini aramaya devam ettiler. Şimdiye kadar Abram onlara bir şey söylemeyi reddetti. Beth, Milo'nun DNA'sını, annesinin de kurbanlar arasında olup olmadığını belirlemek için mezarlıktaki kalıntılarla karşılaştırmaya başlamıştı.

Abram, Vinny Barlow'un mola yerinde JJ'yi çalıların arasına attıklarını gördüğü kişilerin kendisi ve babası olduğunu itiraf etti. Kamyoncu onu çabucak bulup onları fark ettiğinde, yoldan geçenler gibi davranmış ve 911'i aramışlardı.

Beth bir başka baş ağrısının nabzının attığı alnını ovuşturdu. Bu adamlarla aynı kanı paylaştığına inanamıyordu.

Ya da Ian'ın ondan şüphe ettiğini, bir an için bile olsa onları koruyacağını düşündüğünü.

Knoxville'e dönmek için son giysilerini de topladı. Bir düzine hayatı kurtarabilecek anıları bastırdığı için kendini affetmek için zamana ihtiyacı vardı.

Graveyard Falls'taki diğer seri cinayetlerin hikâyelerini yazan Ajan Hamrick'in eşi Josie DuKane ona ulaşmıştı. Beth, Josie'ye içeriden haberlerle ilgili özel bir hikaye veriyordu.

Michaels öfkeliydi ama kilisedeki yolsuzlukla ilgili hikayesi onu geçici olarak yatıştıracak kadar ilgi çekmişti.

Ian onu defalarca aramıştı. Pederin karısının kilisedeki kadınlara kötü muamele konusunda içini döktüğünü söyleyen mesajlar bırakmıştı.

Annesini tarikattan ve şeytan çıkarma ayinlerinin çoğuna başkanlık ettiği için çocukları tehlikeye atma suçlamasıyla karşı karşıya olan kocasından uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ajan Coulter'ın bir danışman olan eşi Mona, Ian'ın annesi ve kilisedeki diğer kadınlarla birlikte çalışarak onların iyileşmelerine ve hayatlarını yeniden inşa etmelerine yardımcı olmak için gönüllü olmuştu.

Mezarlık Şelalesi nihayet normale dönebilirdi. Sanki hiç normal olmamış gibi.

En azından Vanessa evde güvendeydi ve büyükannesi Cocoa iyileşiyordu.

Beth boynundaki zincirde asılı olan bozuk parayı okşadı. Memorial Gardens adında güzel bir mezarlık bulmuş ve Sunny'yi uygun bir şekilde defnetmişti. Bozuk para kavanozunu tabutun içine yerleştirdiğinde, güneş bulutların arasından fırlamıştı.

Sunny'nin cennetten ona gülümsediğini hissediyordu.

Beth bavulunu arabasının arkasına itti. Graveyard Falls'a Sunny'nin katilini bulmak için gelmişti ve bunu başarmıştı.

Ian'a aşık olması çok kötü oldu. Ailesi onunkini yok etmişti.

Bunun için onu nasıl affedebilirdi?

Beth bugün şehirden ayrılıyordu.

Ian onun kalmasını istiyordu. Ama bunu istemeye hakkı yoktu.

Abram Cain'i hapishaneye kadar takip etmek ve onu bizzat sorgulamak için ısrar etmişti. Doldurulması gereken boşluklar vardı. Annesinin ölümü ile çukurda gömülü son kurbanlar arasındaki zaman aralığı hakkında sorular.

Abram'ın babasının kaç kişiyi daha öldürdüğü ve cesetlerinin nerede olduğu hakkında cevaplar. Asla öğrenemeyebilirler.

Beth'in mağaranın zemininde hissettiği kemikler onlardan bazılarına aitti.

Hastaneye girdiklerinde Ian annesinin kolunu tutuyordu. Babası komadaydı ama umarım annesinin sesini duymak onu komadan çıkarırdı. En azından ilerleme kaydetmişti. Doktorlar

babasını solunum cihazından ayırdı ki bu iyiye işaretti. Kendi başına nefes alıyordu.

"Bunu ona ben yaptım," dedi annesi, sesi kırılarak.

"Hayır anne, yapmadın," dedi lan. "Şerif Headler doğru düzgün soruşturma yapmayarak topu taca attı. Ama babam artık özgür ve adı temize çıktı. Umarım uyandığında bir geleceği olur." Onun kolunu sıktı. "Belki senin de olabilir."

Zayıfça başını salladı, gözleri kısılmıştı.

Yataktan alçak bir inilti yükseldi ve lan başını babasına doğru salladı. Uyanmıştı ve onlara bakıyordu.

"Cennette olmalıyım," dedi babası. "İkiniz de buradasınız."

Annesi gözyaşlarına boğuldu, babasına doğru koştu ve yatağın yanında durdu. "Sana inanmadığım için, seni terk ettiğim için çok üzgünüm."

Babası gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Gerçeği bulduğun için teşekkür ederim oğlum."

lan'ın midesi bulandı. "Sana her zaman inandım baba."

Babası elini annesine uzattı. Onlar kucaklaşırken lan'ın boğazında duygular kabardı. Belki ikisi barışırdı ve o zaman ailesine tekrar kavuşurdu.

Peki ya Beth?

Onu hayatında istiyordu. Ama ailesi ne düşünürdü? Babası ve Beth arasında eski acılar, belki de kırgınlıklar vardı.

"Baba, Beth hakkında, yani JJ. O seni vurdu."

"Bunu kendim yaptım." Babasının sesi çatallaştı. "Çaresizdim ve kontrolden çıkmıştım. O bıçağı çekmekle hata ettim. Lütfen ona üzgün olduğumu söyle."

lan babasının elini sıktı. "Onunla konuşmam gerek baba."

Babası başıyla onayladı. Sonra lan odadan çıktı. Eğer babası annesini ve Beth'i affedebildiyse, belki Beth de onu affedebilirdi.

Beth yalnız kalmanın iyileşmesine yardımcı olacağını düşünmüştü. Sunny'nin katilini hapsetmenin kâbuslarını yok edeceğini düşünmüştü.

Ama her zamankinden daha yalnızdı.

Çünkü sevilmenin nasıl bir şey olduğunu tatmıştı.

Daha da kötüsü, bir seri katil tarafından yetiştirildiğini ve kardeşinin de bir katil olduğunu öğrenmişti. Yeğeninin kurtulup kurtulamayacağını kim bilebilirdi?

Müdür Vance iyileşmesi için izin almasını emretmişti.

Bu sefer kabul etmişti.

Koşu kıyafetlerini giydi, asansörle lobiye inip binayı tararken her zamanki gibi tetikteydi. Eski alışkanlıklar zor ölürdü.

Knoxville şehir gürültüsü, trafiği ve insanlarıyla hayat doluydu. Küçük Graveyard Falls kasabasından çok farklıydı.

En azından burada anonimdi.

Hâlâ anonim olmak istiyor muydu? Cevap vereceği ya da gece eve döneceği kimsenin olmamasını mı? Onu sevecek, ona sarılacak ya da karanlıkta tatlı sözler fısıldayacak kimsenin olmamasını?

Aptal olma. İlan seni sevmeydi. Sevseydi, gitmene izin vermezdi.

Telefonunu kemerine takıp müzik dinlemek için kulaklıklarını ayarlarken trafik vızıldıyordu. Sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmış birkaç kişi işe gidiyordu. Nehre doğru her zamanki rotasında koşmak için döndü.

Yeniden dışarıda olmak, temiz hava solumak, Sunny'nin huzur içinde dinlenebileceğini bilmek iyi hissettiriyordu.

Geçen hafta defalarca yaptığı gibi, Abram Cain'le yaptığı konuşmaları kafasında gözden geçirdi. Onu sorgulamak, kurbanlar ve babası hakkında cevaplar almak için saatler harcamıştı.

Babasının adı Carl'dı.

Böyle sapkın bir katil için ne kadar normal bir isim.

Ayrıca annesi hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordu.

Adı Mary'ydi. Kentucky'de büyümüştü ama zor bir ev hayatı vardı ve kaçmıştı. Carl, Mary ile bir kamyon durağında tanıştı.

kahve dükkanı. Mary genç ve savunmasızdı ve onunla ülke çapında seyahat etmenin heyecan verici olacağını düşünmüştü.

Hamile kaldığında eğlence sona ermişti. Carl'ın babası bunu onaylamadı.

Beth parkın yanından koşarak geçti ama birden ensesindeki tüyler diken diken oldu.

İçgüdüleri harekete geçti, omzunun üzerinden baktı ama kimseyi göremedi.

A kırılğan gülmekkaçtı Onu. Belki de o olur asla

Bela aramayı bırak. Bu onun işinin bir tehlikesiydi.

Onun işi, Tanrı. Geri dönmek istiyor muydu?

Her vakada, bazı insanların iğrenç çirkinliğiyle karşı karşıya kalıyordu. Tıpkı kendi öz babasında olduğu gibi.

Çağrı'ya inananların her nesli kendi MO'sunu geliştirmiş ve mirasa katkıda bulunmuştu. Avram kan ve resimlere aşık olmuş ve ailelerin kızlarından bir şeyler almaları gerektiğine karar vermişti.

Milo'nun kuşağı video oyunlarına ve teknolojiye takıntılıydı, bu yüzden Deathscape'i geliştirdi.

Eğer Milo iyileşmeseydi, bir sonraki nesil ne düşünürdü?

Hayır. Kurtarılması gerekiyordu. Onu yatılı bir akıl sağlığı terapi programına yerleştiren danışmanlarla temasa geçmişti.

Nehir kenarında koşarken rüzgâr etrafında ısıklık çalıyordu.

Tedirginlik yine içini sızlattı.

Sinirlenerek döndü ve dövüşmeye hazırlandı. Ian neredeyse ona çarpıyordu.

Şok içinde ona bakakaldı. Tutuklama ile ilgili bir sorun mu vardı?

Kollarını nazikçe kavradı. "Beth?"

Onun yüzünü aradı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana yetişmeye çalışıyorum." Zor nefes alıyordu ama rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve onu her zamankinden daha seksi gösteriyordu. Belki de onu o kadar çok özlemişti. Aşkın bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemişti.

Bir kalp atışı tam bir dakikaya uzandı, geçmiş aralarında asılı duran kasvetli bir şeydi. Yalanlar, acılar, kâbuslar ve pek çok ölüm yaşanmıştı.

Artık ölüme odaklanmak istemiyordu.

Ama panik sinir uçlarına dokundu. "Bir sorun mu var?

Abram kaçtı mı?"

Bakışları onunkilere kilitlendi, onu görev gücünde ilk gördüğünde gözlerinde olan acılık gitmişti. "Hayır, sıkıca kilitlendi. Sadece seni görmem gerekiyordu."

Umut endişeyle savaşıyordu. Halletmeleri gereken şeyler vardı. "İlan, babam hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kalbinin teklemesine neden oldu. "Biliyorum. Yaptığını hiç düşünmemiştim. O gün sadece üzgündüm. Neden öyle tepki verdiğimi bilmiyorum."

"İkimiz de Vanessa için korkuyorduk," dedi

Beth. "Ben de senin için korkuyordum," diye

itiraf etti İlan.

Aralarındaki hava dolmaya başladı. İnsanlar koşuşturuyor ve trafik gürültüsü etraflarını sarıyordu ama Beth kendi kozasındaymış gibi hissediyordu.

"Seni seviyorum," dedi İlan huysuzca. "Seni seviyorum, seni özleyorum ve seni hayatımda istiyorum."

Beth'in kalbi hiç bilmediği bir mutlulukla çarptı. Bunu gerçekten hak ediyor muydu? Aşk?

İlan onun önünde diz çöktü ve cebinden bir şey çıkardı. Kadife kutuyu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İlan?"

Ağzında bir gülümseme belirdi ama kutuyu açarken elleri titriyordu.

Arkasında kalp şeklinde bir elmas parıldıyordu.

"Kalbimi hiç kimseye vermedim, Beth. Şimdi sana veriyorum."

Onun elini kendi elinin içine aldı. Teni sıcak, nasırlı ama aynı zamanda yumuşaktı.

"Benimle evlenir misin?"

Şok, sesinin titremesine neden oldu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun? Tüm bu olanlardan sonra?" Dudağını ısırды. "Ailem seninkini yok ettikten sonra mı? Babanı vurduktan sonra mı?"

Kıkırdaması gürledi, derin ve şefkat doluydu. "Evet, tüm bunlardan sonra."

Buna inanamıyordu. "Sana söyledim, ben hasarlıyım, lan. Kötülük kanımda var."

"Kötülük senin kanında yok," dedi lan kararlılıkla. "Her gün kötülükle savaşıyorsun. Bu da iyi bir kalbin olduğu anlamına geliyor." Onu kendine çekti ve saçlarını atkuyruğu yapan bandı çözerek saçlarını serbest bıraktı. Parmaklarını yavaşça saçlarında gezdirdi.

Telleri serbest bırakmak onun çekincelerini de serbest bırakmış gibi görünüyordu.

Parmakları, gülümsemesi, gözlerindeki arzu parıltısı Beth'in içini ısıttı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi sert bir sesle. "Ve sana o kadar aşığım ki geceleri uyuyamıyorum."

"Ben de sana aşığım." Beth elini göğsüne bastırırken gözyaşlarını tutamadı. "Bu kalp on beş yaşımdan beri sana ait."

lan'ın gözlerinde şefkatli bir gülümseme titreşti, ihtiyaç ve açlık birbirine karıştı. "Seni seviyorum Beth. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

Onun elini sıktı. "Peki bana cevap verecek misin? Karım olacak mısın?"

Evet diye fısıldarken gözünden bir damla yaş süzüldü.

lan yüzüğü parmağına geçirdi, sonra yüzünü ellerinin arasına **a l d ı** ve kalbindeki tüm sevgiyle onu öptü.

Beth kendini öpücüğe bıraktı. Yıllardır hissettiği kasvet, kalbinde sevgi ve umut tomurcuklanırken kayboldu.

Hiçbir yere yerleşmemişti. Hiç gerçek bir evi olmamıştı.

Güneş, yerdeki parlak bir kuruşun ışıltısıyla Beth'in üzerine vuruyor ve Sunny'nin onaylayan fısıltısı kulağını gıdıklıyordu. Sunny, Beth'in ikisi için de hayallerini gerçekleştirmesini istiyordu.

Ve yapardı.

lan ile bir aile kuracaktı.

TEŞEKKÜRLER

Harika editörüm Mallory Braus'a detaylara gösterdiği özen ve karakterlerimi daha iyi hale getirmem için beni zorladığı için teşekkürler! Ayrıca harika kapaklar ve pazarlama için Montlake ekibine ve yazmak istediğim çarpık hikayeleri yazmama izin verdikleri için!

Her zaman olduğu gibi, yazar dostlarımız Stephanie Bond ve Jennifer St. Giles'a martini eşliğinde cinayet konuşmak için her zaman yanımda oldukları için özel olarak teşekkür ederiz.

Ve son olarak, kendi kendime konuştuğumu duyduklarında beni tımarhaneye kapatmadıkları için üç çocuğuma ve kocama teşekkürler - sizi ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez!

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2008 Marie Williams

USA Today çoksatan yazarı Rita Herron kitaplara sekiz yaşında ilk Trixie Belden gizemini okuduğunda aşık oldu. Yirmi yıl önce, anaokulu öğretmenliği işini yazarlıkla değiştirdi ve şu anda doksandan fazla aşk romanına sahip. Özellikle küçük Güney kasabalarında geçen karanlık romantik gerilim öyküleri kaleme almayı seviyor. Romantik Gerilim Serisi'ndeki çalışmaları için *RT Book Reviews*'dan Kariyer Başarı Ödülü de dahil olmak üzere birçok ödül almıştır ve RWA'nın Onur Listesi'nde yer almaktadır. Romanları da övgü dolu eleştiriler almış ve düzenli olarak PW'nin en çok satanlar listesinde yer almıştır. Atlanta, Georgia doğumlu olan Rita, gururlu bir anne ve büyükannedir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

